COLECȚIA

Iubiri de poveste

VICKY DREILING

Dorințele unui conte

VICKY DREILING
DORINŢELE UNUI CONTE

What a wicked earl wants by Vicky Dreiling

Capitolul 1

Balul lui Lady Atherton, Londra, 1819

Andrew Carrington, conte de Bellingham, era în căutarea unei noi amante.

Întârziase anume, vrând să evite nelipsita coadă de la primirea în sala de bal. Pe când îşi lăsa paltonul, pălăria şi mănuşile în mâinile majordomului, se gândi la criteriile pe care trebuia să le aibă în vedere. Frumuseţea era obligatorie, dar la fel de importantă era şi inteligenţa. Nu putea suferi neghiobia la o femeie, indiferent cât de atrăgător ar fi fost aspectul ei. În mod firesc evita femeile căsătorite şi fecioarele. Dacă lucrurile mergeau prost, în primul caz ar fi putut plăti chiar cu viaţa, iar în cel de-al doilea cu statutul său de burlac.

Îşi îndreptă acul eşarfei şi păşi în holul imens. La baza scărilor se afla o statuie a împăratului Augustus, chipul împietrit al fondatorului Imperiului Roman indicând traseul de urmat.

*

Bell urcă pe scara monumentală în formă de potcoavă, cu balustrada alcătuită dintr-o dantelărie de fier forjat. Din sala de bal răsuna un tumult surd, iar în faţa uşii se aflau câţiva oaspeţi dornici să scape un moment de aglomeraţia dinăuntru.

Când intră, orchestra atacă o compoziţie vioaie, iar vocile crescură în intensitate. Îşi croi drum prin mulţime pentru a-şi căuta prietenii, însă după doar câţiva paşi fu observat de o matroană corpolentă. Imediat, aceasta înşfăcă braţul unei tinere subţirele ca un creion, probabil fiica ei, şi porni grăbită spre el. Bell se întoarse iute şi o luă în direcţia opusă.

Pe toţi dracii, nu ajunsese decât de cinci minute la bal şi deja trebuia să se ferească de o mamă pusă pe aranjat căsătorii! Tocmai ce se gândea să plece, când îi zări pe prietenii lui, Harry şi Colin, stând în picioare lângă bufet.

Când ajunse la ei, îşi aranja eşarfa şi declară:

— Am nevoie de un pahar.

Harry Norcliffe, viconte de Evermore, îi întinse un pahar de brandy.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, bătrâne.

— Le-am văzut pe Lady Coburn şi fiica ei fugind după tine, râse Colin Brockhurst, conte de Ravenshire.

— Nu o cunosc, mormăi Bell posomorât.

— E soţia lui Sir Harold Coburn, îl lămuri Harry. Fiica ei e domnişoara Anne Coburn, la primul ei sezon monden.

— Informaţii de la verişoarele tale, fără îndoială, zise Bell dând pe gât paharul de brandy.

— Salonul mătuşii mele e faimos, acolo se pun în circulaţie cele mai bune bârfe, se împăuna Harry.

— Deja m-am săturat, oftă Bell. Propun să mergem acasă la mine să jucăm biliard.

— Stai aşa, spuse Harry. Aseară ziceai că îţi cauţi o

amantă.

Bell puse paharul jos pe bufet.

— Aici n-aş avea şanse să găsesc altceva decât o doamnă măritată şi plictisită, iar eu nu încalc teritoriul altor bărbaţi.

— Ai noroc, spuse Harry. A apărut o văduvă nouă în oraş.

— Sigur, chicoti Colin. Alte bârfe de salon.

— Aşa este, întări prietenul său. Se zvoneşte că ar fi foarte misterioasă.

— Harry, cum poţi să le iei în serios? îl mustră Colin în timp ce-şi turna un pahar de brandy. Verişoarele tale te duc de nas cu regularitate.

— Au spus că e frumoasă şi tânără.

— Mai degrabă bătrână şi urâtă, bombăni Bell.

— Eşti întotdeauna optimist, spuse Colin.

— Sunt realist, replică Bell clătinând din cap.

— Eu încă nu am cunoscut-o, dar s-ar putea să se afle chiar sub nasurile noastre, zise Harry.

— La parter, vrei să spui? glumi Colin.

— E o nenorocită de expresie, se strâmbă amicul său. Trebuie neapărat să o iei la propriu?

Bell îşi dădu ochii peste cap. Nu-i cunoştea de mult pe cei doi, dar ştia deja că se certau pentru orice mărunţiş,

— Cu alte cuvinte, Harry habar nu are cum o cheamă sau cum arată. În momentul de faţă, cred că şansele de a o întâlni sunt inexistente.

— Fiindcă ea nu există, preciza Colin.

— Ei bine, numele ei este Lady Chesfield şi vine din Hampshire, îl informă Harry, după care dădu pe gât restul de brandy şi îşi mai turnă un pahar. E non venită în oraş şi prietenă apropiată a lui Lady Atherton.

— Prietenă apropiată a lui Lady Atherton? Ochii lui Colin scânteiară în lumina lumânărilor. Sunt sigur că Bell va fi încântat… în ciuda diferenţei de treizeci de ani.

— Te înşeli, replică Harry cu ochii mijiţi. Pun rămăşag pe zece lire că o va face amanta lui în două săptămâni sau mai puţin.

— Tu nici nu ai zece lire.

— O să am după ce pierzi tu rămăşagul!

Se auziră primele acorduri ale unei melodii populare, iar Harry şi Colin plecară să îşi găsească partenere de dans. Bell îşi turnă încă un pahar de brandy şi se întoarse să privească mulţimea. Un grup de oaspeţi se risipi şi atunci îşi văzu fosta amantă, pe Barbara. Puse paharul jos şi porni agale spre ea.

— Bellingham, chipeş ca întotdeauna!

— Cum e viaţa de femeie căsătorită? o întrebă înclinându-se peste mâna ei.

— Ştii că am făcut-o de convenienţă, răspunse ea cu un zâmbet viclean. Te-am aşteptat cu mare nerăbdare.

Ceva din expresia ei îi dădu de înţeles lui Bell că nu glumea.

— Ai obţinut siguranţa la care visai.

Nu era puţin lucru pentru o femeie, se gândi el.

— Siguranţa e plictisitoare.

— Ai obţinut totodată un titlu şi avere, adăugă Bell examinând inelul cu rubin, bătut în diamante, de pe degetul ei.

— Am făcut o afacere proastă.

Îi eliberă mâna, fără a se obosi să facă remarca evidentă. Căsătoria era pentru totdeauna, până când moartea îi despărţea.

— Sunt condamnată la o căsnicie nefericită pentru a doua oară, continuă ea privindu-l cu sinceritate.

Nu era prima dată când îşi dezvăluia perspectiva fatalistă asupra vieţii. Poate că totul începuse odată cu moartea primului ei soţ în război. După aceea însă, profitase de libertatea statutului de văduvă şi îşi luase mai mulţi protectori. Cel mai probabil îşi risipise rentele până la

ultimul bănuţ şi acceptase cererea în căsătorie a lui Norris din disperare.

— Îl detest pe Norris, mărturisi acum. Încerc să-mi imaginez că eşti tu, dar nu se poate compara. Îmi aţintesc privirea în tavan şi…

— Fără poveşti de budoar.

Bell îşi aminti că de la bun început Barbara îşi strigase în gura mare sentimentele, ca o copilă naivă.

— Mi-e dor de tine, murmură ea răsucindu-şi o buclă întunecată de lângă obraz.

Nu fusese decât o aventură de scurtă durată, cu reguli clare. Când ea îi declarase că îl iubea, Bell pusese capăt poveştii imediat.

Tânăra femeie se apropie şi îşi trecu degetele înmănuşate peste reverul hainei lui.

— Eventual am putea să ne întâlnim mai târziu, de dragul vremurilor de altădată.

Bell îi luă mâna, o ridică pentru obligatoriul sărut în aer, apoi îi dădu drumul.

— Norris s-ar opune,

— El nu trebuie să ştie.

— Soţul tău ne aruncă priviri ucigaşe chiar în acest moment.

— Nu mă interesează!

— O să te intereseze, dacă nu eşti atentă. Nu face un lucru pe care să-l regreţi.

— Regret că te-am lăsat să pleci.

— Nu ai niciun motiv, replică el cu un zâmbet cinic. Eu nu rămân niciodată.

— Aproape uitasem ce bastard egoist eşti, spuse ea cu un râs nesigur.

— Ai dreptate în privinţa egoismului, dar în niciun caz nu sunt bastard. După o pauză, adăugă: Vorbesc serios, cu cât petreci mai mult timp în compania mea, cu atât vei avea mai multe necazuri.

— Lasă-mă să vin la tine la noapte, îl imploră.

Era o neghiobie cât toate zilele să insiste atât, dar părea hotărâtă să-şi pună în scenă propria tragedie.

— Îmi pare rău, nu voi fi instrumentul căderii tale.

Se îndepărtă, gândindu-se că mai devreme sau mai târziu Norris avea să o prindă cu o indiscreţie. Unii bărbaţi treceau cu vederea astfel de lucruri, însă legea îi dădea dreptul lui Norris să o bată şi să-l târască pe amantul ei în faţa unui tribunal civil. Spera pentru binele ei că avea să fie prudentă.

Se întoarse la bufet, alungându-şi-o pe Barbara din minte. Tocmai îşi turna două degete de brandy când surprinse o blondă micuţă privind peste umăr. Avea un ten perfect, ivoriu, şi un nas fin. Când îi întâlni privirea, făcu ochii mari.

Bell se aştepta să-şi ferească privirea, dar părea aproape vrăjită. Se încruntă, întrebându-se dacă o mai întâlnise undeva. Nu, şi-ar fi amintit felul în care buzele i se curbau uşor în sus la colţuri, deşi nu zâmbea, cel puţin nu cu toată gura. Era doar o chestiune de timp până avea să-şi dea seama unde se afla şi să coboare ochii.

Cu buzele întredeschise, tânăra continuă să-l fixeze stăruitor. De-a lungul anilor i se întâmplase frecvent ca femeile să se întoarcă să-l studieze când treceau pe lângă el, dar aceasta se zgâia fără nicio reţinere. Simţi un rânjet desfrânat jucându-i pe buze. Oare ce avea să facă necunoscuta dacă o cerceta la rândul lui?

Îşi lăsă privirea să alunece foarte încet de la ochii ei, coborând peste gâtul lung şi sânii generoşi. Continuă relaxat spre talia îngustă şi şoldurile zvelte. Inspectându-i fustele, îşi spuse că probabil avea şi picioare zvelte, pe măsura braţelor subţiri. Urcă lent înapoi, până se opri asupra sânilor ei. Ca un adevărat diavol, îşi imagină sfârcurile roz-deschis. Când îi întâlni ochii, bătăile inimii i se accelerară puţin. Se aflau în mijlocul unei săli de bal şi nu

făcea niciun efort să ascundă faptul că o dezbrăca în mintea lui. Era evident că blonda îi transmitea o invitaţie. Sau nu? Exista o singură cale de a afla. Prin urmare, îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

O roşeaţă trandafirie îi inundă chipul. Când tânăra femeie se întoarse, fusta vaporoasă i se roti uşor. Apoi îşi flutură evantaiul cu o mână la fel de delicată ca tot restul făpturii sale şi îşi acoperi jumătatea de jos a feţei. Bell se aştepta să o vadă aruncând o privire sfioasă peste dantelăria de fildeş; în schimb, ea începu să îşi croiască drum prin mulţime, ca şi cum ar fi încercat să scape. O clipă mai târziu, Lady Atherton o bătu pe umăr, făcând-o să tresară.

Oare ea era misterioasa văduvă?

Lady Atherton o conduse câţiva paşi mai în faţă, şi cele două se cufundară într-o conversaţie intimă. Blonda clătină din cap viguros, făcându-şi cerceii cu safir să tremure. Dintr-un motiv de neînţeles, acest lucru i se păru extrem de atrăgător lui Bell.

În mod limpede, nu avusese nicio intenţie să flirteze. Tânărul aristocrat încerca o anume dezamăgire, fapt cu totul ridicol, după cum îşi dădea seama. Reuşise să i stârnească mai mult decât o uşoară curiozitate, dar era mai bine să stea departe de ea. Lady Atherton era faimoasă pentru stricteţea ei şi l-ar fi urecheat zdravăn dacă l-ar fi observat dezgolind-o din priviri pe invitată.

Harry se întoarse şi îşi turnă un pahar de brandy.

— Ai făcut cunoştinţă cu noua văduvă?

— Nu.

Nu făcuseră cunoştinţă, dar ea îl intrigase. Nu mai ţinea minte de când nu mai avusese o femeie un asemenea efect asupra lui.

— Am impresia că verişoarele mele mă fac să alerg după cai verzi pe pereţi, oftă Harry.

— Probabil.

— Acum trebuie să dansez cu domnişoara Martindale. Ar fi cazul să o găsesc.

În timp ce se deplasa prin mulţime, Bell observă că Lady Atherton se plimba din nou alături de blonda minionă. După toate probabilităţile, aceasta era măritată şi prea respectabilă ca să joace rolul de amantă.

Sătul de gălăgie, decise să iasă în grădină să fumeze o ţigară de foi. Deşi nu cunoştea topografia casei, găsi repede uşa ce dădea spre exterior. Văzu câteva făclii prin copaci, însă nu se zărea picior de om. Vântul, cam rece, îi biciuia poalele hainei, dar asta nu-l deranja. Ascultând foşnetul frunzelor, trase în piept fumul ţigării şi savura liniştea din jur.

Suflă un cerc de fum întrebându-se care ar fi fost cea mai bună cale de a-şi găsi o amantă nouă. Soţii Cyprian organizau un nou eveniment săptămâna următoare. Poate că acolo avea să descopere pe cineva pe gustul lui.

Dintr-un motiv de neînţeles, nu reuşea să-şi scoată din minte întâlnirea fulgurantă cu tânăra blondă. Era în mod evident o protejată a lui Lady Atherton, dar acest lucru nu însemna că era o văduvă disponibilă pentru legături ilicite. Doar Dumnezeu ştia de unde sau cum porneau astfel de zvonuri, dar îşi spuse că o văduvă ar fi fost soluţia ideală, câtă vreme înţelegea că nu se punea problema căsătoriei. Nu era uşor să afle dacă văduva s-ar fi lăsat convinsă să accepte o relaţie intimă. În cazul în care se înşela, risca s-o jignească teribil. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Când ratase ultima dată ocazia de a convinge o lady să renunţe la stricteţea ei morală?

Stinse ţigara de foi şi îşi aprinse o alta, moment în care un râs masculin grav îl făcu să se încrunte. Fuioarele de pâclă îl împiedicau să vadă bine, dar observă trei tineri apărând din lateralul cărării. După câteva clipe se opriră şi îşi trecură ceva de la unul la altul. Bell puse rămăşag că era o sticlă de băutură.

Când cei trei se făcură nevăzuţi, ridică din umeri. În acea grădină nu riscau să fie deranjaţi de hoţii de buzunare sau de tâlhari.

Cum aveau să se simtă după ce dădeau pe gât tăria era cu totul altceva; după toate probabilităţile aveau să plătească prin mahmureală a doua zi.

Se gândi să se întoarcă în casă, dar decise să se mai răsfeţe cu o ţigară întâi. Din când în când auzea râsul celor trei tineri. La un moment dat, fu absolut sigur că unul dintre ei urina în grădină. Deja sătul de întregul bal şi de tinerii cei neghiobi, trase din ţigara de foi pentru ultima dată, apoi o stinse.

Chiar atunci, uşa din spate a casei se deschise şi se închise discret.

Se întrebă dacă nu cumva un cuplu de îndrăgostiţi încerca să se strecoare afară pentru câteva sărutări sau ceva mai mult, când auzi o voce feminină strigând:

— Justin?

Cei trei tineri se cufundară brusc în tăcere. Bell delibera câteva clipe dacă să-i dea sau nu de gol, dar în cele din urmă alese să tacă. Nu erau responsabilitatea lui.

Pantofii doamnei necunoscute scrâşniră pe pietrişul de pe alee. O ceaţă fină se lăsase împrejur, ascunzând obiectele din grădină.

— Justin? Dacă eşti aici, te rog să răspunzi.

Se apropia de Bell, dar el nu era sigur dacă putea să-l vadă.

Dintr-odată, ieşi din ceaţă chiar lângă el. La lumina făcliei, o recunoscu pe doamna cea blondă. Dumnezeule, chiar şi în acea lumină scăzută era răpitoare!

Ea îl privi cu ochi mari şi icni speriată.

— Stai, spuse el. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu.

Se dădu înapoi, după care îşi ridică fustele, se răsuci pe călcâie şi o luă la goană ca şi cum l-ar fi văzut pe Lucifer

aşteptând să o înhaţe.

Bell porni după ea, dar imediat îşi luă seama. Rostise singurul cuvânt pe care orice bărbat trebuia să-l respecte. „Nu.”

Vocile masculine răsunară din nou. Oftând prelung, Bell îi privi pe cei trei strecurându-se spre casă ca nişte hoţi la adăpostul întunericului. Se opriră la circa un metru jumătate de uşă şi îşi trecură sticla de la unul la altul. Dumnezeule bun, cât erau de obraznicii în cele din urmă intrară împleticindu-se, fără a face vreun efort să îşi ascundă râsul.

Bell îşi şterse umezeala de pe umerii pardesiului şi hotărî că era timpul să plece, mai ales că nu avusese norocul de a-şi găsi o amantă. A doua zi urma să pună la punct un plan nou.

Traversă cu paşi mari coridorul, remarcând că cineva aprinsese un sfeşnic. Din sala de mese se auzea un amestec confuz de voci, însă nu avea niciun chef de conversaţii politicoase. Se opri lângă scări când auzi o voce feminină:

— Justin?

Nu putea să o vadă din acea poziţie. Tocmai atunci însă, auzi un sunet ciudat de sub scară. Bell coborî privirea exact la timp pentru a vedea un bărbat împingând o sticlă sub trepte cu călcâiul. Imediat, paşii acestuia răsunară pe podeaua de marmură.

— Aici sunt, spuse bărbatul, apropiindu-se de baza scărilor.

Bell observă că era tânărul cu o claie de păr de culoarea grâului.

— Unde ai fost? rosti o femeie pe un ton sever. Te-am căutat peste tot.

— O, pur şi simplu ne-am plimbat de ici, colo prin sala de bal şi încăperile alăturate.

„Ce mincinos desăvârşit”, reflectă Bell.

— Eşti roşu la faţă, observă femeia, coborând pe trepte.

Acum Bell putea să o vadă. Era blonda pe care o întâlnise în grădină.

— Sper că nu te-ai apucat din nou să bei cu prietenii tăi, adăugă ea.

— Mereu mă bănuieşti.

— E târziu şi vreau să mă întorc acasă.

Câteva minute mai târziu, vocile lor se îndepărtară.

Un sunet de paşi îi atrase atenţia lui Bell. Se întoarse şi o văzu pe Lady Atherton privindu-l cu un zâmbet fin.

— Obişnuieşti să tragi cu urechea la conversaţiile altora, Bellingham?

— Nu dacă am încotro. Şi tu?

— Eu sunt doar gazda acestei măreţe întruniri.

— Cine e doamna? întrebă el,

Lady Atherton trase aer în piept şi expiră lent.

— Nu e de nasul celor ca tine, Bell,

El rememoră scena de mai devreme, când blonda îl privise stăruitor, cu buzele întredeschise.

— Nu am întrebat dacă e de nasul meu. Am întrebat cum o cheamă.

— Las-o în pace, Bellingham, zise Lady Atherton clătinând din cap. Este văduvă şi are un băiat de crescut. Nu ai ce să cauţi în viaţa ei.

— Mă tem că deja fac parte din viaţa ei, fără să vreau, spuse el.

Blonda era probabil văduva despre care vorbiseră prietenii lui, dar nu îi pomeni acest lucru lui Lady Atherton. În schimb, se aplecă sub scară şi scoase sticla, arătându-i-o. Vezi tu, consider că trebuie să afle că fiul ei o minte în faţă.

— Vai de mine. Mi-a zis într-adevăr că e la o vârstă dificilă.

— Asta e prea puţin spus.

— Dă-mi sticla şi voi avea grijă să ajungă înapoi, oftă Lady Atherton întinzând mâna.

I se oferea acum ocazia să afle dacă blonda intenţionase să-l transmită o invitaţie când îl fixase cu privirea mai devreme. Îşi spuse că voia doar să o avertizeze în privinţa fiului ei. În definitiv, era posibil ca băiatul să dea de bucluc dacă mama lui nu lua măsuri. În adâncul sufletului însă, Bell ştia că nu avea să reuşească să şi-o scoată din cap până nu vorbea cu frumoasa necunoscută.

— Puştiul profită de ea. Cineva trebuie să-l pună la respect,

Lady Atherton făcu ochii mari.

— Şi crezi că ţie îţi revine sarcina asta? Ha!

— Am fost martor ocular. Vreau să ştiu cum o cheamă.

— Doar dacă juri că nu are legătură decât cu băiatul şi nimic altceva.

Bell se simţi victorios, dar nu trăda acest lucru.

— Numele şi adresa ei, te rog.

— Laura Davenport, spuse Lady Atherton după o scurtă ezitare. Adică Lady Chesfield pentru tine, adăugă ea cu o expresie tăioasă. Locuieşte în Grosvenor Square numărul zece. Şi, Bellingham, am vorbit serios. E o văduvă respectabilă, nu e de nasul unui mare crai ca tine.

Poate că aşa era, dar el avea de gând să se asigure.

— E incredibil de naivă în ceea ce-l priveşte pe băiatul acela.

— Ei bine, sunt de acord că ar trebui să îşi respecte mai mult mama vitregă, recunoscu Lady Atherton.

— Mulţumesc pentru o seară interesantă, zise Bell.

Făcu o plecăciune, apoi ieşi cu paşi mari.

După-amiaza următoare

După ce îşi concedie secretarul, Bell deschise sertarul de birou în care pusese sticluţa în ajun. Îşi dădea seama că planurile lui de a i-o restitui lui Lady Chesterfield erau nerealiste. Ce naiba se aştepta să obţină? Ultimul lucru pe care şi i-ar fi dorit era să ajungă prins în problemele doamnei.

La urma urmei, era doar o străină. Nu li se făcuseră prezentările, iar el îi aflase numele şi adresa numai după ce o presase pe Lady Atherton, care era foarte strictă în respectarea uzanţelor.

Ar fi trebuit într-adevăr să o lase în pace. Acum era obligat să ducă înapoi nenorocita de sticlă.

De curiozitate, deschise recipientul, aşteptându-se să găsească un gin ieftin, dar o singură adulmecare îi fu de ajuns ca să constate că era brandy, şi încă de cea mai bună calitate, după cum se lămuri când luă o înghiţitură. Cel mai probabil tânărul şterpelise porţia de brandy dintr-o carafă de acasă.

Tânărul pornit pe căi greşite nu era responsabilitatea lui. Putea trimite un lacheu să ducă sticla, dar Lady Chesfield nu ar fi înţeles despre ce era vorba. Oftând, luă o coală de hârtie, peniţă şi cerneală, gândindu-se să descrie ceea ce văzuse cu o seară în urmă. Nu, era prea mare deranjul. Avea să scrie pur şi simplu că găsise sticluţa fiului ei. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, nu-l mai privea pe el.

Dădu să închidă sertarul când văzu carneţelul de schiţe îmbrăcat în piele ce îi aparţinuse mamei lui. Inima îi bubui în urechi. O menajeră nouă îl descoperise recent în pod. În ziua aceea, Bell aruncase o privire la o singură pagină şi îl îndesase în sertarul biroului. Ar fi trebuit să-i spună chiar atunci menajerei să-l ducă înapoi în pod. Atunci ar fi rămas departe de ochii şi mintea lui pentru totdeauna. Întinse mâna spre clopoţel, intenţionând să o cheme pe chelăreasă şi să-i dea carnetul, însă ezită, fiindcă nu voia ca

ea să-l atingă.

După patru ani ar fi trebuit să lase trecutul în urmă. În cea mai mare parte a timpului reuşea să-l împingă în colţurile îndepărtate ale minţii, dar coşmarurile periodice îi aminteau necontenit de tot ceea ce iubise şi pierduse.

Se întoarse la birou, hotărât să închidă sertarul, dar ceva îl ispiti. Simţind cum i se accelera pulsul, luă carnetul şi îl deschise la o pagină aleasă la întâmplare. Pe o canapea stătea un băieţel ţinând un braţe un sugar înfofolit. Scrâşni din dinţi în faţa inscripţiei din partea de jos a paginii. „Andrew, la doi ani, ţinându-l pe Steven la o lună după naştere.” Inima îi bătu asurzitor în faţa schiţei care-i reprezenta pe el şi fratele lui mai mic.

Pe toţi dracii din iad! Ştiuse că nu avea să iasă nimic bun din retrezirea amintirilor. Erau pierduţi pentru totdeauna. Ajunsese prea târziu atunci, cu atâţia ani în urmă.

Bell închise carnetul şi îl îndesă în ascunzătoarea din birou. Trecutul nu mai exista. Nu mai conta decât prezentul concret.

Scrâşnind din dinţi, se îndreptă hotărât spre frânghia clopoţelului şi o trase. Când apăru Griffith, majordomul, Bell îi ceru să i se pregătească trăsura. Avea să-i ducă sticla lui Lady Chesfield şi să termine cu acea poveste o dată pentru totdeauna.

*

Laura Davenport, Lady Chesfield, îşi potrivi noul pupitru pentru fotoliu pe care aranjase coli de hârtie, peniţe şi o călimară. Se gândea ce să-i scrie surorii sale Rachel despre „aventura ei londoneza”, cum o numeau amândouă. Deocamdată participaseră la un singur bal, cel organizat cu o seară în urmă de prietena ei, Lady Atherton.

Nu îndrăznea să-i sufle lui Rachel niciun cuvinţel

despre răzvrătirea lui Justin. Din clipa în care sosiseră la Londra, Justin se înhăitase cu prietenii de la şcoală, iar atitudinea îi devenise ursuză. Mai mult, se obişnuise să plece seara şi să se întoarcă acasă după miezul nopţii. Îi spusese că mergea la petreceri date de părinţii amicilor săi, însă ea nu îi cunoştea şi nu era niciodată invitată.

Deşi Rachel fusese dintotdeauna confidenta ei, scrisoarea avea să fie citită în faţa întregii familii, Laura o ştia prea bine. Nu voia să-i alarmeze, dar era îngrijorată.

Noaptea trecută Justin dispăruse de la bal pentru mult timp. Ieşise în grădină să îl caute, moment în care dăduse din nou peste craiul de Bellingham, dar acesta era cea mai mică dintre problemele ei.

În cele din urmă îl găsise pe Justin lângă scările interioare. După ce simţise miros de alcool în respiraţia fiului ei, îl mustrase zdravăn în trăsură pentru că minţise şi băuse. Desigur, tânărul jurase că nu avea să o mai facă niciodată, dar ea avea o presimţire proastă în legătură cu anturajul şi influenţa pe care o exercita acesta asupra lui.

Laura puse deoparte instrumentele de scris şi închise cu forţă sertarul. Era furioasă pe fiul ei. O implorase să-l trimită la Londra la prietenii lui, însă ea îl refuzase fiindcă nu-i cunoştea pe părinţii lor. Justin insistase zi după zi, iar în cele din urmă ea acceptase un compromis, oferindu-se să-l însoţească pentru a putea să-l supravegheze îndeaproape.

Auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse, sperând că era fiul ei, însă îşi făcu apariţia Reed, majordomul.

— A sosit poşta, milady.

Luă scrisorile şi, când Reed ieşi, începu să le frunzărească. Primele erau de la intendentul moşiei de la Hollwood Abbey. Le citi rapid, mulţumită să constate că totul mergea bine în lipsa ei. Observă surprinsă că următoarea era de la Montclief, tutorele fiului ei, care în ultimii patru ani nu-i mai răspunsese la scrisori. Cu o

senzaţie de strânsoare în piept, despături foaia, însă tonul misivei era atât de insultător, încât o năuci.

Ar fi trebuit sa te consulţi cu mine înainte să-mi duci nepotul la Londra. Sper sincer că ai fondurile necesare pentru a plăti toate cheltuielile, fiindcă eu refuz să-i plătesc renta trimestrială pentru o deplasare pe care nu am aprobat-o. În viitor te vei consulta cu mine înainte să organizezi vreo călătorie pentru nepotul meu. Se află în grija mea, iar singurul tău rol e de a-mi duce la îndeplinire instrucţiunile.

Se ridică şi îşi strânse mâinile în pumni. Cum îndrăznea să decidă brusc să intervină în vieţile lor după ce ani de zile nu ridicase un deget să-şi ajute nepotul? Chiar îi spusese că era prea ocupat cu propriile odrasle ca să-şi mai bată capul şi cu Justin. Acum Montclief hotărâse brusc să facă pe grozavul şi să înceapă să dea porunci. Era teribil de târziu pentru a mai încerca să îşi impună autoritatea.

Laura dădu să rupă scrisoarea, apoi se răzgândi. Poate că într-o bună zi avea să-i fie de folos o dovadă a modului în care Montclief îşi neglijase nepotul, deşi se îndoia că exista vreun tribunal care să-i dea dreptate unei femei.

Din fericire, chiar avea banii necesari pentru acoperirea cheltuielilor. Nu intenţionase niciodată să facă apel la renta trimestriala a lui Justin, deşi era perfect îndreptăţită să o folosească pentru hainele, hrana şi cazarea lui.

Îşi umplu plămânii cu aer, apoi răsuflă. Ei bine, probabil că Montclief catadicsise să răspundă doar pentru că ea se simţise obligată să-l informeze despre activităţile lor. Pe viitor avea să-l ignore pur şi simplu, aşa cum şi el îi ignorase pe ei.

Reed îşi făcu din nou apariţia.

— Lordul Chesfield a ieşit acum câteva minute.

— A spus unde merge? întrebă ea.

Nu stătuse acasă decât douăzeci de minute,

— Nu, milady. A plecat cu prietenii săi într-o şaretă.

Laura simţi o durere în tâmple. Nu se mai obosise să-i ceară permisiunea.

— Mulţumesc, Reed.

Când rămase singură, începu să se învârtă prin salon. Regreta că venise cu fiul ei la Londra, dar nu se aşteptase ca purtarea lui Justin să se înrăutăţească dramatic. Avea şaptesprezece ani şi se considera un om de lume. O înspăimânta să se gândească la locurile insalubre pe care le frecventa cu prietenii lui. În acel oraş enorm era expus la o mulţime de pericole îngrozitoare. Trebuia să-l facă să priceapă că ar fi putut fi rănit dacă dădea peste tâlhari.

Imediat ce se întorcea acasă avea să discute cu el. Era important ca băiatul să ştie că nu avea să-i tolereze nesupunerea.

Se aşeză pe canapea şi îşi luă ceaşca. Din păcate, ceaiul se răcise. Dădu să se ridice şi să tragă frânghia clopoţelului când auzi o bătaie uşoară în uşă. În clipa următoare, Reed intră şi spuse:

— Milady, aveţi un vizitator.

— E vorba de Lady Atherton?

— Nu, milady, răspunse el întinzându-i o tăviţă argintie. Laura luă cârtea de vizită, dar, când văzu numele, o lăsă să cadă. Reed o ridică: Milady, să-l conduc pe lordul Bellingham în salon?

„Dumnezeule bun, nu!”

— Reed, te rog să-l informezi pe conte că nu sunt acasă.

— Prea bine, milady.

După ce majordomul ieşi din încăpere, Laura expiră zgomotos. Fără îndoială era singura femeie din Londra care avusese curajul de a refuza să-l primească pe contele de

Bellingham. Într-adevăr, bănuia că până şi cele mai simandicoase doamne şi-ar fi fluturat evantaiele şi ar fi cochetat scandalos cu el. Ca fiică de vicar, îi plăcea să creadă că era făcută dintr-un aluat mai dur. Din nefericire, descoperise cu o seară în urmă că era mai mult decât vulnerabilă în faţa acelui conte neobişnuit de chipeş.

Refuza să se gândească la felul în care Bellingham îşi lăsase privirea sa alunece peste corpul ei. În mod cert nu avea să rememoreze cum i se încinsese pielea când el o studiase cu ochii lui de un albastru uluitor. Mai presus de orice, trebuia să-şi alunge fanteziile obraznice care dansaseră în mintea ei în timp ce se foise şi se răsucise în pat noaptea trecută.

Chiar dacă şi-ar fi dorit să se implice într-o aventură cu faimosul conte, nu ar fi îndrăznit, mai ales după primirea usturătoarei epistole de la Montclief. Cu o zi în urmă nu şi-ar fi făcut nicio umbră de griji în privinţa unchiului lui Justin. Azi însă, scrisoarea lui îi trezise teama că Montclief avea să i-l ia pe Justin dacă auzea că există chiar şi cea mai mică urmă de probleme.

Inspiră şi expiră lent pentru a se calma. Avea să-i trimită lui Montclief un mesaj prin care să-l asigure că totul era în regulă. O minciună sfruntată, căci Justin devenise destul de rebel în ultima vreme. Trebuia neapărat să-i explice băiatului cât de important era să nu intre în bucluc. Dacă el nu coopera, erau obligaţi să părăsească Londra.

O altă bătaie în uşă o făcu să tresară.

— Intră!

— Milady, lordul Bellingham mi-a cerut să vă aduc această sticlă, spuse Reed. Domnia sa a insistat că e foarte important să vă vorbească.

Laura se ridică încruntata. Cum îi descoperise numele şi adresa? Gândul o deranja. Habar nu avea de ce îi trimisese tocmai o sticlă, dar nu era important.

— Reed, presupun că aşa înţelege lordul Bellingham

să glumească, dar nu am să-i accept darul, nici nu am să-l văd.

— Prea bine, milady, am să îl informez că nu primiţi vizitatori.

— Mulţumesc, Reed.

După ieşirea majordomului, Laura se strădui să se calmeze. Nu li se făcuseră oficial prezentările, iar Lady Atherton îi spusese foarte clar cu o seară în urmă că lordul Bellingham era mare crai. În mod dar, trebuia să se ţină cât mai departe de el.

Se apropie de fereastră. Ziua era cenuşie şi înnorată, anunţând ploaie. Îşi împleti degetele printre şnururile şi ciucurii aurii şi mătăsoşi care ţineau legate draperiile. Sticla ondulată distorsiona oarecum imaginea, dar era evident că trăsura neagră şi lucioasă de dedesubt îi aparţinea contelui de Bellingham. Din clipă în clipă avea să iasă din reşedinţa ei. Nu voia decât să i vadă spatele îndepărtându-se.

O altă trăsură apăru pe stradă. Laura presupuse că era noua ei prietenă, Lady Atherton, căci în afară de cele câteva persoane care-i fuseseră prezentate în ajun nu cunoştea pe nimeni altcineva. Vai, cel mai probabil Lady Atherton avea să dea peste conte chiar la uşa ei! Situaţia era teribil de jenantă, dar Laura ştia că procedase corect refuzându-l pe Bellingham.

Auzi paşi, apoi o nouă bătaie. Convinsă că era majordomul ei, îl pofti să intre şi îşi păstră privirea aţintită asupra străzii de dedesubt, aşteptându-se să-l vadă din clipă în clipă pe Lordul Bellingham urcând în trăsură. Când uşa se închise, spuse:

— Reed, sper că l-ai trimis acasă pe conte.

— A încercat, dar nu mă las dus cu una, cu două.

Vocea gravă o făcu să tresară. Laura se răsuci pe călcâie icnind şi îl văzu pe conte în prag. Îşi apăsă o mână peste inima ce îi bătea agitată. Dintr-un motiv necunoscut, părea mai înalt decât cu o seară în urmă. Un lucru era

sigur: contele era mult prea îndrăzneţ.

— Milord, obişnuiţi să călcaţi în picioare uzanţele?

Gura lui se curbă într-un zâmbet poznaş.

— La drept vorbind, chiar obişnuiesc.

Apăru şi Reed, gâfâind disperat.

— Milady!

— Mă ocup eu de asta, zise ea aruncându-i o privire ucigătoare.

Majordomul ezită, apoi se retrase din salon.

Laura îşi îndreptă din nou atenţia asupra contelui. Pentru o clipă se simţi captivată de chipul lui atrăgător şi părul întunecat, ciufulit cu graţie. În lumina zilei, genele negre şi dese intensificau farmecul ochilor albaştri scânteietori. Când oaspetele nepoftit îşi arcui sprâncenele, Laura îşi veni în fire şi îi aruncă o privire usturătoare.

— Am spus foarte clar că nu primesc vizite, şi totuşi aţi insistat, deşi nu am fost prezentaţi oficial.

— Lady Chesfield, sunt onorat să vă cunosc, rosti el înclinându-se, Bellingham, la dispoziţia domniei voastre.

— De unde aţi aflat cum mă cheamă şi unde locuiesc? izbucni ea.

— Am întrebat-o pe Lady Atherton aseară.

Vestea o cutremură. Lady Atherton era prietena ei.

— Îmi vine greu să cred că Lady Atherton ar oferi o asemenea informaţie.

Sprâncenele lui se împreunară într-o expresie aspră.

— Ea nu a vrut să-mi spună, dar am insistat.

— De ce? Nu ne cunoaştem. Nu puteţi avea nimic cu mine.

— De fapt, am ceva cu fiul vitreg al domniei voastre, preciza el arătându-i sticla.

Ea se crispă şi, câteva secunde mai târziu, simţi un fior coborându-i pe şira spinării. O, Doamne, nu cumva Justin o furase? Nu avea să pronunţe acele cuvinte, fiindcă nu se simţea în stare să o facă.

— De unde îl cunoaşteţi?

— Nu îl cunosc, dar nu o dată am dat peste el şi prietenii lui hoinărind pe străzile Londrei, Nu cred că înţelege potenţialele pericole reprezentate de tâlhari.

— Mulţumesc, milord. Am să discut problema cu Justin.

— Ştiaţi că el şi prietenii lui au stat să bea în grădină noaptea trecută?

— Nu i-am auzit şi nici nu i-am văzut.

Simţise miros de alcool în respiraţia lui Justin, însă contele nu avea nevoie să ştie acest lucru.

— După ce aţi plecat din grădină, ei s-au întors în casă, continuă Bellingham. I-am urmat şi atunci l-am văzut împingând sticla asta sub scări.

— Milord, vă mulţumesc pentru grija de care daţi dovadă. Acum, dacă binevoiţi să îmi daţi sticla, am să discut eu cu Justin.

— Conţine brandy, şi încă unul de foarte bună calitate, în caz că vă întrebaţi, o informă el ridicând din sprâncene.

Laura aruncă o privire spre bufet. Imediat ce se descotorosea de Domnul Aroganţă avea să verifice carafa de brandy.

— Nu obişnuiesc să intervin în treburile altora, dar l-am auzit minţindu-vă aseară, spuse el privind-o cu o expresie intensă. Mi-e clar că vă duce de nas.

Cum îndrăznea să insinueze că era prea naivă pentru a-şi educa fiul vitreg?

— Milord, e fiul meu şi responsabilitatea mea. Vă mulţumesc pentru grijă şi vă asigur că voi discuta cu el.

— Cât de bine vă iese chestia asta? o întrebă contele înaintând un pas.

— Nu vă datorez nicio explicaţie, răbufni ea. Povestea asta nu vă priveşte. Acum vă rog să plecaţi.

El îşi abătu privirea pentru o clipă, apoi îşi îndreptă

iarăşi atenţia asupra ei.

— Chemaţi-l în salon. Când va înţelege că eu şi alţii i-am remarcat purtarea ruşinoasă, se va gândi de două ori înainte să vă mintă din nou.

Laura nu avea de gând să-i îndeplinească poruncile. Justin nici măcar nu era acasă, dar nu voia să-i dezvăluie acest lucru arogantului conte. Făcu o reverenţă scurtă şi spuse ritos:

— O zi bună, Lord Bellingham.

— Îmi cer iertare că am intervenit, zise el punând sticla pe o măsuţă. În pofida a ceea ce aţi putea crede, intenţia a fost bună.

Laura îşi aminti sfatul pe care i-l dăduse Lady Atherton în privinţa lui cu o seară în urmă. „E genul care obţine ceea ce vrea. Ai grijă să nu fii tu premiul pe care şi-l doreşte.” Nu, în mod cert nu intervenise din bunătate.

Dinspre hol răsună zgomot de paşi şi voci.

— Domnule, daţi-mi voie să o informez pe domnia sa că aţi venit să îi faceţi o vizită, spuse Reed.

— Eu nu am nevoie să fiu anunţat. Am să o văd fără întârziere.

Laura icni, recunoscând vocea. Luă rapid sticla şi o ascunse în spatele pernelor de pe canapea.

— Ce naiba? se miră Bellingham.

— E Montclief, tutorele lui Justin, şopti ea privindu-l implorator. Vă rog, nu-i spuneţi nimic despre Justin.

— De ce? Dacă el e tutorele…

— Vă rog, repetă Laura, conştientă că vocea îi tremura. Nu am timp să vă explic. Am să fac orice îmi cereţi, dar vă implor să nu mă trădaţi.

— Orice? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Da, orice, suspină ea, frângându-şi mâinile.

— Aveţi grijă ce promite-ţi, o avertiză contele ţintuind-o cu ochii săi albaştri.

O, vai! Poate ar fi trebuit să îşi detalieze răspunsul,

dar nu mai avea timp în acel moment. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine şi să arboreze o prefăcută detaşare. Situaţia era disperată. Dumnezeule bun, habar nu avea cum urma să se descurce cu acel mare crai, dar deocamdată trebuia să se concentreze exclusiv pe tutorele fiului ei.

— Vă rog, vă implor să fiţi de acord cu tot ce spun, insistă ea.

— Ce veţi spune?

O întrebare pertinentă; chiar atunci însă, uşa se deschise, iar Reed anunţă;

— Domnul Montclief, milady.

Laura îşi împreună strâns mâinile. Ce avea să creadă Montclief dacă o vedea cu un crai în salon? Trebuia cumva să ţeasă o poveste, dar mintea ei istovita refuza să funcţioneze.

Montclief intră cu o expresie furtunoasă, apoi se opri brusc la vederea lui Bellingham.

Laura făcu o reverenţă şi observă că părul cumnatului ei se subţiase considerabil de când îl văzuse ultima dată, la înmormântarea soţului ei, cu patru ani în urmă. Inspiră adânc şi spuse:

— Montclief, ce surpriză încântătoare! Tocmai am primit scrisoarea ta azi, dar habar nu aveam că intenţionezi să ne faci o vizită. Evident, doreşti să te convingi cu propriii ochi că e totul în regulă la Londra.

Doamne sfinte, trăncănea ca o neghioabă!

Montclief o studie cu ochii îngustaţi.

— Laura, eşti vizibil tulburată. Se întoarse spre Bellingham. Nu mă prezinţi vizitatorului tău?

Fără îndoială, Montclief îşi imaginase tot ce putea fi mai rău. Probabil credea că îl adusese pe Justin la Londra doar ca pretext pentru a-şi oferi o aventură cu amantul ei inexistent.

— Lord Bellingham, permiteţi-mi să vi-l prezint pe

domnul Montclief, unchiul şi tutorele fiului meu vitreg.

— Milord, desigur, vă cunosc numele din ziare, spuse Montclief înclinându-se.

Fir-ar să fie! Montclief văzuse probabil numele contelui de Bellingham menţionat în fiţuicile de scandal. O, se afla în pragul unui dezastru!

— Acel caz de conversaţii ilicite, discutat în Parlament, a făcut probabil mare vâlvă, observă Montclief.

— A fost teribil de plictisitor, replică Bellingham.

— Conversaţii ilicite? se încruntă Laura.

— Mă scuzi. E un subiect nedelicat pentru o doamnă, spuse Montclief.

O expresie diavolească scânteie în ochii lui Bellingham.

— E un eufemism pentru adulter.

— Ce ridicol, pufni ea dându-şi ochii peste cap. De ce să nu spui lucrurilor pe nume?

— Exact aşa gândesc şi eu, o aprobă Bellingham, care fusese implicat, fără îndoială, în numeroase conversaţii ilicite de-a lungul timpului.

— Ne aşezăm? Sun să ni se aducă ceai. Probabil că eşti însetat de pe drum, Montclief.

— Doresc să îmi văd nepotul.

— Nu e acasă, spuse Laura. Din colţul ochiului îl văzu pe Bellingham ridicând din sprâncene cu un aer sceptic, dar se strădui să-şi menţină concentrarea. S-a dus împreună cu prietenul lui, George, să mănânce o îngheţată la Gunthers.

În mintea ei, explicaţia părea destul de nevinovată. Adevărul era că Justin dormise până la sosirea lui George, după-amiază. Când îi întrebase unde mergeau, adolescentul îi aruncase o privire încăpăţânată şi ieşise pe uşă.

— Când te aştepţi să se întoarcă? întrebă Montclief, îngustându-şi ochii.

— N-aş şti să-ţi spun. Probabil vor da o tură pe Rotten

Row[1]

la ora potrivită. Sper că vei lua cina cu noi.

Nu spera nicidecum aşa ceva, dar trebuia să fie politicoasă, chiar şi faţă de odiosul ei cumnat.

Expresia severă a lui Montclief nu prevestea nimic bun.

— Trebuie să discutăm despre nepotul meu. Evident, este o problemă de familie, adăugă el în direcţia contelui. Sunt sigur că înţelegeţi.

Tânăra femeie îşi simţi stomacul strângându-se. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămână singură cu Montclief. Când Bellingham deschise gura pentru a răspunde, Laura îşi dădu seama că trebuia să intervină.

— De fapt, lordul Bellingham s-a arătat interesat de Justin.

O, Doamne, cel mai probabil Bellingham avea să infirme această declaraţie.

Montclief îl privi pe conte şi lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Deci şi dumneavoastră l-aţi văzut făcându-şi de cap prin oraş.

„O, nu!” gemu Laura în sinea ei. Tocmai era pe punctul de a-l contrazice, dar Bellingham i-o luă înainte:

— Aseară, la un bal, l-am văzut în grădină cu nişte prieteni.

Cel puţin nu dezvăluise nimic – nu încă.

— Da, l-a văzut pe Justin aseară, dar nu e cazul să ne alarmăm, completă Laura.

Montclief o ignoră şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Bellingham.

— Consuma tărie?

---

1 Rotten Row – alee din Hyde Park, loc de întâlnire preferat pentru aristocraţi în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea (n. red.)

[2] *The Pilgrim’s Progress From This World to That Which Is to Come,* alegorie creştină de John Bunyan (1678) expunând ideile teologiei protestante, (n. red.)

Ţinându-şi respiraţia, Laura îl privi implorator pe Bellingham, care îi aruncă o ocheadă, apoi ridică din umeri.

— N-aş putea spune.

— Vezi, a fost doar o neînţelegere, conchise ea împreunându-şi mâinile.

Când Montclief miji ochii, îşi dădu seama că făcuse o gafă.

— Nu e nicio neînţelegere. Am o scrisoare de la un prieten din Londra care l-a văzut pe Justin în stradă, bând dintr-o sticlă. Ar fi trebuit să mă contactezi în legătură cu asta. Solicit o explicaţie.

Nu avea voie să îşi piardă calmul, îşi aminti ea.

— Totul e în regulă acum.

Bellingham îi aruncă o privire scurtă, neîncrezătoare.

— Laura, spuse Montclief, nu e totul în regulă. L-ai adus pe nepotul meu la Londra fără să îmi ceri permisiunea şi i-ai ascuns comportamentul deviant. Nu mă pot baza pe judecata ta slabă.

Laura ardea de nerăbdare să îl pună la punct aşa cum merita, dar nu îndrăznea să-i stârnească mânia.

— Nu e cazul să ne alarmăm. Ţin situaţia sub control.

Minţise, dar ce altceva ar fi putut să facă?

— Eşti doar o femeie, şi te-ai arătat incapabilă să stăpâneşti un băiat cu mintea încinsă. Are nevoie să se afle zilnic sub influenţa unui bărbat.

Laura simţi disperarea înfigându-se în ea ca o gheară.

— Nu ai motive de îngrijorare, Montclief. Lordul Bellingham mă ajută să-l aduc pe calea cea bună.

Îşi ţinu respiraţia, temându-se că Bellingham avea să nege vehement, însă acesta îşi păstră expresia impasibilă şi spuse:

— Tinerii trebuie să priceapă că nu se cuvine să profite de mama lor.

Reuşise cu abilitate să evite o minciună, şi nici nu o trădase. Laurei îi venea să-i sărute cizmele mari.

— Apreciez ajutorul dumitale, Bellingham, zise Montclief. Însă eu am luat deja o decizie. Nepotul meu are nevoie de mai mult decât o influenţă masculină trecătoare. Te rog să te ocupi să i se facă valizele, îi ceru el cumnatei sale. Mâine am să vin să-l iau acasă. Tu poţi rămâne să locuieşti în casa din Hampshire până ajunge la vârsta majoratului.

Laura rămase fără aer. Nu putea să se întâmple aşa ceva. Era fiul ei. Montclief nu se arătase câtuşi de puţin interesat de Justin – până acum. O, Doamne, nu avea să-i permită să-i ia fiul!

— Nu, icni. Nu, te rog, nu mi-l lua de lângă mine.

— Laura, nu sunt dispus la negocieri.

Ea simţi panica urcându-i în piept. Respira prea rapid. Teama de a-l pierde pe Justin o copleşea, însă trebuia să facă tot posibilul pentru a-l convinge pe Montclief să se răzgândească.

— Tu ai deja o familie numeroasă şi eşti prea solicitat. Eu am avut grijă de Justin în toţi aceşti ani.

„Îl iubesc prea mult ca să te las să mi-l iei”, adăugă ea în gând, însă Montclief o privi condescendent şi clătină din cap,

Tânăra femeie îşi înfipse unghiile în palme pentru a se stăpâni să nu-i arunce în faţă ceea ce credea despre neglijenţa pe care o manifestase în ultimii patru ani. Oricât de mult l-ar fi dispreţuit, nu îşi permitea să-l înfrunte.

— Şi-a pierdut deja tatăl. Eu sunt mama lui, şi dacă îl iei de lângă mine o să simtă că l-am abandonat.

— Tu eşti mama lui vitregă, o corectă Montclief.

Cuvintele lui o răniră, dar nu avea să se lase împiedicată de această jignire. Indiferent de opinia celorlalţi, Justin era fiul ei. Avea să facă orice era necesar pentru a-l păstra lângă ea, inclusiv să-i închidă gura lui Montclief.

— Consider că Justin mai merită o şansă. Îi voi atrage

atenţia insistent că trebuie să se poarte…

— Te-ai dovedit deja incapabilă să o faci, o întrerupse Montclief. Eu am luat o decizie, şi cu asta, basta.

După tot acest timp, avea de gând să îşi exercite drepturile de tutore! Revenindu-şi treptat din surpriză, Laura se strădui să-şi stăpânească tremuratul mâinilor, căci nu voia ca Montclief să-i observe neliniştea.

— Nici măcar nu te-a mai văzut de patru ani. Va fi dificil pentru el.

— Ceea ce e relevant este faptul că nu-i poţi asigura nepotului meu disciplina şi călăuzirea de care are nevoie, izbucni mânios celălalt.

Laura ar fi făcut orice – absolut orice – pentru a-l împiedica pe Montclief să îl ia pe Justin de lângă ea. Dar ce ar fi putut să facă pentru a-l convinge? O, Doamne, trebuia să găsească o cale! Rememoră întreaga discuţie, iar o frază de-a cumnatului ei îi atrase atenţia: „Nepotul meu are nevoie de mai mult decât o influenţă masculină trecătoare”.

Răspunsul îi apăru brusc în minte. Surprinse din nou privirea lui Bellingham şi se rugă în gând ca acesta să-i facă jocul. În acel moment nu mai avea nimic de pierdut, cu excepţia fiului ei, şi refuza să renunţe fără luptă.

„Să mă ierte Dumnezeu, dar nu pot trăi fără fiul meu”, îşi zise. Veni mai aproape de Bellingham şi se forţă să zâmbească.

— Presupun că ar trebui să-i împărtăşim lui Montclief vestea cea bună.

O expresie bănuitoare scânteie în ochii lui albaştri.

— Te las să-i dezvălui tu detaliile.

Ea îl prinse de braţ şi se întoarse cu faţa spre Montclief.

— Nu ai motiv de îngrijorare în ceea ce priveşte lipsa unui bărbat care să îl călăuzească pe Justin. Inspirând profund, continuă: Chiar azi am acceptat cererea în

căsătorie a lordului Bellingham.

*

Femeia îşi pierduse minţile. Bell îi ghicise disperarea atunci când insistase din răsputeri ca băiatul să rămână cu ea, dar nu ar fi putut ghici niciodată că avea să recurgă la o asemenea scornească neghioabă.

Montclief îşi încrucişa braţele peste piept.

— Te afli în Londra de foarte puţin timp, Laura. Logodna asta e bruscă, prea bruscă.

— Nu ţi-am pomenit nimic până acum fiindcă nu m-am aşteptat ca relaţia noastră să ia o turnură atât de romantică, replică ea. Lordul Bellingham şi cu mine ne-am cunoscut toamna trecută în Hampshire.

Bell bănuia că Justin îşi deprinsese stilul creativ de a minţi de la mama lui vitregă. Nu putu însă să nu remarce zâmbetul năucitor pe care i-l adresa aceasta în timp ce-şi ducea mai departe relatarea:

— L-am cunoscut printr-o pură coincidenţă în timp ce vizitam un magazin din sat. Nu-i aşa, dragul meu?

Contele dădu din cap, sperând că nu avea să se lase dusă de val. Cu cât spunea mai puţine, cu atât mai bine.

— Ploua, urmă ea, aşa că nu puteam părăsi magazinul. Neavând altceva mai bun de făcut, am închegat o conversaţie. Când s-a oprit ploaia, am ieşit, iar el şi-a pus haina peste o baltă pentru mine. Acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de Bellingham al meu, încheie Laura bătând din gene înspre el.

Era cea mai proastă mincinoasă din regat.

— Laura, logodna asta e suspectă, mormăi Montclief.

Bellingham era de acord, dar individul nu-i plăcea deloc. Din fragmentele pe care le dezvăluise Laura, Montclief nu manifestase niciun fel de interes faţă de nepotul lui până în acel moment. Cel mai probabil,

intervenise doar pentru că scrisoarea despre aventurile tânărului, trimisă de prietenul său din Londra, îl făcuse să se ruşineze.

Laura afişă o expresie hotărâtă, aţintindu-şi privirea în ochii lui Bell.

— Aş face orice pentru Bellingham. Orice, adăugă ea stăruitor.

În mod cert, contele avea să profite de acea promisiune.

— E adevărat, Bellingham? îl întrebă Montclief. I-ai cerut mâna Laurei?

Fu pe punctul de a-i da în vileag minciuna, dar îi văzuse mâinile tremurând când Montclief declarase că intenţiona să-i ia fiul de lângă ea. Îşi spuse că răzvrătirea băiatului avea să se agraveze considerabil sub mâna lui Montclief. Pe de altă parte, nu voia nici să se trezească prins într-o căsătorie,

— Deocamdată ţinem logodna secretă, zise el.

De ce să nu mai adauge o minciună mică la grămada tot mai mare?

Laura expiră, vizibil uşurată.

— Da, ne ascundem logodna pentru a-i lăsa lui Justin timp să se obişnuiască puţin cu Bellingham. Ne dorim ca Justin să se simtă în largul lui lângă viitorul meu soţ înainte să ne rostim jurămintele. Desigur, ne vom baza pe discreţia ta, Montclief.

— Laura, logodna asta mi se pare falsă, spuse acesta mijind ochii. Ce nu reuşesc să înţeleg e de ce ar fi dispus Bellingham să îţi fie complice.

„Fiindcă te dispreţuiesc pentru felul brutal în care te porţi cu ea”, îşi zise contele. Spuse cu voce tare:

— Sugerezi că logodna noastră e o faptă ilicită?

— Ştii foarte bine la ce m-am referit.

Îl tolerase suficient. Bell se apropie cu paşi mari de bărbatul considerabil mai scund, aplecându-se ameninţător

asupra lui.

— Îndrăzneşti să îmi pui la îndoială cuvântul? rosti el pe un ton jos, de avertizare.

Montclief ridică bărbia şi nările i se dilatară.

— E responsabilitatea mea să mă asigur că nepotul meu e bine îngrijit şi forţat să se poarte corespunzător. Eu sunt cea mai potrivită persoană care să se ocupe de acest lucru.

— Chiar aşa? Dacă nepotul tău ar intra pe uşă, l-ai recunoaşte?

Faţa lui Montclief fu inundată de sânge.

— Tu nu ai de ce să te bagi în asta, Bellingham. Nu eşti rudă cu băiatul.

— Dar după ce ne căsătorim, Bellingham va fi tatăl vitreg al lui Justin, interveni Laura. El îi va supraveghea activităţile. Montclief, nu mai e nevoie să te deranjezi vreodată.

Cât ai bate din palme, Bell se alesese cu o falsă logodnică şi un adolescent rebel. Avea senzaţia că juca într-o comedie de Shakespeare.

— Stai aşa, spuse Montclief. Eu nu mi-am dat acordul pentru acest plan.

— Dar ai spus că Justin are nevoie de îndrumare zilnică din partea unui bărbat, replică Laura. Cu cei cinci băieţi ai tăi, ai deja destule pe cap. Nu vei reuşi să îi oferi lui Justin nici pe departe la fel de multă atenţie pe cât poate să-i ofere Bellingham. Ba chiar sunt sigură că îl va lua în grija lui aproape imediat.

Splendid, se gândi Bell. Urma să facă pe dădaca pentru un puşti de şaptesprezece ani.

Montclief îi privi pe amândoi cu o expresie posomorâtă.

— Vă avertizez. Am să vin la Londra periodic să văd cum avansează lucrurile. Dacă aud că nepotul meu a luat-o din nou pe arătură, am să-l iau la mine imediat.

Porni spre uşă şi puse mâna pe clanţă.

Bell de-abia aştepta să se descotorosească de el pentru a putea să se bucure de ceea ce îi promisese Laura.

— Încă ceva, zise Montclief din prag. Să nu îndrăzneşti să ai vreo aventură ilicită cât timp nepotul meu locuieşte sub acest acoperiş.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva? exclamă ea şocată. Nu m-aş deda nici în ruptul capului unui comportament imoral.

Uitase convenabil de promisiunea făcută mai devreme, dar contele nu avea de gând să o lase să scape basma curată după ce îl târâse în acea farsă.

— Ai grijă să nu uiţi asta, Laura, o avertiză Montclief. Sunt convins că nu e cazul să îţi reamintesc consecinţele.

Când uşa se închise în urma lui, Bellingham murmură:

— Mare ticălos!

Ea îşi acoperi gura şi se prăbuşi pe canapeaua cu dungi roşii. Când ochii verzi îi fură inundaţi de lacrimi mari, Bell îi oferi batista lui.

— Gata, s-a terminat.

Buza ei de jos tremură când luă batista, apoi îşi şterse în grabă lacrimile.

— Mulţumesc!

— A venit aici doar pentru că mândria lui a avut de suferit când a primit acea scrisoare de la un prieten, zise Bell lăsându-se pe vine lângă ea. Felul grosolan în care a vorbit cu dumneavoastră a fost complet nejustificat.

Laura împături batista şi vru să i-o dea înapoi, însă el flutură din mână în semn de refuz.

— L-ar fi... l-ar fi luat pe Justin dacă nu aţi fi fost aici, se bâlbâi ea.

Dacă Montclief ar fi insistat, Bell nu ar fi putut face absolut nimic. Era evident că Laura îşi iubea băiatul, dar dacă nu reuşea să-l aducă pe calea cea bună, tutorele lui avea să-l ia de lângă ea.

— Mulţumesc, şopti ea cu glas tremurător. Cât vă datorez?

— Poftim? făcu el încruntat.

— Sunt dispusă să vă plătesc. Fiul meu înseamnă totul pentru mine. Spuneţi-mi preţul.

— Nu am nevoie de bani.

— Trebuie să recunosc, ideea dumneavoastră de a ţine logodna secretă a fost de-a dreptul genială.

— Sincer, am făcut-o pentru propria mea protecţie. Nu doresc câtuşi de puţin să mă trezesc închis în colivie.

— Nu aveţi motive de îngrijorare, îl asigură ea bătându-l pe braţ. Nu intenţionez să mă recăsătoresc. Dar sunteţi sigur că nu doriţi vreo recompensă? Cincizeci de lire ar fi suficient?

Un rânjet lent înflori pe buzele contelui.

— Am o avere atât de mare, încât e prea puţin probabil să o cheltuiesc până la sfârşitul vieţii.

— Sunteţi un om norocos, spuse ea, privind uşa ca şi cum ar fi vrut să fugă.

— La altceva mă gândeam, zise Bell postându-se în faţa ei.

— Oh?

— Ceva mai plăcut, adăugă el cu ochii la gura ei voluptoasă.

— Brandy? întrebă ea, pe un ton uşor panicat.

— Mai încercaţi.

— Vin de Porto?

— Domnia voastră, răspunse el prinzând-o de mână.

Laura icni şi se dădu înapoi,

— Milord, sunt o văduvă respectabilă!

— Aţi promis că veţi face orice vă voi cere.

— Eram disperată.

Bell observă mohorât că îşi încleşta şi descleşta mâna pe fustă. Nu mai forţase niciodată o femeie şi nu avea de gând să înceapă acum. Trase aer în piept, pregătindu-se să-

i spună că nu făcuse decât să o tachineze, dar ea vorbi înaintea lui.

— Presupun că ar trebui să îmi onorez promisiunea. Ce doriţi, milord?

— Ce sunteţi dispusă să îmi oferiţi? întrebă el surprins.

— Cum suntem logodiţi, cel puţin temporar, iar dumneavoastră nu aveţi nevoie de bani, presupun că aş putea să vă acord un... sărut, murmură ea netezindu-şi fusta.

Bell se chinui să îşi ascundă amuzamentul.

— Nu vreau să profit de dumneavoastră.

— Eu sunt cea care a profitat, milord. Aţi avut generozitatea de a nu mă desconspira, dar dacă nu doriţi să mă sărutaţi, voi înţelege.

— V-aţi gândit la altceva?

El ar fi putut să-i ofere numeroase sugestii, niciuna de natură a fi acceptată de o doamnă respectabilă.

— O, nu, zise ea roşind. Un sărut ar fi suficient, dacă e acceptabil şi pentru dumneavoastră.

— Hm. O logodnă falsă nu e puţin lucru, dar dacă e un sărut special, presupun că asta ne-ar face să fim chit.

— Vă dau voie să mă sărutaţi, declară ea ridicându-şi bărbia, însă Bell nu avea de gând să-i uşureze sarcina.

— Credeam că *domnia voastră* vreţi să mă sărutaţi *pe mine.*

— Ah, făcu ea stânjenită. Ei bine, presupun că aşa e corect, având în vedere că eu am profitat de dumneavoastră.

Buza ei inferioară, plină şi roşie, îl fascina. Dădu să-i spună că putea să profite de el oricând, dar îşi înăbuşi impulsul.

Laura îşi puse mâinile mici pe umerii lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută scurt pe buze. Apoi zâmbi şi se dădu în spate.

— Gata, nu a fost prea rău.

— Vă contrazic. A fost îngrozitor.

— Poftim? se indignă ea. Tică… Cum îndrăzniţi să mă insultaţi?

— Aţi prefera să mint?

— Fără îndoială vă aşteptaţi la ceva lasciv.

Un zâmbet lent se lăţi pe chipul lui.

— Mă aşteptam la un sărut adevărat, dar dacă vă este teamă, am să înţeleg.

Ochii ei verzi scânteiară. Se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Când Bell o strânse în braţe, toate curbele ei moi şi plăcute se apăsară pe corpul său. Inima îi tresări sălbatic în piept.

Ea se aplecă mai aproape. Parfumul vag de trandafiri îl vrăji, iar fierbinţeala îi inundă venele. Era atât de moale şi voluptuoasă, încât nu se mai putea stăpâni,

— Îmi cer iertare în avans, spuse el, conştient că vocea îi era gravă şi aspră.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Apoi îi răpi buzele dulci.

Capitolul 2

Capul Laurei începu să se învârtă când lordul Bellingham îi prinse ceafa în palmă şi îi devoră buzele. Se agăţă de umerii lui, simţind nevoia unui punct de sprijin.

Nu ar fi trebuit să compare sărutul lui cu cele scurte şi blânde ale răposatului ei soţ. Dar cum ar fi putut să nu o facă? Bell exercita un control absolut asupra situaţiei şi nu

Lăsa nici urmă de îndoială privind îndemânarea lui,

Era un sărut de crai – încrezător, provocator şi absolut minunat. Trebuia să îl oprească… în scurt timp.

Avea să o facă. Era obligatoriu. Însă nu putea – nu când simţurile îi erau înecate într-o umbră de parfum de santal şi încă ceva, ceva elementar. Cu fiece răsuflare, mirosul lui masculin i se învolbura în corp ca o poţiune păcătoasă. Pielea i se încinse, făcând-o să simtă acut greutatea sânilor şi soliditatea bărbatului ce izbutea atât de uşor să o ducă pe cărări greşite. Îşi dorea sărutul lui şi mult mai mult de atât.

Căldura trupului viril şi forţa braţelor musculoase se dovedeau la fel de irezistibile precum sărutul lui. Regulile societăţii îi impuneau să-l oprească. Nu era soţul ei, iar falsa lor logodnă nu se punea la socoteală. Nu ştia aproape nimic despre el – în afară de faptul că săruta foarte bine. Dar, desigur, nu putea să lase plăcerea să preia controlul asupra moralei.

„Încă o clipă doar”, îşi promise în gând.

Lumina din încăpere scăzuse, deşi era de-abia începutul după-amiezii. Auzi ploaia bătând în geam când Bell îşi lăsă mâna mare să alunece în jos pe curba coloanei ei vertebrale, oprindu-se imediat deasupra şoldurilor. Apoi o trase mai strâns în braţe. Sânii şi abdomenul ei se apăsau pe conturile tari ca piatra ale corpului lui. Copleşită de plăcerea îmbrăţişării carnale, îşi împleti degetele printre şuviţele tari de păr de pe ceafa lui.

Gura lui se curbă într-un zâmbet pieziş.

— O, da, murmură, încolăcindu-şi degetele lungi pe după ceafa ei.

Apoi îi asedie din nou buzele, poruncindu-i să i se supună.

Îşi înclină capul şi, de data aceasta, o atinse cu limba. Uluită, Laura îşi întredeschise buzele, moment în care el scoase un sunet gutural, iar limba lui ajunse în gura ei.

Şocul o făcu să încremenească pentru o clipă, însă el îşi înclină capul în direcţia opusă şi adânci sărutul. Apoi îi muşcă uşor buzele şi se opri, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să-i răspundă.

Dacă tot avea să se simtă vinovată mai târziu, măcar să savureze păcatul acum, Ezitând, îşi atinse limba de a lui. Bell scoase din nou acel sunet gutural şi preluă controlul. În starea ei de năuceală, nu îşi dădu seama decât treptat că săruturile lui desfrânate evocau un act cu mult mai intim. El îi prinse fundul în căuşul palmelor şi îşi apăsă şoldurile peste ale ei, făcând-o să-i simtă întărirea inconfundabilă a sexului. Straturile subţiri de muselină nu îi asigurau niciun fel de apărare. Ar fi trebuit să se arate oripilată şi să-l împingă deoparte, dar o dorinţă mult timp refuzată creştea în ea.

— Te doresc, îi şopti el la ureche.

Laura icni. Nu încăpea îndoială ce îi cerea. Ochii lui albastru aprins se întunecară, şi ar fi putut jura că o trăgea spre el din priviri. Într-un colţ îndepărtat al minţii ei, ştia că ar fi trebuit să-şi ferească privirea, dar mintea ei buimăcită împietri.

Cineva bătu la uşile salonului. Bellingham o eliberă şi se duse la fereastră.

Laura îşi scutură fustele cu mâini tremurătoare în timp ce Reed îi întindea o tăviţă de argint cu un bileţel.

— Tocmai a sosit pentru dumneavoastră, milady.

Ea luă misivă şi îi făcu semn majordomului să plece, apoi rupse sigiliul.

— Sunt veşti proaste? se interesă Bellingham, care traversa încăperea cu paşi răsunători.

— Nu, e doar un bilet de la Lady Atherton care anulează plimbarea noastră de azi din cauza vremii.

Dădu să se retragă într-o parte, dar el o prinse de braţ.

— V-am deranjat o buclă. Când ea dădu să caute

bucla rebelă, îi îndepărtă mâna: Daţi-mi voie.

— Vreţi să luaţi lecţii pentru a deveni cameristă? zise ea, recurgând la sarcasm pentru a se apăra.

— Nu, am suficientă experienţă.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin.

Spera că majordomul nu îi observase părul ciufulit. Acum că Montclief ameninţase să i-l ia pe Justin, nu îşi permitea nicidecum să fie ţinta bârfelor între servitori.

— Lăsaţi bărbia jos, îi ceru Bellingham. Când îi ridică şuviţa rebelă, Laura simţi furnicături în tot scalpul. Atât de moale, şopti el.

Răsuflarea lui alunecă peste gâtul ei, provocându-i fiori.

Glasul viril, de bariton, trezi impulsurile interzise dinlăuntrul ei. Ştia exact cum să treacă peste toate sistemele de apărare ale unei doamne. Era evident că îşi desăvârşise arta seducţiei pentru a obţine exact ceea ce îşi dorea.

Deşi ştiuse acest lucru, ea tot cedase în faţa săruturilor lui desfrânate. Toţi anii în care respectase învăţăturile morale stricte ale tatălui ei se risipiseră ca bucăţele de hârtie luate de vânt.

— Gata. Sunteţi aranjată, conchise el fixându-i acul de păr.

În orice altă situaţie vorbele lui i-ar fi smuls un hohot de râs, dar nu era nimic amuzant în felul în care i se abandonase mai devreme. Fără îndoială, contele spera că avea să-i permită şi alte libertăţi în viitor. Dacă aşa stăteau lucrurile, intenţiona să îi scoată din cap acea idee. Nerăbdătoare să-l vadă plecat, îşi drese vocea:

— Sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut azi, milord.

În ochii lui scânteie o expresie lascivă.

— Sunt convins că a fost la fel de satisfăcător şi pentru domnia voastră ca pentru mine.

Laura roşi. Dumnezeule bun, simţul moral o părăsise complet!

— Îţi stau la dispoziţie oricând, Laura, continuă el luându-i mâna şi aplecându-se deasupra ei.

Ea îşi smulse mâna dintr-a lui. Cum îndrăznea să-i folosească numele mic? Pe de altă parte, în mod cert îl încurajase pe acest crai să o trateze ca pe o femeie uşoară. În acel moment însă, nu avea timp să mediteze la el sau la „serviciile” lui.

— Ei bine, am convingerea că sunteţi un om ocupat. Nu am să vă reţin de la îndatoririle dumneavoastră importante.

— Încerci să te descotoroseşti de mine?

Rânjetul îi dădea un aer copilăros, dar nu putea permite ca frumuseţea lui remarcabilă să îi distragă atenţia. Ridică bărbia şi spuse:

— Daţi-mi voie să clarific un lucru. Ceea ce s-a petrecut azi după-amiază a fost o greşeală pentru amândoi.

— Nu a fost nicio greşeală. Mi-ai oferit de bună voie un sărut fiindcă am păstrat tăcerea în privinţa presupusei noastre logodne.

— Ei bine, aţi fi putut să o faceţi într-o manieră mai nobilă, pufni ea.

— Dacă aş fi făcut-o într-o manieră mai nobilă, nu ţi-ar fi plăcut nici pe jumătate la fel de mult.

— Vă rog să tăceţi. Asta nu se mai poate repeta.

— De acord. Cumnatul tău ne bănuieşte de o indiscreţie. Ultimul lucru de care ai nevoie e să-i asiguri muniţie împotriva ta.

Ştiind că era un crai, aproape că se aşteptase ca el să încerce să o seducă, dar aşa ceva era ridicol. Nu se afla într-unul dintre acele romane oribile în care un răufăcător răpea o domnişoară la ananghie.

— Îmi pare rău că v-am implicat în problemele mele, spuse în cele din urmă. Nu mi-a venit în minte nicio altă

soluţie pentru a-l opri pe Montclief.

— Nu a crezut că suntem logodiţi. Dacă întreabă, vei da vina pe mine că te-am abandonat.

— Nu pot îngădui asta, zise Laura clătinând din cap. Reputaţia domniei voastre…

— Nu va suferi câtuşi de puţin, completă el. Este puţin probabil ca numele noastre să fie asociate vreodată după ziua de azi, dar dacă va fi necesar, vei spune că ai descoperit că sunt un ticălos. Nu te va învinovăţi nimeni.

În opinia Laurei niciunul din ei nu avea să scape atât de uşor, dar nu avea rost să îşi facă griji inutil.

— E foarte galant din partea domniei voastre, milord, dar nu aş putea să permit aşa ceva.

— Ba da, poţi, şi ai s-o faci, dacă ajunge la urechile cuiva vreun zvon despre logodnă. Dacă nu o faci, atunci onoarea ne va obliga să ne căsătorim. Cum niciunul nu ne dorim asta, cred că vei fi de acord.

— Sunt de acord că ar fi o situaţie… nefericită.

Ar fi fost una dezastruoasă. Nici măcar nu îşi putea imagina reacţia familiei.

— Succes cu fiul tău, spuse contele.

Avea nevoie de mai mult decât o încurajare pentru a-l struni pe Justin.

— Ar trebui să îl duc acasă în Hampshire, unde nu există tentaţii care să-l ispitească.

— Tentaţii există peste tot, doar că în Londra sunt mai multe posibilităţi. O zi bună, Lady Chesfield, zise el făcând o plecăciune.

După ce Bellingham ieşi din salon, Laura se lăsă să cadă încet pe canapea. Cele petrecute o înspăimântaseră de-a dreptul, însă un lucru era sigur. Dacă nu ar fi fost contele de faţă, disputa cu Montclief ar fi decurs cu mult mai rău pentru ea şi Justin.

În mod ciudat, se simţea uşor mâhnită după plecarea lui, ceea ce era absurd. Legătura lor începuse şi se sfârşise

în ziua respectivă. Se gândi la cuvintele lui: „Tentaţii există peste tot”. Se întrebă dacă se referise la ea.

*

— Domnul Montclief doreşte să ştie dacă sunteţi acasă.

Virginia Holt, cunoscută drept Lady Atherton în lumea bună, îşi privi placid majordomul, dar simţi ceva din ea retrezindu-se la viaţă. După-amiaza monotonă şi ploioasă devenise brusc interesantă.

— Lasă-l pe Montclief să aştepte douăzeci de minute, apoi condu-l sus.

— Prea bine, milady.

După ieşirea majordomului, se apropie de fereastră şi rămase discret în spatele draperiilor verde cu auriu. Montclief venise într-o trăsură închiriată. Era al doilea născut în familie şi nu avea nicio speranţă la vreo moştenire. Deşi fratele lui, răposatul viconte Chesfield, îi lăsase proprietăţi şi o avere considerabilă,

Virginia bănuia că Montclief cheltuise tot, iar acum era înglodat în datorii.

Îl cunoscuse la un bal, cu câţiva ani în urmă, şi îl găsise dezagreabil din prima clipă. Montclief era un monument de ipocrizie, întotdeauna preocupat să se gudure pe lângă alţii şi să se prefacă înţelegător.

Fratele lui fusese un prieten apropiat al Virginiei şi al răposatului ei soţ, Alfred, timp de mulţi ani. Se întâlniseră frecvent în cursul sezoanelor mondene, până când sănătatea lui Chesfield se înrăutăţise la scurt timp după căsătoria cu Laura. Ulterior, Alfred păstrase legătura cu Chesfield prin corespondenţă şi devenise limpede că tânăra lui soţie îl îngrijea cu devotament. Montclief se prefăcuse îngrijorat de sănătatea fratelui său, însă nu-l vizitase decât rareori, pretextând că trebuia să se ocupe de propria

familie. Phillip, dragul de el, îşi dorise să creadă tot ce era mai bun despre fratele lui, şi desigur că Virginia şi Alfred nu-i împărtăşiseră nimic din adevăratele lor sentimente faţă de acesta.

Părerea ei despre Montclief se înrăutăţise considerabil când descoperise că îşi ignora responsabilităţile faţă de tânărul căruia îi era tutore.

Dar de ce venise acum în vizită? Era evident că dorea ceva. Cu mult timp în urmă, descoperise că bărbaţii aveau întotdeauna un obiectiv. Subtilităţile care defineau conversaţiile femeilor nu erau accesibile decât pentru cei mai inteligenţi dintre ei.

Montclief nu era nici subtil, nici inteligent. Spre deosebire de răposatul lui frate, era înzestrat cu o capacitate mediocră de înţelegere a lumii. Aceasta era o distincţie importantă pentru Virginia, deoarece însemna că era maleabil şi uşor de convins. Era totodată un mare neghiob pentru că acceptase să aştepte în anticameră timp de douăzeci de minute. Un bărbat puternic şi încrezător nu ar fi tolerat niciodată amânarea.

Traversă covorul turcesc şi îşi turnă un pahar mic de vin de Xeres. Pe vremea când era mai tânără şi mai neştiutoare, nu şi-ar fi permis niciodată să consume alcool în toiul după-amiezii. Ar fi trebuit să facă de mult acest lucru şi multe altele, dar societatea nu le privea cu ochi buni pe doamnele care nu respectau întru totul codul bunelor maniere. Acum că trecuse de şaizeci şi cinci de ani, Virginia considera că îşi câştigase dreptul de a se purta după bunul ei plac.

Aruncă o privire la ceas, îşi termină vinul şi se întoarse la canapeaua micuţă. Câteva clipe mai târziu, majordomul îl anunţă pe Montclief. Virginia se ridică şi zâmbi cu seninătate, dar în sinea ei fu îngrozită de aspectul lui. Făcuse burtă şi îşi pierduse o bună parte din păr. Când vizitatorul scoase o batistă şi îşi tampona sudoarea de pe

frunte, se străduí să-şi ascundă dezgustul.

— Montclief, ce surpriză! Nu te-am mai văzut de la înmormântarea lui Phillip.

Îi trimisese atunci o scrisoare de condoleanţe, dar el nu îi răspunsese.

— Am fost adus la Londra de probleme grave. Ar fi bine să trecem la subiect.

Manierele lui grosolane nu se îmbunătăţiseră în ultimii patru ani. Virginia se aşează pe canapea şi îi indică un scaun cu mâna încărcată de inele. Când Montclief luă loc, ea observă că jiletca strâmtă i se căscase dizgraţios. Din moment în moment era posibil ca un nasture să se rupă sub presiunea pântecelui.

— E totul bine cu familia ta?

— Ai mei sunt bine, dar am probleme cu nepotul meu.

— Da?

Laura menţionase faptul că fiul ei se afla la o vârstă dificilă. Băieţii Virginiei erau adulţi acum, dar fuseseră obraznici în tinereţe.

— Imaginează-ţi cum m-am simţit când am primit de la prieteni o scrisoare în care eram informat că Justin îşi face de cap prin Londra, continuă Montclief, Cumnata mea, Laura, mi-a trimis un mesaj, cam prea târziu, trebuie să recunosc, prin care mă anunţa că vine cu el aici. Sunt şocat şi jignit că nu m-a consultat mai întâi.

— Poate că nu ştia că aştepţi asta din partea ei, opină Virginia.

Evident, Laurei nu îi trecuse prin minte să-l informeze fiindcă

Montclief nu îşi asumase niciun fel de responsabilitate pentru pupilul său.

— Eu sunt tutorele băiatului, iar ea nu ar trebui să ia decizii fără să-mi ceară aprobarea, insistă Montclief. Mă tem că Justin e o povară prea mare pentru ea.

— Nu am avut decât recent ocazia de a o cunoaşte

personal pe Lady Chesfield, deşi am corespondat o vreme. Pare o doamnă agreabilă şi cu simţ practic. Ai discutat situaţia cu ea?

— Am să îţi spun ceva ce te va şoca, oftă bărbatul. Nu am crezut-o niciodată capabili de asemenea falsitate.

— Poftim?

Montclief inspiră adânc, apoi spuse:

— Laura are o aventură amoroasă.

Buzele Virginiei se întredeschiseră. Cu o seară în urmă, protejata ei afirmase că nu o interesa nicidecum să fie curtată.

— Eşti sigur?

— Da. Am găsit-o singură cu Bellingham, un crai notoriu.

La balul din ajun, contele îi ceruse adresa Laurei pentru a putea să-i returneze sticla abandonată de Justin. Virginia bănuise că Bellingham spera să o poată cuceri pe tânăra ei prietenă, însă cum de-abia se cunoscuseră, ideea unei aventuri amoroase era prea puţin probabilă.

— Poate ai interpretat tu greşit motivul vizitei lui, sugeră ea.

— Nu, te asigur. Laura a pretins că Bellingham e logodnicul ei, iar el i-a confirmat povestea încâlcită.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, Virginia ar fi rămas cu gura căscată. Contele era celebru pentru intenţia fermă de a nu se căsători, deşi întreaga lui avere avea să ajungă în proprietatea Coroanei după moartea lui. Toată lumea bună îi cunoştea planurile de celibat, dar acest lucru nu le împiedicase pe mamele ambiţioase să încerce să-l prindă în capcană.

— Această logodnă este cu siguranţă neaşteptată, murmură Virginia.

— Regret să te informez, dar sunt convins că minţeau, spuse Montclief. Au pretins că logodna lor e secretă.

Gândurile Virginiei porniră într-o cursă nebună. De ce

ar fi făcut Bellingham aşa ceva? Era cunoscut drept un bărbat care acţiona întotdeauna logic şi metodic. Conchise că nu avea toate informaţiile necesare pentru a desluşi enigma.

— Ţi-au spus de ce doresc să păstreze secretul asupra logodnei?

— Mi-au îndrugat o poveste cum că vor să-i permită nepotului meu să-l cunoască treptat pe Bellingham, zise Montclief ştergându-se din nou pe frunte. Probabil au scornit gogoaşa asta atunci, pe loc, ca să-şi ascundă purtarea neruşinată. Nu aş fi bănuit niciodată ce desfrânată se ascunde dincolo de spoiala ei de respectabilitate, încheie el cu nările fremătând.

— Tatăl ei e vicar, îi aminti Virginia.

— Dar ce ştim cu adevărat despre ea? Desigur, regretatul meu frate s-a îndrăgostit nebuneşte când a cunoscut-o, deşi îi era mult inferioară. Acum mă tem că a venit la Londra cu obiectivul clar de a-şi găsi un amant.

Virginia fu tentată să întrebe dacă avea această convingere din experienţă proprie, dar refuză să se coboare la nivelul lui.

— Desigur, eşti îngrijorat în privinţa nepotului tău. Intenţionezi să rămâi la Londra până la sfârşitul sezonului?

— Nu pot. Ştii că am o familie mare, iar o asemenea cheltuială m-ar aduce la sapă de lemn. De asta am nevoie de ajutorul tău.

Virginia se încruntă. Doar nu venise să-i cerşească bani?

— Ce anume îmi ceri?

— Supravegheaz-o pe Laura. Îmi displac manevrele ascunse, dar în situaţia de faţă consider că trebuie să răspundem cu aceeaşi monedă.

— Poftim?

— Câştigă-i încrederea. Încurajeaz-o să îţi vorbească şi prefă-te înţelegătoare. Apoi trimite-mi o scrisoare în care

şi mă informezi de acţiunile ei. Cum Virginia îşi duse mâna la gulerul înalt şi, oripilată, se dădu un pas înapoi, Montclief adăugă: Te rog să mă ierţi, dar sunt îngrijorat pentru nepotul meu. L-aş lua acasă la mine, însă nici măcar nu am apucat să-l văd. Mă îndoiesc că Laura ştie sau chiar că îi pasă de ce face el. Dacă am dreptate, şi mă tem că aşa e, vreau o dovadă a faptului că are o aventură amoroasă cu acel crai sub acelaşi acoperiş cu nepotul meu inocent.

Virginia luă flaconul de argint cu săruri, îl deschise şi mirosi conţinutul. Individul acela era de-a dreptul odios.

— Ea a avut grijă de băiat în ultimii patru ani, îi atrase atenţia, punând deoparte sticluţa de argint.

— Desigur, sper că mă înşel, dar mă tem că ne-a dus pe toţi de nas.

Lady Atherton îşi împreună sprâncenele, întrebându-se de ce simţea nevoia să strângă dovezi.

— Dacă eşti atât de convins că logodna e falsă, ce-ar mai fi de demonstrat?

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să o despart de Justin, oftă Montclief. A susţinut întotdeauna că ţine la el, dar acum mă tem că s-a schimbat în rău. Clipi rapid şi scoase o batistă. Mă bucur că bietul meu frate nu mai e aici să fie martor la decăderea ei.

Dumnezeule bun, nemernicul chiar credea fiecare cuvânt pe care îl rostise! Virginia fu tentată să îi ia apărarea Laurei, dar se răzgândi. În schimb avea să o avertizeze să se ferească de cumnatul ei.

— Eu trebuie să plec, spuse acesta, smulgându-şi corpul masiv din scaun. Sunt convins că ai să mă ţii la curent.

Virginia îl urmări cu privirea pe când ieşea greoi din salon. Nici măcar nu îşi dăduse seama că ea nu consimţise să-i fie complice la planul lui dezgustător.

Se lăsă să cadă încet pe canapea. De-a lungul anilor avusese de-a face cu diverşi oameni bârfitori, libertini şi

ticăloşi, dar situaţia de faţă impunea o reflecţie atentă.

Până când Justin ajungea la vârsta majoratului, unchiul lui avea autoritate asupra lui şi, prin urmare, şi asupra Laurei. Falsitatea lui Montclief era evidentă. Dar ce îl determinase ca, după patru ani de nepăsare, se să arate brusc îngrijorat pentru soarta băiatului?

Se întâmplase ceva ciudat în salonul prietenei sale. Ce îl făcuse pe Bellingham, celibatar convins, să intre în jocul ei?

Era adevărat, îl văzuse studiind făţiş corpul Laurei la balul din seara precedentă.

Notoriul crai avea să fie nevoit să facă eforturi foarte mari pentru a o cuceri pe Laura cea pudică şi cuminte. Dar ar fi format un cuplu teribil. Cu un zâmbet, Virginia îşi mai turnă un păhărel de vin de Xeres şi zâmbi, în momentul în care i se oferea ocazia, avea să facă pe peţitoarea pentru ei.

*

Târziu în aceeaşi seară, Bell era aşezat în camera lui de lucru, trecând în revistă registrele moşiilor. Intendentul lui, Wilson, venise la Londra să-i raporteze ceea ce se petrecuse în ultimul trimestru.

— Am angajat oameni care să înlocuiască scândurile putrezite ale podeţului, spuse Wilson. În rest, toate celelalte lucruri sunt în perfectă regulă.

— Nu sunt plângeri din partea arendaşilor şi a servitorilor?

— Colectarea arendai a decurs relativ bine. Domnul Faraday nu a avut chiar toţi banii necesari, dar a promis să compenseze trimestrul următor.

— S-a descurcat onorabil trimestrul trecut, spuse Bell. Iartă-l de datorie. Nu vreau ca familia lui să aibă de suferit, dar ai grijă să nu-şi cheltuiască din nou toţi bănuţii la

tavernă. Dacă descoperi că aşa stau lucrurile, informează-l pe domnul Bullock să îl refuze, la porunca mea.

— Prea bine, milord. Am să discut cu proprietarul tavernei dacă va fi necesar.

Bell îşi masă gâtul, care îl durea. Petrecuse ore întregi aplecat deasupra registrelor.

— Mai e ceva?

— Nu, milord.

— Excelent, Wilson, spuse contele ridicându-se. Am dispus să fii cazat la hotelul Dorset în seara asta. Griffith te va duce în trăsura mea.

A doua zi intendentul avea de parcurs un drum lung până în Devonshire.

— Milord, apreciez încrederea pe care mi-o arătaţi, zise Wilson ridicându-se la rândul lui. Vă sunt recunoscător. Îndrăznesc să spun că nu mulţi ar fi trecut cu vederea performanţele mele dezamăgitoare din trecut.

— Ai muncit din greu şi mi-ai depăşit aşteptările.

— Mulţumesc, milord.

Wilson se înclină şi ieşi.

Bell îşi roti umerii înţepeniţi şi stinse toate lumânările, mai puţin cele din sfeşnicul cu braţe. Se duse cu acesta în salon, îşi turnă un pahar de brandy şi se aşeză în fotoliul lui preferat. Focul ardea mocnit, iar tic tacul ceasului îl liniştea.

Se gândi la cuvintele sincere ale lui Wilson. Cu cinci ani în urmă, Bell întorsese complet spatele moşiei sale, lăsând-o în mâinile intendentului. Nu îşi dăduse voie să se gândească la Thornhill Park cât timp călătorise pe Continent, neglijându-şi responsabilităţile. La întoarcere descoperise că Wilson lăsase nerezolvate o grămadă de reparaţii şi nu întreţinuse corespondenţa. Mulţi arendaşi erau în urmă cu plăţile. Bell văzuse groaza prea puţin. Ascunsă de pe chipul lui Wilson, dar nu îl considerase vinovat.

Cum ar fi putut să-l dea afară când omul făcuse tot

ceea ce îi stătuse în putere fără nicio instrucţiune din partea lui?

Intendentul lucra mai mult decât era necesar şi îşi exprima întotdeauna recunoştinţa. În ultimă instanţă, Bell ştia că era responsabil pentru moşie şi pentru toţi cei care lucrau pentru el.

Aşa învăţase de la tatăl lui.

Încercă să-şi alunge acest gând, însă amintirile îi zdruncinaseră liniştea. Cu un oftat prelung, luă sfeşnicul şi urcă să se culce.

Inima îi bubuia ca sunetul a mii de copite pe piatra cubică. Trăsura gonea huruind. Fiecare oprire făcută pentru a schimba caii îi părea o eternitate. Tot încerca să le strige „Repede, repede, repede!”, dar nu îşi găsea vocea. „Dumnezeule bun, fă să fie în viaţă. Fă să fie în viaţă.” Ar fi făcut orice, ar fi renunţat la orice, doar ca să-i ştie vindecaţi.

Simţi fierea urcându-i în gât. Îşi încleştă mâinile pe mânerul portierei şi se rugă. Teama îl răvăşi ca un incendiu devastator când trăsura intră hurducăindu-se în scuar. De îndată ce vehiculul opri greoi, el sări afară şi o rupse la fugă înnebunit.

O, Doamne, erau paie la uşă.

Ajunsese prea târziu. Prea târziu.

— Nu!

Se ridică în capul oaselor În pat, gâfâind ca un cal de curse, cu inima bătându-i sălbatic. Îşi trase genunchii la piept şi îşi sprijini capul pe antebraţe. Broboane reci de transpiraţie îi umezeau tâmplele. Scrâşni din dinţi, încercând să alunge visul prin puterea voinţei, dar unele rămăşiţe îi rămaseră în minte. Tensiunea din membre nu se risipea decât lent.

Dădu cuvertura la o parte şi coborî din pat. Jarul din

cămin nu oferea căldură suficientă. Înfrigurat, îşi puse halatul şi aprinse o lumânare, apoi mai puse cărbuni pe foc. Îşi turnă un deget de brandy şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură furioasă. Senzaţia de arsură îl ajută să îşi limpezească mintea. Când trase draperia grea din brocart, constată că era întuneric. Scrâşni din dinţi. Era oare condamnat să retrăiască acea zi de coşmar pentru tot restul vieţii?

Ridică lumânarea să vadă ceasul de pe policioara căminului. Era trei şi un sfert. Partea cea mai proastă era că nu ştia niciodată când avea să-l lovească din nou coşmarul, dar în noaptea aceea ar fi trebuit să se aştepte,

Un simplu gând rătăcit despre tatăl lui îl declanşase.

Cauza nu era întotdeauna atât de clară. De cele mai multe ori nu găsea nimic de care să lege acel vis, şi nu ştia niciodată când să se aştepte la reapariţia lui. Uneori treceau săptămâni, chiar luni întregi. Încercase să ţină un jurnal pe această temă în speranţa că va desluşi înţelesul coşmarului, dar nu obţinuse niciun rezultat.

Simţi mânia clocotind în el. Era frustrat şi furios pe incapacitatea lui de a-şi controla mintea în somn. Detesta acest lucru, fiindcă nu putea face absolut nimic pentru ai pune capăt.

Răcoarea din încăpere îl determină să se întoarcă în pat. Se întinse şi îşi aţinti privirea asupra baldachinului, încercând din răsputeri să uite evenimentele oribile care îi schimbaseră viaţa pentru totdeauna. Era şi-aşa destul de rău că îşi pierduse familia o dată, dar a retrăi la nesfârşit tragedia era iadul pe pământ.

*

Frigul o trezi pe Laura. Adormise pe canapea în salon. Focul se stinsese, iar lumânările ajunseseră la capăt. Se apropie de vatră, dădu la o parte grilajul şi aprinse o

lumânare subţire, apoi aprinse şi lumânările din sfeşnic. O privire rapidă spre ceasul de pe policioară îi arătă că era ora patru. Îşi găsi şalul şi ieşi în grabă din salon.

Ţinându-se de balustradă, urcă prudent pe scara întunecoasă până la dormitorul lui Justin. Bătu la uşă, însă nu primi niciun răspuns. Când deschise uşa, vederea patului gol o înfurie la culme. Îl minţise pe Montclief pentru a-l proteja pe Justin, iar el nici măcar nu ştia câte probleme îi provocase.

Lui nu-i păsa că ea stătuse trează până târziu, făcându-şi o sumedenie de griji. Singurul lucru care îl interesa era să ducă o viaţă uşuratică în compania amicilor săi desfrânaţi. Se săturase până peste cap de atitudinea lui rebelă. În clipa în care se întorcea acasă, avea să-şi găsească bagajele făcute. Ea îl adusese la Londra pentru a putea să fie lângă prietenii lui, iar el nu făcuse decât să abuzeze de acest privilegiu. Ei bine, avea să plătească pentru faptele sale, şi era cazul chiar să fie recunoscător, fiindcă alternativa – care presupunea să locuiască alături de unchiul lui – ar fi fost cu mult, mult mai rea.

Se îndreptă spre dormitorul ei. Camerista, Fran, o întâmpină la uşă.

— Milady, s-a întors?

— Nu. Îmi pare rău că te-am ridicat din pat, Fran. Te rog, ajută-mă să mă dezbrac rapid, ca să ne putem odihni cât de cât. Lipsa somnului nu o să ne ajute cu nimic.

După ce se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi se băgă în pat, Laura rămase cu privirea aţintită asupra baldachinului. Justin era undeva acolo, în acel oraş enorm, iar ea nu putea face nimic altceva decât să îl aştepte să se întoarcă acasă. Dacă i se întâmpla ceva rău, nu avea să-şi ierte niciodată faptul că îl adusese la Londra.

*

Cineva o scutură de braţ. Icnind, Laura se ridică în capul oaselor şi o văzu pe Fran aplecată deasupra ei, în timp ce pe fereastră se revărsa lumina soarelui.

— Milady, fiul dumneavoastră a ajuns acasă, spuse camerista. M-am gândit că veţi dori să ştiţi imediat.

— Da, desigur, murmură Laura. Ar trebui să mă îmbrac.

Fran o ajută să-şi pună rochia şi îi prinse sus părul într-un stil simplu. Laura inspiră adânc, amintindu-şi că trebuia să îşi păstreze calmul, indiferent ce avea să se întâmple.

Când ajunse la dormitorul lui Justin, auzi dinăuntru un sunet gutural. Deschise uşa şi îşi găsi fiul chircit deasupra unei oale de noapte pe care i-o ţinea valetul lui.

— Milady, e mai bine să nu fiţi martoră la asta, spuse Hinton.

— Am văzut şi mai rău, zise ea dând buzna în cameră.

În cei patru ani cât îşi îngrijise soţul suferind, învăţase să rămână netulburată de dragul lui. Desigur, nu-l putuse scuti de umilinţele bolii care-l măcina, dar avea convingerea că atitudinea ei calmă îl ajutase într-o oarecare măsură.

Justin se rostogoli pe saltea, întorcându-i spatele, iar Hinton ieşi cu oala de noapte.

Laura dădu ocol patului pentru a-şi putea privi fiul în ochi,

— Justin, ai fost în oraş toată noaptea şi e limpede că suferi de pe urma excesului de tărie.

— Pleacă, bombăni el trăgându-şi o pernă peste cap.

— Nu. Nu ai să te ascunzi de mine, replică ea, şi îi smulse perna.

— Mi-e rău! Când Laura se apropie de ferestre să tragă draperiile, Justin îşi acoperi ochii gemând: încetează!

— Nu, tu eşti cel care o să înceteze. Îşi încleşta mâinile. Habar nu ai câte probleme ai provocat.

— Mi-e rău. Pleacă, gemu tânărul, rostogolindu-se în direcţia opusă.

Nu puteau avea o discuţie raţională când era în asemenea hal. Laura umplu cu apă vasul de porţelan, apoi înmuie o cârpă, o stoarse şi încercă să o pună pe fruntea lui Justin, însă el îi împinse mâna deoparte,

— Odihneşte-te acum, dar după ce îţi revii trebuie să stăm de vorbă, spuse ea.

Când Justin îi întoarse din nou spatele, puse cârpa pe noptieră, Ieşi pe uşă, o închise încet şi se sprijini de ea. Cu doar patru ani în urmă, la treisprezece ani, Justin era nerăbdător să joace table şi cărţi împreună. Ea îl învăţase să danseze, însă acum trebuia să îl ajute să înveţe o lecţie mult mai grea – cum să se poarte responsabil. Dacă dădea greş, Montclief avea să i-l ia, iar Laura nu putea suporta gândul de a-l pierde. Trebuia să preia controlul asupra situaţiei.

*

Două ore mai târziu, Laura inspiră adânc, deschise uşa lui Justin şi le porunci celor doi lachei care cărau nişte valize goale să intre în cameră. În spatele lor, valetul lui Justin, Hinton, aşteptă stoic până când Laura îi făcu semn să intre şi el.

Justin se ridică brusc în capul oaselor, strângând la piept cearşaful.

— Ce faci?

Laura îl ignoră şi le ceru lacheilor să plece. Avea să-i cheme înapoi mai târziu.

— Hinton, te rog să îi împachetezi toate lucrurile în afară de un rând de haine.

— Nu! strigă Justin.

— Nu ridica tonul. Te-am avertizat în repetate rânduri, dar nu m-ai luat în serios. Ai continuat să te răzvrăteşti, aşa

că ne întoarcem în Hampshire imediat ce valizele sunt pregătite şi urcate în trăsură.

— Refuz să merg.

Laura simţi fiori fierbinţi de furie săgetându-i tâmplele, dar nu se lăsă întărâtată.

— Nu ai de ales. Nu ai bani şi nu poţi plăti chiria pentru reşedinţa din oraş.

Justin îşi îndreptă atenţia asupra lui Hinton.

— Lasă-ne singuri, te rog.

Când valetul ezită, ocupat să aşeze un teanc de cravate într-una dintre valize, Laura interveni:

— Poţi să te retragi deocamdată, Hinton.

După ce uşa se închise, Justin o privi posomorât.

— O să stau la George. Poţi să pleci fără mine.

— O soluţie convenabilă, dar te aşteaptă un drac mult mai negru odată ce unchiul tău descoperă că ai fugit de acasă, îl avertiză ea cu mâinile în şolduri.

— Montclief nici măcar nu îşi mai aminteşte că exist, pufni tânărul,

— O, ba da, îşi aminteşte. Mi-a făcut o vizită ieri, când tu erai plecat. Din câte am înţeles, nişte prieteni de-ai lui l-au informat că te-au văzut făcându-ţi de cap pe străzi. A ameninţat să te ia cu el la reşedinţa lui de la ţară.

— De ce dracu’ îi pasă? Nu a găsit de cuviinţă nici măcar să-mi scrie.

— Îi pasă fiindcă purtarea ta se reflectă asupra lui.

— Al naibii să fiu dacă mă interesează, bombăni el.

— Ai grijă cum vorbeşti. Dacă te-ai fi purtat mai înţelept, unchiul tău ne-ar fi lăsat în pace. A trebuit să dau socoteală pentru tine şi, crede-mă, a fost neplăcut,

— Nu am făcut nimic rău!

— Nu mă minţi, replică ea, nereuşind să îşi ascundă vehemenţa din ton. Am mai avut un vizitator ieri, care mi-a adus înapoi sticla ta.

— Ce? Eu n-am nicio sticlă, zise Justin privind-o

încruntat.

— Cred că ar fi bine să-ţi retragi cuvintele. Lordul Bellingham te-a văzut împingând o sticlă sub scări în casa lui Lady Atherton. Mi-a adus-o ieri. Azi ţi-a fost rău de la cât alcool ai băut, adăugă ea apropiindu-se de pat. Dacă o ţii tot aşa, vei suferi consecinţele. Montclief nu îţi va tolera comportamentul, şi nici eu.

— Deci i-ai pus pe servitori să facă toată parada asta ca să mă bagi în sperieţi? întrebă el cu o expresie crispată.

Laura ocoli patul cu paşi mari şi se aplecă uşor asupra lui.

— Nu, am făcut-o fiindcă plecăm azi.

— Nu, se răsti Justin.

— Nu mi-ai dat de ales. Refuz să stau deoparte şi să te privesc cum îţi distrugi viaţa. Îi scoase halatul din dulap şi i-l aruncă: Îmbracă-te.

— Laura, îmi pare rău!

— Asta nu e suficient. Ai persistat în această purtare rebelă, abjectă, şi nu mai pot să am încredere în tine.

— Mai dă-mi o şansă.

— Îmi pare rău, dar ai mers prea departe de data asta.

Se întoarse la dulap, scoase un teanc de cămăşi împăturite şi le puse în valiza goală.

— Şi dacă refuz să merg? întrebă el pe un ton posac.

— Atunci cel mai probabil ai să ajungi pe mâna unchiului tău. Sunt convinsă că el va fi mai aspru decât sunt eu.

Justin izbi nervos cu pumnul în pernă, apoi o privi mohorât pe Laura, care îi scotea ciorapii din dulap.

— Opreşte-te, spuse el. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu mă simt bine.

— Şi cine e de vină pentru asta?

— Îţi jur că n-am s-o mai fac niciodată.

— M-ai minţit în repetate rânduri. Nu mai am

încredere în tine. Hinton se va ocupa de bagaje. Îmbracă-te. Plecăm azi.

— Nu, eu nu merg.

— Am să-i trimit pe lachei în camera ta peste două ore. Dacă nu cooperezi, îi pun să te ia pe sus şi să te bage în trăsură, îmbrăcat sau nu.

— Laura, nu. Mai dă-mi o şansă, te rog.

— E prea târziu, Justin.

*

Laura le porunci cameristelor să-i împacheteze toate lucrurile, după care coborî în salon. Îşi luă pupitrul pentru fotoliu şi îşi pregăti hârtie, cerneală şi peniţă pentru a-i scrie un bilet lui Lady Atherton. Avea să-i ducă dorul, dar binele lui Justin era pe primul loc, Fiul ei urma să înveţe o lecţie dură. Întoarcerea în Hampshire după o şedere atât de scurtă la Londra avea să i se pară umilitoare, însă nu se putea plânge că nu fusese avertizat.

De-abia apucase să scrie formulele de salut când uşa salonului se deschise, iar Justin intră cu o expresie vinovată.

— Ştiu că nu e de ajuns să-mi cer iertare, însă mi-aş dori să îmi mai dai o şansă.

— Ia loc, spuse ea, arătându-i un scaun.

Tânărul se aşeză şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Nu e o scuză, dar mulţi băieţi duc o viaţă desfrânată.

— Mulţi pierd bani la pariuri sau sunt tâlhăriţi în stradă, replică Laura. În opinia mea, prietenii tăi reprezintă o influenţă proastă, dar eşti responsabil pentru alegerile greşite pe care le-ai făcut. Acum vei suferi consecinţele.

— Mai dă-mi o şansă, insistă el, aţintindu-şi ochii asupra covorului.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău, nu m-aş ierta niciodată, zise ea cu un oftat prelung.

— Tu nu ai făcut niciodată vreo greşeală? Nu ţi-a mai oferit bunicul o a doua şansă?

— Ba da, dar unele greşeli pot să-ţi distrugă viaţa. Şi asta e calea pe care ai luat-o tu.

— Te rog…

Înainte de venirea lor la Londra, Justin îi făcuse rareori probleme. Era un băiat vesel şi dornic să facă tuturor pe plac. Rezultatele lui şcolare fuseseră întotdeauna excelente. Acum însă trebuia să rămână fermă. Clătină din cap:

— Îmi pare rău, dar e pentru binele tău.

— Cum te-aş putea convinge? Aş face orice dacă mi-ai da o a doua şansă.

Era tentată să accepte, dar asta însemna impunerea unor condiţii stricte.

— Dacă doreşti să rămâi la Londra, trebuie să îmi demonstrezi că eşti demn de încredere. Ceea ce înseamnă că n-o să-ţi mai faci de cap.

— Promit.

Laura voia să-l creadă, însă nu avea de gând să-i uşureze situaţia.

— Nu vei fi scutit de pedeapsă, Justin. Va trebui să stai acasă toată săptămâna.

— Poftim? exclamă el cu un aer oripilat.

— Asta nu e tot. Îţi vei petrece timpul citind. Căută pe rafturile de cărţi, apoi se întoarse: Citeşte asta.

— *Întâmplările pelerinului în călătoria sa*[2]*?* Eşti hotărâtă să mă torturezi.

— Vei scrie totodată un referat despre carte, ca să am dovada că ai citit-o.

— Te rog, nu-mi face asta!

— Ori mă asculţi, ori ne întoarcem acasă.

2

Împreunându-şi mâinile, Laura îi ceru: Alege.

— Îmi accept pedeapsa, bombăni el.

— Fii atent. Am reuşit să-l opresc pe unchiul tău ieri, dar nu va ezita să te ia dacă aude că ai fost din nou neascultător. E tutorele tău legal, şi n-am cum să-l împiedic.

Utilizase un vicleşug ca să-l alunge, însă nu avea să i se mai ofere o a doua şansă.

— Lui nu-i pasă de mine, spuse Justin. De-abia aştept să împlinesc douăzeci şi unu de ani şi să scap de el.

— Asta se va întâmpla peste patru ani, dar până atunci nu ai voie să-l superi în niciun fel. Până ajungi la vârsta majoratului, Montclief are autoritate asupra ta. Fereşte-te să faci vreo neghiobie.

— Înţeleg.

— Poţi să te distrezi şi să fii responsabil în acelaşi timp, spuse ea. Nu preferi asta în loc să ajungi sub papucul unchiului tău?

— Îmi pare rău, Laura, murmură tânărul încuviinţând din cap.

Ea şi-ar fi dorit să îi spună „Mamă”, însă cu trei luni în urmă Justin insistase să o strige pe numele mic. Conştientă că era o declaraţie de independenţă, îşi zisese că nu era decât un mărunţiş, dar o duruse chiar şi aşa.

Până la urmă, puştiul ascultase vocea raţiunii, lucru care trebuia să o consoleze.

— Pot să mă retrag? se interesă el.

Laura ezită o clipă. Ar fi vrut să-i spună cât de mult fi iubea, dar cel mai probabil l-ar fi făcut să se jeneze.

— Da, nu pari să te simţi prea bine. Când el ridică dintr-un singur umăr, un gest care-i era caracteristic, îi spuse: Am să cer să ţi se ducă o tavă sus.

Rămase singură, căzută pe gânduri. Spera că nu făcuse o greşeală. Justin îşi acceptase pedeapsa, însă minciunile lui de până atunci o îndemnau să-l trateze cu

suspiciune. Justin trebuia să-i câştige încrederea, iar ea trebuia să rămână vigilentă.

Capitolul 3

Bell ajunse târziu la clubul White şi îşi găsi prietenii împărţind o sticlă de brandy. Harry îi făcu semn ospătarului, care aduse un pahar pentru nou-venit şi i-l umplu.

După ce ospătarul se îndepărtă, Harry ridică paharul:

— În cinstea doamnei Noroc, spuse el, făcând băutura din pahar să se agite uşor.

Bell schimbă o privire complice cu Colin. În mod evident, prietenul lor era beat.

— A câştigat un pariu, îl lămuri Colin.

— Am buzunarul doldora de bani, se împăună Harry.

— Da? făcu neîncrezător Bell.

În mod obişnuit, lui Harry îi bătea vântul prin buzunare.

— Am pus rămăşag cu Prendergast pe cincizeci de lire că o să plouă de trei ori săptămâna asta.

— Un rămăşag cu sorţi mari de izbândă, râse Bell. Felicitări.

— Harry a insistat să facă el cinste cu sticla de brandy în seara asta, îl informă Colin.

— Generos din partea ta, zise Bell observând că lui Harry îi sticleau ochii.

— Doamna Hawkins dă o serată în noaptea asta. Nu m-ar deranja o tăvăleală cu o demimondenă absolut deloc respectabilă. Sughiţând, Harry continuă: S-ar putea să îţi găseşti o amantă acolo, Bell.

— Mai târziu, poate. Acum mi-e foame.

Harry nu prea ţinea la băutură, aşa că i-ar fi priit să mănânce ceva şi să se mai trezească puţin din beţie. Prin urmare, Bell comandă muşchi în sânge şi cartofi pentru toţi trei. În timp ce prietenii lui sporovăiau, îi ceru discret ospătarului să treacă sticla de brandy tot pe nota lui de plată. Nu avea să profite de prietenul lui beat. Acele cincizeci de lire erau probabil singurele fonduri ale lui Harry.

— Păcat că nu ai făcut cunoştinţă cu văduva, Bell. Harry sughiţă din nou. Am auzit că e frumoasă.

— Alte false informaţii de la verişoarele tale? pufni Colin.

— Nu. Aveau de gând să mi-o prezinte, dar văduva plecase deja de la bal.

— Vezi să nu. Probabil e în vârstă şi rotofeie.

— E frumoasă, spuse Bell, păstrându-şi expresia nonşalantă.

— Tu chiar ai văzut-o? întrebă Harry cu ochii cât cepele.

— I-am făcut o vizită ieri.

Cei doi schimbară o privire, apoi se întoarseră spre el.

— Ei bine? îl iscodi Colin. A devenit amanta ta?

— Nu. Nu e genul acela de femeie.

O dorise cu ardoare în timpul sărutului, şi imediat după, dar ceva ce spusese ea îl zdruncinase suficient cât să îşi vină în simţiri: „Asta nu poate să se repete.”

— Ce s-a întâmplat? se interesă Harry cu un nou sughiţ.

— L-am văzut pe fiul ei ascunzând o sticlă la balul lui Lady Atherton, iar ieri i-am dus-o înapoi lui Lady Chesfield. Am considerat că trebuie să ştie.

Nu aminti nimic despre sărut.

— Chiar aşa, chicoti Colin, Presupun că ai reuşit să şi flirtezi puţin dacă tot te-ai dus până acolo.

Mâinile lui alunecaseră nestăpânite pe tot corpul ei,

deşi ştiuse că ea nu era una dintre acele femei care treceau fără grijă dintr-un pat într-altul. Lady Atherton pusese problema foarte corect. Era o văduvă respectabilă care nu avea ce căuta în compania unui crai ca el.

— Când eram acolo a apărut şi tutorele fiului ei. Le spuse prietenilor lui întreaga poveste, fără a pomeni însă despre sărut. Evident, nu suntem cu adevărat logodiţi, zise în încheiere. Păstraţi povestea asta secretă, pentru binele ei şi al meu.

— Nu prea o cunoaşte nimeni în afară de Lady Atherton, remarcă încruntat Colin. De unde ştii că văduva nu se aşteaptă să transformi logodna în realitate?

— Nu va face asta, spuse Bell.

— Cum poţi să fii atât de sigur? întrebă Harry.

— Mi-a arătat foarte dar că vrea să se descotorosească de mine şi mi-a spus politicos că scurta noastră întâlnire s-a încheiat. Şi cu asta, basta.

— Renunţi? se interesă Harry sorbind din pahar.

Bell puse sticla deoparte. Laura nu era o provocare; era o lady.

— Nu pot să renunţ la ceva ce nu am avut niciodată.

— Deci zici că e genul care aşteaptă o verighetă înainte de o tăvăleală prin aşternuturi, conchise amicul său.

— E o doamnă respectabilă, ripostă Bell.

— Aşa, spuse Colin. Mai bine te mai bucuri de libertate încă vreo câţiva ani.

— Nu am nicio intenţie să renunţ la statutul meu de celibatar.

— Ha! râse Harry. Cupidon te va doborî cu săgeata lui într-o bună zi.

— Nicio şansă.

— Mie mi se pare tentant să rămân pentru totdeauna burlac, zise Colin.

— Familia ta te presează să te căsătoreşti cu Angeline? îl întrebă Bell dând pe gât paharul de brandy.

— Au făcut deja o listă de potenţiale nume pentru progeniturile scorpiei, răspunse înfiorat Colin.

— Ei bine, ar fi şi progeniturile tale, îi aminti Bell.

— Tocmai mi-a dispărut pofta de mâncare, mormăi prietenul său.

— Nu cred că Angeline e chiar atât de rea.

— N-ai decât să o iei tu.

— Nu, mulţumesc, replică Bell râzând.

— Ţine minte ce-ţi spun, Bell, interveni Harry. Vei fi primul dintre noi care se va însura. Pun rămăşag pe cincizeci de lire.

— Ai să pierzi.

Colin se încruntă, plimbându-şi degetul pe buza paharului.

— Eşti ferm hotărât să rămâi burlac.

— Da.

Nu avea nimic altceva de adăugat. Prietenii lui aveau să tragă singuri concluziile. Ştiau câte ceva despre trecutul lui, însă fără detalii. El nu vorbea niciodată despre trecut. De ce să readucă la suprafaţă nişte amintiri oribile?

— Cum rămâne cu proprietăţile tale? se interesă Harry.

— Nu are cine să le moştenească, zise Bell ridicând din umeri.

Harry făcu ochii mari pentru o clipă, apoi îşi stăpâni expresia, Nici Colin nu spuse nimic. Concluzia era evidentă: după moartea lui Bell, proprietăţile sale aveau să ajungă în patrimoniul Coroanei.

Se lăsă o tăcere jenată. Bell detesta situaţiile în care trecutul intervenea nepoftit în prezent. Nu-şi dorea decât să uite, dar din când în când apăreau lucruri ce îi retrezeau amintiri, lăsându-l cu o senzaţie de gol în piept. Singura soluţie era să împingă totul înapoi în cele mai îndepărtate cotloane ale minţii, dar uneori nici măcar asta nu funcţiona. Nenorocitele de coşmaruri stăteau mărturie.

— Ah, vine comanda, spuse Colin.

Tensiunea din umerii lui Bell se risipi lent, iar aroma muşchiului în sânge îi făcu stomacul să chiorăie. Îi era mai foame decât îşi dăduse seama. Toţi trei se înfipseră în mâncare. Colin îi distra cu poveşti despre ciudatele lui surori gemene, care uneori vorbeau într-o limbă inventată de ele cu ani în urmă.

— Glumeşti, râse Bell.

— Ba nu. Bianca şi Bernadette au şi un alfabet, dar seamănă cu nişte desene minuscule reprezentând copaci, fuste, oale de lapte şi alte prostii.

— Ce bizar! Bell se întrebă în sinea lui dacă nu cumva părinţii le scăpaseră în cap pe gemene când erau mici. Harry, dar verişoarele tale? Au şi ele obiceiuri ciudate?

— Nu, dar m-au implorat să le fac cunoştinţă cu tine. Le-am refuzat.

— De ce? Doar nu crezi că le-aş seduce.

— Nu, dar mi s-a făcut milă de tine. Le place mult să facă pe peţitoarele.

— Îţi rămân etern recunoscător, zise înfiorat Bell.

La masă apăru chelnerul.

— Aţi dori un desert? Bucătarul a pregătit o prăjitură cu brânză.

Bell se uită întrebător la prietenii lui, care confirmară rapid din cap.

— Adu prăjitură cu brânză şi cafea pentru toţi trai, îi spuse ospătarului.

La finalul mesei, Harry gemu:

— Cred că am murit şi am ajuns în rai.

— Harry, şterge-ţi expresia aia stupidă de pe faţă, îi ordonă Colin strâmbându-se.

— N-am ce-i face. A trecut atâta timp de când nu am mai avut o femeie, încât mâncarea e singura mea consolare.

— Poate ar trebui să-l ducem totuşi la casa doamnei

Hawkins, sugeră Colin. În ultima vreme e cam iritabil.

— Harry, ai un capişon? se interesă Bell.

— Nu, spuse posomorât amicul său.

— Bine, las-o baltă.

— Ce? Ştii cât timp a trecut? replică Harry. Nici măcar nu îmi mai amintesc.

— Ai să te alegi cu frenţie, zise Bell clătinând din cap.

Chipul oropsit al lui Harry se înseninã când Bell scoase un portţigaret de aur şi îi oferi o ţigară de foi. Colin îşi aprinse şi el una de la lumânarea de pe masă.

Stătură în tăcere o vreme, fumând. În jurul lor răsunau voci masculine gălăgioase.

— Bell, dacă văduva ţi-e interzisă, înseamnă că eşti în continuare în căutarea unei amante, spuse Harry scoţând un rotocol de fum.

— Găsirea amantei potrivite e o mare bătaie de cap.

Cu o noapte în urmă se hrănise cu fantezii despre Laura în timp ce se satisfăcuse singur. Avusese impresia că experienţa ei sexuală era limitată. În mod normal acest lucru l-ar fi descurajat, dar, din motive necunoscute, mintea i se încinsese la simplul gând de a-i deschide noi orizonturi de senzualitate.

— Mă gândesc că dacă ai suficienţi bani, oricare femeie pe care ţi-o doreşti poate fi cumpărată, urmă Harry în timp ce scutura scrumul.

— La început toate au un preţ accesibil. Apoi încep pretenţiile.

— Ce pretenţii? întrebă Colin.

— Bijuterii, rochii, parfumuri şi flori. Întotdeauna vor mai mult.

— Nu pot fi chiar atât de rele, opină Harry.

— Ultima dintre ele a transformat cuibuşorul de nebunii într-un soi de templu-muzeu. Apoi a dat foc aşternuturilor şi a fost nevoie de intervenţia pompierilor, spuse Bell, spre amuzamentul prietenilor săi.

— Nu eşti deloc romantic, îl mustră Colin.

— Nici nu-i de mirare că nu reuşeşte să-şi găsească o amantă, spuse Harry.

— Am câteva calităţi, bombăni Bell.

— E drept. Eşti generos cu ţigările de foi, cu porţiile de brandy şi cele de muşchi în sânge, dar nu cred că asta te ajută cu domniţele. Pe ele trebuie să le tratezi cu puţină tandreţe.

— Încep să înţeleg de ce văduva a fost nerăbdătoare să se descotorosească de el, spuse Colin râzând.

Bell îşi dădu ochii peste cap şi suflă un rotocol de fum.

— Ajunge cu femeile. Haideţi să mergem la mine să jucăm biliard.

— O idee genială, exclamă Harry.

Cincisprezece minute mai târziu ieşiră din clubul White şi se opriră pe trotuar, aşteptând trăsura lui Bell. În faţa clădirii vecine, o cabrioletă cu roţi galbene uriaşe opri brusc. Trei tineri coborâră din ea împleticindu-se şi râzând. La lumina becului cu gaz, Bell îl recunoscu pe tânărul cu părul de culoarea grâului. Era fiul lui Lady Chesfield.

— La ce te uiţi aşa fix? întrebă Colin.

— Îl vezi pe tânărul blond? E fiul văduvei.

— Se pare că el şi prietenii lui şi-o caută cu lumânarea, comentă Harry.

Când Justin bău dintr-o sticlă, Bell conchise:

— Aş zice că şi-au găsit-o deja.

După-amiaza următoare

Laura deschise o scrisoare de la sora ei Rachel. Nu le despărţea decât un an şi fuseseră întotdeauna foarte apropiate. Fireşte, Rachel o mustra că nu-i scrisese mai repede şi o implora să-i povestească în detaliu despre Londra. Laura ştia că Rachel avea să citească scrisoarea în

faţa întregii familii, prin urmare decise să nu-i împovăreze pe toţi cu purtarea dificilă a lui Justin. Avea să le descrie balul lui Lady Atherton şi rochiile fistichii, fiindcă surorilor ei le-ar fi plăcut acest lucru. Mama şi tatăl ei aveau să fie încântaţi să afle că făcuse cunoştinţă personal cu Lady Atherton, după tot acest timp. Se gândi să menţioneze vizita lui Montclief, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Ştiau că Montclief îl neglijase pe Justin, iar ea nu dorea să le stârnească îngrijorarea.

În mod cert nu avea să le scrie nimic despre contele de Bellingham. Dacă se întâmpla să-l revadă, avea să îl salute cu răceală, detaşată. Odată ce-şi dădea seama că nu căzuse în plasa farmecelor lui abundente, avea să-şi piardă rapid interesul şi să-şi îndrepte atenţia spre femei mai disponibile. Fără îndoială o uitase deja.

Scrisoarea lui Rachel era plină de incidente amuzante despre vecinii lor şi recenta adunare a localnicilor. Sora lor Judith cântase rău la pian şi, ca de obicei, acceptase radioasă toate complimentele. Nimeni nu avea suflet să îi spună cât de îngrozitor cânta, dar acest lucru nu conta la o serbare sătească. Gândul la familie îi trezi o uşoară durere în piept. Oftând, recunoscu în sinea ei că îşi făcuse mari speranţe legate de aventura londoneză, după cum o numise Rachel, dar realitatea era mult diferită.

Tatăl ei ar fi zâmbit blând şi i-ar fi spus să nu irosească una dintre zilele minunate date de Domnul plângându-şi de milă. Avea dreptate, ca întotdeauna. Laura ştia că scriindu-i lui Rachel avea să se înveselească. Se ridică şi îşi luă noul pupitru de lemn, netezind cu mâna chenarul superb pictat. În centru se aflau flori şi fructe. Cumpărase unul similar şi pentru Rachel, care adora să corespondeze cu familia şi prietenii.

După ce îşi termină scrisoarea, o uscă şi o pecetlui, ştiind că Rachel avea să îi reproşeze faptul că folosise două coli de hârtie când ar fi putut cu uşurinţă să scrie pe

ambele părţi. Laura reflectă la cât de mult se schimbase viaţa ei de când se căsătorise cu Phillip. Poate că se obişnuise cam prea mult cu luxul la care nici nu visase cândva, dar în cea mai mare parte a timpului se bucura că avea posibilitatea să le ofere celor apropiaţi cadouri fine, alese cu mare atenţie. Cu un zâmbet, decise să îi trimită un bilet lui Lady Atherton pentru a o întreba dacă dorea să o însoţească la cumpărături. Tocmai deschisese capacul pupitrului şi scosese încă o coală de hârtie când auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

— Doamna mea, lordul Bellingham doreşte să vă vadă, spuse Reed.

Laura se încruntă. Îşi aminti sărutul torid al contelui şi decise că era mai bine să stea departe de ei.

— Te rog să-i spui că nu sunt acasă.

— Domnia sa a anticipat că s-ar putea să primească acest răspuns şi a sugerat că ar fi bine să îl primiţi, deoarece are de discutat cu dumneavoastră un subiect important.

Laura bănuia că era un vicleşug. Dar dacă era într-adevăr vreo problemă? Nu-şi putea permite să îl ignore pe conte, dar dacă minţise, în mod cert avea să îl mustre sever.

— Prea bine, te rog pofteşte-l înăuntru.

Expresia de obicei stoică a lui Reed avu o uşoară tresărire, dar dădu din cap şi ieşi. Laura presupuse că majordomul îl găsea pe conte prea îndrăzneţ. Ea cu siguranţă aşa îl găsea.

Câteva minute mai târziu, Reed reapăru.

— Contele de Bellingham, milady.

— Mulţumesc, Reed.

Se ridică şi îşi păstră poziţia rigidă până când Bellingham intră în salon. Purta o jachetă verde-vânătoresc şi cizme negre lucioase. Deşi era proaspăt ras, observă o

umbră vagă deasupra buzelor lui şi de-a lungul bărbiei pătrate, clar definite. Când îi întâlni privirea intensă, se trezi hipnotizată de ochii lui de culoarea safirelor. Gândurile i se risipiră şi se simţi, fără a înţelege de ce, amuţită. „Respiră!” îşi porunci.

— Milord. Eşarfa imaculată îi era legată cu mare pricepere, jacheta îi venea mănuşă, iar pantalonii cafenii erau atât de strâmţi încât putea vedea conturul bărbăţiei lui destul de lungi. Faţa i se încinse şi îşi feri privirea. Auzi în minte vocea mamei sale: „Aminteşte-ţi bunele maniere. Nu eşti o şcolăriţă.” La drept vorbind, niciun bărbat nu ar fi trebuit să fie atât de incredibil de… înzestrat – sau chipeş. Fără îndoială el era cât se poate de conştient de efectul pe care îl avea asupra majorităţii femeilor. Ei bine, ea cu siguranţă nu voia să fie una dintre ele. Vă rog să luaţi loc, îi spuse. Conform majordomului meu, aveţi ceva important de discutat.

Se aştepta ca el să ia loc pe scaun, dar o făcu să se fâstâcească, luându-i pupitrul din braţe şi aşezându-se lângă ea pe canapea. La nări îi ajunse miros de scrobeală.

Spre consternarea ei, Bell împinse în sus clapeta îngustă a pupitrului pentru a examina călimara şi peniţa, apoi deschise compartimentul principal.

— Ah, ai o scrisoare neterminată.

— Aveţi obiceiul să citiţi corespondenţa altora? întrebă ea exasperată.

El luă în mână cutia şi se uită la partea de dedesubt.

— Mă interesează doar cum e confecţionată.

Laura se stăpâni să nu îşi dea ochii peste cap.

— Milord, după ce vă săturaţi să vă jucaţi cu pupitrul meu, poate veţi binevoi să îmi spuneţi motivul vizitei dumneavoastră.

Cu un zâmbet viclean în colţul gurii, puse pupitrul pe o măsuţă.

— Îmi place să mă joc. Ţie nu, Laura?

Pentru o clipă expresia veselă din ochii lui albaştri o captivă, dar nu putea să-i dea voie să o atragă în jocurile lui.

— Vă rog să vă exprimaţi cuviincios.

— Lady Chesfield, rosti el pe o voce gravă.

— Nu sunt copil, şi nici dumneavoastră nu sunteţi.

— Nu mă refeream la o joacă de copii.

Era mult prea aproape de ea, ceea ce o făcu să se mute.

— Presupun că vizita dumneavoastră are un motiv anume.

— Da, am venit să vă vorbesc despre fiul domniei voastre.

— E responsabilitatea mea, nu a dumneavoastră, replică ea.

— Deci nu vă interesează pe unde s-a aflat azi-noapte.

— Şi-a petrecut seara citind, nu că asta v-ar privi cu ceva.

— Chiar aşa? Ce anume citeşte?

— *Întâmplările pelerinului* în *călătoria sa.* A fost pedeapsa lui pentru nesupunere.

— E posibil să fi fost acasă la începutul serii, dar eu am plecat din clubul White după miezul nopţii şi l-am văzut acolo, în apropiere. El şi prietenii lui împărţeau din nou o sticlă.

Laura refuza să creadă. Justin îi promisese să renunţe la purtarea lui rebelă.

— Sunteţi sigur că era fiul meu? Nu l-aţi văzut decât o singură dată.

— Sunt sigur. I-am recunoscut prietenii şi cabrioleta. Tânăra femeie îşi acoperi gura. Justin o minţise. Îşi încălcase din nou promisiunile. Contele adăugă încruntat: îmi pare rău, dar date fiind ameninţările lui Montclief, am considerat că e necesar să vă informez.

Ea îşi coborî lent mâna de la gură şi îşi împleti neputincioasă degetele.

— Nu e o veste care să îmi pice bine, dar vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus,

— Ce veţi face?

— Am să-l duc acasă în Hampshire în cel mai scurt timp. Nu mi-a lăsat altă opţiune.

Bellingham se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse. Tăcerea lui o făcu să se simtă inconfortabil, dar bănuia că era genul care reflecta înainte să vorbească. În cele din urmă, se lăsă pe spate şi spuse:

— Nu e înţelept să plecaţi brusc din Londra. Prietenii lui Montclief vă spionează. Cu siguranţă vor observa absenţa lui Justin, şi atunci cumnatul dumneavoastră va şti că v-aţi lovit din nou de probleme.

— Dacă rămân şi Justin îşi continuă purtarea rebelă, Montclief va afla cu certitudine. Am două opţiuni şi niciuna nu mă tentează,

— Întotdeauna există mai multe variante.

— Chiar vă rog să mi le expuneţi, căci simt că-mi pierd orice speranţă.

Bellingham se ridică şi se duse la fereastră. Ea se întoarse într-o parte să îl privească. Era înalt şi zvelt. Amintindu-şi contururile tari ale corpului lui, îşi spuse că probabil era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaţilor. Conturul tăios al bărbiei şi al pometţilor lui ieşea şi mai mult în evidenţă în pata de lumină ce se revărsa peste el. Când se întoarse spre ea, în ochii albaştri avea o expresie aprigă.

— Nu am intenţionat niciodată să mă implic mai departe de a returna acea sticlă.

— Nu aveţi niciun fel de obligaţie, zise Laura încruntată.

El începu să se plimbe în faţa ferestrei. Agitaţia lui o nedumeri. Era ca şi cum ar fi dus un fel de bătălie în sinea

lui.

— Ba am.

— Cum aşa?

— I-aţi spus lui Montclief că voi supraveghea activităţile fiului dumneavoastră, iar eu nu am negat asta.

— I-aş fi promis orice ca să nu îmi pierd fiul, după cum bine ştiţi. Credeţi-mă, sunt recunoscătoare pentru ceea ce aţi făcut în ziua când a venit Montclief, dar nu aveţi nicio obligaţie.

— După ce am plecat de aici în ziua cu pricina, intenţionam să vă întorc spatele şi să nu vă mai caut niciodată. Apoi l-am văzut pe fiul dumneavoastră azi-noapte.

— Aţi făcut-o pentru binele meu, şi vă mulţumesc pentru asta, dar nu mă aştept să respectaţi o promisiune care s-a născut dintr-o situaţie forţată de mine.

— Nu aţi forţat nimic. Mi-am dat implicit acordul.

— Atunci vă scutesc de orice obligaţie, implicită sau de alt fel.

Contele îşi strânse mâinile în pumni pe şolduri.

— Dacă băiatului i se întâmplă ceva, am să mă simt vinovat.

— Dar…

— Este o chestiune de onoare. Sincer să fiu, am o părere proastă despre Montclief. Ar fi un tutore îngrozitor pentru fiul dumneavoastră.

— Sunt de acord. Nu a făcut nimic să-l ajute pe Justin, dar dat fiind temperamentul lui mizerabil, mi-am spus întotdeauna că aşa e mai bine.

— Dacă vă întoarceţi acasă cu băiatul, credeţi că familia vă va apăra dacă Montclief vine să vi-l ia?

— Nu… nu cred că Montclief chiar îl vrea, spuse ea şovăielnic.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă el cu asprime.

— Tatăl meu e vicar. Nu s-ar împotrivi dacă tutorele legal l-ar lua pe Justin. În opinia lui, un asemenea gest ar fi o încălcare a legii, şi deci un păcat.

— Atunci nu vă întoarceţi acasă.

— Va trebui să ne întoarcem la un moment dat.

— Dacă plecaţi acum, Montclief îşi va da seama că e ceva în neregulă. Mai aşteptaţi câteva săptămâni.

— Mă tem că asta i-ar da lui Justin mai multe ocazii de a se vârî în bucluc, zise ea înfigându-şi unghiile în palme.

— El unde e?

— L-am verificat mai devreme. Dormea.

— E ora două, observă el uitându-se la ceasul de pe poliţă. De ce nu l-aţi trezit?

— Am încercat, dar a fost în van. Nu e ieşit din comun ca adolescenţii să doarmă până târziu.

— Îi găseşti scuze, o mustră Bellingham cu ochii îngustaţi.

— Ba nu. Cum îndrăzniţi?

Desigur, inventase o scuză fiindcă nu-i plăcea aroganţa lui.

Contele traversă încăperea şi se aplecă ameninţător asupra ei.

— Atunci cum se face că fiul dumneavoastră e încă în pat?

— Plecaţi în momentul acesta! îi ordonă Laura sărind în picioare mânioasă.

— Reacţionaţi astfel doar fiindcă nu vreţi să recunoaşteţi că am dreptate.

— Vreau să ieşiţi din salonul meu şi să nu mai interveniţi vreodată în treburile mele.

— Sunt un om care spune lucrurilor pe nume, spuse el cu un oftat prelung. Nu stă în firea mea să îndulcesc adevărul, poate fiindcă nu ajută niciodată.

— Poate că adevărul ajută mai mult când nu e umilitor pentru partenerul de discuţie, remarcă ea netezindu-şi

fusta.

— Laura, uită-te la mine.

— Lady Chesfield, insistă ea privindu-l în ochi. Şi nu îmi plac metodele dumneavoastră.

— Lady Chesfield, nu vă amăgiţi. Băiatul vă are la mână şi ştie acest lucru. Dacă nu vă impuneţi controlul asupra lui, va intra în bucluc, iar Montclief vi-l va lua.

— Sunt perfect conştientă de asta, însă Justin nu pare să ia în serios ameninţările unchiului său.

— Puştiul are nevoie să fie scuturat fără întârziere.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— Lăsaţi-l pe mâna mea. O să-şi înveţe lecţia.

— E fiul meu. Povestea asta nu vă priveşte cu nimic.

— Sincer, m-am săturat să tot dau peste el pe stradă. Are nevoie să fie înfrânat.

— Nu am să vă permit să recurgeţi la pedepse corporale!

— Fără îndoială Justin ar prefera să încaseze câteva lovituri peste degete, căci aşa ceva e temporar, în schimb pedeapsa la care mă gândesc eu îi impune să-şi modifice comportamentul – dacă doreşte să poată ieşi din casă.

— Se va mulţumi să iasă pur şi simplu pe uşă, îi atrase ea atenţia.

— Vă rog să mă scuzaţi. Revin în scurt timp.

— Ce faceţi? strigă Laura pornind în grabă după el. Nu puteţi să treceţi la fapte fără să mă consultaţi!

Contele o ignoră şi începu să coboare scările. Ea îl urmă îndeaproape până în holul cel mare.

— Reed, Lady Chesfield are nevoie de ajutorul tău, spuse Bellingham.

— Desigur, milord. Înclinându-se în faţa ei, Reed rosti solemn: Milady.

Laura se înfurie. Avea să-i rupă urechile lui Bellingham pentru că îşi permisese să îi dea ordine majordomului *ei!*

— Nu-ţi face griji, îi zâmbi contele. Am totul sub control. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Reed: Nu cred că nu ai remarcat că tânărul domn obişnuieşte să ajungă acasă foarte târziu – sau foarte devreme, depinde cum priveşti lucrurile.

— Da, milord. În mod cert am observat.

— Asemenea majorităţii tinerilor, îşi face de cap şi se destrăbălează, continuă Bellingham. Însă acest lucru o mâhneşte pe mama lui şi, desigur, îmi fac griji şi pentru tânărul lord Chesfield. Prin urmare am pus la cale un plan prin care să mă asigur că fiul lui Lady Chesfield trebuie să se consulte cu domnia sa înainte de a ieşi din casă. Ceea ce îţi cer e să ţii uşa închisă în permanenţă. Nu îl laşi să iasă decât dacă îi dă voie mama lui. Singura excepţie e în caz de incendiu sau altă urgenţă. Ai vreo întrebare?

Spre uluirea Laurei, Reed replică zâmbind uşor:

— Nu, milord. V-aţi exprimat cât se poate de clar.

— Cel mai probabil prietenii lui vor veni în vizită. Instalează-i în anticameră şi spune-i lordului Chesfield că ai ordine stricte să nu descui uşa fără permisiunea lui Lady Chesfield.

— Prea bine, milord.

— Mulţumesc, Reed.

Bellingham îi oferi braţul Laurei. Pentru o clipă ea fu tentată să-i întoarcă spatele, însă nu avea să-şi trădeze mânia în faţa personalului. Îi permise să o însoţească, dar iritarea o făcu să respire mai rapid.

După ce intrară în salon, se întoarse furioasă spre el:

— Cum îndrăzneşti să îi daţi ordine servitorului meu? Nu sunteţi lord şi stăpân aici şi aţi face bine să nu uitaţi asta, altfel nu am să vă permit să mai puneţi vreodată piciorul în casa mea.

— Ideea mi-a aparţinut, aşa că am considerat că e mai bine să transmit eu mesajul. De ce sunteţi nervoasă?

— Fiindcă nu v-aţi consultat cu mine mai întâi. Nu îmi

place că vă exercitaţi autoritatea asupra servitorilor mei – sau… sau asupra a orice altceva.

— O să vă placă atunci când planul meu o să funcţioneze.

Era cel mai exasperant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, îşi zise ea,

— Nu am să vă reţin. Cel mai probabil sunt locuri importante unde aveţi de mers.

— De fapt, chiar am planuri, dar mai întâi trebuie să aştept să se trezească fiul dumneavoastră. Pe de altă parte, s-ar putea ca asta să dureze prea mult. Unde e camera lui? Îl ridic eu din pat.

— Nici gând, ripostă ea strângându-şi pumnii.

— Ei bine, alternativa e să îi daţi voie să doarmă tot restul zilei astfel încât să aibă destulă energie pentru a ieşi din nou la noapte. Nu vă recomand asta, fiindcă iscoadele lui Montclief sunt cu ochii pe dumneavoastră.

— Staţi jos şi nu vă mişcaţi, spuse Laura arătând spre un scaun, îl trezesc eu.

— Aveţi impresia că semăn cu un câine? se interesă el încrucişându-şi braţele la piept.

— Va lipseşte coada.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi hotărâtă.

*

Cu un rânjet, Bell îi privi legănatul şoldurilor înguste până când se făcu nevăzută, apoi începu să se plimbe prin salon. Lângă canapea se afla coşul obişnuit cu ustensile de cusut care era de rigoare pentru toate doamnele. Pereţii erau împodobiţi cu picturi pastorale. Un portret înfăţişa un bărbat şi o femeie ţinând în braţe un sugar. Hainele demodate indicau că tabloul fusese realizat cu mulţi ani în urmă.

Îşi trecu degetele peste şalul mătăsos cu motive

persane drapat pe un scaun. Bell aprecia senzaţiile tactile: bogăţia catifelei, moliciunea mătăsii şi, mai ales, atingerea pielii moi a unei femei. Şi-o imagină pe Laura întinsă pe aşternuturi şifonate. În minte îi apăru imaginea unor coapse lungi şi zvelte. Când simţi tensiunea crescându-i între picioare, îşi dădu seama ca ar fi fost mai bine să îşi îndrepte gândurile spre cu alt subiect.

Traversă încăperea pentru a admira *o* tablă de joc, plimbându-şi degetele pe suprafaţa de mahon lustruit. Bell examina eşichierul şi îl dădu la o parte. Înăuntru se afla un set de table. Studie polurile şi îşi aminti de seara de vară când, la vârsta pe care o avea acum Justin, jucase table cu tatăl lui.

Nepoftită, o amintire tăioasă i se strecură în minte. Jucase table cu tatăl lui. Întreaga lui atenţie fusese concentrată asupra jocului. Mutase un pul şi se lăsase pe spate. Din colţul ochiului, observase o expresie de invidie pe chipul fratelui său mai mic. Steven îşi ferise rapid privirea.

Bell îşi dăduse seama că Steven se simţea exclus, aşa că se ridicase şi îl întrebase dacă dorea să îi ia locul. Fratele lui sărise în picioare, încântat de ocazia de a juca împotriva tatălui lor pentru prima dată. Dar ceea ce îşi amintea cel mai bine era expresia de aprobare tăcută din ochii contelui.

Simţi o strânsoare în piept. Naiba să le ia pe toate, de ce i se vârâse acest gând în cap? Împinse tabla de şah înapoi la locul ei, ca şi cum ar fi încercat să închidă acolo amintirea.

Un foşnet de fuste îi atrase atenţia. Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Laura intrând în salon.

— Ei bine?

Tânăra femeie traversă încăperea şi se opri la jumătate de metru de el.

— Face o baie şi se îmbracă. Am poruncit să i se servească mâncarea în cameră.

— Îi pune pe servitori să muncească în plus.

— Ştiu, dar uneori este mai bine să îţi alegi bătăliile. Cooperează. I-am cerut să ni se alăture în salon după aceea, ca să faceţi cunoştinţă.

— A fost surprins când i-aţi spus că mă aflu aici?

— Da. Părea uşor tulburat, având în vedere că l-aţi surprins cu sticla. Am să-l cert mai târziu pentru că s-a furişat afară din casă. După o scurtă pauză, adăugă: Aţi văzut masa de joc?

Bellingham dădu din cap şi se apropie de ea. Era învăluită de un vag parfum de trandafir. Probabil săpun. În minte îi apăru brusc o imagine cu ea într-o cadă, cu sânii ieşindu-i din apă. Ar fi fost mai bine să şi-o scoată din cap.

— Presupun că aţi studiat-o deja, zise Laura trăgând deoparte eşichierul.

— Desigur.

Când ea îi zâmbi, Bellingham avu impresia că ieşise soarele din nori.

— Justin şi cu mine jucam cândva table.

— Vorbiţi la trecut.

— Şi-a pierdut interesul după ce am venit la Londra. Oftă. Presupun că nu e la modă să îţi iroseşti ore întregi în compania mamei tale.

Bell nu spuse nimic, dar, în ciuda tonului neutru, văzu dezamăgirea din ochii ei.

— Am putea juca dacă doriţi, îi propuse.

Ea ezită, apoi îi aruncă o privire obraznică:

— Prea bine, dar am să vă bat măr.

— Vă rog să luaţi loc, aroganta mea adversară, o invită el oferindu-i un scaun. Mă tem că vă paşte o dezamăgire.

Privirile li se întâlniră. Contele îi inspiră parfumul, iar dorinţa îi stârni furnicături în piele. Chiar dacă ar fi plătit cu viaţa, nu ar fi putut să-şi desprindă ochii de pe chipul acela superb. Când ea făcu ochii mari, ca o şcolăriţă neştiutoare,

impulsul de a o săruta îşi înfipse ghearele în el. Se apropie, însă ea îşi feri faţa.

Conştient că inima îi bătea mai rapid, se aşeză pe celălalt scaun. Laura probabil simţi că era privită, căci întoarse ochii spre el. O roşeaţă trandafirie i se strecură în obraji când coborî genele.

Pentru a o face să se relaxeze, Bellingham îi întinse zarurile. Degetele lui atinseră accidental palma ei catifelată. Laura încremeni, dar nu se uită la el. După câteva clipe, spuse:

— Vă rog, aruncaţi zarurile ca să vedem cine câştigă prima tură.

— Doamnele au întâietate.

— Blestem! exclamă ea când văzu cele trei puncte.

El râse şi luă zarurile, apoi aruncă un şase.

— Eu câştig prima tură.

— Ha! Aţi avut noroc o dată.

— Am avut noroc o dată şi sper să am din nou, spuse el, făcând aluzie la sărutul lor.

— Poftim? făcu ea încruntată, neînţelegând aluzia.

— Nu e nimic.

Dădu şase-trei şi mută pulurile în poziţia corespunzătoare. Când îi întinse zarurile, ea îi aruncă o privire rapida, apoi îşi închise rapid pumnul mic. Văzând că rezultatul era şase-şase, bătu din palme:

— Dublu!

— V-a fost dificil să deveniţi mamă vitregă? o întrebă el curios. Presupun că a fost nevoie de o oarecare ajustare şi din partea dumneavoastră şi din cea a lui Justin.

Laura îşi termină mutările şi îi întinse zarurile.

— Mama lui Justin a murit când el nu avea decât un an. A avut un şir de dădace. Când soţul meu i-a spus lui Justin că eu voi fi mama lui, a fost încântat. Până foarte recent am fost apropiaţi. Ştiu că faptul că devine independent face parte din procesul lui de maturizare, dar

nu e uşor, încheie ea oftând.

— Nu aţi avut alţi copii.

— Nu. Soţul meu s-a îmbolnăvit grav la cinci luni după ce ne-am căsătorit, răspunse ea la întrebarea nerostită.

— Cât a trecut de la moartea lui?

— Patru ani.

— Ştia că e bolnav când v-a cerut mâna?

— Credea că sănătatea i se îmbunătăţeşte, spuse Laura pregătindu-se să arunce zarurile.

— Era mai în vârstă decât dumneavoastră?

După ce mută, ea lăsă zarurile să cadă în mâna lui întinsă.

— Da, cu douăzeci şi şapte de ani.

— Iertaţi-mă, dar de ce v-aţi măritat cu un bărbat în vârstă?

— M-am căsătorit cu bărbatul pe care îl iubeam.

Tonul ei părea defensiv. Probabil nu era primul care o bănuia că se măritase cu bătrânul viconte pentru averea lui.

— Cum a reacţionat familia dumneavoastră la aflarea veştii? întrebă el, mutând pulurile.

Laura întinse mâna după zaruri, apoi le aruncă.

— Tatăl meu a fost puţin îngrijorat la început, dar s-a liniştit până la urmă. Mama mea s-a bucurat că făcusem o căsătorie atât de reuşită.

Deci exista şi un element de ambiţie în decizia ei, se gândi contele.

— Aveţi o familie numeroasă?

Ea zâmbi şi îşi muta pulurile la locul lor.

— Da, am zece fraţi şi surori.

Tatăl ei era vicar. Având atât de mulţi copii, probabil se chinuia să supravieţuiască de la o lună la alta

— Trebuie să vă fi fost dor de ei după ce v-aţi căsătorit.

— Nu, locuiesc într-un sat din apropiere şi îi vizitez

frecvent, spuse Laura, dându-i zarurile.

Bellingham îşi aţinti privirea asupra ei. Cârlionţi blonzi îi mângâiau obrajii. Tenul îi era impecabil. Avea un aer dulce şi cuminte şi ochi verzi frumoşi. Observă că degetele şi încheieturile mâinilor îi erau foarte subţiri. Era cu mult mai mărunţică decât amantele lui de până atunci. Gândul îl făcu să se oprească brusc. Laura nu era amanta lui… şi nu avea să fie niciodată.

— E rândul domniei voastre, îl anunţă ea.

Revenindu-şi în simţiri, aruncă zarurile. Dădu să mute unul dintre puluri când vocea ei îl făcu să încremenească.

— Lady Atherton mi-a spus că v-aţi pierdut întreaga familie.

Detesta să vorbească despre acest lucru.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu aveţi alte rude?

— Nu.

— Ei bine, e rândul meu să-mi cer iertare pentru îndrăzneală, dar date fiind circumstanţele, m-aş aştepta să vă doriţi să întemeiaţi un cămin.

— Nu îmi doresc, zise el privind-o cu răceală, după care îi întinse zarurile.

— Sunteţi furios pe mine fiindcă v-am întrebat despre familia dumneavoastră, dar era firesc să o fac, având în vedere că şi dumneavoastră m-aţi întrebat despre a mea.

— Nu eraţi cu nimic obligată să îmi răspundeţi şi nici eu nu sunt.

— Ştiu că nu ignoraţi regulile care guvernează arta conversaţiei.

— Eu încalc regulile după cum am nevoie.

— Sunteţi un nonconformist.

— Mă conformez când e în interesul meu.

— Chiar şi în Parlament? întrebă ea, înclinându-şi uşor capul.

— Da, zise el, dându-şi brusc seama cât de tensionaţi

îi erau umerii. Acum că firul discuţiei se schimbase, se simţea mai relaxat. Particip la baluri pentru a socializa cu aliaţii mei. Aflu informaţii importante care îmi sunt necesare pentru a lua decizii politice.

— Fără îndoială negociaţi uneori? spuse Laura desenând cu degetul conturul unui pul.

— Da, însă doar…

— Când e în interesul dumneavoastră, completă ea zâmbind.

— Exact, rânji contele. Observând că expresia ei se schimbase, o întrebă: La ce vă gândiţi?

Ea ezită şi privi tabla:

— Habar nu am al cui rând e, spuse ea după o scurtă ezitare, privind tabla de joc.

Momentul acela de şovăire fusese mai mult decât grăitor. Prea multe persoane îi ţinuseră morală pe tema „nu ar trebui să fii singur”. El nu îşi explica niciodată motivele. Erau personale şi nu era dispus să le discute.

— Să considerăm că e remiză? propuse Laura în cele din urmă.

— Prea bine, zise el punând zarurile înapoi în pahar.

— Am să vă las să scăpaţi nepedepsit de data asta.

Ah, sugera că era bine-venit să revină! Desigur, azi nu l-ar fi primit dacă nu ar fi fost problema cu fiul ei, dar acela era motivul pentru care venise.

— Mă tem că fiul meu vă face să aşteptaţi mult prea mult, remarcă ea cu ochii la ceas. Dacă vă grăbiţi, am să-i explic lui Justin.

— Nu, am să aştept. Vreau să-l cunosc.

Laura îşi umezi buzele şi se ridică, iar Bellingham se ridică la rândul lui.

— Am… am să sun să ni se servească ceai.

— Nu e necesar.

Tânăra femeie începu să aranjeze tabla de joc. Când el întinse mâna să o ajute să pună la loc eşichierul,

degetele li se atinseră din nou. O auzi când inspirând şuierat şi îi întâlni din nou privirea. Tensiunea se prelungi. Nu avea niciun rost să îşi nege atracţia faţă de ea. Era o forţă invizibilă, una pe care încercau amândoi să o ignore. Îşi aminti ce simţise când o ţinuse în braţe, îşi aminti gustul buzelor ei. Întreaga lui fiinţă ar fi vrut să îi tragă trupul spre al lui, dar îşi jurase să nu o mai atingă niciodată.

Existau numeroase motive pentru care ar fi trebuit să stea departe de o femeie ca ea, dar în acel moment îi zburară toate din minte. Pe toţi dracii din iad, îl ispitea! El venise să o avertizeze în privinţa fiului ei, însă ar fi trebuit să ignore ceea ce văzuse cu o noapte înainte. Pe de altă parte, ar fi fost neonorabil să nu o informeze.

Nu avea voie să se amăgească singur. Simţise scânteile de fiecare dată când mâinile lor se atinseseră accidental. O dorea, iar faptul că nu o putea avea – sau nu ar fi trebuit să o dorească – întărea mult gravitatea situaţiei, atât la propriu, cât şi la figurat.

Bell scrâşni din dinţi. Avea să îl întâlnească pe băiat şi să termine cu el şi mama lui. Simpla lui prezenţă ar fi trebuit să îl tulbure pe Justin. Dar avea să-l întoarcă de pe calea desfrâului?

Bell ştia că ar fi trebuit să plece. Îi spusese Laurei ce văzuse. Acum trebuia să îşi ia adio de la ea şi să-i uite pe amândoi. Nici ea, nici fiul ei nu erau responsabilitatea lui.

De dincolo de uşă se auzi zgomot de paşi rapizi. Laura îşi netezi fustele şi se întoarse.

Uşa salonului se deschise larg. Bell îl recunoscu pe tânărul înalt şi slab, cu părul de culoarea grâului. Faţa roşie şi pumnii încleştaţi ai lui Justin îl uluiră însă.

— Justin, îmi dai voie să ţi-l prezint…

Adolescentul se aplecă ameninţător asupra mamei lui.

— Cum îndrăzneşti să mă încui în casă ca pe un prizonier?

Bell nu se descumpănea uşor, dar reacţia grosolană a

tânărului îl şocă.

— Cum îndrăzneşti să strigi la mama ta?

Justin se întoarse spre el:

— Ieşi.

— Calmează-te, spuse Laura.

— Ieşi sau te scot eu afară, se răsti Justin arătând spre uşă.

— Poţi să încerci, dar nu ai să reuşeşti, declară Bell cu braţele încrucişate la piept. Justin traversă cu paşi mari covorul. Când ajunse prea aproape, contele îl prinse de braţ, îl răsuci pe călcâie şi îi imobiliză braţele la spate, smulgându-i un scâncet. Te-am avertizat.

— Îl răniţi! strigă Laura.

— Ba nu. Geme doar ca să îl auziţi dumneavoastră. Nu-i aşa?

— Dă-mi drumul, scrâşni Justin, încercând să se elibereze.

— Cere-ţi scuze, spuse Bell pe un ton aspru.

— Niciodată, răcni tânărul, continuând să se zvârcolească.

— Cum nici nu ţii la mama ta, nici nu o respecţi, ar putea foarte bine să te trimită la unchiul tău.

— Ce?

— De fapt, pot aranja să fii expediat mâine-dimineaţă la prima oră.

— Nu, interveni Laura, Te rog, încetează.

Dumnezeule, oare nu pricepuse că voia să-l bage în sperieţi pe băiat suficient cât să îl facă să se poarte frumos?

— Deci ce alegi, Justin? Îţi ceri scuze sau mergi la unchiul tău?

— Scuze, bombăm puştiul printre gâfâieli.

— Cere-ţi scuze cum scrie la carte.

— Îmi cer scuze, Laura, mormăi Justin.

— Vorbeşte pe un ton mai sincer şi adresează-te mamei tale aşa cum trebuie, îi ceru Bell.

— Ce? întrebă Justin prea tare.

— E mama ta. Adresează-i-te aşa cum trebuie.

— Îmi cer scuze, mamă, rosti el printre dinţi.

Bell îl eliberă. Tânărul se răsuci pe călcâie, cu mâinile strânse în pumni.

— Stai cuminte, îi ordonă contele. Ştii că ai greşit. Lecţia numărul unu: Să nu insulţi niciodată o doamnă, în special pe mama ta. Lecţia numărul doi: Să nu îţi subestimezi niciodată adversarul.

— Te urăsc, mârâi Justin frecându-şi braţele.

— Nu mă cunoşti. Bell se întoarse spre Laura. Lady Chesfield, sugerez să luăm loc şi să discutăm raţional.

Justin se aruncă dizgraţios într-un scaun şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Bell se aşeză în celălalt fotoliu şi îşi sprijini coatele pe genunchi. Îşi dădu seama că acum Laurei i se oferea o ocazie să-şi impună autoritatea.

— Mama ta doreşte să îţi explice de ce e încuiată uşa.

Când îi aruncă o privire, văzu o expresie aprobatoare în ochii ei. Laura inspiră adânc şi începu:

— Justin, ţi-ai încălcat din nou promisiunea. Nu îmi mai găseam liniştea, ştiind că unchiul tău te va lua de lângă mine dacă va afla că te răzvrăteşti din nou. Prietenii lui te spionează. Aşa că am luat măsura asta pentru binele tău. Reed nu îţi va deschide uşa decât dacă vei obţine permisiunea mea. Şi chiar şi atunci va trebui să îmi spui sincer unde mergi.

— Aş putea să ies pur şi simplu pe uşa servitorilor, zise fiul ei strâmbându-se.

— Nu pare să îi pese că va trebui să-şi petreacă următorii patru ani cu unchiul lui, comentă Bell aruncându-i Laurei o privire cu subînţeles.

— Nu! strigă Justin ridicându-se brusc din scaun.

— Stai jos, altfel te trimit chiar azi, îl ameninţă mama lui.

Observând că Bell dădea să se ridice, tânărul se crispă şi se prăbuşi înapoi pe scaun. Doamne, cât era de dificil! se gândi contele.

— De-abia aştept ziua când voi împlini douăzeci şi unu de ani, bombăni Justin.

— Şi da, vei moşteni o avere considerabilă, cu tot cu problemele referitoare la contabilitate, reparaţii, chiriaşi şi servitori, spuse Bell. Ţi se va cere să iei zeci de decizii zi după zi, apoi, odată cu venirea primăverii, vei petrece ore întregi ascultând nişte indivizi plicticoşi ţinând discursuri monotone în Parlament. Pun pariu că te încântă ideea.

— Ai uitat unele activităţi mai plăcute, remarcă tânărul.

Bell remarcă satisfacţia de pe chipul lui şi îi aruncă o privire de avertizare. Apoi îşi scoase ceasul:

— Ar fi momentul să plec.

Cineva bătu la uşă. Reed o anunţă pe Lady Atherton.

Toată lumea se ridică în picioare când intră maiestuoasa doamnă.

— Vai, v-am întrerupt!

— Eşti foarte bine-venită, o asigură Laura.

— Lady Atherton, spuse Bell înclinându-se.

Ea îl privi cu un zâmbet enigmatic, apoi se întoarse spre Justin.

— Ce încântare să te revăd, Lord Chesfield. Îţi face plăcere sezonul?

— Da, doamnă, răspunse el pe un ton inexpresiv.

Cel puţin îşi amintise bunele maniere, se gândi Bell.

— Te rog să iei loc, spuse Laura. Sun să ni se servească ceaiul.

— Nu te deranja, draga mea. Aduc veşti. Deşi mă tem că lui Justin discuţia o să i se pară cam plictisitoare, adăugă Lady Atherton zâmbindu-i tânărului.

Bell înţelese că musafira nu dorea să discute veştile de faţă cu Justin. Se uită la Laura, dar atenţia ei era

concentrată asupra fiului ei.

— Justin, poţi să te retragi.

Acesta se ridică, se înclină şi ieşi cu paşi mari din salon. După ce uşa se închise, Lady Atherton expiră prelung.

— Mă bucur că eşti aici, Bellingham. Montclief mi-a făcut o vizită şi mi-a servit o poveste absolut uluitoare. Ei bine, fireşte că nu am putut să o cred. Poate că trăsese câteva duşti din carafa de brandy.

— Ce a zis Montclief? întrebă Laura umezindu-şi buzele.

— A spus că voi doi v-aţi logodit în secret. Îţi închipui? Şi încă după ce nu vă cunoşteaţi decât de o zi. Lady Atherton clătină din cap. Probabil şi-a pierdut minţile.

Bell schimbă o privire cu Laura, care oftă.

— Montclief intenţiona să-l ia pe Justin de lângă mine. Am încercat să îl fac să se răzgândească, dar a rămas de neclintit. Mi-a zis că Justin are nevoie de o influenţă masculină.

— Deci povestea e adevărată? exclamă Lady Atherton ducându-şi mâna la gulerul înalt de culoare violet.

— A fost o scornealã necesară, spuse Bell.

— Te asigur că nu suntem cu adevărat logodiţi, adăugă Laura. Bellingham a fost cel care a avut ideea de a-i spune lui Montclief că vrem să ţinem totul secret. Din motive evidente, nu vrem să afle nimeni despre asta.

Lady Atherton îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Dar el se va aştepta să vă căsătoriţi.

— Pe Montclief nu îl îngrijorează decât purtarea necumpătată a lui Justin, o asigură Laura. Odată ce aceasta se rezolvă, nu o să-i mai pese. Nu a vrut niciodată să-ţi asume responsabilitatea pentru nepotul lui.

— Mă bucur cu atât mai mult că am venit. Montclief e foarte suspicios în privinţa logodnei voastre şi crede că eşti implicată într-o aventură amoroasă cu Bellingham.

— Ştiu, dar nu e cazul să îţi faci griji în această privinţă.

— Desigur, ştiu că eşti o doamnă cu principii morale solide, zise Lady Atherton bătând-o pe mână. Cum a fost Montclief în stare să-şi imagineze altceva e mai presus de puterea mea de înţelegere.

Bell îşi înăbuşi un zâmbet. Dincolo de faţada cuminte a Laurei se ascundea o femeie cu sânge fierbinte.

— Mai e ceva, îşi aminti Lady Atherton. A venit într-o trăsură închiriată şi a pretins că nu poate să rămână la Londra din cauza cheltuielilor.

— Dar soţul meu i-a lăsat proprietăţi şi o avere frumuşică, observă Laura.

— Renta fiului dumneavoastră o plăteşte la timp? întrebă Bellingham.

— Da, a fost întotdeauna prompt.

— E posibil ca problemele lui financiare să fie recente.

— Poate că Montclief mă dispreţuieşte, dar ştiu că nu îl vrea pe Justin, spuse Laura. Dacă l-ar fi vrut cu adevărat, ar fi aşteptat ca Justin să se întoarcă acasă în ziua când a venit aici.

Părul fin de pe ceafa lui Bell se ridică. Nu avea de gând să îi spună nimic Laurei, dar în sinea lui se întrebă dacă nu cumva îl subestimase pe Montclief. Decise să facă verificări discrete în privinţa individului.

— De curiozitate, unde locuieşte cumnatul dumneavoastră?

— În Sussex, lângă satul Goatham Green. De ce întrebaţi?

— Voiam doar să ştiu cât e de departe de Hampshire.

— Nu vine niciodată la Hollwood Abbey, spuse Laura.

Cu mult timp în urmă, Bell învăţase să aibă încredere în instincte. Prefera să fie prudent, decât să descopere că aşteptase până era prea târziu. Dar, din nou, se implica prea mult în viaţa ei. Îşi spuse că era doar o investigaţie,

una pe care avea să o folosească pentru a o liniști pe ea – și pe el însuși. Chiar atunci, ceasul bătu ora exactă, amintindu-i că avea o întâlnire.

— Trebuie să plec.

Când cele două femei se ridicară, Bell se trezi cu privirea ațintită în ochii Laurei. Nu își dădu seama decât prea târziu că Lady Atherton observase schimbul. Se înclină și ieși din salon. Coborând cu pași mari scările, își jură că era ultima dată când o mai vizita.

După plecarea contelui, Laura oftă:

— Mă bucur că m-a ajutat cu Justin, dar Bellingham este de-a dreptul tiranic.

— E obișnuit să dicteze peste toți și toate din lumea lui, spuse zâmbind Lady Atherton. E o atitudine instinctivă pentru un bărbat ca el.

— Phillip nu a fost niciodată atât de autoritar.

— Răposatul tău soț era un alt gen de bărbat, dar lua măsuri prompte când întâlnea nedreptăți sau cruzimi. Lady Atherton făcu o pauză, apoi spuse: Că tot veni vorba de conte, ești conștientă, desigur, că vă aflați amândoi într-o situație delicată.

— Ești foarte amabilă, dar nu ai de ce să îți faci griji. Oricât de mult mi-ar displăcea stilul lui autoritar, recunosc că azi a reușit să înfrâneze purtarea scandaloasă a lui Justin. Ai să te înfiori dacă îți spun că efectiv l-a imobilizat cu brațele la spate ca să îl controleze.

— Vai de mine! Lady Atherton își deschise evantaiul. În opinia lui Alfred, Bellingham a moștenit caracterul străbunilor lui barbari.

Laura își spuse că era o exagerare, dar nu comentă.

— E o tragedie că și-a pierdut întreaga familie când era atât de tânăr. Era atât de vesel și lipsit de griji înainte!

Laura simți un fior făcându-i pielea de găină pe braţe.

— Mi-ai spus că au murit. Ce s-a întâmplat?

— S-au îmbolnăvit de ftizie. El a venit în fugă de la

universitate, însă muriseră deja.

— Ce îngrozitor!

— Ajunsese într-o stare deplorabilă, sărmanul. Prietenii lui l-au dus într-o călătorie pe Continent. Când s-a întors, acum doi ani, a devenit limpede pentru toată lumea că se schimbase complet. Lady Atherton îşi duse pumnul în dreptul inimii. Cred că s-a stricat ceva pe dinăuntru. Mulţi sunt de părere că este ireparabil.

— Nu, să nu spui aşa ceva!

— Draga mea, ai fost şocată când ţi-am spus că refuză să se căsătorească, deşi toate proprietăţile lui vor trece în patrimoniul Coroanei după ce moare.

— E o neghiobie, zise Laura. Cu siguranţă tatăl lui şi-ar fi dorit să ducă mai departe titlul de conte.

— Nu ştiu ce e în sufletul lui. Nimeni nu a reuşit să treacă dincolo de barierele pe care le-a ridicat.

Laura îl considera cu mult prea îndrăzneţ şi tiranic, dar, fără ajutorul lui Bell, Montclief i-ar fi luat băiatul.

— Disponibilitatea lui de a-l călăuzi pe Justin e un semn de bun augur.

— A fost foarte galant din partea lui, spuse Lady Atherton.

Laura îşi aminti cum o privise, şi atingerile lor presupus accidentale din ziua respectivă. Motivele lui Bellingham nu erau chiar atât de pure pe cât credea musafira ei.

— Trăieşte cu impresia că nu are nevoie de nimeni, continuă Lady Atherton, dar poate că femeia potrivită îi va deschide inima.

Laura nu spuse nimic, dar nu credea că inima juca vreun rol în toată povestea. Contele era genul de bărbat care avea amante. Genul de bărbat pe care o femeie ca ea ar fi trebuit să îl evite.

*

Bell era aşezat la birou, citind o scrisoare de la bancherul lui. Când auzi o bătaie în uşă, împături foaia şi spuse:

— Intră.

— Milord, a sosit un domn pe nume Smyth, îl informă Griffith, majordomul, oferindu-i o carte de vizită.

— Te rog să îl conduci înăuntru, spuse Bell ridicându-se.

Smyth intră şi se înclină:

— Milord, înţeleg că aveţi nevoie de serviciile mele de investigaţie.

— Aşa e. Te rog, ia loc.

— Milord, cu ce vă pot ajuta? întrebă detectivul aşezându-se pe marginea scaunului.

— Mă interesează un bărbat pe nume Montclief. E tutorele unui minor care va prelua oficial titlul de viconte de Chesfield peste patru ani. Din motive evidente, investigaţia trebuie să rămână secretă. Vreau să aflu detalii despre situaţia financiară a lui Montclief, starea domeniului lui din Goatham Green şi cum e perceput în general de către oamenii de acolo. Am nevoie de informaţii despre prietenii lui şi orice alte detalii relevante. Poţi să te ocupi dumneata de asta?

— Desigur, milord. Am întreprins numeroase anchete similare în trecut. La capătul cercetărilor vă voi prezenta atât un raport verbal, cât şi unul scris.

Bell descuie un sertar din birou şi scoase un săculeţ greu.

— Asta e pentru a-ţi acoperi cheltuielile. La încheierea cu succes a misiunii, vei primi patru sute de lire. Te rog să nu omiţi niciun detaliu în raport, oricât de banal ar putea să pară. Ai întrebări?

— Nu, milord. Instrucţiunile dumneavoastră sunt clare.

După plecarea lui Smyth, Bell încuie sertarul. Voia să fie pregătit în cazul în care Montclief devenea o ameninţare pentru Laura şi fiul ei. Cu mult timp în urmă învăţase să se încreadă în instinctele lui, iar informaţia pe care o spicuise de la Lady Atherton îl făcuse cu atât mai bănuitor. Poate că investigaţia nu avea să dea la iveală nimic satisfăcător, însă prefera să nu-şi asume riscuri.

Capitolul 4

Seara următoare

La clubul White, Bell comandă o sticlă de brandy, după care, deschizând un portţigaret aurit, le oferi prietenilor lui ţigări de foi. Pe când fumau în tăcere, gândurile lui se îndreptară spre o fantezie cu Laura într-o cadă de baie. Sângele i se încinse când se imagină deschizându-i coapsele şi explorând între pliurile moi ale sexului ei. Avea să o ducă la extaz, apoi avea să o scoată din apă şi să o şteargă într-un prosop, în tot acest timp lingând picături mici de apă de pe părţi strategice ale trupului ei zvelt. Pentru asta trebuia să o dezbrace şi să îi pregătească baia.

La naiba, unde îi fugea mintea? Era o văduvă respectabilă şi fiica unui vicar, nicidecum genul lui. Îi plăceau femeile uşuratice, dispuse să facă orice câtă vreme le copleşea cu bijuterii şi rochii de bal, maestre în artele senzualităţii şi complet previzibile. Exact ca ultima lui amantă, Marguerite – plictisitoare.

Laura nu era plictisitoare. De fapt, nu era deloc previzibilă. Fără urmă de îndoială, nu-i plăcea comportamentul lui autoritar, însă el era obişnuit să rezolve problemele. Iar fiul ei era o problemă.

Pe de altă parte, fiul ei nu era problema *lui.* Atunci ce îl făcea să se gândească în permanenţă la tânărul rebel? De ce naiba era atât de obsedat de Laura şi fiul ei? Ea îl scutise de orice obligaţie. Era cazul să şi-i scoată pe amândoi din cap.

Din nefericire, cu cât se străduia mai tare să o uite, cu atât se gândea mai mult la ea. Îşi tot amintea săruturile lor voluptuoase. De regulă putea întoarce spatele unei femei fără nicio grijă, dar, din motive pe care nu le înţelegea, nu reuşea să-şi scoată din minte atingerea şi gustul ei.

Trase din ţigară şi rememoră şocul ei când îi explorase gura cu limba. Îi plăcuse că o învăţase câte ceva şi că ea răspunsese cu un asemenea abandon. Când îşi aminti senzaţia corpului ei moale apăsat peste ale lui, simţi din nou o contracţie între picioare. De când nu mai dorise o femeie cu atâta ardoare?

— Te încearcă vreo boală? se interesă Harry, întrerupându-i reflecţiile plăcute,

— Nu, mă gândeam.

— Pare să fi căzut pradă poftelor trupeşti, rânji Colin, Ce părere ai, Harry?

— E clar că a fost lovit de Cupidon.

— Cupidon are legătură cu dragostea, nu cu poftele trupeşti, bombăni Bell.

— Te înşeli, spuse Colin. Romanii susţineau că rana produsă de săgeata lui provoacă dorinţe incontrolabile.

— Incontrolabile? repetă Bell suflând un inel de fum. Şi dacă nu există nicio domniţă disponibilă pentru amor? Ce face bietul nătâng?

Harry îşi strânse mâna în pumn şi schiţă o mişcare sus-jos. Plin de zel, ospătarul veni la masa lor.

— Domnule, mai doriţi ceva?

Lui Colin i se opri înghiţitura de brandy în gât. Umerii lui Bell se cutremurară de râs.

— Nu, mulţumesc, îi spuse Harry ospătarului.

Când rămaseră singuri, Bell nu şi mai stăpâni hohotele.

— Vai, Harry, încearcă să te controlezi, îl mustră Colin.

— Şi ce, tu nu o faci? Ha! se strâmbă Harry.

Colin îl privi dezgustat pe Bell.

— Uite ce ai început!

— Eu? Nu eu sunt cel care demonstrează în club cum să te ajuţi cu mâna.

— Aş putea să dau lecţii, rânji Harry.

— Nu, exclamară prietenii lui la unison.

— Era o glumă!

Bell suflă din nou un cerc de fum şi îl privi pe Colin:

— Harry e bun la ceva. Doar că nu îmi amintesc la ce anume.

— Chiar sunt. Apropo, m-am întâlnit cu Pembroke. A dansat cu Lady Chesfield la balul lui Lady Atherton şi mi-a spus că intenţionează să îi facă o vizită.

Bell se opri cu paharul ridicat pe jumătate spre gură.

— Poftim?

— Ce-ţi pasă ţie dacă îi face o vizită? Ai spus că e cuminte. Ce ai face tu cu o femeie cuminte?

— Nu fac nimic cu ea, mormăi el.

Dar i-ar fi plăcut să facă ceva, ceva care să îi încingă şi să îi scalde în sudoare.

— Chiar aşa, spuse Colin, făcându-i cu ochiul lui Harry.

— Ar fi trebuit să ştiu, spuse acesta. Femeile se îndrăgostesc întotdeauna de bărbaţii posomorâţi.

— Eu nu sunt posomorât.

— Arăţi ca şi cum ai fi posomorât, zise Colin ridicând din umeri.

— Potrivit verişoarelor mele, doamnele îi consideră pe bărbaţii posomorâţi periculoşi şi romantici, spuse Harry. Poate ar trebui să exersez.

— Chiar te rog, îl încurajă Bell. Noi o să evaluăm cât

de bine îţi exprimi tendinţele spre posomorâre. Harry îşi curbă buza şi ridică privirea pe sub sprâncenele groase, făcându-l să izbucnească în râs: Am nevoie de încă un pahar după demonstraţia asta oribilă.

Îşi stinse ţigara şi reumplu paharele.

— Deci l-ai văzut iar pe fiul sălbăticit al văduvei? întrebă Colin.

— Da. Azi i-am făcut o vizită lui Lady Chesfield. Trebuia să afle că fiul ei a ieşit din nou să se destrăbăleze. Cum cei doi se zgâiau la el de parcă i-ar fi crescut coarne, simţi nevoia să explice: Se vârâ în buclucuri. Mama lui nu reuşeşte să-l stăpânească, iar tutorele lui e un ticălos de prima mână.

— Încearcă să intre în graţiile văduvei, îi zise Colin lui Harry.

— Ba nu, încearcă să-i intre sub fuste, îl corectă amicul său.

— Nu începeţi. V-am spus deja că e o doamnă, replică Bell pe un ton de avertizare.

— Ne ascunzi cam multe detalii.

— Ai grijă, spuse Harry. Pembroke vine spre tine, Bell. Pare destul de hotărât.

— Mulţumesc pentru avertizare, spuse Bell luând o gură de brandy.

— Bellingham.

Auzi vocea lui Pembroke şi ridică încet privirea plictisită spre bărbatul scund, cu început de chelie.

Acesta luă loc pe scaunul de lângă el şi i se adresă pe un ton sever:

— Înţeleg că trăsura ta a fost văzută ieri la reşedinţa lui Lady Chesfield.

— Unde baţi?

Pembroke inspiră ca pentru a spune ceva, apoi păru să se răzgândească,

— E o văduvă respectabilă.

— Sunt conştient de acest lucru, zise Bell plimbându-şi băutura prin pahar. Asta e tot?

— Nu, rosti celălalt vehement. Dacă vrei să ştii, am ajuns să nutresc o anumită afecţiune faţă de ea.

— Ea ştie?

— Am dansat cu ea şi intenţionez să îi fac o vizită.

— Mare lucru dacă te primeşte, comentă Bell sorbind din brandy.

— Ce vrei să spui?

— Nu e interesată de pretendenţi. De fapt, mi-a spus că nu doreşte să se căsătorească. Asta e ceva ce avem în comun.

— Ascultă, zise Pembroke. Ea nu e una dintre femeiuştile tale uşuratice. Intenţionez să-i fac curte şi nu am de gând să-ţi permit să o seduci.

— Poate ar trebui să vă bateţi, propuse Harry, însă Colin clătină din cap.

— Nu ar fi corect. Bell e de două ori mai mare.

Chipul lui Pembroke deveni stacojiu.

— Îmi insulţi bărbăţia?

— Am face noi aşa ceva vreodată? îl întrebă Harry pe Colin.

— Niciodată, spuse acesta.

— Mă provocaţi, mârâi Pembroke.

— Mă iriţi, oftă Bell fluturând din mână ca pentru a-l alunga. Haide, pleacă.

— Eu am revendicat-o primul, proclamă Pembroke cu nările lăţite de indignare.

— Voi avea grijă să o informez, promise Bell,

Celălalt se ridică în picioare.

— Ei bine, intenţionez să o avertizez despre trecutul tău de mare crai.

— Dă-ţi drumul liniştit la gură, spuse Bell tărăgănat. Sunt sigur că va fi impresionată.

— Îţi păstrezi întotdeauna sângele-rece, dar de data

asta nu ai să câştigi, replică Pembroke privindu-l furios.

— Dacă ai fi fost atât de sigur, nu te-ai fi obosit să mă avertizezi.

— Să nu crezi că tu ai ultimul cuvânt.

— Pembroke, du-te şi plictiseşte pe altcineva, zise Bell căscând.

După ce bărbatul se îndepărtă, Colin spuse:

— Dumnezeule bun, e topit după ea!

— Cine? întrebă Harry.

— Nu fi neghiob. Pembroke.

— Credeam că te referi la Bell. El nu pare topit.

— Bineînţeles că nu e, spuse Colin în culmea exasperării.

Bell îşi dădu ochii peste cap,

— Minunat. Am un rival gelos.

— Deci *chiar* există ceva între tine şi Lady Chesfield, conchise Harry.

— O, da. Fiul ei. Reacţia furioasă a băiatului din ziua precedentă fusese complet nepermisă. Bell nu îşi imaginase vreodată că avea să fie nevoit să-l imobilizeze fizic pe Justin. Am angajat un detectiv care să-l verifice pe unchi, adăugă el. Sper să găsesc ceva compromiţător în cazul în care încearcă să îi ia băiatul.

Colin fluieră a mirare.

— Pare ceva serios.

— S-ar putea să nu găsesc nimic, dar Montclief îmi pare a fi genul de om care are secrete.

— Vei folosi investigaţia ca să o ajuţi pe Lady Chesfield? întrebă Harry.

— Dacă găsesc ceva, da. Nu mi-a plăcut felul în care a terorizat-o. E un tip foarte dezagreabil.

— La dracu', mormăi Colin posomorât. Uite-l pe Lordul Bârfă.

Bell ridică privirea şi îl văzu pe Lindmoore venind în grabă spre ei.

— De ce e toată lumea atât de hotărâtă să ne deranjeze în seara asta?

— E din cauza văduvei, îl lămuri Harry. A stârnit curiozitatea tuturor, iar trăsura ta a fost observată la reşedinţa ei din oraş.

Dintr-un motiv bizar, pe Bell îl deranja vestea despre speculaţiile ce se făceau în jurul Laurei. Naiba să o ia de treabă, nu cumva simţea nevoia să o protejeze? Poate că îl încerca realmente un început de boală.

— Ei, ei, făcu Lindmoore apropiindu-se. Am auzit o poveste interesantă despre tine, Bellingham.

— Sunt mulţi care stau la rând, dar n-ai decât să li te alături.

Lindmoore chicoti dispreţuitor.

— Întotdeauna ai o replică spirituală, dar nu pot să nu te întreb dacă zvonul e adevărat.

— Care dintre ele?

— Sunt mai multe? întrebă Lindmoore cu o scânteie de curiozitate în ochi.

— De regulă, da, răspunse Bell.

— Acesta are legătură cu frumoasa văduvă, Lady Chesfield. Am auzit că ai reuşit deja să o cucereşti.

Alţi bărbaţi de la mesele învecinate se întoarseră să se zgâiască la ei.

Când Lindmoore se sprijini cu mâna pe masă, Bell se ridică.

— Fără îndoială nu intenţionezi să mânjeşti reputaţia unei doamne respectabile, nu?

Chipul lui Lindmoore deveni cenuşiu.

— Nu, desigur, eu…

— Ai să îţi ceri scuze pentru greşeală, spuse Bell venind mai aproape.

— Îmi cer iertare, murmură celălalt, cu faţa devenită brusc livid㠠. Nu voiam să o insult pe doamnă.

— Nu îmi plac în mod deosebit întâlnirile în zori de zi.

Îmi deranjează somnul. Sper că te vei abţine să mai vorbeşti despre ea în viitor.

— Desigur, îngăimă Lindmoore ridicând mâinile în aer. Îmi cer scuze pentru, ăăă, confuzie.

— Pleacă, îi porunci Bell scârbit.

Lindmoore se îndepărtă în grabă.

— Am fost puţin îngrijorat spre finalul discuţiei, mărturisi Colin. Credeam că o să facă pe el.

— Poate ar trebui să introducem un concurs de făcut pipi în registrul de pariuri, sugeră Harry.

— Nu, răspunseră prietenii săi deodată.

— Nu ştiţi să vă distraţi, spuse Harry.

Colin se schimonosi.

— Nu-mi vine să cred că te oboseşti să te uiţi în registrul de pariuri.

— Dar e distractiv!

— Ajunge, decretă Bell. M-am săturat de locul ăsta. Să mergem la mine.

Bell îşi conduse prietenii în salonul de biliard.

— Alegeţi-vă tacurile.

— Vreau şi eu una din asta, spuse Harry, lovind uşor masa.

— Tu nu ai bani, îi aminti Colin.

— Pot să visez. Cine ştie? Dacă moştenesc ferma de porci a unchiului meu, poate voi fi bogat într-o bună zi.

— Poţi să te lăfăi în lux înconjurat de scroafe negre, întări Colin.

Bell le oferi pahare cu băutură.

— Voi doi jucaţi o partidă. Eu am să mă uit. Arătă spre o măsuţă de mahon. Puteţi să vă puneţi paharele pe tava de cositor. Harry aşeză bilele, în timp ce Colin alese un tac. Bell se aşeză într-un fotoliu cu broderie aurită, îşi întinse picioarele şi sorbi din brandy, după care zise: Când terminaţi, putem ieşi la o pauză de fumat în grădină.

Harry ţinti o bilă, o lovi cu fineţe şi o trimise direct în

buzunar.

— Eşti desăvârşit, spuse admirativ Bell.

— Al treilea văr de-al meu de-al şaselea are o masă de biliard. E putred de bogat.

— Poate ai şanse să moşteneşti ducatul, râse Colin.

— Nu, sunt alte două rude înaintea mea. Sincer să fiu, îmi place bătrânul duce. Spune poveşti teribil de amuzante despre tinereţea lui, când purta pantaloni cu dungi, iar doamnele aveau păduchi în perucile lor înalte.

Bila lovită de Colin rată la mustaţă buzunarul.

— La naiba!

În timp ce prietenii lui continuară să joace şi să se şicaneze reciproc, gândurile lui Bell se întoarseră la afirmaţia lui Lindmoore potrivit căreia se zvonea că el o cucerise pe Laura. Până atunci nu îşi făcuse niciodată griji că cineva l-ar fi putut urmări, însă nici nu fusese nevoit să protejeze reputaţia amantelor sale. Erau femei sofisticate cu un şir de foşti amanţi la fel de lung ca al lui, nu mame devotate care se luptau să-şi ţină fiii la adăpost de prieteni nebuni şi tutori neglijenţi.

La prima sa vizită, savurase gândul de a o vâna până avea să cedeze. Miza era însă foarte mare. Chiar dacă Laura ar fi fost dispusă, nu avea cum să se bucure de o aventură discretă cu ea atâta timp cât numele ei era pe buzele tuturor. A o cuceri nu era o simplă provocare; era aproape imposibil când ea avea un fiu şi alte persoane îi remarcaseră trăsura la reşedinţa ei. Dacă apăreau zvonuri despre o *affaire de coeur,* Laura risca să-şi piardă deopotrivă reputaţia şi fiul. Nu putea să-i distrugă viaţa de dragul unei escapade amoroase.

Păcănitul constant al bilelor pe masa îmbrăcată în postav verde îl readuse în prezent. Se cufundase în gânduri negre, naiba să o ia de treabă!

Harry scoase un strigăt de bucurie când ultima bilă intră în buzunar.

— Mai facem o partidă, anunţă Colin, petrecându-şi braţul pe după gâtul lui.

Bell chicoti, Cumva, cei doi reuşeau întotdeauna să îl bine-dispună.

— Să mergem în grădină. Am nevoie de o ţigară.

— Nu fumezi în casă? îl întrebă Harry.

— Dumnezeule, nu. Mă face să lăcrimez.

— Ai putea să deschizi pur şi simplu o fereastră, sugeră Colin.

— Şi să las să intre putoarea de cărbune? replică Bell. Ţi-ai pierdut minţile?

Dintr-un motiv bizar, prietenii lui pufniră în râs.

Bell găsi cutia cu iască pe care o ţinea pe băncuţa din grădină. După ce reuşi să producă o scânteie, aprinse una dintre făcliile din copaci, apoi îşi aprinse ţigara de foi. Prietenii lui i se alăturară, fără a spune nimic pentru o vreme. Bell le fu recunoscător pentru tăcere.

— În legătură cu văduva, zise Colin suflând un rotocol de fum. De ce te-ai dus să o vezi din nou daca nu intenţionezi să ţi-o iei drept amantă?

Preţ de o clipă, Bell rămase mut de uimire, dar trebuia să spună ceva.

— E singură. Am vrut să mă asigur că nu are probleme.

— Exact, făcu Harry. Nu vrei decât să o ajuţi.

— La ce anume? se hlizi Colin.

— E o doamnă, spuse Bell printre dinţi.

— Nu voiam să jignim pe nimeni. Colin trase din ţigara de foi şi suflă. Nu făceam decât să te tachinăm.

— Serios, Bell, se pare că Lady Chesfield are nevoie de ajutor cu fiul ei, adăugă Harry.

— Deja m-am implicat prea mult în viaţa ei, spuse Bell încruntat. Aici se termină totul. Dacă descopăr că unchiul e vârât în afaceri murdare, am să-i pun la dispoziţie informaţiile relevante.

O săptămână mai târziu

După primirea unei invitaţii de la doamna Norcliffe, Bell se simţi obligat să îşi facă apariţia pentru scurtă vreme la cocktailul ei, de dragul lui Harry. De regulă evita acel gen de petreceri de după-amiază desfăşurate în grădină, în afară de cazul în care intenţiona să discute subiecte politice cu unii dintre aliaţii lui. Chiar şi atunci, de obicei pleca după puţin timp, şi cu certitudine intenţiona să procedeze la fel şi azi.

O briză răcoroasă agita frunzele fagilor, Doamne cu umbrele de soare se plimbau pe aleile pline de o mulţime nebună de flori viu colorate al căror nume nu îl ştia. Dincolo de podeţul ce dădea spre un eleşteu, un pavilion mare îi adăpostea pe oaspeţii care savurau băuturi şi aperitive.

Alături de Colin, Harry îşi puse mâna streaşină la ochi şi îi făcu semn să vină. Bucuros că îşi găsise repede prietenii, Bell porni cu paşi mari spre ei.

După ce se salutară, Harry îl plesni peste umăr.

— M-am temut că o să ocoleşti această distracţie anostă.

— M-am gândit că poate voi doi o să cădeţi în eleşteu şi veţi avea nevoie să fiţi salvaţi, rânji Bell.

— Ai grijă. S-ar putea să te tragem în apă, spuse Colin.

— Cu siguranţă ar mai înviora puţin atmosfera, bombăni Harry.

— Mama mea refuză să servească băuturi mai tari decât limonada şi bere în porţii mici.

— Dumnezeu ne aibă în pază. S-ar putea să murim din lipsă de alcool, murmură Bell.

— Pe aici, spuse Harry. Mama mea a insistat să te cunoască.

În interiorul pavilionului, Harry le prezentă pe mama lui, doamna Norcliffe, şi pe celebrele verişoare, Agnes şi Helen, care şuşoteau între ele ca şi cum ar fi fost nişte şcolăriţe fără minte, în tot acest timp îl priviră pe Bell cu nişte expresii şirete.

Agnes, o roşcată cu pieptul plat, făcu o reverenţă.

— Aţi văzut eleşteul şi peştişorii, milord?

Bell ghici că încerca să îi întindă o cursă pentru a-l face să o însoţească până acolo.

— Doar de departe.

— Trebuie neapărat să-l vedeţi, chicoti fata.

Pe Bell nu-l enerva nimic mai mult decât acel râs nervos. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o însoţească, indiferent unde. Păstră tăcerea, manevră foarte utilă pentru a descuraja fie vreo domnişoară hotărâtă, fie pe mama ambiţioasă a acesteia.

— Mi-ar face plăcere să vi-l arăt, spuse Agnes, care nu părea să se lase descurajată prea uşor.

— Nu vreau să te deranjezi.

— Nu e absolut niciun deranj.

Dispreţuia femeile care încercau să-l manipuleze. Din păcate, nu avea cum să scape, fiindcă aceasta era verişoara lui Harry. Chiar când era pe punctul de a se oferi să o însoţească, o văzu pe Laura venind în urma lui Lady Atherton. Impunătoarea doamnă îşi croi drum larg prin mulţime şi se opri să o salute pe doamna Norcliffe.

— Ce petrecere minunată!

Lady Atherton sărută aerul de lângă obrajii gazdei. După ce mama lui Harry făcu toate prezentările, Bell îşi îndreptă atenţia asupra Laurei. Fu din nou năucit de zâmbetul ei dulce şi superbii ochi verzi. Azi purta o rochie albă cu o fundă albastră ale cărei mâneci bufante, decorate cu panglici albastre, erau acoperite de un şal alb. Nu ştia aproape nimic despre hainele femeieşti, în afară de cum să le dezbrace, dar îi plăcea stilul ei simplu.

Profită de ocazie pentru a merge să o salute.

— Prietenii mei doresc să vă cunoască, dacă sunteţi de acord.

— Prea bine.

Expresia ei deveni uşor circumspectă, dar îi acceptă braţul întins.

— E ceva în neregulă? o întrebă el în şoaptă.

— Sunt puţin fâstâcită. Domnişoara Agnes Norcliffe s-a uitat urât la mine.

Un parfum floral adie până la el. Preţ de o clipă, mintea îi încremeni, rămânând concentrată asupra buzelor ei ispititoare. Îşi aminti că Laura îi era interzisă şi se forţă să se concentreze.

— Presupun că e geloasă.

— Pe mine?

— Probabil. Era destul de hotărâtă să îmi facă un tur al grădinii, iar eu eram hotărât să nu merg.

— Nu vă interesa să vizitaţi grădina?

— Nu mă interesa persoana ei, spuse el căutându-i privirea.

— O! făcu Laura cu ochii măriţi de uimire.

— Vă prefer pe dumneavoastră.

Zâmbetul ei păli.

— Farmecele dumneavoastră de crai nu mă impresionează defel.

— Sunt sincer, insistă el. Vă prefer fiindcă sunt în siguranţă cu dumneavoastră.

— Dumneavoastră, în siguranţă cu mine?

— Uitaţi că avem ceva în comun. La fel ca mine, nici dumneavoastră nu intenţionaţi să vă căsătoriţi, deci nu risc să cad în cursa unei căsnicii.

— Chiar dacă aş fi tentată să mă căsătoresc, dumneavoastră aţi fi în deplină siguranţă cu mine, murmură ea.

— Nu ştiu dacă să mă simt uşurat sau insultat.

— Recunosc, aveţi unele atribute pozitive. Sunteţi conte, extrem de bogat şi mult prea chipeş pentru binele domniei voastre.

— Dar…

— Dar sunteţi un crai notoriu şi, prin urmare, complet nepotrivit pentru a deveni soţul oricui, darămite al unei doamne cu principii.

— Adică o femeie cu standarde morale înalte, aşa cum sunteţi dumneavoastră, spuse el ridicând din sprâncene.

— Dată fiind vocaţia tatălui meu, nu ar trebui să fiţi surprins.

— Deci nu păcătuiţi niciodată.

— Nu fiţi absurd. Nimeni nu e scutit de păcate.

— Spuneţi-mi unul dintre păcatele dumneavoastră… dacă sunteţi destul de curajoasă.

— Prea bine, s-a petrecut în salonul meu, zise ea privindu-l ţintă. Cu dumneavoastră.

— A fost doar un sărut.

Fusese mai mult decât un simplu sărut. Nu reuşise să uite senzaţia dulce a îmbrăţişării, ceea ce nu făcea decât să-i intensifice dorinţa.

— Vedeţi, suntem complet diferiţi, spuse ea. Pentru dumneavoastră, un sărut e practic lipsit de sens. Pentru mine e un pas uriaş într-o relaţie.

Probabil se gândea la răposatul ei soţ, se gândi Bell.

— Un sărut nu e niciodată lipsit de sens.

— Chiar dezbatem sensul unui sărut?

— Cedez în favoarea dumneavoastră, dar cu o condiţie.

— Care anume? întrebă ea cu ochii mijiţi.

— Să îmi daţi voie să vă prezint celor doi gentlemeni din faţa noastră.

— Staţi să ghicesc. Sunt prieteni de-ai dumneavoastră.

— Da. Sunt nerăbdători să o cunoască pe misterioasa văduvă.

— Nu e niciun mister, pufni ea. Sunt exact aşa cum par a fi.

Laura avea şi o parte ascunsă, o parte senzuală, dar el nu făcu niciun comentariu pe când o conducea spre amicii lui.

— Lady Chesfield, daţi-mi voie să vi-i prezint pe neonorabilii mei prieteni, Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, şi Harry Norcliffe, viconte Evermore. I-am cunoscut când i-am pescuit din Tamisa într-o noapte.

— E o plăcere să vă cunosc, în ciuda originilor dumneavoastră apoase, zâmbi ea.

— Prietenul nostru Bell exagerează puţin, spuse Colin. Harry a căzut în fluviu, iar Bell m-a ajutat să-l aduc la ţărm.

— Ei bine, se pare că aţi supravieţuit.

Harry îi ridică mâna.

— *Enchantée,* Lady Chesfield. Bell a uitat să menţioneze cât sunteţi de frumoasă.

Ea coborî genele, iar obrajii i se împurpurară. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea Bell afişau o plictiseală afectată în faţa complimentelor, ca şi cum li s-ar fi cuvenit. Dar îşi dăduse seama încă de la început că Laura era diferită.

— Bell, du-o la pod, îl îndemnă Harry. Avem un eleşteu cu peştişori – aşa înţelege mama mea să ţină animale de casă.

Bell îi oferi din nou braţul şi o conduse afară din pavilion.

— Mi-am uitat umbrela de soare, exclamă ea.

— Unde aţi lăsat-o? spuse el. V-o aduc eu.

— Lăsaţi. Boneta o să-mi ţină suficientă umbră.

— Mă surprindeţi, spuse el, pornind pe cărare. Majoritatea femeilor nu ar risca să se expună câtuşi de puţin la soare.

— Există lucruri mai rele decât lumina soarelui.

Bell se întrebă la ce se referea. Nu că ar fi putut încerca şi ghicească, având în vedere că nu cunoştea decât câteva informaţii esenţiale despre viaţa ei. Probabil că aşa era mai bine, de vreme ce nici lui nu-i plăceau curioşii.

Vântul agita frunzele fagilor deasupra capetelor lor. Se plimbară câteva minute în tăcere, până când Bell se încumetă să o întrebe:

— Cum merg lucrurile cu fiul dumneavoastră?

— Purtarea lui Justin s-a îmbunătăţit considerabil de când nu-şi mai face de lucru cu prietenii lui scandalagii.

— Mă surprinde că a fost atât de uşor.

— Nu a fost. George şi Paul s-au înfiinţat pe la începutul săptămânii. Se pare că au fost intimidaţi când şi-au dat seama că refuz să îl las pe Justin să plece fără să ştiu destinaţia lor şi la ce oră intenţionează să se întoarcă. Nu au mai venit de atunci.

— Şi fiul tău nu s-a enervat?

— Ba da, însă nu avea ce să facă. I-am ignorat ţipetele. Când a dat cu o vază de pământ, i-am spus că voi scădea paguba din renta lui trimestrială. A mai azvârlit una, iar eu am refuzat să-i mai dau bani până nu încetează să se poarte ca un păgân. Ieri şi-a cerut iertare şi a promis să se îndrepte.

— Fără îndoială a fost dificil, dar aţi rămas fermă.

— Am crezut că meseria de părinte va deveni mai uşoară odată cu înaintarea lui în vârstă.

— E şi el la petrecere? întrebă Bell.

— Da. L-am convins să vină, făgăduindu-i că vom pleca daca se plictiseşte. Nu ajunseserăm de mai mult de cincisprezece minute când nişte băieţi l-au invitat să li se alăture la o cursă de alergare în saci.

— Excelent. După o scurtă pauză, Bell remarcă: Se pare că toată lumea se întoarce la pavilion.

— Se serveşte prânzul. Dacă vă este foame, vă rog,

duceţi-vă liniştit.

— Aş prefera să aştept până se mai subţiază mulţimea.

Când ajunseră la pod, cizmele lui bocăniră pe lemn. Bell se opri în mijloc şi îşi scoase pălăria, ca nu cumva să i-o zboare vântul în eleşteu.

— Iată un peşte, spuse, arătând cu degetul. Îi vedeţi coada?

Laura se aplecă peste balustradă.

— O, pare portocaliu. Mă aşteptam să fie auriu.

— Sunt mai mulţi, spuse el. Uitaţi-vă, unul auriu. Îl vedeţi cum dă din coadă?

— O, da, sunt destul de mulţi. Mă întreb cu ce se hrănesc.

— Cu ce să hrănesc peştii în general? replică el ridicând din umeri.

— Cu viermi, zise ea strâmbându-se.

— Aţi fost vreodată la pescuit?

— Nu. Fraţii mei obişnuiau să fugă după mine şi surorile mele, ameninţându-ne cu viermii.

— Deci nu aţi fost băieţoasă? întrebă el amuzat.

— Nici vorbă. O ajutam pe mama cu ceilalţi copii mai mici.

Probabil nu avuseseră bani pentru o doică, se gândi Bell.

— De la ce vârstă aţi început să o ajutaţi?

— De pe la opt sau nouă ani, nu mai ţin minte exact.

Vieţile lor fuseseră foarte diferite în copilărie, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească şi mai mult curiozitatea.

— Probabil aţi avut mai mulţi pretendenţi înainte să vă căsătoriţi.

Ea îşi păstră privirea aţintită asupra peştilor ce înotau dedesubt.

— Nu prea.

— Sunteţi modestă!

— Dansam la balurile locale şi discutam cu diverşi gentlemeni, dar ştiam că farmecele mele nu erau suficiente pentru a mi se trece cu vederea zestrea mică. Apoi, într-o bună zi, l-am cunoscut pe Phillip în magazinul în care eram prinşi amândoi din cauza ploii, încheie ea zâmbind.

Bell îi întoarse zâmbetul.

— Deci povestea asta nu a fost în întregime o scorneală.

— Ei bine, el nu şi-a întins jacheta peste o baltă, dar ne-am înţeles perfect de la bun început.

— Şi surorile dumneavoastră? Sunt căsătorite? La gestul ei afirmativ, o privi întrebător: Lor nu le-a fost greu să îşi găsească soţi?

— Dragul de Phillip a dorit să îmi ajute familia, spuse ea netezindu-şi fusta.

Soţul ei le asigurase surorilor o zestre, ceea ce fusese un lucru foarte bun, fiindcă singurele profesii acceptabile pentru fetele bătrâne erau cele de guvernante sau de doamne de companie. Altfel, femeile necăsătorite cu puţini bani deveneau dependente de rudele lor.

— Presupun că v-a lăsat o moştenire considerabilă prin testament.

— Da, a fost generos cu toată lumea, inclusiv cu fratele lui.

Bell îşi impuse o expresie impasibilă, dar în sinea lui era oripilat de faptul că răposatul ei soţ îi lăsase bani lui Montclief.

— După ce l-am cunoscut, asta mă surprinde.

— Cumnatul meu îşi păstra comentariile perfide pentru momentele când Phillip nu putea să-l audă. Zâmbetul ei scurt fu foarte grăitor. Spunea lucruri care ar fi trebuit să pară complimente, dar de fapt nu erau.

— Cum ar fi?

— Mă lăuda pentru devotamentul pe care i-l arătam lui Phillip şi se declara recunoscător pentru cât îl îngrijeam.

Continuă pe un ton sarcastic: Desigur, nici prin gând nu-i trecea să mă trateze de sus, deşi eram *cu mult sub* soţul meu.

— Nu i-ai spus nimic soţului dumneavoastră despre acest comportament oribil?

— La început am vrut să păstrez pacea. Eram uşor intimidată de schimbările survenite în viaţa mea. Mai târziu, nu i-am mai spus nimic lui Phillip, fiindcă nu voiam să-i încarc sufletul.

— Dacă soţul dumneavoastră ar fi ştiut, poate ar fi ales un tutore mai bun pentru fiul lui.

— Privind în urmă, poate că ar fi trebuit să-i spun lui Phillip, dar în prima parte a căsniciei noastre nu am ştiut că soţul meu avea să moară.

— Îmi cer scuze că v-am judecat greşit, pe dumneavoastră şi pe răposatul dumneavoastră soţ, oftă Bell,

— Phillip s-a îmbolnăvit grav la cinci luni după ce ne-am căsătorit. A căzut la pat, devenind aproape la fel de neajutorat ca un prunc. Nu puteam să-i dezvălui purtarea urâtă a lui Montclief când starea lui de spirit era atât de proastă. Ar fi putut să-i grăbească sfârşitul.

— Evident, aţi procedat după cum aţi socotit că era mai bine pentru soţul dumneavoastră.

— După ce Phillip a murit, Montclief s-a spălat pe mâini de Justin şi de mine. Sincer, m-am bucurat că s-a ţinut departe de noi.

Un alt cuplu venea înspre ei. Bell îi oferi braţul Laurei şi traversară podul agale.

— Spuneaţi că nu aveţi de gând să vă recăsătoriţi. Există vreun motiv?

— Da, fiul meu.

— De ce ar constitui el o piedică?

— Dacă eu m-aş recăsători, Montclief ar putea decide să mi-l ia pe Justin. Eu nu îi sunt rudă de sânge.

— Montclief ar putea să vi-l ia oricând, însă fiul dumneavoastră va ajunge la majorat peste patru ani. Aţi putea să vă căsătoriţi atunci.

— Când voi avea treizeci şi doi de ani? Majoritatea bărbaţilor preferă soţii mai tinere.

Acesta era doar un pretext, îşi zise Bell.

— Orice bărbat cu ochi în cap vede că sunteţi frumoasă. Fie nu sunteţi suficient de încrezătoare în propriile forţe, fie vă e teamă că niciun alt bărbat nu se va putea compara cu răposatul dumneavoastră soţ.

— Subiectul pare să vă preocupe cam mult, din moment ce refuzaţi să vă căsătoriţi, observă ea.

— Există o diferenţă. Eu nu sunt nevoit să mă căsătoresc pentru a putea să mă bucur de o iubită, în timp ce dumneavoastră sunteţi hotărâtă să respectaţi un cod moral care interzice raporturile intime în afara căsniciei.

— Principiile mele morale nu vă privesc absolut deloc, ripostă Laura. Şi nu aveţi niciun drept să îmi vorbiţi astfel.

— Nu am făcut decât să rostesc adevărul. Aţi fost căsătorită câţiva ani, iar acum intenţionaţi să rămâneţi celibatară pentru tot restul vieţii?

— Mergeţi prea departe! izbucni ea.

Două doamne aflate la celălalt capăt al aleii se zgâiră la ei.

— Haideţi să continuăm discuţia între patru ochi, propuse Bell.

Înainte ca ea să apuce să se împotrivească, el coti pe o alee înconjurată de garduri vii înalte.

La mijlocul aleii, o invită să se aşeze lângă el pe o bancă din fier forjat.

— Aveţi obrajii roşii. De ce sunteţi tulburată?

Laura avea motive serioase, dar nu îi datora lui nicio explicaţie.

— Nu ar trebui să abordaţi subiecte ruşinoase în prezenţa mea.

Zâmbetul lui pieziş îi dădu un aer copilăros. Laura îşi feri privirea, refuzând să îi permită să o prindă în laţ cu farmecul lui.

— Poate că nu aţi remarcat, dar eu sunt o lady, nu una dintre amantele dumneavoastră.

— Nu am vrut să vă jignesc, replică el. Aţi fost căsătorită şi ştiu că nu sunteţi insensibilă. Date fiind lucrurile pe care mi le-aţi spus, mi se pare ciudat că vă refuzaţi o nouă căsătorie.

— Spre deosebire de dumneavoastră, plăcerile carnale nu sunt o prioritate pentru mine.

— Ah, dar v-am sărutat, şi ştiu că v-a plăcut la fel de mult ca mie.

Adevărul era că stătuse trează nopţi în şir, rememorând cum o atinsese şi o sărutase, dar nu-i putea mărturisi acest lucru.

— Îmi cer scuze. Această conversaţie e necuviincioasă. Eu plec.

Se ridicară în acelaşi timp. Laura se răsuci, dar contele o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Dacă sunteţi furioasă, înfruntaţi-mă. Nu plecaţi pur şi simplu.

— Nu îmi place când vorbiţi despre subiecte nedelicate, spuse ea ferindu-şi privirea.

— Mai staţi cu mine, vă rog.

Expresia lacomă din ochii lui îi făcu pulsul să o ia razna.

— Dacă ne-ar găsi cineva…

— Am auzi paşii cu mult înainte, şi nici nu facem nimic rău.

— Nu ar trebui să fim singuri.

Fiindcă îşi dorea ca el să o sărute şi să o atingă din nou şi, odată ce se deschidea acea uşă, îi era teamă că nu avea să reuşească să o mai închidă.

— Vă e teamă.

— Nu mi-e teamă de dumneavoastră, replică ea ritos. Chiar dacă sunteţi un crai, nu sunteţi prost.

Bell izbucni într-un râs ce îi zgudui tot pieptul. După ce se aşezară la loc pe bancă, îi spuse:

— Eu cred că vă e teamă de propriile decizii.

— Asta e ridicol.

Nu ar fi recunoscut niciodată.

— Daţi-mi voie să mă corectez. Vă e teamă că veţi ceda în faţa dorinţei.

— Ha! Asta speraţi dumneavoastră! Vă asigur că asta nu se va întâmpla.

De ce o spusese? Contelui avea să i se pară o provocare, şi era conştientă că nu-i putea rezista.

— Nu am să vă mint, zise el cu o voce uşor răguşită. Mă simt atras de dumneavoastră, dar am jurat să păstrez distanţa. Deşi nu îmi aprobaţi purtarea, suspectez că simţiţi acelaşi lucru.

Ea îşi umezi buzele şi cobori privirea în poală.

— Am fost învăţată că astfel de sentimente nu se pot exprima decât în cadrul unei căsnicii. Convingerile mele sunt adânc înrădăcinate. Chiar dacă aş crede altceva, nu aş risca o aventură amoroasă fiindcă, dacă aş fi descoperită vreodată, fiul meu şi familia mea m-ar condamna laolaltă cu restul societăţii.

În ochii lui albaştri apăru o expresie de cinism.

— Ei nu ar afla niciodată, şi nimeni altcineva.

— Nu aţi fost atent. E un păcat în afara căsniciei.

— Deci o să vă trăiţi restul vieţii singură…

— Nu voi fi singură. Familia mea şi fiul meu vor sta alături de mine.

— Oameni pe care îi veţi pune mai presus de nevoile dumneavoastră. De ce faceţi asta?

— Ştiţi prea puţine despre mine şi totuşi îndrăzniţi să mă judecaţi.

— Ştiu că aţi acceptat cererea în căsătorie a unui

bărbat în vârstă pentru care aţi fost dispusă să vă sacrificaţi fiindcă el avea nevoie de dumneavoastră. Faceţi asta din nou cu Justin şi presupun că la fel stau lucrurile şi cu familia dumneavoastră.

Laura se întoarse spre el şi îşi duse pumnul în dreptul inimii.

— Mi-am iubit soţul, iar familia mea înseamnă totul pentru mine, spuse ferm, întrebându-se dacă nu cumva atitudinea ei defensivă se datora faptului că exista un sâmbure de adevăr în afirmaţia lui. Oricare ar fi alegerile pe care le fac, îmi aparţin şi nu privesc pe nimeni altcineva. Sunt sigură că în lumea dumneavoastră aş fi considerată provincială pentru convingerile mele. În lumea mea, un bărbat ca dumneavoastră e considerat un libertin.

— Sunt cât se poate de conştient de faptul că sunteţi o lady cu principii morale stricte.

— Da, şi de-abia acum îmi dau seama că v-am urmat de bună-voie într-un loc pustiu.

— Credeţi că v-aş batjocori? o întrebă el ridicând din sprâncene.

— Bineînţeles că nu, dar îmi închipui că sunt o mulţime de femei care v-ar primi cu drag în paturile lor. În clipa în care rosti cuvintele, se crispă. O, cum reuşiţi să scoateţi la suprafaţă tot ce-i mai rău în mine?

Gura lui se curbă într-o umbră de zâmbet.

— Prima dată când v-am surprins privindu-mă la balul lui Lady Atherton, am crezut că îmi transmiteţi o invitaţie.

— O, nu îmi amintiţi de noaptea aceea. Nici măcar nu ştiu de ce m-am zgâit la dumneavoastră.

Fusese complet hipnotizată de chipul lui neobişnuit de frumos, se gândi ea.

— În noaptea aceea, când i-am cerut lui Lady Atherton adresa dumneavoastră, mi-a spus că nu sunteţi de nasul unui crai ca mine. De altfel, eu căutam un alt gen de femeie, o amantă, o iubită temporară. În schimb am

descoperit o văduvă cu scrupule morale stricte şi un fiu care are nevoie de disciplină. După o scurtă pauză, Bell continuă: Ştiu că sunteţi o lady şi că nu vă veţi încălca principiile, dar mă simt mai atras de dumneavoastră decât am fost vreodată de orice altă femeie.

— Îmi vine greu să cred.

— E ilogic, dar adevărat. N-o să-mi permiteţi niciodată libertăţile după care tânjesc, prin urmare vă doresc cu atât mai mult fiindcă sunteţi inaccesibilă – şi incredibil de frumoasă.

— Iertaţi-mă, dar probabil spuneţi aceste cuvinte oricărei femei pe care o doriţi.

— Majoritatea femeilor pe care le cunosc s-ar aştepta la complimente. Dumneavoastră, dimpotrivă, nu vreţi să le acceptaţi.

— Doar fiindcă nu am încredere în sinceritatea dumneavoastră.

— Nu am nimic de câştigat. Asta, desigur, dacă nu cumva vă răzgândiţi şi mă implorаţi să fac din dumneavoastră o femeie necinstită, rânji el.

Laura nu se putu abţine să nu râdă.

— Îmi închipui că aţi dezarmat multe femei cu farmecul acesta copleşitor.

— Dar nu şi pe dumneavoastră?

— Poate puţin, recunoscu ea privindu-l pe sub gene.

— Ah, mai am o urmă de speranţă!

— Lady Atherton m-a avertizat în privinţa dumneavoastră la bal.

— Ce anume v-a zis?

— „E genul care obţine ceea ce vrea. Ai grijă să nu fii tu obiectul dorinţei lui.”

— Vreau să vă propun ceva, spuse el când se opri din râs. Observându-i crisparea, adăugă repede: Am putea să fim prieteni.

Laura ezită. Ar fi fost nepoliticos să-l refuze, dar îi era

teamă să se gândească unde ar fi putut duce o prietenie.

— Nu am niciun motiv ascuns, insistă contele.

— Prea bine, câtă vreme e doar prietenie, zise ea în cele din urmă.

— Pentru o clipă am crezut că o să mă refuzaţi.

— M-au iritat unele dintre lucrurile pe care le-aţi spus azi, dar persoana dumneavoastră nu-mi este dezagreabilă.

— Slabă consolare, oftă el împreunându-şi mâinile la piept.

— Dacă aş avea evantaiul la îndemână, v-aş lovi.

— Laura…

— Lady Chesfield, îl corectă ea demn.

— Dacă e să fim prieteni, putem renunţa la Lady încoace şi Lord încolo când suntem doar noi doi? E cam obositor.

— Sunteţi prea îndrăzneţ, spuse ea, acceptând însă adresarea familiară.

Bell se aplecă spre ea, ţintuindu-i mâinile pe bancă de o parte şi de cealaltă a corpului.

— Mă ispiteşti, dar am să mă stăpânesc… până când sau dacă ai să fii dispusă.

— Ar trebui să te mustru, dar văd un aer poznaş în ochii tăi.

Contele se ridică şi îi oferi braţul.

— Ar fi bine să ne întoarcem înainte ca cineva să răspândească zvonul că mi-am făcut toate poftele cu tine.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, dar nu există niciun risc să apară asemenea bârfe.

— De ce? întrebă el, conducând-o înapoi pe alee.

— Rochia mea nu are absolut nicio cută.

Înveseliţi, ieşiră pe aleea principală.

Un zgomot de voci masculine îi atrase Laurei atenţia. Se uită în dreapta şi îl văzu pe Justin oprindu-se pe drum. Faţa şi urechile fiului ei deveniră stacojii. Cei doi băieţi care îl însoţeau îi aruncară priviri amuzate şi se îndepărtară,

lăsându-l singur.

Laura simţi o zvâcnire în stomac,

— Trebuie să mă duc la fiul meu.

— Ai nevoie de ajutor? se interesă Bellingham.

— Nu, mă ocup eu de asta.

Porni spre Justin, dar acesta îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Justin, aşteaptă! Când tânărul se răsuci spre ea cu o figură posomorâtă, îl întrebă: Ce nu e în regulă?

— Chiar nu-ţi dai seama?

— Coboară vocea, te rog, spuse ea, încercând să adopte un ton cât mai neutru.

Nările lui Justin se lăţiră de furie.

— Ce-ai căutat să te plimbi pe o cărare izolată cu acel crai?

Un cuplu aflat ceva mai încolo le aruncă o privire nedumerită.

— Ar fi bine să plecăm, spuse Laura. Justin porni cu paşi mari, iar ea se grăbi să îl ajungă din urmă, remarcând: Toţi cei care trec pe lângă noi sunt martori la mânia ta.

— Da, iar prietenii mei te-au văzut agăţată de desfrânatul ăla.

— Nu îţi permit să mă insulţi. Nu am făcut decât să mă plimb cu el.

— Prin tufişuri, scrâşni el.

— Refuz să îţi tolerez insolenţa.

— Nu mă interesează.

— Discutăm despre asta când ajungem în trăsură.

Justin nu mai spuse nimic, dar încleştarea rigidă a fălcilor lui era mai mult decât grăitoare.

Majordomul doamnei Norcliffe îi conduse în salonaş, unde aveau să aştepte sosirea trăsurii. Laura se aşeză pe canapea, verifică ora pe ceasul de pe poliţă şi îşi împreună mâinile. Dat fiind numărul mare de trăsuri din scuar, îşi spuse că avea să dureze puţin.

Justin se tolăni într-un fotoliu şi o privi cu asprime,

— Cum ai putut?

— Taci. Am spus că vom discuta despre asta în trăsură, şi nu mai devreme, şopti ea.

Atitudinea lui insuportabilă o călca pe nervi, dar avea să îl mustre când puteau vorbi între patru ochi,

Justin se ridică în repetate rânduri pentru a se uita pe fereastră, apoi începu să se învârtă prin încăpere. Laura nu spuse nimic, fiindcă nu avea încredere că fiul ei avea să-şi păstreze sângele-rece, dar după ce bătu când din degetele de la mână, când din cele de la picioare, timp de patruzeci de minute, începu să se întrebe dacă nu cumva majordomul uitase de ei:

— Mă duc să văd cum stăm cu trăsura, zise în cele din urmă.

Merse în hol şi i se adresă majordomului:

— Aştept de ceva vreme deja. Ştii ceva despre trăsură?

— Milady, îmi cer iertare. Am chemat-o, dar am uitat să verific din nou. Daţi-mi voie să trimit un lacheu care să întrebe pentru dumneavoastră. Îi făcu semn unui tânăr servitor, căruia Laura îi descrise vehiculul. După plecarea acestuia, majordomul îşi drese vocea: Milady, puteţi să vă întoarceţi în salonaş. Am să vă chem de îndată ce soseşte trăsura.

— Te rog să mă anunţi imediat ce se întoarce lacheu!.

— Desigur, milady. Îmi cer scuze pentru întârziere.

O durere de cap surdă îi porni din tâmple. Străduindu-se să îşi ascundă frustrarea, Laura se întoarse în salonaş, unde Justin stătea cu spatele spre fereastră.

— E gata trăsura?

Ea clătină din cap.

— Majordomul a chemat-o, dar a uitat, se pare, să verifice dacă a venit.

— Aşteptăm de aproape o oră, bombăni Justin.

— Un lacheu s-a dus să vadă ce se întâmplă. Nu ar trebui să mai dureze mult de acum.

Peste alte douăzeci de minute, Laura scrâşni din dinţi şi se întoarse în hol, unde îl găsi pe lacheu discutând cu majordomul.

— E gata trăsura? întrebă ca.

— Milady, se pare că vizitiul dumneavoastră a plecat, spuse majordomul, Probabil a fost la mijloc o problemă de comunicare.

— Fii bun şi cheamă o birjă, îi ceru Laura masându-şi tâmplele.

Din spate auzi paşi păcănind pe podeaua de marmură. Aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Bellingham.

— Am auzit fără să vreau. Cum şi eu plec, vă iau în trăsura mea.

— Nu vreau să te deranjezi.

— De cât timp aşteptaţi?

— De mai bine de o oră.

Bellingham îşi îngustă ochii spre majordom, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

— Aţi aşteptat mult prea mult şi aşa. Insist.

— Mulţumesc. Stai să îl informez pe Justin.

Când Laura se întoarse în salonaş, fiul ei o privi cu acreală.

— Cu siguranţă trăsura e pregătită deja.

— Se pare că vizitiul a plecat. Lordul Bellingham s-a oferit să ne ducă în trăsura lui. Vino.

— Nu! Nu vei avea nimic de-a face cu el.

— Justin, am aşteptat o veşnicie. Te rog, nu mă contrazice.

— Nu înţelegi? Vrea să te seducă.

În momentul acela, o voce masculină profundă răsună din prag:

— Nu intenţionez nicidecum să o acostez pe mama ta,

dar dacă te simţi insultat să călătoreşti în trăsura mea, poţi liniştit să mergi acasă pe jos.

Laura îşi înfipse unghiile în palme. De ce îl întărâta pe fiul ei?

— Nu o las singură cu tine, declară Justin.

— Cum doreşti, zise Bellingham ridicând din umeri, după care îi oferi braţul Laurei. Justin venea clocotind de furie în urma lor.

În hol, Bellingham i se adresă majordomului:

— Te rog să ai grijă ca vizitiul lui Lady Chesfield să fie informat îndată ce soseşte că doamna a găsit un alt vehicul cu care să meargă acasă.

— Prea bine, milord.

Majordomul se înclină şi se grăbi să-i deschidă uşa.

În trăsură, Bellingham se aşeză vizavi de cei doi Chesfield, cu spatele spre cai. Justin îşi îndreptă atenţia spre fereastră şi nu scoase nicio vorbă.

Contele îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr.

— Majordomul nu ar fi trebuit să vă lase să aşteptaţi atâta timp.

— Ar fi trebuit să verific mai repede, spuse ea. Erau mulţi oaspeţi.

Bărbia lui Bell se tensiona vizibil.

— Majordomul a dat dovadă de neglijenţă în îndeplinirea sarcinilor sale.

— Sper că nu ai plecat mai devreme din cauza noastră.

— Nu, am făcut act de prezenţă doar de dragul lui Harry. Nu am intenţionat de la bun început să stau prea mult.

— Nu te poţi bucura de compania prietenilor tăi.

— Cel mai probabil am să-i întâlnesc la club diseară sau la Academia de scrimă a lui Angelo joi dimineaţă. Observând privirea interesată a lui Justin, îl întrebă: Tu practici scrima?

— Nu.

— Dacă tot eşti la Londra, ai putea să încerci.

Tânărul ridică din umeri.

Toţi trei se cufundară în tăcere până când trăsura încetini şi se opri cu un zgâlţâit. Bellingham coborî şi o ajută pe Laura, apoi îi spuse lui Justin:

— Dacă te interesează scrima, aş putea să-ţi fac unele recomandări.

— De ce ai face aşa ceva? ripostă tânărul uimit.

— Ai părut interesat când am pomenit de scrimă. Alegerea îţi aparţine.

— În regulă, zise Justin după o scurtă ezitare.

— Joi, la zece fix. Te iau în trăsura mea.

Laura îşi netezi fusta pentru a-şi ascunde surprinderea. Oare Bellingham îi făcuse acea ofertă fiindcă se simţea obligat, după cum spusese mai devreme? Nu era sigură că era o decizie înţeleaptă din partea lui să se implice. Cu siguranţă nu i se părea genul de om care să se angajeze pe termen lung, iar Justin nu se străduise deloc să-şi ascundă părerea proastă despre conte. Atunci de ce acceptase o lecţie de scrimă? Nu avea să înţeleagă niciodată bărbaţii.

— Mulţumesc pentru că ne-ai adus acasă, Lord Bellingham.

Contele răspunse cu o plecăciune.

Laura se aştepta ca fiul ei să o ia înainte cu paşi mari, dar el îi oferi braţul. La început i se păru un gest drăguţ, până când Justin îi aruncă o privire triumfătoare lui Bellingham. Crispată, se gândi că ultimul lucru de care avea nevoie era ca băiatul să devină exagerat de protector şi de sufocant.

Capitolul 5

A doua zi

Bellingham se învârtea nervos prin anticamera Laurei. Spera că Justin nu avea să-şi împingă încăpăţânarea până la a rămâne în pat după orele amiezii. Dacă alegea să irosească ziua, el nu avea ce să-i facă. În ajun îi propusese lecţiile de scrimă din cauza promisiunii subînţelese că avea să îi ofere o oarecare călăuzire, însă nu avea să-şi petreacă fiecare oră liberă încercând să disciplineze un adolescent recalcitrant. Ceea ce era foarte bine, fiindcă Laurei nu-i plăcea să-l vadă preluând controlul.

Se opri când auzi o voce feminină din hol. Vocea Laurei. Ca întotdeauna, era blândă, suavă. Pe toţi dracii, avea să se trezească scriindu-i ode! îşi dădu el seama.

— Justin va coborî imediat, îl informă ea.

— Bun, zise el strângându-şi mâinile la spate.

Laura îşi drapase un şal albastru imens peste rochia albă. Coafura cu o împletitură complicată îl făcea să suspecteze că părul ei era foarte lung, însă nu avea să se lămurească până nu îi desfăcea toate agrafele.

Gândurile lui prinseră aripi; şi-o imagină stând goală, cu părul blond revărsându-i-se peste sâni. Trebuia neapărat să-şi alunge scenariile acestea din minte, se dojeni. Nu ar fi făcut decât să întărească dificultăţile, la propriu şi la figurat.

— Cred că Justin e nerăbdător să ia lecţii de scrimă, spuse ea. Nu ar recunoaşte-o nici în ruptul capului, dar s-a trezit devreme să ia micul dejun. Acum câteva minute a fugit înapoi sus să îşi ia mănuşile, pe care le uitase.

Ţăcănitul tocurilor de cizme pe podeaua de marmură le atrase atenţia. Peste câteva clipe, Justin intră cu o expresie circumspectă pe chip.

— Ah, eşti gata, spuse Bell. Mergem?

Celălalt încuviinţă din cap şi ieşi în urma lui. După ce

urcară în trăsură, Bell bătu în tavan cu bastonul, iar vehiculul porni cu un legănat. Bell îl studie pe tânărul aşezat în faţa lui, însă Justin îşi ţinu privirea aţintită pe fereastră. Probabil nu avea habar ce să spună, se gândi contele, aşa că luă el cuvântul:

— O să începem cu bazele azi, dar odată ce vei învăţa postura corectă şi îţi vei întări muşchii, vei putea înfrunta un adversar bine pregătit.

— Adică pe dumneata? replică sarcastic băiatul.

— Da. Dacă exersezi, vei deveni din ce în ce mai abil în timp.

— De când practici scrima?

— De la nouăsprezece ani. Reflectă o clipă, apoi decise să forţeze puţin adevărul pentru a-l încuraja pe Justin. Am vrut să încep când eram de vârsta ta, dar tatăl meu a spus că sunt prea slăbănog.

— Nu-mi vine să cred.

— Da, eram înalt, dar arătam ca *o* nuieluşă cu două picioare mari. Mulţumit de reacţia amuzată a tânărului, Bell continuă: Scrima m-a ajutat să îmi formez muşchii. Ţine minte însă, nu s-a întâmplat peste noapte.

Justin nu spuse nimic, dar cel puţin era politicos azi.

Rămaseră cufundaţi în tăcere până când trăsura opri în faţa Academiei lui Angelo. Locul mirosea a sudoare şi răsuna de zăngănitul lamelor. În nişele din ziduri erau expuse florete încrucişate.

— Am să-ţi fac cunoştinţă cu Angelo, spuse contele. Să-i cerem părerea în privinţa armei celei mai potrivite pentru tine.

Când Bell făcu prezentările, spadasinul îl privi cu o expresie indescifrabilă, apoi se înclină şi le ceru să îl urmeze pentru a alege o floretă. Bell studie armele, făcând mai multe sugestii. Angelo confirmă că floreta cu mâner ergonomie era perfectă pentru un începător.

— Vă las să vă ocupaţi de demonstraţie, spuse în cele

din urmă.

În ochii lui Justin apăru din nou o expresie circumspectă. Intuind că atitudinea defensivă a băiatului avea drept cauză lipsa încrederii în sine, Bell decise să-l încurajeze cât mai mult posibil.

După ce se dezbrăcări de vestoane, îi arătă pe propria floretă cum să prindă mânerul.

— Greşeala pe care o fac începătorii e că ţin arma prea strâns, spuse el. Ca să ataci ori să parezi o lovitură, încheietura trebuie să rămână flexibilă. Ţine doar arma ca şi cum ar fi un bibelou fragil.

Justin îşi relaxa strânsoarea, apoi îşi încleştă din nou palma.

— Este nevoie să exersezi. Ţine doar două sau trei degete pe mâner.

Justin experimentă cu trei degete şi, în cele din urmă, reuşi să se destindă. Bell observă că ţinea încheietura prea îndoită şi îi corectă poziţia, după care îi arătă cum să-şi îndoaie uşor cotul pentru a fi în gardă.

— Ţine lama aliniată cu antebraţul. Observându-i concentrarea, adăugă: E cam plictisitor la început, dar e necesar să deprinzi corect poziţia mâinii pe mâner.

— Aşa? întrebă tânărul expirând zgomotos.

— O să mai lucrăm la priză data viitoare. Hai să ne ocupăm de poziţia piciorului. Ideea e ca degetul mare să îţi fie îndreptat în direcţia adversarului. Genunchiul trebuie să fie aliniat vertical cu degetul de la picior. Când Justin luă poziţia corectă, Bell dădu din cap: Ai înţeles din prima.

— Mi se pare ciudat, oftă băiatul.

— Şi totuşi, ai învăţat rapid. Majoritatea începătorilor se chinuie o grămadă.

— Mi-a ieşit şi mie bine ceva, zise Justin ridicând din umeri.

Poate că atitudinea lui posacă încerca să acopere o lipsă de încredere. Dacă aşa stăteau lucrurile, era posibil să

descopere o metodă mai bună de autoevaluare odată ce deprindea tainele scrimei.

— Tehnicile îţi vor intra în sânge dacă exersezi cu regularitate, îl asigură.

— Nu am făcut decât să stau în diverse poziţii, replică Justin. Nici măcar nu am transpirat.

— Înţeleg. Dacă doreşti să practici scrima, trebuie să ai răbdare. E un sport care îţi poate aduce multe satisfacţii. Justin ridică din nou din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat, iar Bell continuă: Data viitoare vei învăţa cum să fandezi.

Cineva îl bătu pe spate. Contele se întoarse şi dădu cu ochii de Colin, pe care i-l prezentă apoi lui Justin.

— Unde e Harry?

— Valetul lui a spus că e încă în pat.

— E aproape ora unsprezece, replică Bell.

— Serveşte *delicatese de burlac* la micul dejun, spuse Colin privindu-l fix.

Bell dădu din cap, recunoscând eufemismul ce desemna o femeie de moravuri uşoare.

— Adică se tăvăleşte cu o târfă, râse Justin.

— Se pare că nu e cazul să-i protejăm urechile inocente. Cu ochii mijiţi, Bell îi zise: Sunt sigur că ai auzit şi altele mai rele.

— Am şi văzut mai rele.

— O să discutăm în curând, mormăi contele. Când Justin făcu o strâmbătură, repetă: O să discutăm.

— Vrei să încheiem lecţia de azi cu o scurtă confruntare spontană? rânji Colin către prietenul său.

— Vrea doar să se dea în spectacol, îi explică Bell lui Justin.

— De ce? Ţi-e teamă că am să te bat? se sumeţi Colin.

— Pregăteşte-te să pierzi, spuse Bell alegându-şi o armă.

Curioşii se strânseră repede în jurul lor. Cei doi se salutară, apoi Bell făcu un pas în faţă. Colin pară, iar Bell

răspunse cu o paradă-ripostă. Lamele lor se ciocniră cu un zăngănit. Spadasinii se despărţiră pentru o clipă, doar pentru a ataca din nou. Bell fentă, iar când execută un atac în fleşă, Colin îşi dezgoli dinţii şi pară. Sudoarea începu să curgă şiroaie pe faţa lui Bell, dar inima i-o luă la goană când lamele se ciocniră şi, din nou, se repezi în atac.

Colin pară, dar instinctul combativ al prietenului său se dovedi de neînfrânt. La final, îl salută în aplauzele mulţimii şi îl plesni peste umăr:

— Am să te bat într-o bună zi.

— Poţi să încerci, spuse Bell cu un rânjet arogant. După ce îşi şterse transpiraţia, îl căută din priviri pe Justin. Unde naiba dispăruse? Îşi atârnă vestonul peste umăr şi plecă în căutarea tânărului. Mai mulţi amici se opriră să îl felicite, însă nu putea zăbovi. Naiba s-o ia de treabă! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Justin să se bage în vreun bucluc cât timp era sub supravegherea lui. Când o altă cunoştinţă se apropie de el, îşi drese glasul şi spuse: îmi cer scuze. Am ceva de rezolvat.

Clădirea răsuna de voci masculine. Într-un târziu, Bell îl observă pe Justin îndreptându-se spre uşă însoţit de alţi doi băieţi. Recunoscându-l pe cel vânjos pe care îl văzuse conducând şareta, se întrebă dacă Justin intenţiona să plece cu ei.

Băiatul vânjos îi spuse ceva lui Justin şi deschise uşa. Fiul Laurei se uită peste umăr şi se opri. Bell arcui din sprâncene.

Ceilalţi doi băieţi ieşiră din clădire.

Fără un cuvânt, contele îl însoţi pe Justin în faţa clubului de scrimă, să aştepte sosirea trăsurii. Urmăriră cu privirea şareta, care înainta orbeşte, aproape ciocnindu-se de o căruţă.

— Prietenul tău e nesocotit, remarcă Bell în direcţia lui Justin, care ridică dintr-un umăr.

Când trăsura apăru de după colţ, Bell ridică braţul

pentru a o opri, apoi îi dădu vizitiului adresa Laurei şi urcă alături de Justin. Băiatul îşi întoarse faţa spre fereastră. Era evident că nu dorea să discute despre ceea ce se întâmplase mai devreme.

Bell aşteptă până când trăsura se puse în mişcare înainte de a vorbi:

— Aveai de gând să pleci cu prietenii tăi?

— Nu făceam decât să stau la taclale cu ei.

— Pe cel cu şareta cum îl cheamă?

— George.

— Unde mergea? se interesă Bell cu ochii mijiţi.

— Ce contează?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare,

— La o luptă de cocoşi.

— La naiba, pufni Bel] încruntat. Aşa ceva e dezgustător. Doar nu voiai să mergi.

— Nu m-am dus, spuse Justin.

Dar ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Bell acolo.

— Pun pariu că te-a luat în râs pentru asta.

— Habar n-ai de nimic, izbucni tânărul.

— Ştiu că dacă vei continua să te destrăbălezi, vei plăti un preţ uriaş.

— Ce-ţi pasă ţie?

— Nu e vorba de mine. E vorba de mama ta. Dacă ţi se întâmplă ceva rău, va fi devastată.

— Stai departe de mama mea, rosti Justin pe un ton ameninţător.

— Nu eu sunt cel care o răneşte.

— Ştiu totul despre tine.

— Mă îndoiesc, replică Bell.

— Eşti un crai. Dacă o răneşti, ai să dai socoteală în faţa mea, spuse Justin.

— Deşi mă bucur că o protejezi, nu ai suficientă încredere în ea. E perfect capabilă să judece sănătos.

— Îţi cunosc reputaţia cu femeile, zise băiatul

posomorât.

— Mama ta e o doamnă şi mă port corespunzător cu ea.

— Cum să nu! Ducând-o cu tine pe o alee izolată.

Bell îşi aminti reacţiile lui Justin la serata din ajun. Ajunsese la o concluzie greşită.

— Ţi-a fost ruşine fiindcă erau şi prietenii tăi acolo, spuse el oftând.

Justin îşi îndreptă din nou atenţia asupra geamului. Era evident că nu dorea să discute subiectul, iar Bell decise să-l lase în pace, preferând să studieze mulţimea grăbită şi diversă. De când se ştia îşi petrecuse o parte din an la Londra. Pentru el imaginile erau atât de familiare încât rareori era atent la ele, în afară de cazul în care vreo căruţă se răsturna, blocând traficul. Însă pentru Justin era prima vizită în capitală. Bell încercă să-şi imagineze experienţa din perspectiva băiatului. Comparativ cu un sat adormit, Londra i se părea probabil haotică şi străină. Pe străzi se îmbulzeau tot felul de pietoni, care şi vehicule. Zarzavagiii îşi strigau fructele şi legumele cu accente indescifrabile. La un colţ de stradă, un măturător ce curăţa gunoiul şi balega de cal din calea unor doamne fu aproape strivit de un bărbat călare.

În cele din urmă trăsura opri în faţa reşedinţei Laurei. Justin dădu să coboare, însă Bell ridică mâna pentru a-i atrage atenţia.

— Am ceva să-ţi spun. Nu eşti primul tânăr care îşi face de cap, dar dacă nu ai grijă, cel mai probabil ai să dai de probleme mai mari decât poţi duce.

— Nu eşti tutorele meu.

— Nu, nu sunt, dar mama ta îşi face griji.

— Şi eu îmi fac griji – în privinţa dumitale.

— Poftim?

— Nu mă poţi păcăli. Lecţiile de scrimă au fost o modalitate de a intra în graţiile mamei, nu-i aşa?

— Scopul a fost să te implic într-o activitate sănătoasă, în loc să-ţi petreci toate nopţile îmbătându-te până ţi-e rău.

— Nu te cred.

— Eu cred că încerci să schimbi subiectul, fiindcă ştim amândoi că aveai de gând să mergi la acea luptă de cocoşi.

— Ai terminat?

— Dacă doreşti sau nu să continui lecţiile de scrimă e alegerea ta. Reţine însă un lucru: nu îţi sunt duşman.

Bell deschise portiera trăsurii şi coborî. Dădu să-l însoţească pe băiat în casă, însă acesta clătină din cap.

— Tu nu eşti invitat.

— Vreau să vorbesc cu mama ta.

— Nu. Un bărbat ca tine are un singur ţel, iar eu nu am să-ţi dau voie să o atingi.

Când Justin porni cu paşi mari spre uşă, Bell murmură:

— E cam târziu pentru asta.

Frustrat, aşteptă până când tânărul intră, apoi se întoarse în trăsură şi bătu cu bastonul în plafon. Intenţionase să-i povestească Laurei cum decurseseră lecţiile de scrimă, dar îşi dorise şi să o vadă. O voce din străfundurile minţii îl întrebă: „Cu ce scop?” În definitiv, ea îi spusese foarte clar că relaţia lor nu avea să devină niciodată intimă.

Existau destule văduve şi curtezane pe care ar fi putut să le aibă doar pocnind din degete. La naiba, toate cochetau şi îi făceau aluzii făţişe. El le acceptase oferta de atâtea ori încât le pierduse şirul, întorcându-le apoi spatele fără să privească în urmă.

O întrebase dacă puteau fi prieteni. Oare ce naiba fusese în capul lui?

Seara următoare, clubul White

— Excelentă cină, zise Harry bătându-se pe burtă.

Bell îşi termină prăjitura cu brânză şi cafeaua.

— Domnii mei, mergem la reşedinţa mea pentru o partidă de biliard?

— Mie mi se pare o idee excelentă, spuse Harry.

— Pun rămăşag pe douăzeci şi cinci că am să câştig prima partidă, anunţă Colin.

— Douăzeci şi cinci de lire? se indignă Harry.

— Dacă pierzi, o să îţi împrumute Colin suma, îl asigură Bell.

— Poftim? spuse Colin. Tu eşti cel cu buzunarele doldora de bani.

Bell îşi împinse scaunul şi dădu să se ridice, dar un ospătar veni în grabă la masă, purtând o tăviţă argintie.

— Milord, lacheul dumneavoastră v-a adus un mesaj.

Încruntat, contele îl deschise. I se tăie respiraţia. Laura îi cerea să vină să o vadă într-o problemă legată de fiul ei.

— Ce dracu’ a mai făcut acum? bombăni el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Colin.

— Da, fiul vitreg al Laurei îi face iar necazuri.

— Vrei să spui al lui Lady Chesfield, nu? ceru Harry precizări.

Bell ridică privirea şi îi văzu rânjind larg.

— Ce-i?

— I-ai spus pe numele mic, îl informă Colin.

— Trebuie să plec, zise el ignorându-le observaţiile răutăcioase.

*

Bell îşi luă pălăria şi mănuşile, apoi porni cu paşi mari spre trăsura ce îl aştepta afară. Îi dădu adresa vizitiului şi urcă. După ce caii porniră la trap, îşi dădu seama că îşi legăna piciorul, un tic ce se manifesta în momentele de

nelinişte. De cele mai multe ori reuşea să-şi stăpânească tendinţele anxioase apelând la logică, dar nu prea vedea logica din spatele răzvrătirii acelui tânăr.

Străzile erau aglomerate cu trăsuri, căruţe şi pietoni. Îşi stăpâni nerăbdarea inspirând adânc şi ritmic. Probabil că Laura descoperise o altă sticlă. Era ceva ce ar fi alarmat-o, dar nu i-ar fi făcut rău fiului ei, în afară de suferinţele produse de mahmureala de a doua zi, pe care Justin le merita cu prisosinţă. Un zdrăngănit de oale ar fi fost metoda potrivită de a-l trezi după o noapte în care se îmbuibase cu băutură.

În cele din urmă trăsura se opri cu un zgâlţâit. Bell deschise portiera şi sări afară, apoi traversă grăbit trotuarul şi bătu cu ciocănelul în uşă. Aceasta se deschise imediat, iar Reed îl pofti să intre.

— Unde este? întrebă contele pe când îşi scotea mânuşile şi pălăria.

— Sus, milord, în dormitorul tânărului stăpân. Vă conduc eu.

— Urc singur, Reed, spuse Bell când o văzu pe Laura în capul scărilor. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit ceva. Urmează-mă, îi ceru ea. Sprâncenele ei încruntate îi trădau îngrijorarea. Peste câteva clipe, Laura se opri în faţa unei uşi şi trase aer în piept, după care zise: Trebuie să te pregătesc.

— Înăuntru, şopti el. Nu cumva să te audă din întâmplare vreun servitor. Ea dădu din cap şi răsuci clanţa, iar Bell o urmă în încăpere şi închise uşa. Unde e fiul tău?

— S-a dus la o partidă de cărţi acasă la Paul. L-am pus să ia trăsura noastră şi mi-a promis să se întoarcă înainte de miezul nopţii. L-am informat că nu va mai avea voie să iasă din casă timp de o săptămână dacă întârzie chiar şi un minut.

— Ce ai găsit?

— E ceva… dezgustător, zise ea roşind.

— Poţi să-mi dai detalii? întrebă el încruntat. Cum Laura clătină de cap fără să rostească vreun cuvânt, îi sugeră: Eventual ai putea să-mi arăţi.

— E sub saltea.

În clipa în care auzi cuvântul „saltea”, Bell ghici despre ce era vorba.

— Când a văzut, menajera a fugit, continuă Laura. E îngrozitor.

— Nu te uita, îi zise Bell lăsându-se pe vine. Ridică bărbia şi o văzu stând la piciorul patului, cu mâna acoperindu-şi ochii. Un râs înăbuşit îi zgâlţâi umerii. Apoi ridică salteaua şi scoase o duzină de gravuri. Femei goale, constată el.

— Nu astea sunt cele mai rele, spuse ea, uitându-se printre degete. O, sunt dezgustătoare!

— Înţeleg la ce te referi, spuse el răsfoindu-le. Crezi că aceste amante chiar i-au pozat?

— Nu mă tachina. Ce am să mă fac? Fiul meu e un depravat.

— Fiul tău e un tânăr sănătos, cu nevoi tipice pentru un bărbat, conchise el împingând gravurile înapoi sub saltea.

— Gravurile alea sunt întruchiparea desfrâului! Am să îmi acopăr ochii până le arunci în foc. Auzindu-i hohotele, Laura se enervă: Cum îndrăzneşti să râzi?

Bell se ridică, se apropie de ea şi o prinse de umeri.

— Nu am să le ard, fiindcă atunci el va şti că le-ai găsit, iar asta o să-l umilească.

— Dar sunt obscene.

— Uită-te la mine. Când ea îi întâlni privirea, Bell îi observă petele roşii de pe obraji. Se străduí să-i explice: Are anumite nevoi. Crede-mă, există lucruri cu mult mai rele.

— Am de gând să arunc în foc mizeriile alea.

— Taci. Ceva tandru se furişă în sufletul lui. Să mergem în salon.

Îi oferi braţul şi o conduse afară, apoi coborâră împreună scările. Laura fusese căsătorită o dată, dar ştia deja că experienţele ei sexuale erau limitate.

După ce intrară în salon, se aşeză lângă ea pe canapea.

— Ştii că sunt pragmatic. Nu vreau să existe neînţelegeri, aşa că am să vorbesc deschis. E pentru binele fiului tău. Îmi dai voie?

— Da. Probabil mă crezi neghioabă.

— Nu, cred că eşti şocată, dar nu i se va întâmpla nimic rău fiului tău dacă se va uita la acele gravuri neruşinate.

— Nu am să permit existenţa acelor mizerii dezgustătoare în casa mea. Nu-mi poţi cere să aprob aşa ceva.

— Că îţi place sau nu, băiatul are impulsuri care sunt dificil de ignorat, oftă contele. E perfect natural. Ştiu că acele gravuri te deranjează, dar e mult mai bine pentru el să se uite la ele decât să rişte să ia diverse boli într-o casă de toleranţă.

— Nu ar face niciodată aşa ceva, icni ea.

— Ai crezut vreodată că o să stea în oraş până noaptea târziu, consumând tărie?

— Nu, spuse ea, împletindu-şi degetele cu un aer cuminte.

— Ceea ce e important e că Justin are o soluţie lipsită de riscuri pentru a-şi satisface impulsurile. Nu e nimic în neregulă cu asta. Şi femeile îşi oferă singure plăcere.

— Am auzit destule, spuse ea, ferindu-şi chipul.

Bell îşi aminti cât de tare i se încinsese faţa în ziua când tatăl lui îl luase deoparte pentru o discuţie ca între bărbaţi. Dar acea conversaţie deschisă îl împiedicase să facă greşeli prosteşti. Din păcate, Justin nu avea în viaţa lui niciun bărbat care să îl călăuzească. Nu îl încânta gândul că lui îi revenea aceasta sarcină, dată fiind ostilitatea

băiatului, dar nu era nimeni altcineva.

— Laura, vrei să discut cu el? Sunt lucruri pe care trebuie să le ştie.

— Ce intenţionezi să îi spui? întrebă ea refuzând să-l privească în ochi.

— Despre boli şi zămislirea copiilor.

— Cred că ai să-i bagi idei în cap.

— Ideile acelea sunt deja acolo. Gravurile neruşinate sunt dovada.

— Nu ştiu, suspină ea. Nu e dispus să te asculte.

— Ştiu, dar cred că e important să încerc.

— Ar fi mai bine să nu spui nimic, decise ea masându-şi tâmplele. Cel mai probabil l-ar face să suspecteze că i-am găsit gravurile.

— Ascultă-mă. Fratele prietenului meu a ajuns într-o situaţie dificilă când nu era mult mai mare decât Justin. A devenit tatăl unui băiat pe care nu a avut voie să îl vadă apoi. Până în ziua de azi, e obligat să pretindă că propriul lui fiu îi e de fapt văr, pentru a evita eticheta de bastard. Nu ţi-ai dori ca şi fiul tău să sufere consecinţele unei sarcini accidentale – sau, cu mult mai grav, ale unei boli. Dacă îmi dai voie, am să-i spun să aştepte înainte să se culce cu o femeie, dar am să-l învăţ şi cum să se ferească de o sarcină şi de boli în caz că n-are răbdare. Dat fiind istoricul lui recent, consider că e o idee bună.

— Aşa e, admise ea.

— Mai e ceva.

În ochii Laurei apăru o expresie de teamă.

— Ce anume?

— Nu e nimic rău. M-am gândit mult la Justin şi prietenii lui. Când eram de vârsta lor, prietenii mei şi cu mine am trecut printr-o perioadă rebelă. Căutam pericolul cu lumânarea în locuri rău famate. Reţine însă, eu aveam un tată strict, care m-a ţinut în frâu. Ideea este că Justin şi prietenii lui au nevoie să descopere că pot să se simtă bine

şi fără să se bage în situaţii dificile şi că răufăcătorii abia aşteaptă să profite de ei. Aş vrea să-i invit şi joace biliard acasă la mine.

— E foarte amabil din partea ta, dar i-ai oferit deja lecţii de scrimă. Sunt sigură că ai prefera să-ţi petreci timpul cu prietenii tăi.

— Harry şi Colin pot să le arate cum să joace. Vor fi încântaţi să îi tachineze pe băieţi. Dacă eşti de acord, am să vin după Justin sâmbătă dimineaţă la nouă.

— Am să îi prezint propunerea şi am să te anunţ dacă este interesat.

După o clipă de şovăire, Bell decise să fie sincer.

— Fiul tău crede că nu i-am oferit lecţii de scrimă decât ca să îţi intru ţie în graţii.

— Ştiu, oftă ea. Crede că intenţionezi să mă seduci. E derutant să îmi văd propriul fiu încercând să mă păzească de pericolul unui crai mare şi rău.

Umerii lui se zgâlţâiră de râs.

— E paradoxal, într-adevăr. Merită însă lăudat pentru că îşi doreşte să te protejeze.

— Ar trebui poate ca grija lui să mi se pară înduioşătoare, dar, sinceră să fiu, mă exasperează. Dumnezeule bun, sunt mama lui, iar el se poartă de parcă ar încerca să-mi fie părinte.

— Fă-i pe plac, zise Bell sprijinindu-şi braţul pe spătarul canapelei. Se va sătura în scurt timp, iar când va vedea că nu intenţionez să-ţi fac nimic rău, se va îmbuna.

— Încep să devin prea dependentă de tine.

— De ce să-mi refuzi ajutorul? În fond, suntem prieteni.

— Mi se pare atât de ciudat şi diferit.

— Nu l-ai considerat pe Phillip prietenul tău?

— Ba da, dar a fost altceva, fiindcă el era soţul meu. Pe tine nu te cunosc decât de puţină vreme.

— Ei bine, suntem neoficial logodiţi, îi atrase el atenţia

făcându-i cu ochiul.

— O, te rog, nu îmi aminti de povestea aia! exclamă ea indignată, făcându-l să râdă.

— La modul cel mai serios, bărbaţii şi femeile pot fi prieteni.

— Într-o oarecare măsură.

— Ce vrei să spui?

— Sora mea Rachel e cea mai bună prietenă a mea. Sunt lucruri pe care i le spun şi pe care nu le-aş putea discuta niciodată cu tine.

— Dă-mi un exemplu, îi ceru el.

— Femeile vorbesc despre tot felul de chestiuni intime. Sunt unele subiecte pe care nu m-aş simţi confortabil să le discut cu tine. Îmi închipui că acelaşi lucru e valabil şi la bărbaţi.

El o privi cu un zâmbet pieziş.

— Aş putea să îţi spun, dar mi-e teamă că ai ajunge să fii permanent dezgustată de mine.

— Probabil, replică ea.

— Asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni, chiar dacă există subiecte pe care nu ne simţim confortabil să le discutăm unul cu celălalt.

— Ai fost prieten cu amantele tale? se interesă ea umezindu-şi buzele.

— Răspunsul e puţin complicat, oftă el.

— Ei bine?

— Acele relaţii nu au durat mult.

— Le-ai dorit doar…

— Cred că expresia politicoasă e că m-am culcat cu ele. Observându-i expresia indignată, continuă: Am aproape treizeci de ani şi sunt burlac. Mi-am luat amante. S-a făcut târziu, remarcă el când ceasul de pe poliţă bătu ora exactă. Ar fi bine să plec înainte să se întoarcă fiul tău şi să hotărască să îţi răzbune onoarea.

Laura reuşi să zâmbească şi se ridicară amândoi.

— O, acul tău cu safir stă să cadă, remarcă ea. Fără a sta pe gânduri, îl scoase dintre pliurile scrobite ale eşarfei şi îl fixă mai bine. În tot acest timp, îl simţi privind-o pe sub genele negre. Nu-i trecuse prin minte nicio clipă că gestul ei era unul tipic pentru o soţie. Vai, cât e de jenant! Ar fi trebuit să îţi cer voie, îngăimă.

— Nu mă deranjează, spuse Bell, coborând privirea spre ac, apoi aţintind-o în ochii ei.

Stăteau atât de aproape, încât îi auzea respiraţia. Deşi era evident că se bărbierise, vedea deja firele negre umbrindu-i maxilarul. Avea o barbă deasă.

Un parfum masculin subtil, un amestec de săpun şi ceva exclusiv al lui, îi invadă simţurile. Aerul dintre ei era plin de tensiune. Ochii lui fură umbriţi de o expresie languroasă, iar Laura simţi ispita trăgându-l spre el. Simţea furnicături în fiecare centimetru de piele.

— Laura, şopti el răguşit.

Cum putea fi un singur cuvânt atât de încărcat de dorinţă? În ciuda tuturor convingerilor ei, îşi dorea să îl mai sărute o dată, dar nu îndrăznea să încalce din nou acea limită. Nu avea voie să îşi rişte reputaţia, fiindcă le-ar fi făcut rău celor dragi. Făcu un pas în spate şi îşi ascunse frământarea cu un zâmbet.

— Gata, eşti aranjat.

— Pe sâmbătă, zise el făcând o plecăciune.

Când uşa se închise în urma lui, Laura se lăsă să cadă pe canapea. Nu se gândise la celelalte femei din viaţa lui – amantele – până în seara aceea. Îl văzuse în compania acelei femei sumar îmbrăcate la balul lui Lady Atherton. Poate că era amanta lui din acest moment. Îşi spuse că problema nu o privea cu nimic, dar nu putea nega faptul că o deranja.

Cum putea să rămână prietena lui când avea să simtă o gelozie cumplită ori de câte ori îl vedea în compania alteia? Situaţiile de acest gen aveau să apară cu siguranţă,

fiindcă era un bărbat cu nevoi şi avea să caute o femeie care să i le satisfacă.

Nu avea niciun drept să fie geloasă. Relaţia lor urma să rămână la stadiul de prietenie, şi cel mai probabil Bell avea să se plictisească de ea şi de Justin cu mult înainte să se sfârşească sezonul.

A doua zi

— Lady Atherton, ce mult mă bucur că ai venit, spuse Laura. O să sun să ni se aducă nişte ceai.

— O, da, ar fi minunat.

— Ce veşti aduci?

— Ei bine, unul dintre motivele vizitei mele e să te invit să participi la Societatea Dedicată îngrijirii şi Hrănirii Orfanilor. E ceva ce te-ar interesa?

— M-ar interesa într-adevăr. Am nevoie de o ocupaţie care să nu fie frivolă. Aş fi mai mult decât fericită să găzduiesc aici întâlnirile.

— Ei bine, nu e nimic rău în a te bucura de amuzamente frivole, întrucât asta e esenţa sezonului monden. Propunerea ta e foarte generoasă, am s-o transmit mai departe. Acum spune-mi cum o duce fiul tău.

— Unele zile sunt mai bune decât altele. A început să ia lecţii de scrimă. Lordul Bellingham s-a oferit să îl înveţe, ca să îi ofere o ocupaţie sportivă.

— Bellingham a ajuns să se preocupe activ de fiul tău.

— Se simte obligat, deşi nu ar trebui.

— La ce te referi, draga mea?

— I-am spus lui Montclief că Bellingham îi va asigura lui Justin călăuzire masculină. Nu m-am aşteptat nicio clipă ca el să-şi ia rolul în serios. L-am scutit de orice obligaţie, dar pretinde că este o chestiune de onoare.

— Ei bine, nu mă surprinde, spuse Lady Atherton.

Tatăl lui i-a insuflat principii sănătoase.

— Deşi recunosc că m-a ajutat, Bellingham e totuşi un crai, zise Laura încruntată.

— Ei bine, fireşte, a avut amante, dar aşa fac toţi până se aşază la casa lor, replică musafira ei fluturând din mână.

— Dar el nu are de gând să se căsătorească!

— Ştiu şi asta mă îngrijorează. Este teribil ce soartă a avut familia lui.

— I-ai cunoscut?

— O, da. Mama şi tatăl lui erau îndrăgostiţi nebuneşte şi foarte mândri de cei doi băieţi ai lor.

— A avut un frate? întrebă Laura simţind un nod în gât.

— Steven era cu doi ani mai mic. Andrew a avut grijă de el întotdeauna.

— Andrew?

— Vai, mi-am uitat manierele! Andrew e numele lui mic, aşa îl striga toată lumea când nu era decât un băieţandru. Lordul şi Lady Bellingham organizau un bal în fiecare vară. Soţul meu şi cu mine mergeam de fiecare dată. Oaspeţii îşi aduceau copiii pentru piesa de teatru anuală.

— O piesă de teatru?

— Da, e ceva obişnuit pentru adulţi, dar Lady Bellingham prefera să îi lase pe copii să pună în scenă o piesă. Toate doamnele ajutau la realizarea costumelor, iar puştii mai mari scriau textul. Până să ajungă la doisprezece ani, Andrew demonstrase deja că avea un talent înnăscut de a conduce. Organiza întregul eveniment şi delega sarcinile pentru ceilalţi copii.

— Nu mă surprinde, râse Laura.

O expresie melancolică apăru în ochii lui Lady Atherton.

— A avut un tată excelent. A fost o tragedie cumplită

când i-a murit familia. Dar cred că implicarea lui în viaţa fiului tău e un semn foarte bun, încheie ea bătând-o pe Laura pe mână.

Sosi tava cu ceai. Laura turnă şi îi întinse ceaşca vizitatoarei sale.

— Nimic nu se compara cu o gură de ceai, spuse Lady Atherton. Apropo, am auzit de la nişte prieteni că ai fost văzută plimbându-te cu Bellingham la serata organizată de doamna Norcliffe.

— Da, m-a dus să văd peştişorii.

— E un bărbat foarte chipeş, la fel ca tatăl lui. Cred că ai stârnit multe gelozii, remarcă Lady Atherton.

Laura îşi termină ceaiul şi puse ceaşca deoparte pe tavă.

— Frumuseţea lui e izbitoare, dar suntem prieteni, nimic mai mult.

— Prieteni. Deci nu eşti câtuşi de puţin atrasă de el?

— E fermecător, de regulă când doreşte ceva, însă niciunul din noi nu vrea să se căsătorească, iar eu nu am să-mi abandonez principiile de dragul unei scurte aventuri amoroase.

— Cum adică nu vrei să te recăsătoreşti? Cum Laura îşi muşcă buza fără să răspundă, Lady Atherton insistă îngrijorată: Ce e?

— E problema cu Montclief. Dacă eu m-aş recăsători, s-ar putea să mi-l ia pe Justin.

— Montclief are şi aşa prea multe guri de hrănit. Suspectez că nu acesta e adevăratul motiv. Ştiu că eşti o femeie raţională, dar dacă îţi faci griji că e cumva incorect din cauza lui Phillip, trebuie să ştii că el şi-ar fi dorit să fii fericită.

— Ştiu că aşa e, dar e altă problemă la mijloc, zise Laura clătinând din cap.

— Draga mea, ce e?

— Mă… mă tem că sunt stearpă.

— Scumpo, soţul tău era bolnav!

Laura clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Nu. Spre deosebire de surorile mele, ciclul meu a fost întotdeauna neregulat. Phillip şi cu mine ne-am dorit un copil împreună. După patru luni de căsnicie, eram aproape convinsă că rămăsesem grea. I-am cerut lui Rachel să jure că va păstra secretul şi intenţionam să îi spun lui Phillip la sfârşitul săptămânii. Trei zile mai târziu, toate speranţele mi-au fost spulberate.

— Draga mea, soţul tău era în vârstă.

— Era în putere. Inspiră adânc. Cum aş putea să mă mărit ştiind că s-ar putea să nu reuşesc niciodată să îi ofer un copil alesului meu?

— În această situaţie, îţi recomand să îţi pui încrederea în Providenţă.

— Nu înţelegi. Cum pot să-i permit unui bărbat să mă curteze, când nu ştiu dacă îi pot oferi bucuria paternităţii? În ce moment aş putea să-i mărturisesc ceva atât de intim? Pe de altă parte, dacă i-aş ascunde asta, ar însemna să îl înşel.

— Acelaşi lucru ar putea fi valabil pentru orice femeie înainte de căsătorie.

— Dar eu bănuiesc că sunt stearpă, spuse Laura. Asta e diferit.

Lady Atherton îi luă mâinile în ale sale.

— S-ar putea să nu fii. Promite-mi că, dacă va apărea bărbatul potrivit, nu ai să întorci spatele şansei de a iubi din nou. Promite-mi.

— Promit că am să reflectez la sfatul tău.

— Am trăit mulţi ani, spuse Lady Atherton. Şi cele mai mari regrete ale mele au fost întotdeauna legate de şansele de care nu am profitat fiindcă mi-a fost teamă. Să nu faci aceeaşi greşeală.

După ce părăsi reşedinţa Laurei, Virginia bătu cu evantaiul în bancheta de piele. Temerile Laurei erau de

înţeles. Dat fiind ciclul ei neregulat, era posibil să treacă ceva timp până la conceperea unui copil, dar nu era nicidecum imposibil. Oricât de mult ar fi admirat principiile Laurei, era convinsă că tânăra femeie se pripise să îşi asume vinovăţia pentru faptul că nu rămăsese grea cu soţul ei. Phillip fusese un bărbat minunat, însă ştiuse că sănătatea lui nu era grozavă în momentul când o ceruse în căsătorie pe Laura. Desigur, pentru ea fusese o partidă excepţională, dată fiind lipsa zestrei, dar a întoarce spatele unei a doua şanse la iubire era o mare neghiobie.

Virginia nu renunţase la planul ei de a face pe peţitoarea, dar, judecând după ceea ce îi spusese Laura, cei doi petrecuseră destul de mult timp împreună datorită ştrengarului de Justin. Astăzi pomenise intenţionat în faţa prietenei sale despre părinţii lui Bellingham şi piesa de teatru pentru copii pe care o organizau aceştia anual. Pregătise terenul cu o umbră de dramatism, vrând ca Laura să priceapă că, în adâncul sufletului, Bellingham era un om bun. Avea doar nevoie de o parteneră care să îl ajute să îşi depăşească angoasele. Şi cine ar fi fost mai potrivită decât o femeie tandră ca Laura?

Trebuia să născocească un plan prin care să îi pună într-o situaţie intimă. Mare păcat că nu putea să-i închidă împreună într-un budoar. Pufnind în râs, se gândi că avea să se ivească vreo oportunitate. De pildă, putea găsi o scuză pentru a-i trimite singuri cu trăsura la un eveniment. Îşi amintea o călătorie deosebit de pasională, în compania lui Alfred al ei. Da, aşa ceva ar fi fost ideal. Virginia se apropie de bufet şi îşi turnă un păhărel de vin de Xeres, apoi ridică paharul:

— În cinstea trăsurilor.

Capitolul 6

Sâmbătă seara

— Justin, diseară ai să te întorci acasă cu trăsura contelui, spuse Laura.

— Asta e ridicol, zise el dându-şi ochii peste cap. Mă va aduce George în şareta lui.

— Nu, te va aduce Bellingham. Ori accepţi, ori rămâi acasă.

Tânărul se trânti neglijent într-un scaun şi mormăi:

— Vrei să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copilaş?

— Nu mergi nicăieri dacă nu accepţi.

— Accept, spuse el în silă.

— Lordul Bellingham îţi face o mare onoare invitându-te în casa lui.

— Îi iei mereu apărarea, deşi eşti la curent cu reputaţia lui.

Laura îşi înăbuşi replica ce îi stătea pe limbă. Justin îşi arătase cu siguranţă cea mai urâtă latură în relaţiile sale recente cu Bellingham. Refuza să discute acest aspect, fiindcă nu voia ca Bellingham să îi găsească certându-se.

Îşi luă coşul de cusut. Broda o rochie minusculă pentru cea de-a treia soră a ei, Mary, care urma să nască în vara aceea. Oftă, amintindu-şi că simţise o anume invidie când aflase vestea minunată. Nu fusese prima dată. Sora ei Rachel avea deja doi copii, iar Deborah avea o fetiţă. Judith, cea mai mică dintre ele, nu era căsătorită. De-a lungul anilor, îşi spusese că era norocoasă că îl avea pe Justin, dar în unele momente îi venea greu să accepte că ea nu avea să trăiască niciodată bucuria de a simţi un copil mişcându-se în pântecele ei.

Uneori îşi făcea griji că avea să rămână singură după ce Justin ajungea la vârsta majoratului. Avea o familie minunată, iubitoare, dar îi lipseau zilele când Phillip o scotea la plimbare şi se oprea la umbră să o sărute. Pe de

altă parte, gândurile melancolice legate de trecut nu aveau să-l învie. Trebuia să îşi continue viaţa.

Când auzi soneria, se ridică şi se apropie în grabă de oglindă pentru a-şi ciupi obrajii. Văzu expresia acuzatoare de pe chipul fiului ei.

— Ce e în neregulă?

— Îţi ciupeşti obrajii pentru conte?

— Bineînţeles că nu. Am fost tot palidă în ultimele câteva zile şi am dorit pur şi simplu să-mi aduc puţină culoare în obraji.

Justin bombăni ceva în barbă, ceva ce ea nu auzi, şi probabil că aşa era mai bine.

Se auziră paşi bocănind dincolo de uşile salonului.

— Ţine minte ce-ţi spun, o avertiză Justin. Cică a avut zeci de amante.

— Taci, spuse Laura, aşezându-se pe canapea.

Tânărul clătină încet din cap.

Răsună o bătaie în uşă. Read intră şi anunţă:

— Contele de Bellingham.

Laura se ridică deodată cu fiul ei. Dintr-un motiv de neînţeles, se simţea emoţionată. Bellingham intră în salon şi, preţ de o clipă, Laurei i se tăie răsuflarea. Era imposibil să nu te laşi vrăjit, ba nu, chiar hipnotizat, de ochii lui albaştri strălucitori.

— Milady, rosti el, cu acea voce aparte ce o bântuise încă din ziua în care îi invadase pentru prima dată salonul, amintindu-i de unul dintre strămoşii lui barbari.

Făcu o plecăciune, iar când se îndreptă privind-o pe sub gene, gura îi alunecă într-un zâmbet pieziş.

Oare a ei era inima ce ţopăia nebuneşte ca o fetişcană ameţită la primul ei dans? Cu obrajii încinşi, făcu o reverenţă.

Bellingham se întoarse spre Justin, iar Laura nu îndrăzni să îşi privească fiul, căci acesta i-ar fi remarcat cu siguranţă reacţia neghioabă.

— Justin? Sau preferi Chesfield? întrebă contele.

— Chesfield, răspunse tânărul.

Laura îşi strânse degetele pe cruciuliţa de aur şi îşi muşcă buza. Nu voia ca ceilalţi să i se adreseze astfel, deşi avea şaptesprezece ani. În clasele sociale inferioare ar fi fost considerat bărbat în toată firea. Ştia că trebuia să înceapă să se desprindă de el prin aceşti paşi mărunţi, dar fiecare smucitură a frânghiilor era ca un junghi în inima ei.

Inspirând adânc, se întoarse spre conte:

— Sper că veţi avea parte amândoi de o seară plăcută.

— De fapt, doresc să te invit şi pe tine, zise el apropiindu-se.

— Aş fi singura doamnă.

— Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu doresc să o încalc, spuse Bell cu un nou zâmbet pieziş.

— Eşti sigur? râse ea.

— Prietenii mei doresc să te revadă. Ai alte planuri?

Laura îşi umezi buzele.

— Nu, dar nu ar trebui să te simţi obligat.

— Aş fi onorat dacă ni te-ai alătura.

— Prea bine.

— Ai un şal? E răcoare afară.

Când Laura ridică şalul lung cu motive persane, el i-l luă din mâini şi i-l aşeză peste umeri. Ea coborî instinctiv genele, dar când ridică privirea, văzu expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Justin. Fiul ei îi observase reacţia. Aproape că se hotărî să nu mai meargă, dar Bellingham îi oferise deja braţul, aşa că era prea târziu. În tot timpul cât coborî scările alături de el îşi dori să fi ales mai înţelept. Nu cumva propriul ei fiu şi prietenii lui Bellingham aveau să fie jenaţi de prezenţa ei? Dar ce era făcut era bun făcut şi avea să se străduiască să se ridice la înălţimea situaţiei.

Îşi luă o bonetă şi mănuşi, în timp ce fiul ei îşi îmbrăcă

propriile accesorii de exterior. Afară, Bellingham o ajută să urce în trăsură, iar Justin luă loc lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că ai acceptat, îi spuse el în şoaptă.

Laura nu apucă să răspundă, căci Bellingham urcă şi el, aşezându-se cu spatele spre cai.

— Ţi-e suficient de cald? Sunt covoraşe de lână sub banchetă dacă ai nevoie.

— Mulţumesc, dar şalul e suficient de călduros, spuse ea.

Bellingham bătu cu bastonul în plafon. Când caii porniră, se lăsă pe spate.

— Prietenilor mei le va face plăcere să se laude în faţa ta, demonstrându-ţi toate fineţurile biliardului.

— Voi fi încântată să îi privesc, deşi sunt convinsă că, de regulă, doamnelor nu li se permite accesul în sanctuarul privat al unui salon de biliard. Dar cum tu nu ai întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vrei să o încâlci, am să mă port ca şi cum prezenţa mea ar fi absolut firească.

La un moment dat, Justin îşi întorsese faţa spre fereastră, deşi se lăsase întunericul. Era nemulţumit că mama lui vitregă acceptase invitaţia contelui. Laura aproape că simţea valurile de resentimente ce se rostogoleau dinspre el, dar se săturase să umble cu mănuşi în ceea ce-l privea. Îşi dori, probabil pentru a o suta oară, ca băiatul să depăşească odată acea vârstă obositoare. Uneori îşi făcea griji că la mijloc era mai mult decât simpla nevoie de independenţă, dar dacă aşa stăteau lucrurile, habar nu avea ce anume îl tulbura. Ori de câte ori încerca să îl întrebe, el se strâmba şi îi spunea să se liniştească. Avea să o facă de îndată ce el începea să se poarte cu regularitate ca o persoană raţională. Oftând în sinea ei, îşi spuse că era ca şi cum şi-ar fi dorit să îi plouă în cap cu bani.

*

Când trăsura opri, Bell coborî şi o prinse pe Laura de mână, ajutând-o să coboare. Ce mici i se părea mâna ei în palma lui! Fiul ei se dădu jos cu un aer posomorât. Fără îndoială se ruşina de faptul că mama lui îl însoţise. La drept vorbind, nici Bell nu intenţionase să o invite, dar în clipa în care o văzuse îşi dorise să petreacă mai mult timp cu ea.

Vocea din mintea lui îl întrebă din nou: „Cu ce scop?”

Nu ştia, sau poate nu voia să îşi examineze motivele prea îndeaproape, dar în mod cert Laura îl atrăgea irezistibil. Era ca savoarea primei îmbucături cremoase dintr-o felie de prăjitură cu brânză şi ca deliciul unui brandy foarte fin alunecându-i peste limbă. Şi toate acestea servite într-un ambalaj discret şi elegant.

Pe toţi dracii, ajunsese să o compare cu deserturi şi băuturi! Avea nevoie de o băutură şi de o femeie, dar nu orice femeie. O dorea pe cea pe care nu o putea avea.

Deocamdată, trebuia să-şi lase gândurile să se risipească în nelipsita ceaţă ce se învolbura în jurul lor în noaptea rece.

Porni înainte pe lângă două lampadare înalte. Alimentate cu seu, asigurau lumină mai mult decât suficientă.

— Prietenii mei au ajuns deja. Sunt cumsecade, chiar dacă uneori par cam tari de cap.

— Mi-au plăcut când i-am întâlnit prima dată, zâmbi ea.

Bell se uită peste umăr la Justin, care stătea posomorât:

— Sper că ai un ochi ager şi reflexe sigure.

Tânărul ridică dintr-un umăr, reacţia lui tipică.

În vestibul, Bell remarcă scânteierea din ochii Laurei când privi oglinda cu ramă de aur, masa şi podeaua de marmură. Merseră mai departe spre holul cel mare. Laura

icni la vederea scării duble în spirală.

— O, vai, nu am mai văzut niciodată aşa ceva!

— A fost construită de străbunicul meu cu mulţi ani în urmă, îi explică Bell. Era elementul central al casei.

— Înseamnă că familia ta locuieşte aici de mult.

— În secolul trecut, bunica mea găzduia tot felul de evenimente în timpul sezonului. Bell îl văzu pe Justin plimbându-şi privirea în sus pe scări şi îl îndemnă: Urcă şi explorează. Ai grijă pe unde calci, e abrupt.

Justin urcă în fugă scările circulare şi se opri la un moment dat ca să se uite în jos,

— E fantastic, exclamă el, vocea răsunându-i în bol.

Prietenul lui, Paul, ieşi din salonul de biliard.

— Tu când ai ajuns aici? îi strigă Justin.

— Doar acum câteva minute. Am luat o birjă.

— Mai sunt două etaje, îi spuse Bellingham lui Paul. Du-te să vezi.

Băiatul porni în goană pe scări până la Justin şi ridică privirea.

— E fantastic!

— Cred că asta a fost o laudă considerabilă, îi şopti Laura lui Bell.

— Pe mine nu prea m-a impresionat în copilărie. Poate fiindcă, din câte ţineam eu minte, existase dintotdeauna.

Când el îi oferi braţul din nou, ea îl acceptă.

— Unde e salonul de biliard?

— Pe aici, răspunse el, indicând direcţia cu mâna. Când se apropiară de încăpere, Bell îşi auzi prietenii şicanându-se reciproc. Bătu scurt în uşă şi o deschise. Fără cuvinte murdare, domnilor! Intră o doamnă.

Harry şi Colin se întoarseră spre ei cu tacuri în mâini. Ambii părură uşor uluiţi. Laura era genul de femeie care făcea bărbaţii să îi arunce şi o a doua, ba chiar şi o a treia privire. Un sentiment bizar de posesivitate i se înfipse în suflet, ceva ce nu mai simţise niciodată. Îşi spuse că era

doar o emoţie prostească, de moment, şi totuşi nu reuşi să se scuture de acea stare.

— Am invitat-o pe Lady Chesfield.

Harry şi Colin se înclinară.

— Sunteţi foarte bine-venită, spuse Harry. Jucaţi biliard?

— O, nu, dar am să încerc să nu vă deranjez cât timp privesc.

— Puteţi să ne deranjaţi oricând, o asigură Colin.

Bell îşi dădu ochii peste cap. Ar fi trebuit să ştie că aveau să flirteze cu ea.

— După părerea mea, Bell, este incomparabilă, spuse prietenul său.

— Asta e bine sau rău? se interesă Laura.

— E un mare compliment pentru tine, o lămuri contele.

— Ei bine, cum sunt singura doamnă, şi deci nu am rivale, nu există riscul să dau voie vanităţii să îmi depăşească bunul-simţ.

— Cred că tocmai m-am îndrăgostit, declară Harry ducându-şi pumnul la inimă.

— De bunul meu simţ? glumi Laura.

Harry îl privi pe Bell.

— Frumoasă şi spirituală. Sunt gelos, să ştii. Dar unde sunt Paul şi Justin?

— Explorează scările în spirală. Se vor sătura la un moment dat şi îşi vor aminti că au venit să joace biliard. Continuaţi-vă partida. Când prietenii lui reluară jocul, Bell se aplecă spre Laura, care se aşezase într-un fotoliu: Voiam să-ţi spun că Justin s-a descurcat bine la lecţia de scrimă de joia trecută. A dat dovadă de răbdare, deşi învăţarea poziţiilor e plicticoasă.

Zâmbetul ei larg era irezistibil.

— E o veste excelentă. Sper că va continua. Are nevoie să rămână ocupat.

— Te-ai simţit bine la Londra până acum? o întrebă el.

— Îmi face plăcere să merg la cumpărături şi am găsit daruri minunate pentru surorile şi fraţii mei, zise ea împreunându-şi strâns mâinile.

Bell observă că reuşise cu abilitate să evite să-şi exprime părerea despre oraş.

— Majoritatea oamenilor fie iubesc, fie urăsc Londra la prima lor vizită.

— Lui Justin i-a plăcut Turnul Londrei. M-am gândit că un loc atât de macabru ar fi atrăgător pentru un tânăr.

— Ai fost la teatru sau la operă?

— Nu încă.

— Sunt sigur că prietenii mei şi cu mine am putea să formăm un grup cu care să mergem la teatru. Ai fi foarte bine-venită.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zâmbi ea.

— Pe toţi dracii, strigă Harry.

— Te afli în prezenţa unei doamne, îl mustră Bell.

— Îmi cer scuze, Lady Chesfield, bâigui Harry roşind.

— Nu-l băgaţi în seamă, spuse Colin. Nătărăul ăsta a deprins bunele maniere la ferma de porci a unchiului său.

— Ha! pufni Harry. Faci doar pe deşteptul fiindcă te-am bătut la două dintre cele trei partide.

— Înţeleg că George nu a ajuns încă, spuse Bell.

— Nu l-am văzut.

Colin ţinti şi trimise ultimele două bile în buzunare.

— Am câştigat!

— Mă duc după Justin şi Paul, se oferi Harry.

— Mulţumesc, spuse Laura. Mă tem că atâta alergat o să-i epuizeze pe servitori.

Lui Bell îi plăcu faptul că era atentă şi la nevoile servitorilor. Mult prea mulţi aristocraţi îi tratau cu indiferenţă. Tatăl lui îl învăţase de la o vârstă fragedă să îi respecte pe toţi cei care lucrau pentru el. Îşi încleştă fălcile în faţa acestui gând nepoftit şi îl alungă.

— E ceva în neregulă? vru Laura să ştie.

Era perspicace, dar el refuza să lase acea amintire deprimantă să îi strice seara.

— Nu e nimic.

— Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să îi interzic fiului meu să alerge pe scări.

— Nu e asta.

— Nu vreau să profit de bunăvoinţa ta, şopti ea.

— Nu m-ar deranja dacă ai face-o, răspunse contele cu o voce uşor răguşită.

— Am mai căzut o dată în cursa asta, îi aminti Laura fluturând mustrător un deget.

— Atunci ar fi bine să îţi întind una mai bună.

— Ai grijă. S-ar putea să te păcălesc să cazi tu în cursa mea.

— Ce ai să-mi faci? întreba el, coborând glasul.

— Am să te leg în lanţuri şi cătuşe până ai să implori îndurare.

O, Doamne! Se imaginã cu încheieturile mâinilor legate cu eşarfe de mătase şi pe Laura coborând cu săruturi pe trunchiul lui până îi ajungea la mădular.

— Ai o scânteiere foarte neruşinată în ochi, remarcă ea.

— Am o imaginaţie foarte neruşinată, spuse el, simţind cum tensiunea îi creştea între picioare.

Îi aruncă o ocheadă lui Colin şi văzu că îşi pregătea concentrat lovitura. Îşi strânse degetele pe încheietura subţire a mâinii ei şi o privi în ochii verzi. Buzele i se întredeschiseră uşor şi toate instinctele îi spuseră că şi Laura îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea.

Păcănitul bilelor pe suprafaţa de postav verde îl readuse în prezent. Îi eliberă încheietura exact când Harry intră în salon.

— Justin şi prietenul lui au găsit tablele. Mă îndoiesc că îi vom vedea prea curând.

— Mai facem o partidă? întrebă Colin.

— Sigur, răspunse Harry, luând un tac.

Bell îşi îndreptă din nou atenţia asupra Laurel:

— Pot să-ţi ofer un pahar de vin de Xeres?

— Da, mulţumesc.

Se duse la bufet şi îi umplu un pahar, iar lui îşi puse două degete de brandy. Când se întoarse la ea, Laura clipi surprinsă în faţa paharului plin.

— Nu încerci să mă îmbeţi, nu?

— Doar puţin.

Roti paharul cu brandy şi inspiră mirosul, iar ea sorbi din vinul de Xeres.

— Nu am mai băut brandy niciodată.

— Vrei să încerci?

— E tare? Cum el dădu din cap afirmativ, Laura decise: Rămân la vinul de Xeres. Mă ameţesc puţin chiar şi după un singur pahar.

El zâmbi, spunându-şi că i-ar fi plăcut să o vadă ameţită. Ea îşi îndreptă atenţia spre partida de biliard. Bell profită de ocazie pentru a-i studia chipul. Din profil, genele îi erau lungi. Uşoara rotunjime a obrajilor îi dădea un aer dulce, făcând-o să pară mai tânără decât cei douăzeci şi opt de ani ai săi.

— Ce e? îl întrebă ea nedumerită, însă contele clătină din cap.

Harry ţinti bila, îşi reajustă poziţia şi lovi. Ultimele două bile alunecară în buzunare.

— Victorie, strigă el, agitând tacul.

— Harry e excesiv de modest, îi spuse Colin Laurei, făcând-o să râdă. Bell, arată-i trucul tău.

— Ai un truc? întrebă Laura.

— Nu e cu adevărat un truc.

— Nu vă lăsaţi păcălită, spuse Harry. E foarte impresionant.

— Atunci insist să îmi oferi o demonstraţie, îi ceru ea.

Bell puse ambele pahare pe o măsuţă, apoi îi întinse mâna. Din nou, fu izbit de cât de mică era mâna ei. Când se ridică în picioare, creştetul capului ei abia dacă îi ajungea până la bărbie. Era cu mult mai scundă decât majoritatea femeilor.

— Am să mă străduiesc, dar uneori nu funcţionează, îi spuse.

— Ce e? întrebă ea,

— O să vedeţi, spuse Harry, Bell este un bărbat eu numeroase talente.

Tăcut, alinie bilele într-un triunghi perfect şi aşeză bila albă separat de ele, după care luă tacul şi ţinti bila albă. Împinse tacul peste mână şi rămase cu privirea fixată asupra ţintei. Întreaga lui atenţie se concentră ca să lovească bila cu forţa potrivită. În secunda următoare, bilele se împrăştiară şi alunecară în cele şase buzunare diferite.

— A fost grozav, exclamă Laura bătând din palme.

— Prietenul nostru e un tip grozav, spuse Colin de lângă bufet, unde era ocupat să îşi toarne un brandy.

— Oare cum ai învăţat să faci asta? întrebă ea.

— E vorba de o lungă experienţă, zise el.

— Eşti prea modest. Mă îndoiesc că eu aş reuşi să vâr chiar şi o singură bilă într-un buzunar.

— Bineînţeles că ai reuşi dacă ai şti ce faci.

— Sunt destul de sigură că nu aş reuşi.

Bell îi făcu semn să se apropie.

— Îţi arăt eu, Când ea se apropie cu un aer de uşoară nelinişte, îi spuse: Va trebui să-ţi scoţi mănuşile.

Degetele ei tremurară puţin când trase de vârfuri.

— Harry, hai să ieşim în grădină. La o ţigară, spuse Colin.

Bell îşi păstră o expresie impasibilă, dar în sinea lui îşi aprecie prietenii pentru că ştiuseră când să se retragă.

— Haide, te ajut eu, se oferi el. Dacă îmi dai voie.

Ea ezită un moment, apoi dădu din cap.

Prinse mănuşa de vârfuri mai întâi, pentru a o lărgi, apoi întinse mâna spre partea de sus a braţului ei şi găsi pielea fină ca mătasea. Derulând lent mănuşa lungă în josul braţului ei subţire, se imagină făcând acelaşi lucru cu un ciorap şi sărutând carnea moale astfel dezvelită.

Respiraţia ei se accelerase, la fel şi a lui. Trase şi de degetele celeilalte mănuşi din piele de ied pentru a o lărgi. Apoi începu să o coboare centimetru cu centimetru pe braţul ei. Când îi scoase mânuşa, îi întâlni privirea şi aproape se clătină în faţa expresiei pătimaşe din ochii ei verzi. Rămase acolo, incapabil să se mişte. Tensiunea era palpabilă, iar parfumul ei de trandafir era ca o poţiune magică, învolburându-se în el cu fiecare răsuflare.

Dar nu putea sta aşa la nesfârşit. Prin urmare, o conduse la masa de biliard şi îi întinse tacul.

— E mai greu decât m-am aşteptat, remarcă ea.

— Poziţionează-ţi piciorul drept în faţă şi stângul în spate, o sfătui Bell oprindu-se în spatele ei.

— Şi mai departe? se interesă ea, cu respiraţia întretăiată.

— Pune tacul peste mână, între degetul mare şi cel arătător.

— E cam ciudată poziţia.

— Ai să te obişnuieşti. Acum prinde capătul tacului şi plimbă-l în faţă şi în spate peste mână.

Laura mânui stângace tacul. Bell veni mai aproape şi îşi puse mâna peste a ei. Răsuflarea lui făcu să-i tresară bucla de lângă ureche.

— Tacul e puţin cam lung pentru tine, dar sunt sigur că te poţi adapta. Relaxează-te şi păstrează un ritm constant de du-te vino.

Dumnezeule, începea să se încingă doar gândindu-se la ceea ce îi descria.

— Aşa? întrebi ea răguşită.

— Excelent. Vezi bila albastră?

— Da.

— Obiectivul e să loveşti direct bila albă, când împingi tacul, ca să o deplasezi pe cea albastră.

— Mă îndoiesc că pot să o lovesc cu suficientă forţă.

— Îţi arăt eu. Apoi îşi închise mâna peste a ei la capătul tacului şi o ajută să îl împingă fluid peste mână. Numărăm până la trei. Când Laurei îi scăpă un mic hohot de râs, o mustră: Concentrează-te.

— Da.

— Unu, şopti el.

Ea inspiră tremurător.

— Doi.

Bell simţi din nou tensiunea crescându-i între picioare.

— Trei.

Împinse tacul în faţă. Bila albă se ciocni de cea albastră, făcând-o să se învârtă până în buzunar.

— Bravo, zise el sprijinind tacul de marginea mesei.

— Păi tu ai executat lovitura.

Gura ei era atât de aproape! O dorea prea mult pentru a se stăpâni. Când buzele li se întâlniră, o răsuci în braţele lui şi o ridică pe vârfuri. Se aplecă spre ea, sprijinindu-i spatele cu mâinile. Când ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, îi captură buzele cu limba. Laura scoase un sunet slab, feminin, iar el nu mai reuşi să se gândească decât la cum să îi smulgă mai mult. Îşi lăsă mâna să alunece peste talia ei subţire şi îi prinse în palmă sânul. Când ea îşi arcui spatele, Bell îşi înclină capul şi îşi trecu limba peste marginea decolteului. Ea lăsă să-i scape o răsuflare înfiorată.

Puse din nou stăpânire pe buzele ei. Era atât de dulce! Îşi dorea mult mai mult de la ea. Bărbăţia i se întări şi ştiu că ea o simţea apăsându-i-se pe burtă. Îşi lăsă mâna să coboare pe fundul ei, trăgând-o mai aproape. Frustrarea îşi înfipse colţii în el. Tânjea să-i desfacă panglicile rochiei şi

să o dezgolească, centimetru cu centimetru, de cămăşuţă, jupă, corset şi ciorapi. Mai mult decât orice, îşi dorea să o ducă în camera alăturată, unde ar fi putut să facă dragoste cu ea la nesfârşit.

Naiba s-o ia de treabă! Nu ţinea minte să mai fi dorit vreodată o femeie cu atâta ardoare.

Încremeni când auzi paşi ce se apropiau. O lăsă jos din braţe, iar ea se grăbi să îşi aranjeze corsajul.

— Mânuşile, îi spuse el.

I-o trase pe prima la loc cât de rapid posibil, însă degetele îi deveniră stângace când încercă s-o tragă pe cea de-a doua. Laura îşi luă mănuşa, se întoarse cu spatele şi se apropie de şemineu.

Se auziră voci masculine. Laura icni şi se răsuci pe călcâie. Bell se crispă, ştiind că nu ar fi trebuit să îşi asume riscul de a o săruta.

Harry şi Colin vorbeau tare anume pentru a-l avertiza. Fu cuprins de uşurare. Dacă ar fi intrat fiul ei, ea s-ar fi simţit umilită şi probabil s-ar fi învinovăţit.

Bell îşi întipări o expresie stoică pe chip când intrară prietenii lui.

— Unde sunt junii? întrebă Harry.

— Mă duc eu să-i caut, spuse Bell. Dacă cei doi evadaseră, avea să-i vâneze personal şi să le rupă urechile. Urcă în fugă scara în spirală şi intră în salon, dar nu se aflau acolo. Coborî la parter, unde dădu peste majordom. Nu cumva ai văzut unde s-au dus băieţii? îl întrebă.

— Ba da, milord. Lacheul m-a informat că joacă table. M-am gândit că s-ar putea să le fie foame, aşa că i-am cerut bucătăresei să le ofere nişte fursecuri şi lapte. Sunt în sala de mese.

— Mulţumesc.

Bell oftă uşurat şi porni cu paşi mari într-acolo. Bucătarul francez pe care îl avusese până atunci plecase din cauza unui conflict stupid legat de meniul de la micul

dejun. Îi ceruse chelăresei să o promoveze pe ajutoarea lui la rangul de bucătar-şef. Îl încânta faptul că nu era foarte ambiţioasă în materie de capodopere gastronomice, căci el prefera un mic dejun englezesc simplu, aceasta fiind singura masă pe care o lua acasă.

Femeia era probabil încântată că avea o sarcină atât de uşoară, dar el era satisfăcut atâta timp cât îi pregătea micul dejun obişnuit cu ochiuri, pâine prăjită şi şuncă.

În sala de mese, Bell îi găsi pe Justin şi Paul mâncând sandvişuri şi fursecuri, în timp ce bucătăreasa le turna fiecăruia câte o cană de lapte.

— Băieţii în creştere sunt mereu flămânzi, aşa zicea maică-mea.

— Mai este brânză? întrebă Justin.

— Da, o aduc imediat. Milord, doriţi un sendviş cu brânză şi nişte lapte?

— Nu, mulţumesc, spuse Bell, privind cum cei doi înfulecau mai rapid decât ar fi crezut că e posibil. Ar fi bine să aduci toată brânza, îi sugeră bucătăresei. Altfel s-ar putea să înceapă să ronţăie din mobilă.

Lui Paul i se opri laptele în gât, făcându-l să se înece. Bucătăreasa îl lovi peste spate:

— Nu-i nicio problemă. Mai aduc o carafă de lapte.

Colin şi Harry intrară în sala de mese însoţiţi de Laura. Bell se simţea oribil faţă de ea, însă nu-şi putea cere scuze chiar atunci.

— Lady Chesfield a început să îşi facă griji când a văzut că nu te-ai întors imediat, spuse Harry. Griffith ne-a trimis aici.

Bucătăreasa îşi puse mâna dolofană în şold.

— Am să aduc mai multă mâncare, având în vedere că toată lumea e flămândă.

— O, te rog, nu te deranja, zise Laura.

— Nu-i niciun deranj. Vai, sunteţi frumoasă, dar v-ar prinde bine să vă îngrăşaţi puţin. Bărbaţilor le place puţină

carne pe oase, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Luaţi loc, revin imediat.

— Volubilă bucătărească ai, remarcă Harry muşcând dintr-un fursec.

— Până acum nu a scos niciun cuvânt în prezenţa mea, spuse Bell.

— Mmm, murmură Colin delectându-se la rândul lui cu o prăjitură uscată.

Laura turnă lapte într-o cană şi i-o întinse lui Bell alături de un fursec. El încercă să îşi ceară scuze din priviri, dar ea îşi feri ochii din nou.

— Ce e? întrebă Colin. Nu-ţi place laptele cu fursecuri?

— Nu am mai mâncat lapte cu fursecuri de când eram băieţandru.

— O, asta e strigător la cer, exclamă Paul.

— Nu e nimic mai bun, confirmă Harry. La privirea sceptică a lui Bell, se grăbi să adauge: Mă refer în materie de mâncare.

— Dă-i înainte, îl îndemnă Colin. Inevitabil o să-ţi scape vreun porumbel.

— Lasă, spuse Harry sorbind prelung din cană.

Bell trase un scaun pentru Laura la capătul mesei.

— Mulţumesc, spuse ea pe un ton de lemn.

Contele îşi ocupă locul lui obişnuit. Privind-o pe Laura, aflată la celălalt capăt al mesei, îl izbi o senzaţie foarte ciudată că mai făcuse cândva acest lucru. Murmură ceva despre o clarviziune absurdă şi îşi înmuie fursecul în lapte.

— De ce eşti atât de posac? întrebă Justin.

— Şi-a făcut planuri, iar lucrurile au decurs diferit, îi explică Harry.

— Şi ce dacă?

— Lui îi place ordinea, zise Colin ştergându-se la gură.

— Ei bine, ne are pe noi drept prieteni dezordonaţi, spuse Harry.

— Asta e o glumă proastă, replică Justin.

Lui Bell nu-i păsa câtuşi de puţin de ordine. Muşcă din fursecul umezit şi admise în sinea lui că era într-adevăr mai gustos după ce îl înmuiase în lapte. Desigur, nu ar fi recunoscut aşa ceva.

Bucătăreasa veni cu un platou de sendvişuri. Un lacheu aduse o altă tavă cu fructe, nuci, fursecuri şi încă o carafă de lapte, în câteva minute, toată lumea se ospăta cu poftă, mai puţin Laura, care mânca atent o căpşună. Buzele îi erau umede – şi roşii. Distrat, Bell duse cana la gură, însă constată că era plină de firimituri, aşa că o lăsă jos.

— E ceva în neregulă? întrebă Laura.

— Nu.

„Ba da, e. Am greşit faţă de tine.”

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu George, spuse Justin.

— A zis că s-ar putea să aibă alte planuri, zise Paul ridicând din umeri.

— Deci noi venim abia pe locul doi?

— Doar îl ştii pe George. Se răzgândeşte din orice.

— Mie mi se pare un prieten de ocazie, comentă Harry.

— Nu genul de om pe care să te poţi baza, adăugă şi Colin.

Justin îşi împinse farfuria deoparte şi nu spuse nimic.

După o tăcere grea, Laura îi aruncă o privire lui Bell:

— Mulţumesc pentru o seară încântătoare. Ar trebui să plecăm acum. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să ne chemi o birjă.

— Nu, vă duc eu cu trăsura mea.

— Plecăm şi noi. Paul, te luăm şi pe tine, dacă doreşti, spuse Colin.

Bell chemă un lacheu pentru a-i cere să îi pregătească trăsura şi îşi luă la revedere de la prietenii lui în holul cel mare. Câteva minute mai târziu, îi conduse pe Laura şi fiul ei pe trotuar. Ea încercă să discute cu Justin, însă el îi întoarse spatele.

Ar fi fost mult mai bine pentru Justin dacă prietenia lui cu George s-ar fi sfârşit, însă Bell înţelegea mânia băiatului.

O clipă mai târziu avu revelaţia propriei ipocrizii. O făcuse pe Laura să accepte să îi fie prietenă, dar în seara aceea o sedusese la masa de biliard. Merita ceva mai bun de-atât.

O ajută să urce în trăsură. Justin o urmă. Îşi ocupară locurile în tăcere.

Se întrebă dacă avea s-o revadă. Ar fi trebuit să refuze să îl mai primească în casa ei.

Naiba s-o ia de treabă! Fără îndoială se simţea vinovată fiindcă fusese prezent şi Justin. Ar fi vrut să-i spună că nu era vina ei.

Ar fi vrut să îi spună că nu intenţionase nicio clipă să o împingă pe căi greşite, dar ea ştia că nu era aşa, Nu era prima dată când o ispitise să ajungă în braţele lui. În acea primă zi, în salonul ei, Laura căzuse cu totul în cursa lui.

Acum simţi ceva răsucindu-i-se în vintre.

Trăsura se opri greoi. Bell coborî şi o ajută şi pe ea pe trepte. După ce ieşi din trăsură, Justin o luă la fugă pe aleea de la intrare. Când Reed deschise uşa, tânărul se năpusti înăuntru.

— Mulţumesc că ne-ai însoţit, Lord Bellingham. Pot să merg singură în casă.

— Laura, îmi dai voie să intru?

— Dacă e vorba despre… indiscreţia noastră de mai devreme, nu doresc să o discut. Nu ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat. Acum vreau doar să uit.

— Trebuie să discutăm despre asta.

— Nu cred că e o idee bună, spuse ea, strângându-şi mai tare şalul în jurul umerilor.

— E frig şi nu-mi place să las lucrurile nelămurite.

— Prea bine, dar va fi o discuţie scurtă.

Bell ştia destul de bine la ce se referea, dar avea şi el ceva de spus.

— Milady, Lord Bellingham, îi întâmpină Reed.

— Să înţeleg că Justin e sus? spuse ea.

— Da, milady.

— Mulţumesc, Reed, zise Laura crispată.

Când intrară în salon, Bell văzu că focul aproape se stinsese.

— Am să aţâţ focul, dacă doreşti.

— Mulţumesc.

Se aşeză pe canapea şi îşi rearanjă şalul.

El dădu la o parte grătarul căminului şi scormoni cărbunii, retrezind un foc decent. După ce puse înapoi grătarul, se uită la ea.

— Vrei să aprind lumânări?

— Nu, e o risipă, şi avem lumină suficientă de la foc.

Iată o nonă dovadă a diferenţelor dintre ei. Contele nu ar fi ezitat nicio clipă să aprindă o duzină de lumânări, dar el dusese întotdeauna o viaţă privilegiată.

— Probabil mă crezi un diavol, îi spuse, aşezându-se lângă ea. Nu am plănuit ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

— Ştiu.

— Tu eşti o doamnă, iar eu am profitat de tine, răbufni el.

— Sunt o femeie în toată firea, nu o şcolăriţă inocentă de-abia lansată în societate. Nu ai profitat de mine. Am ştiut din clipa în care te-ai oferit să îmi arăţi cum să lovesc bilele de biliard că mă joc cu focul.

— Laura, ţi-am primejduit reputaţia.

— Nu, *eu* mi-am primejduit reputaţia. Aş fi putut să spun nu în orice moment şi nu am făcut-o fiindcă îmi doream să mă săruţi. Dacă ne-ar fi surprins cineva, nu aş fi putut să dau vina pe nimeni în afară de mine însămi. Suntem amândoi adulţi şi trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru acţiunile noastre.

— Nu-ţi pot permite să îţi asumi vreo parte din vină,

zise el clătinând din cap. Eu sunt cel care are atâta experienţă…

— De data asta nu ai să preiei tu controlul, spuse ea pe un ton vehement. De la bun început ai încercat să îţi impui autoritatea, îţi sunt recunoscătoare pentru cât m-ai ajutat cu fiul meu, dar nu sunt neputincioasă.

— Sunt obişnuit să controlez tot. Administrez proprietăţi şi servitori de câţiva ani deja. Mi-a intrat în sânge.

Laura se ridică şi, firește, se ridică şi el.

— Habar nu ai câte lucruri am fost nevoită să gestionez singură. Cine crezi că a avut grijă de soţul meu suferind? Eu am făcut-o, fiindcă ştiam că nimeni n-ar fi făcut-o mai bine. Cine crezi că a organizat servitorii şi a luat deciziile la Hollwood Abbey? Cu siguranţă nu Montclief.

— Glumeşti!

— Ţi-e chiar atât de greu să crezi că o femeie are inteligenţa şi capacitatea de a face toate aceste lucruri?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. În fond, se obişnuieşte ca gentlemenii să fie cei care se ocupă de toate aspectele ce ţin de proprietăţi. În sarcina femeilor cad problemele casnice.

— Ei bine, ai în faţa ta o femeie care a reuşit să se ocupe şi de unele şi de celelalte, din necesitate. Presupun că nu poţi să afirmi acelaşi lucru.

— Eu îi las pe servitori să se ocupe de problemele casnice. Ne abatem de la subiect însă.

— Cred că ar fi bine să pleci înainte să spun ceva ce am să regret.

— Ce am făcut greşit acum? Am încercat să-mi cer scuze, dar nu mi-ai dat voie.

— A fost o seară interesantă, milord.

— Laura, nu ai să-mi închizi gura. Îmi pare rău că te-am subestimat. Aveam cele mai bune intenţii, dar presupun că pot fi cam tiranic uneori.

— Cam tiranic? pufni ea. E doar vina mea. M-am bazat prea mult pe tine fiindcă îmi era teamă că am să-mi pierd fiul.

— Nu e nimic rău în a accepta ajutor.

— Sunt recunoscătoare pentru sprijinul pe care mi l-ai acordat în privinţa fiului meu, dar sunt obişnuită să am grijă de alţii încă de când eram mică.

— Ştiu, spuse el. Eşti o mamă bună, Laura.

Ea îi întâlni privirea.

— Ai ştiut cum să te descurci cu Justin. Cum el nu răspunse, continuă: Ai învăţat asta de la cineva.

Ticăitul ceasului răsună asurzitor.

— De la tata, spuse Bell în cele din urmă.

— Cred că ar fi mândru de tine, şopti ea ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz.

Trăsăturile contelui se crispară.

— Te-am reţinut prea mult. Noapte bună.

*

Laura îşi puse cămaşa de noapte şi se strecură în aşternuturi, însă nu reuşi să adoarmă. Mai devreme fusese atât de furioasă pe el! Voia să îşi asume întreaga vinovăţie, ca şi cum ea ar fi fost prea stupidă ca să înţeleagă exact ce se petrecea în salonul de biliard. Bell îi vorbise ca şi cum ea nu ar fi fost în stare să se descurce singură, dar îl pusese la punct.

Contele chiar nu înţelesese că felul în care se purta cu ea o înjosea. Îi acceptase ajutorul, însă fusese mult prea autoritar. Poate era un fel de instinct cavaleresc din partea lui, dar în seara aceea îl dusese prea departe.

Apoi, cumva, discuţia lor deviase dramatic. Încă o tulbura expresia chinuită din ochii lui. Se întrebă cât de greu îi fusese să pronunţe cuvântul „Tata”.

Lady Atherton îi spusese că, după tragedie, Bell

călătorise pe Continent şi se întorsese complet schimbat. Pretindea că are gheaţă în vene, spusese ea. Laura bănuia că îşi ascundea rănile în spatele unei faţade de cinism.

Bell îşi pierduse familia, dar nu cunoştea niciun alt detaliu.

Era chiar posibil că nimeni să nu fi ştiut circumstanţele, eventual cu excepţia prietenului care îl însoţise pe Continent.

În seara aceea văzuse magnifica reşedinţă londoneză ce era de mai multe generaţii în familia lui şi se întrebase cum putea Bell să o abandoneze. Tatăl lui ar fi vrut cu siguranţă ca el să ducă mai departe moştenirea familiei.

Ceva îi sâcâia mintea. Bell refuza să se căsătorească, deşi toate proprietăţile lui aveau să ajungă în patrimoniul Coroanei după ce murea. Ar fi putut foarte bine să le vândă, şi totuşi le păstrase.

Să fi fost oare fiindcă erau tot ce îi mai rămăsese de La familia lui? Date fiind circumstanţele, era ilogic să nu vândă, dar emoţiile erau ilogice.

Durerea putea să sfâşie în bucăţi inima unui om. Îşi aminti când stătuse la căpătâiul lui Phillip, implorându-l pe Dumnezeu să i-l mai lase încă puţin, deşi dragul ei soţ suferea. După moartea lui se simţise vinovată, dar tatăl ei îi spusese ca încercarea de a negocia era o reacţie comună în faţa pierderii inevitabile a unei persoane dragi.

Familia ei o susţinuse în acele săptămâni dificile de la început. Izbucnea în plâns adesea, de pildă când găsise ceasul de mână pe care îl rătăcise Phillip sau la vederea unor obiecte banale precum un pieptăn. Dar Justin avusese nevoie de ea, iar acest lucru o ajutase să îşi continue viaţa. Partea cea mai copleşitoare a durerii se atenuase încetul cu încetul.

Bănuia că Bell nu trecuse prin etapa atât de importantă a jelirii. Cel mai probabil îşi ridicase bariere pentru a ţine trecutul la distanţă şi a se zăvori în faţa

durerii. Nu putea fi sigură de nimic, în afară de faptul că trecuse printr-un şoc uriaş la o vârstă fragedă. Bell avea nevoie de ea, dar cum ar fi putut să ajungă la el?

Nu-i venea să îl întrebe despre familia lui. Cel mai probabil s-ar fi înfuriat şi ar fi refuzat să vorbească despre tragedie. Totuşi, în seara aceea se deschisese puţin. Merita să încerce. Era prietenul ei, iar ea ţinea la el. Şi nu puţin.

Capitolul 7

Clubul White, seara următoare

Bell era cufundat într-un pahar de brandy şi o doză de proastă dispoziţie. Laura îl compătimise cu o seară înainte. Nu voia mila ei. Dumnezeu îi era martor că avusese parte de suficientă compătimire când se întorsese în Anglia cu un an în urmă. Femeile, tinere şi bătrâne, veniseră la el cu expresii mâhnite şi rostiseră platitudini. „Timpul vindecă orice rană.” „Familia ta e într-un loc mai bun.” „A fost voia lui Dumnezeu.” Nu le răspunsese niciodată; se mulţumise să le întoarcă spatele şi să plece.

Cel mai mult îi displăcea când alţii manifestau o curiozitate morbidă faţă de moartea familiei lui şi decizia lui de a părăsi Anglia timp de patru ani.

Noaptea trecută, Laura îl sărutase pe obraz şi îi spusese că tatăl lui ar fi fost mândru de el. Îndrăzneala ei îl înfuriase şi, când ajunsese acasă, simţise nevoia de a sparge ceva. Dintre toţi oamenii, ea chiar ar fi trebuit să ştie să nu recurgă la clişee în faţa unei morţi lipsite de sens.

Se încruntă la licoarea de culoarea chihlimbarului. În adâncul sufletului ştia că Laura nu aruncase acea frază pe negândite. El intrase în defensivă fiindcă detesta orice fel de slăbiciune, în special coşmarurile. Trebuia să rămână

puternic, fizic şi mintal. Şi să aibă întotdeauna controlul.

Ospătarul veni şi îi reumplu paharul, iar Bell dădu pe gât întreaga cantitate de brandy din două înghiţituri.

— La dracu', bombăni el, exact când Harry şi Colin se aşezară la masa lui.

— Ce-ai zis? se încruntă Harry.

— Am înjurat, răspunse Bell, umplându-şi din nou paharul.

— O, nu, spuse Colin. Uită-te la el. Se îmbolnăveşte de dragoste.

— Vrei să spui dorinţă, îl corectă Harry, pentru văduvă.

— Bineînţeles că e vorba de văduvă, râse Colin. Este frumoasă şi dulce.

— Nu mă îmbolnăvesc de dragoste.

— Probabil a avut loc o ceartă între îndrăgostiţi azi-noapte. Nu-ţi face griji, bătrâne. Împăcarea e cel mai dulce moment, nu-i aşa?

Bell simţi cum duşca de brandy îi arde gâtlejul. Îşi drese vocea şi mormăi:

— Nu mă îmbolnăvesc.

Crezuse că ea era diferită, dar îi văzuse expresia din ochi. Laura voia să îl repare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu voia ca ea să-l cocoloşească. Nu voia să-l sărute pe obraz. Şi era a naibii de sigur că nu voia ca ea să-l consoleze.

Ospătarul se opri şi îi umplu din nou paharul de brandy. Bell luă o înghiţitură şi îşi privi prietenii. Ceva era în neregulă.

— Sunteţi tăcuţi, observă el.

— Căscăm gura la tine, replică Harry.

— De ce?

— Fiindcă suferi de inimă frântă, spuse Colin.

— Eu nu am inimă care să se frângă.

— Bineînţeles că ai, altfel ai fi mort, spuse Harry.

— Chiar trebuie să iei totul atât de la propriu? oftă posomorât contele.

Colin înţepeni.

— Care e problema acum? întrebă Bell.

— Nu e nimic.

— Aşa-i, totul este perfect în regulă, zise Harry. Nu ai inima frântă.

— De ce vă purtaţi mai ciudat decât de obicei?

— Cred că ar fi bine să-i spui, zise Colin.

— Eu? Nu, spune-i tu, replică Harry.

— Ce anume să-mi spuneţi?

— E vorba despre rivalul tău, spuse Colin.

— Nu am niciun rival, declară Bell.

— Cel cu început de chelie, preciza Harry.

— Pembroke, adăugă Colin. Se laudă în gura mare că i-a făcut o vizită lui Lady Chesfield azi-dimineaţă.

— Ha! Probabil i-a cerut majordomului să-i spună că nu e acasă, zise Bell,

Harry şi Colin se uitară unul la celălalt.

— Spune-i tu, îl îndemnă Colin.

— Nu, e rândul tău, replică Harry.

— Ţin minte clar că eu i-am spus ultima dată, zise Colin.

Bell bătu cu pumnul în masă:

— Spuneţi odată!

— A primit-o pe Lady Atherton, zise Harry.

— Şi ce dacă? Sunt prietene.

— Şi pe Pembroke, mormăi Colin. Ai un rival la afecţiunea lui Lady Chesfield.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji, adăugă Harry. Te va alege pe tine în defavoarea lui Cheliuţă.

— Ea nu îşi doreşte un pretendent – niciun soţ, afirmă contele golindu-şi paharul.

— Spune-i asta lui Pembroke, zise Colin.

— De ce? Ea nu îl vrea.

— Nu, voiam să zic că Pembroke vine încoace.

Bell se uită peste umăr tocmai când Pembroke se apropia ţanţoş de masa lor.

— Bellingham, am auzit că trăsura ta a fost văzută aseară la reşedinţa lui Lady Chesfield. Cum Bell nu reacţiona, mulţumindu-se să-şi acopere un căscat, Pembroke urmă: M-am gândit că ar trebui să ştii că mi-am exprimat îngrijorarea în faţa doamnei cu ocazia vizitei pe care i-am făcut-o dimineaţă. M-a asigurat că nu ai făcut decât să îi aduci acasă, pe ea şi pe fiul ei, în trăsura ta.

— Ai terminat? întrebă Bell.

— Nu, nu am terminat. Am informat-o pe Lady Chesfield în privinţa reputaţiei tale legate de femei, iar dânsa m-a asigurat că nu eşti un pericol pentru ea.

Bell îşi îngustă ochii, studiind maniera ciudată în care îşi pieptănase Pembroke părul.

— Ai trecut la o coafură nouă?

Faţa lui Pembroke deveni stacojie.

— Habar nu am la ce te referi.

— Înţeleg. Ai pieptănat câteva fire peste pata de chelie. Ingenios.

— N-ai decât să îţi faci plăcerea de a mă insulta, dar pe mine mă va alege.

— De ce-mi spui asta?

— Am vrut să te avertizez. Intenţionez să îi fac o propunere onorabilă.

Bell pufni în râs la ideea că Laura ar fi putut fi logodită cu doi bărbaţi deodată, deşi logodna lor nu era autentică.

— Nu vei mai râde când o să ne anunţăm logodna.

— Eşti al naibii de sigur de tine, spuse Bell, dar hai să-ţi vând un pont. Ea nu îşi doreşte un soţ.

— De unde ştii?

— Mi-a spus.

— Ha! I-ai cerut mâna, iar ea te-a refuzat, zise Pembroke, ridicând vocea.

O tăcere grea se lăsă la mesele din apropiere. Alţi bărbaţi se zgâiau la ei.

— Nu i-am cerut mâna, ripostă Bell furios.

— Oricum nu te-ar fi acceptat.

Bell se ridică, înălţându-se amenințător deasupra lui Pembroke.

— Strămoşii mei au fost invadatori barbari. Au atacat castele, au jefuit comori şi au răpit femei. În venele mele curge sângele lor.

Pembroke ridică bărbia, ceea ce făcu colţul gulerului să îl înţepe în obraz. Îl dădu la o parte ca şi cum ar fi fost o insectă şi zise:

— Ţine minte ce-ţi spun. Va fi mireasa mea.

Cu această remarcă finală, plecă demn.

Fireşte, Lindmoore, cunoscut mai degrabă ca Lordul Bârfă, se grăbi să vină la masa lor.

— Am auzit că îi faci curte lui Lady Chesfield.

— Nu ai auzit bine,

— E adevărat că soţul ei i-a lăsat o avere considerabilă? se interesă Lindmoore cu o scânteie de lăcomie în ochi.

— Stai departe de ea, rosti Bell scrâşnind din dinţi.

— Doar întrebam, replică Lindmoore. Desigur, mulţi vor fi încântaţi să afle că nu ţi-e promisă ţie.

Zumzetul din încăpere se stinse. Toţi cei prezenţi ascultau cu atenţie.

Naiba s-o ia de treabă. Era cazul să o avertizeze pe Laura că lupii se pregăteau de atac.

*

A doua zi, Laura participă la *o* întâlnire organizată la reşedinţa lui Lady Atherton. Făcu cunoştinţă cu mai multe doamne care o studiară cu priviri pătrunzătoare, făcând-o să se simtă ca expusă într-o vitrină. Vorbeau despre

persoane şi evenimente de care ea nu avea cunoştinţă, dar ascultă politicos. Era interesată de o doamnă anume, mama lui George, prin urmare avu grijă să se aşeze pe scaunul gol de lângă ea.

— Lady Rentworth, mă bucur să vă cunosc în sfârşit. Băieţii noştri sunt prieteni.

Lady Rentworth îşi încreţi sprâncenele.

— Ce interesant.

Vorbise pe un ton plictisit care îi contrazicea afirmaţia.

Laura încercă din nou:

— George a venit de câteva ori în vizită la fiul meu, dar nu l-am mai văzut în ultima vreme.

— Ei bine, e pe undeva.

Prietenele lui Lady Rentworth îşi deschiseră evantaiele şi schimbară priviri amuzate. Laura îşi păstră aerul calm, căci nu voia ca Lady Atherton să ştie că Lady Rentworth şi prietenele ei o luaseră în bătaie de joc.

Fără îndoială îşi formaseră o opinie înainte să o fi întâlnit vreodată. Probabil îi descoperiseră trecutul şi o priveau de sus de la înălţimea poziţiilor lor nobile, căci, în ciuda titlului, ea nu era una dintre ele. Îşi spuse că nu îi păsa, dar ideea era mai uşor de acceptat în teorie decât în realitate. Din nefericire, Lady Atherton îi ceruse să rămână şi după întâlnire pentru a putea să discute, iar acum Laura regreta că acceptase.

Nu îşi dorea decât să plece din salon şi să lase în urmă acele femei arogante. Voia să se întoarcă acasă în Hampshire şi să le ducă daruri fraţilor şi surorilor ei. Voia să se plimbe prin grădină şi să taie flori pentru salon. Cel mai mult, şi-ar fi dorit să poată da timpul înapoi pentru a-şi petrece o după-amiază cu Phillip.

Nu avea însă niciun rost să îşi dorească lucruri imposibil de obţinut. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea, în schimb. Avea o familie mare,

minunată, şi pe fiul ei, toţi oameni pe care îi iubea. Laura îi zâmbi lui Lady Atherton, simţindu-se foarte recunoscătoare pentru prietenia ei. Numeroasele ei scrisori o ajutaseră să menţină legătura cu Phillip, ceva ce devenise din ce în ce mai important pentru Laura de-a lungul anilor. Uneori i se părea că de-abia trecuse un an de la moartea lui, iar alteori i se părea că trecuse un secol. În pofida bolii, Phillip fusese un soţ minunat, şi singurul ei regret era că nu se bucuraseră de mai mult timp împreună.

Când şi ultima vizitatoare plecă, Lady Atherton ceru să li se aducă nişte ceai.

— Adunările astea sunt atât de agitate, remarcă ea. Toată lumea este hotărâtă să audă sau să împrăştie ultimele bârfe. Ai auzit ceva interesant?

— Nu, spuse Laura, coborând privirea.

— Am remarcat disconfortul tău când discutai cu Lady Rentworth mai devreme.

Laura îşi drese vocea.

— I-am spus că fiii noştri sunt prieteni, dar că nu l-am mai văzut pe George recent.

— Cum a replicat?

— A zis că e pe undeva.

Lady Atherton flutură din mână.

— Are instincte materne cât o pisică vagaboandă. Dacă vrei părerea mea, există mult prea mulţi părinţi aristocraţi care îşi lasă copiii în mâinile doicilor şi trăiesc de parcă progeniturile lor nici nu ar exista. E oripilant. Dar scurta voastră conversaţie pare să te fi mâhnit.

Laura îi explică în ce mod aflase Justin de dezertarea lui George, iar Lady Atherton făcu ochii mari:

— Ai pus piciorul în reşedinţa londoneză a lordului Bellingham!

Laura se încinse la faţă când îi povesti împrejurările.

— Poate că nu ar fi trebuit să merg, dar m-a convins.

Camerista intră cu o tavă de ceai. Lady Atherton turnă

şi îi întinse o ceaşcă Laurei.

— A fost foarte convingător, nu-i aşa?

— O, da.

— Ca să vezi, spuse Lady Atherton.

— Nu ştiu la ce te referi, replică Laura.

— Bineînţeles că ştii.

— Nu va putea exista niciodată mai mult decât prietenie între noi.

Nu avea să-i dezvăluie ce se petrecuse în salonul de biliard.

— Chiar aşa? O prietenie platonică? Ce interesant. Lady Atherton îi zâmbi viclean. Majoritatea femeilor s-ar fi grăbit să profite de şansa de a i se alătura în budoar.

— Eu nu sunt majoritatea femeilor.

— Nu, nu eşti, şi tocmai acesta e motivul pentru care este atras de tine.

— Nu am să atrag ruşinea asupra mea sau a familiei mele pentru o scurtă aventură amoroasă. Şi în mod cert nu am să mânjesc amintirea lui Phillip.

— Scuză-mă o clipă, spuse Lady Atherton.

Laura o privi apropiindu-se de bufet, unde turnă o băutură necunoscută în două pahare. Când se întoarse la canapea, îi întinse un pahar.

— Când eram mai tânără, nu aş fi îndrăznit niciodată să beau un pahar de vin de Xeres după-amiaza. Dar, pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama că toate regretele mele erau legate de oportunităţi de care nu am profitat. Când nu eram decât o copiliţă, am fost pe punctul de a ceda în faţa presiunilor părinţilor mei de a mă căsători cu un marchiz. Desigur, el era mult mai în vârstă şi s-ar fi dovedit o partidă strălucită în ochii societăţii. Dar eu eram îndrăgostită de Alfred. La vremea respectivă, el era cel mai mic dintre fraţi, fără şanse la moştenire. Mi-am asumat riscul şi l-am aşteptat. În cele din urmă chiar a ajuns să moştenească titlul de conte.

— Probabil eraţi foarte îndrăgostiţi, spuse Laura.

— Morala poveştii mele e asta: nu lăsa regulile să-ţi pună piedici. Ai o singură viaţă. Profită cât poţi de ea.

— Mulţumesc pentru sfat.

— Sunt şi opţiuni mult mai rele decât Bellingham, o avertiză Lady Atherton.

— Nu caut nimic mai bun.

— Ce te-ar ispiti? Iubirea adevărată?

— Te asigur că Lordul Bellingham nu îmi oferă aşa ceva.

— O femeie inteligentă ştie cum să ducă un bărbat la altar.

— El nu e genul de bărbat care să se lase condus.

— Bea-ţi vinul. Şi dacă eşti inteligentă, ai să-l laşi pe Bellingham să te prindă.

Laura lăsase acest lucru să se întâmple de două ori şi nu vedea nimic inteligent într-o asemenea decizie.

*

Două ore mai târziu, Laura tocmai răspundea unei scrisori de la Rachel când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră!

— Lordul Bellingham doreşte să vă vadă, milady.

— Prea bine. Condu-l sus.

După plecarea lui Reed, Laura se apropie în grabă de oglindă şi îşi ciupi obrajii. Cârlionţii de lângă ureche îi erau puţin cam slăbiţi, dar nu mai avea ce să facă în această privinţă. Îşi spuse că şi-ar fi verificat aspectul înainte de vizita oricui, dar el nu era oricine. Era prietenul ei.

Îşi netezi fustele întrebându-se de ce venise. După discuţia ei cu Lady Atherton, devenise tot mai curioasă în privinţa familiei lui. Cum erau prieteni, ar fi trebuit să se simtă îndreptăţită să-l întrebe despre viaţa lui, mai ales că el nu se ferise s-o iscodească. Situaţia lui era însă

complicată, iar ea ştia din anii în care avusese grijă de Phillip că bărbaţii detestau să trădeze orice fel de vulnerabilitate. Trebuia să aibă răbdare şi să aştepte o ocazie apărută firesc de a deschide subiectul.

Bell bătu la uşă, apoi intră.

— I-am spus lui Reed să nu se mai obosească, fiindcă ştiu să ajung şi singur sus.

— Te rog, ia loc. Sun să ni se aducă ceaiul.

— Nu deranja servitorii. Nu stau mult. Se aşeză lângă ea pe canapea şi îşi drese vocea. Unde e Justin?

— Sus, le scrie bunicilor lui.

— L-ai pus tu să o facă?

— Bineînţeles.

— Am aflat că Pembroke ţi-a făcut o vizită.

— Da, acum două zile. A fost de faţă şi Lady Atherton. De ce întrebi?

Bell inspiră adânc.

— A anunţat la clubul White că intenţionează să îţi ceară mâna.

— Poftim? Laura îşi puse mâna în dreptul inimii. Sunt uluită. Ce îi veni să se facă de ruşine? Nu l-am întâlnit decât de două ori până acum. Cum îndrăzneşte să vehiculeze numele meu în asociere cu al lui? M-a transformat în centrul atenţiei în clubul tău. Am să-i rup urechile dacă se mai apropie vreodată de mine!

— Mai e ceva, spuse el.

— O, nu.

— Era inevitabil să se afle. Acum ştie toată lumea că eşti bogată. Ceea ce înseamnă că vei deveni ţinta vânătorilor de avere.

— N-au decât să îşi aleagă o altă ţintă.

— Eşti o văduvă frumoasă şi bogată, zise Bell.

— Sunt o doamnă, nu un premiu de câştigat.

El o prinse de umeri.

— Laura, ştiu că eşti mâhnită, dar eşti prea deşteaptă

ca să laşi un bădăran să îţi facă zile amare.

— Nu-mi place ideea ca toţi acei bărbaţi să vorbească despre mine.

Gura lui se curbă în acel zâmbet pieziş pe care ea îl cunoştea atât de bine,

— Ei bine, pot să privească, dar nu pot pune mâna.

— Nu vreau nici să mă fixeze cu privirea, protestă ea.

El făcuse acest lucru când o văzuse pentru prima dată, dar, la drept vorbind, nici ea nu-şi ferise ochii.

— Ai acceptat invitaţia la balul dat de Lady Norcliffe?

— Da, Lady Atherton mi-a trimis un bileţel. Ne va duce pe Justin şi pe mine în trăsura ei.

— Dacă stau pe lângă tine, voi ţine la distanţă şacalii.

— Nu te supăra, dar dată fiind reputaţia ta, asta va transmite un alt mesaj, unul care, cel mai probabil, le va da apă la moară bârfitorilor.

— Te referi la reputaţia mea de crai? Nu m-am descurcat prea bine la Capitolul ăsta în ultima vreme, să ştii.

— Poftim? zise ea încruntată.

— Ei bine, în afară de faptul că am băut prea mult brandy la club şi am fumat câteva ţigări de foi.

— Dezgustător!

— Bărbaţii nu sunt la fel de pretenţioşi ca femeile, râse contele.

— Ştiu. Am şi eu fraţi.

— Şi nu am mai găsit nicio înlocuitoare pentru ultima mea amantă. În mod cert, asta îmi scade din faima de crai.

Ea încercă să se elibereze din mâinile lui, dar el o ţinu strâns.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre un asemenea subiect în prezenţa mea?

— Amanta a dispărut acum câteva săptămâni.

— Eşti neruşinat.

— Mi-ai mai spus asta, dar suntem prieteni, şi nu ţi-

am ascuns faptul că au existat femei în viaţa mea. Ea se împinse în pieptul lui tare ca piatra, dar în zadar. Bell continuă: Acum eşti furioasă fiindcă ţi-am zis că nu mă mai ridic la înălţimea reputaţiei mele de mare crai.

— Urmează să-mi spui că ai nevoi.

Replica aceea îi scăpase. Practic era ca şi cum ar fi deschis larg poarta către pierzanie.

— Un bărbat care are nevoi şi le poate satisface şi de unul singur, dar să îţi doreşti ceea ce e atât de aproape şi totuşi interzis e ca şi cum ai bea dintr-un pocal gol.

— Nu, ai putea să bei după pofta inimii, dar fără sentimente tandre pocalul ar rămâne întotdeauna gol.

— Te referi la iubire, zise el dându-i drumul.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu.

Laura simţi o dorinţă copleşitoare să îl încurajeze să-şi deschidă inima, dar şi inima ei era fragilă. Sentimentele tandre ce înmugureau în pieptul ei o speriau, căci nu exista niciun viitor pentru ele, doar o prietenie de un sezon.

— Eşti o femeie aparte, spuse el.

Ea îşi împreună sprâncenele.

— În ce sens?

— Eşti singura femeie care m-a refuzat vreodată.

— Era de mult cazul să primeşti o lecţie de umilinţă.

— Sunt conte, declară el sprijinindu-şi pumnul în şold. Aroganţa vine odată cu titlul.

— Cel puţin eşti sincer. Apropo, să nu încerci să mă aperi de vânătorii de avere la bal. Sunt perfect capabilă să descurajez tot soiul de nemernici.

— Inclusiv pe mine.

— Tu te-ai dovedit destul de hotărât, dar m-am ridicat întotdeauna la înălţimea provocării.

— Dacă te văd cochetând, voi fi mortal de gelos, o avertiză el făcându-i cu ochiul.

— Bănuiesc că nici nu ai să observi.

— O, de ce crezi asta?

— Fiindcă vei fi înconjurat de o duzină de femei, toate întrecându-se să îţi intre în graţii.

— Dar ele nu vor fi tu.

— Bellingham, du-te şi găseşte-ţi un şarpe pe care să îl farmeci.

— Aş prefera să te farmec pe tine… să-ţi fur un sărut.

Bell glumise, dar expresia intensă din ochii lui era menită să o tragă spre el. Îi simţi chemarea şi o parte neruşinată din ea şi-ar fi dorit să se abandoneze în braţele lui, dar nu făcu decât să-şi fluture degetul.

— Sunt invulnerabilă în faţa tentaţiei.

Era o fanfaronadă, desigur.

— Eşti sigură că nu o să te răzgândeşti?

Dumnezeule bun, ar fi putut ispiti şi o sfântă, iar ea cu siguranţă nu era. Dar îşi scuturã cârlionţii şi ridică privirea spre el, uluită din nou de ochii lui albaştri superbi.

— Ştii răspunsul.

— Acum suntem prieteni, aşa că nu poţi să te descotoroseşti de mine aşa uşor. Ţin destul de mult la tine.

Inima ei grăbi puţin pasul. Era o mărturisire, dar ce însemna? Nu putea gândi limpede când el era atât de aproape, iar parfumul lui ameţitor se învolbura în jurul ei.

Bell o trase uşor de cârlionţul de lângă ureche şi spuse:

— Ar fi bine să plec.

Uşor ameţită, Laura îl conduse la uşă.

— Ne vedem la bal, zise el în chip de rămas-bun.

După ce închise uşa, Laura îşi sprijini mâinile de ea. „Ţin destul de mult la tine.” Inima ei continuă să bubuie în timp ce se străduia să înţeleagă dacă sugerase sentimente mai profunde, îi spusese că ar fi fost gelos dacă alţi bărbaţi ar fi flirtat cu ea, dar se întorseseră amândoi la glume şi tachinări, Şi totuşi, nu avusese deloc impresia că glumea. O privise ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul.

Se răsuci pe călcâie şi porni grăbită spre fereastră, dorindu-şi să-l mai vadă o dată. Poate că el avea să ridice privirea şi să-i facă semn cu mâna. Îşi lipi mâna de sticla rece şi, în scurt timp, îl văzu traversând cu paşi mari trotuarul:

— Priveşte în urmă, şopti ea.

El urcă în trăsură fără să se întoarcă. Lovită de un val de realitate, Laura îşi sprijini fruntea de sticlă. Cum putuse fi atât de naivă? Nu era o copilă ameţită, aflată la primul pretendent. Era mai înţeleaptă, şi totuşi încercase prosteşte să vadă mai mult în mărturisirea lui că ţinea la ea. Se referise la ea ca *prietenă.*

Cum ar fi putut să caute o semnificaţie în cuvintele lui când ştia că nu era cazul? Bellingham deprinsese la perfecţiune arta seducţiei; era la fel de firească precum respiraţia pentru el. Flirtul, tachinările, glumele, toate făceau parte din farmecul lui. O, îşi dorise săruturile lui profunde şi umede, dar de la un sărut s-ar fi ajuns la altul, şi apoi la altul. Data viitoare, şi ar fi existat o dată viitoare, şi-ar fi spus că se terminase, dar ar fi fost prea târziu, căci el ar fi ajuns să însemne mai mult pentru ea decât ar fi trebuit, în cele din urmă de la săruturi s-ar fi ajuns la atingeri, iar dorinţa s-ar fi intensificat până când ea şi-ar fi abandonat toate principiile şi i s-ar fi oferit cu totul.

Dacă permitea să se întâmple acest lucru, nu ar mai fi fost aparte, nu ar mai fi fost decât o altă femeie cu care s-ar fi culcat şi pe care apoi ar fi uitat-o. Iar în timp ce el ar fi trecut la următoarea cucerire, ea ar fi rămas să îşi strângă frânturile de inimă zdrobită.

*

Bell bătu în plafonul trăsurii. Când aceasta porni, îşi masă rădăcina nasului. Intrase în casa ei cu un singur scop: să o avertizeze în privinţa vânătorilor de avere. Apoi

ajunsese să o tachineze şi să flirteze cu ea. Ba, pe toţi dracii, încercase chiar să-i smulgă un sărut.

Se învârtiseră amândoi în jurul a ceea ce exista între ei, iar glumele le permiseseră să păstreze un ton relaxat. Dacă ar fi fost doar un flirt, ar fi putut pur şi simplu să râdă şi să fie simpli prieteni. Dar de fiecare dată când se atingeau sau se apropiau unul de celălalt, tensiunea creştea până ajungea să semene insuportabil de mult cu o furtună inevitabilă.

Nu glumise când îi spusese că era prima femeie care îl refuza.

La frumoasa vârstă de douăzeci de ani, constituţia lui costelivă se împlinise. Muşchii i se dezvoltaseră, parţial graţie lecţiilor de scrimă, dar părea şi că era destinat să crească la fel de înalt şi solid ca tatăl lui. Femeile îi observaseră trupul atletic şi comentaseră despre ochii lui albastru intens. El considerase dintotdeauna că îl făceau să arate ciudat, dar nu avea de gând să le contrazică pe numeroasele femei care îl ispiteau în paturile lor.

În toţi anii pe care îi petrecuse călătorind pe Continent, şi în anul care se scursese de când era în Anglia, nu întâlnise niciodată vreo femeie căreia să nu-i poată întoarce spatele.

Intenţionase să îi întoarcă spatele şi Laurei, dar nu o făcuse. Era ciudat cum o singură decizie de a merge la ea cu acea Sticlă schimbase atât de multe. Se gândise să o facă amanta lui, dar îşi dăduse seama aproape imediat că nu era genul acela de femeie.

În tot acest timp îşi spusese că o dorea fiindcă ea refuza să se culce cu el, şi crezuse că era proverbialul fruct interzis. Dacă ar fi fost atât de simplu, nu ar mai fi ajuns să se implice atât de mult în viaţa ei. Ar fi găsit o altă femeie care i-ar fi oferit ceea ce îşi dorea. Dar ceva se schimbase în sufletul lui. Nu înţelegea complet ce era, dar ştia că i se datora Laurei.

Privind în urmă, ceea ce îl uluia era faptul că nici măcar nu încercase să îşi găsească o amantă nouă. O dorea pe Laura, dar ştia că nu putea să o aibă, nu aşa cum ar fi vrut el.

Nu putea să continue astfel, avea să îşi piardă minţile.

Trebuia să-şi găsească o amantă nouă, imediat după balul doamnei Norcliffe.

Trei zile mai târziu

Laura se gândi să îmbrace rochia elegantă cu dantelă, dar ştia că ar fi făcut-o doar ca să-l impresioneze pe Bellingham, ceea ce refuza. După ultima lor întâlnire, hotărâse să se stăpânească.

Contele îi sucise minţile. Care femeie nu ar fi fost flatată de glumele şi flirtul lui? Câtă vreme ţinea minte că nu era mai mult decât o prietenie de un sezon, nu avea motive de îngrijorare, în cele din urmă, îmbrăcă o rochie de zi simplă, albă, şi îşi studie reflexia în oglinda batantă.

— Fran, decolteul ăsta e prea jos pentru zi?

— Eventual aţi putea vârî o eşarfă în corsaj.

Camerista se duse la dulap şi scoase o eşarfă destul de transparentă. După ce Fran o ajută să şi-o aranjeze, Laura se privi din nou în oglindă. Nu o acoperea decât foarte puţin, dar orice altă ţesătură mai grea ar fi arătat nefiresc.

Îşi ciupi obrajii şi coborî în salon, unde îl găsi pe fiul ei trântit într-o rână pe un scaun. Laura se aşeză pe canapea.

— Justin, expresia ta acră nu îmi place deloc. Lordul Bellingham va sosi în curând pentru lecţia ta de scrimă. Ar trebui să fii recunoscător pentru această şansă, dar dacă nu poţi să fii, spune-mi acum. Am să-i explic Lordului Bellingham că nu mai eşti interesat de scrimă.

— Nu lecţiile de scrimă mă irită, ci felul în care

vorbeşte cu mine ca şi cum ar avea vreun drept să-mi spună ce să fac. Nu e tutorele meu.

— Chiar e atât de greu de îndurat? oftă ea. Ar fi putut cu uşurinţă să te ignore, dar nu a făcut-o. Şi ştii de ce?

— Da, fiindcă adevăratul lui obiectiv eşti tu, pufni tânărul.

— Nu, Justin. A fost de faţă în ziua aceea când a venit unchiul tău şi a tras concluzia că Montclief ar fi un tutore oribil pentru tine. Nu m-am aşteptat să mai revină după aceea, dar a făcut-o fiindcă era îngrijorat.

— El ce are de câştigat din asta? Pe tine.

— E doar un prieten, nimic mai mult. Cred că ai putea învăţa foarte multe din înţelepciunea lordului Bellingham.

— Cum poţi să spui aşa ceva când îi cunoşti reputaţia?

— Tu îi vezi o singură latură. Oamenii sunt mult mai complecşi. Am ajuns să îl cunosc destul de bine şi este un bărbat foarte onorabil.

— Îi iei apărarea fiindcă ţi-a sucit capul.

— Nu are nevoie să-i iau eu apărarea. Eu afirm doar că ceea ce ştiu despre el din experienţă directă şi din ceea ce mi-a spus Lady Atherton. Dar dacă nu te poţi purta respectuos în prezenţa lui, atunci nu mai merge la lecţiile de scrimă. Am să las această decizie în mâinile tale.

Se auzi o bătaie în uşă.

— I-am spus lui Reed că urc singur, zise Bellingham din prag.

Laura se ridică şi îl privi pe Justin, arcuindu-şi sprâncenele. Băiatul se ridică şi el.

— Deci, voi exersa din nou poziţiile?

— Nu, azi vei învăţa fandări, zise amuzat contele. Peste două săptămâni vei putea să îţi încerci mâna într-o confruntare cu mine.

— Va fi o confruntare inegală, remarcă Justin.

— Eu am ani buni de experienţă, dar aşa am învăţat.

Eşti gata?

Justin dădu din cap, iar Laura zâmbi. Chiar dacă Justin îi purta pică lui Bellingham, acceptase o a doua lecţie. Mişcarea avea să-i facă bine. Avea nevoie de o ocupaţie care să nu presupună aventuri desfrânate cu prietenii lui.

Bell salută din cap câteva cunoştinţe când intră cu Justin în Academia lui Angelo. Maestrul de scrimă îi întâmpină şi se dădu la o parte să-i privească.

— Ţii minte poziţiile de la lecţia precedentă, spuse Bell. Trebuie să te obişnuieşti să avansezi pornind cu piciorul aflat în faţă. Apoi îl aduci în faţă şi pe cel din spate. Vreau să exersezi ţinând complet întins braţul în care vei avea sabia. După ce deprinzi mişcarea, vei învăţa fandarea cu o armă.

— Am înţeles, spuse Justin.

— Uită-te la mine mai întâi, zise Bell, după care îi demonstră mişcarea în faţă. E rândul tău.

Justin o execută perfect.

— Bravo, strigă Angelo bătând din palme.

Justin expiră zgomotos şi încercă din nou. De patru ori din cinci, îi ieşi bine.

— Cred că are un talent înnăscut, spuse Angelo, Acum e timpul să încerci cu o sabie. Dă-mi voie să îţi aleg una.

Bell exersa din nou cu Justin priza pe mâner.

— Partea asta necesită timp, după cum ţii minte.

Tânărul încercă fandarea cu o sabie, dar nu îi ieşi prea bine.

— Ştiu că este puţin frustrant, dar dacă exersezi, ai să înveţi, spuse Bell.

Justin încercă din nou şi din nou, strângând din buze. Când deveni evident că începuse să obosească, Bell îl opri:

— Te-ai descurcat bine azi, dar începi să fii frustrat. Revenim săptămâna viitoare şi o să exersăm din nou.

— În regulă, spuse Justin.

Îşi şterse transpiraţia, îşi luă jacheta şi şi-o aruncă

peste umăr.

Ieşiră din clădire, iar Bell îşi chemă trăsura. Când sosi, îi ceru vizitiului să îi ducă în Hyde Park.

— De ce mergem în parc? se interesă Justin cu un aer bănuitor.

— Intenţionez să port cu tine o discuţie ca de la bărbat la bărbat, replică Bell când trăsura se puse în mişcare.

— Nu vreau să îţi ascult piedicile, oftă posomorât băiatul. Nu eşti tutorele meu,

— Nu, dar fii recunoscător că se întâmplă cu mine şi nu cu jegul ăla de unchi al tău. Şi nici nu am să-mi cer scuze pentru cuvinte. Individul te-a neglijat şi s-a purtat grosolan cu mama ta.

— Pe toţi dracii!

Bell ignoră înjurătura. După cum spusese şi Laura, era mai bine să îşi aleagă bătăliile, în special cu Justin.

Când trăsura intră în parc, contele bătu cu bastonul în plafon pentru a o opri. Justin coborî după el cu umerii cocârjaţi. Bell îl duse pe o bancă sub un stejar umbros. Cerul era uşor înnorat, dar briza era plăcută.

Justin se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Ei bine?

Bell intenţionase să îi ofere sfaturi impersonale şi să lase deoparte propria lui poveste, în cea mai mare parte deoarece nu-i plăcea să discute cu nimeni despre familia pe care o pierduse.

Dar tatăl lui Justin murise şi, într-adevăr, băiatul nu avea nicio figură masculină care să îl călăuzească. Bell ştia că simplul fapt de a-i spune să nu facă una sau alta nu ar fi avut un impact suficient. Avea să-i fie dificil să vorbească despre tatăl lui, dar ştia totodată că era ceva ce trebuia să facă dacă spera să aibă vreo influenţă asupra lui Justin.

Inspiră adânc, apoi expiră.

— Ideal ar fi fost ca tatăl tău să fie acum în locul meu, oferindu-ţi sfaturile de care au nevoie toţi tinerii. El nu e aici, dar eu sunt. Tatăl meu a făcut-o când eram cu un an mai mic decât tine. Ştiu că nu a fost ceva plănuit, fiindcă acţiunile mele au precipitat discuţia.

Justin se încruntă spre el.

— Ce ai făcut?

— Când aveam şaisprezece ani, am cunoscut o servitoare de tavernă. Nu mă puteam gândi decât cum să fac să îi ajung sub fuste. Ignorând chicotitul tânărului, continuă: Fireşte, tatăl meu a aflat. A fost livid de furie. Mi s-au aprins urechile de ruşine cât timp mi-a ţinut o predică usturătoare. Desigur, eu nu am recunoscut decât că o sărutasem, dar avansasem destul de mult cu atingerile. Apoi tata m-a băgat în sperieţi de tremurau şi pantalonii pe mine. Mi-a spus că slujnica primea bănuţi de la zeci de bărbaţi în schimbul unei tăvăleli în aşternuturi. Mi-a spus că cel mai probabil era plină de boli de la numeroşii ei amanţi şi că singurul remediu pentru acestea erau tratamente oribile cu mercur care nu funcţionau întotdeauna.

— Te-a pedepsit? întrebă Justin.

— O, da. M-a pus să curăţ grajdul în fiecare zi, timp de două săptămâni. De atunci urăsc muştele.

— Credeam că ţi-a rupt o varga pe spinare, râse băiatul.

— O, nu. Bătaia cu varga s-ar fi terminat prea rapid. Voia să fie sigur că mi-am învăţat lecţia şi că nu voi uita niciodată niciun cuvânt din ce îmi spusese.

— Tatăl meu nu credea în pedeapsa corporală.

— Bravo lui.

— Şi te-ai mai vârât în bucluc vreodată? se interesă Justin.

— Fireşte că da. Când aveam optsprezece ani, am venit cu prietenii mei la Londra pe durata sezonului. Am decis să mergem la o casă de toleranţă. Aproape mi-au ieşit

ochii din cap de atâta carne dezgolită, dar, când am privit mai îndeaproape, târfele purtau o grămadă de parfum ieftin, iar acesta nu reuşea să ascundă mirosurile neplăcute.

— Te-ai culcat cu vreuna dintre ele?

Bell clătină din cap.

— Fără să ştim noi, fratele mai mare al amicului meu ne-a văzut intrând acolo. El şi prietenul lui ne-au scos de acolo trăgându-ne de gulere. Sincer să fiu, am fost uşurat, fiindcă îmi era teamă că prietenii mei m-ar fi luat peste picior daci nu aş fi urcat cu una dintre târfe.

Justin îşi aţinti privirea în pământ.

— George susţinea că el a fost într-o casă de toleranţă, dar eu cred că minţea.

— Cei care se laudă de regulă mint. Problema e că tu eşti mult prea tânăr ca să te culci cu o femeie, dar după ce mai creşti, foloseşte un capişon. Te va feri de boli şi o sarcină. Şi nu îţi face de lucru cu prostituate. Nu aleg profesia asta fiindcă nu îşi pot stăpâni poftele carnale. Sunt femei şi uneori simple fete care au avut ghinion. Îşi vând trupurile fiindcă nu au încotro. Îl privi pe Justin. Ai *vreo* întrebare?

— Tu câţi ani aveai… prima dată?

— Douăzeci. Ea era cu cinci ani mai mare. Eu unul eram speriat şi umilit, însă m-a învăţat câte ceva. După o pauză, Bell mărturisi: Pentru mine a fost simplă dorinţă fizică, dar ea era văduvă şi cred că se simţea puţin singură. Într-o bună zi, pur şi simplu nu m-am mai întors.

Justin scurmă cu gheata în ţărână, fără să scoată o vorbă.

— Nu îţi cer decât să ţii minte ce ţi-am spus azi, pentru binele tău, adăugă Bell. Şi, crede-mă, nu ai să orbeşti dacă îţi foloseşti mâna. Când Justin se schimonosi, contele izbucni în râs: Haide. Te duc acasă.

*

Bell intenţionase să rămână în trăsură până cobora Justin, dar Laura ieşi din casă şi veni în grabă spre ei. Coborî să o salute, însă decise să nu zăbovească, nici să o urmeze înăuntru. Ajunsese să petreacă prea mult timp cu ea. Chiar şi prietenii lui începuseră să îl tachineze, iar numele lui era vehiculat în public alături de al ei.

Căzuseră de acord să fie prieteni, dar se întrebă dacă nu cumva se aventurase în ape cam prea adânci.

— Justin, ţi-a plăcut lecţia de scrimă? întrebă ea.

— Pac progrese, răspunse băiatul.

— E modest, interveni Bell. Fiul tău învaţă repede.

Justin îi aruncă o privire enigmatică:

— Mulţumesc.

Contele se întrebă dacă nu cumva se referea şi la altceva în afară de lecţia de scrimă, dar nu avea să afle niciodată.

— Am nevoie de o baie. Put, se plânse Justin.

— Du-te, spuse Laura râzând.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi îşi privi fiul intrând cu paşi mari în casă.

Bell nu ar fi vrut să plece de lângă ea, dar tocmai acest gând îl determină să o facă.

— Te las acum.

Laura se întoarse şi îi zâmbi, iar el simţi ceva dezlegându-se în pieptul lui, deşi nu reuşi să identifice sentimentele. Nu înţelegea decât o nevoie insistentă de a fi lângă ea.

— Aţi fost plecaţi mult timp, spuse ea. Mi-am făcut griji că s-a întâmplat ceva rău.

— L-am dus în Hyde Park şi am purtat cu el o discuţie ca de la bărbat la bărbat, aşa cum ţi-am promis.

— O!

Obrajii ei se colorară în trandafiriu.

— M-a ascultat şi chiar mi-a pus câteva întrebări. Bell inspiră adânc. Discuţia a decurs mult mai bine decât mă aşteptasem.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Am *vrut* să îl ajut, spuse el.

Ochii ei se împăienjeniră de lacrimi. Clipi rapid şi îşi întoarse faţa.

— Ce e? o întrebă contele atingând-o pe braţ.

Laura se şterse uşor cu degetele la colţul ochilor.

— Ai fost atât de amabil şi ne-ai oferit atât de multe! Şi nu ai primit nimic în schimb.

— Prietenia nu ar trebui să presupună obligaţii.

— Da, sunt de acord, spuse ea zâmbind uşor.

Îşi umezi buzele, făcându-l să-şi amintească intens senzaţia pe care o trăise când o ţinuse o braţe şi o sărutase în noaptea aceea în salonul de biliard. De atunci se desfătase cu fantezii în care făcea dragoste cu ea încet, savurând fiecare intrare în corpul ei şi privind-o în ochi. Se tortura singur, dar nu se putea abţine să nu o dorească.

— Intri la o ceaşcă de ceai?

Ar fi vrut să accepte, dar îşi spuse că era mai bine pentru amândoi să creeze puţină distanţă între ei. Îi era teamă că, fără să vrea, crea anumite aşteptări. O femeie ca Laura avea nevoie de un soţ pentru a o face fericită, iar un bărbat ca el nu putea să-i ofere decât o aventură amoroasă trecătoare.

— Mulţumesc, dar mă aşteaptă un munte de hârtii de rezolvat.

Capitolul 8

Balul lui Lady Norcliffe

Avansând prin rândul de invitaţi de la intrare, Laura se bucură nespus că Lady Atherton insistase să îi ia pe ea şi pe Justin la balul lui Lady Norcliffe. După ultima ei întâlnire cu aristocratele, nu era deloc dornica să socializeze cu ele. Dacă îi dădeau peste nas, avea să le ignore pur şi simplu. După încheierea sezonului, ea şi fiul ei aveau să se întoarcă în Hampshire, unde familia şi prietenii îi aşteptau cu drag. Văzuse câte ceva din metropolă şi putea spune cu mâna pe inimă că prefera viaţa la ţară.

Nu ajunseseră prea departe când Harry, viconte de Evermore, veni să îi salute pe ea, Justin şi Lady Atherton. Expresia circumspectă de pe chipul lui Justin o tulbură oarecum, dar spera că nu avea să se plictisească prea tare în seara aceea:

— Trebuie să îmi cunoşti verişoarele, Justin, spuse Harry, ca apoi să le prezinte pe toate şase. Cea mai mică dintre ele, Sarah, s-a lansat în societate de-abia sezonul acesta.

Bruneta Sarah roşi şi coborî genele, iar Laura îşi văzu fiul privind-o transfigurat. Cineva se opri lângă ea. Se întoarse şi îl văzu pe lordul Bellingham.

— Milady, spuse el, înclinându-se mult mai adânc decât ar fi fost necesar.

Parcă încerca să-i transmită un mesaj anume, dar nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a întreba. Poate ar fi fost mai bine pentru ea să nu-l întrebe deloc.

Apoi Bellingham se apropie de fiul ei. Îi văzu conversând. Laura habar nu avea despre ce discutau, dar o clipă mai târziu Justin inspiră adânc şi porni spre Sarah. Fata roşi şi făcu o reverenţă, apoi îl privi ca şi cum ar fi fost perfecţiunea întruchipată. La scurt timp după, Justin o conduse spre ringul de dans.

Bellingham îi aruncă o privire Laurei peste umăr şi îi zâmbi. Inima ei făcu un salt. Intenţionase să îl încurajeze pe Justin să danseze în seara aceea. Îşi ridică fusta de satin alb

şi i se alătură:

— Cred că tocmai ai făcut ceva minunat pentru fiul meu.

— Ţin minte prima dată când am participat la un bal. Am avut nevoie de trei încercări până am reuşit să-mi iau inima în dinţi şi să invit o fată la dans.

— Sper că ea a acceptat.

— Da.

— Probabil ştii cât a însemnat asta pentru mine.

Crezuse că inima îi era la adăpost. Dacă favoarea i-ar fi fost adresată, ar fi putut rezista. Dar cum ar fi putut să-şi stăpânească sentimentele tandre când el demonstrase atâta grijă faţă de fiul ei? Avea să o facă, fiindcă trebuia să le ascundă de toată lumea, în special de Bellingham.

El îşi îndreptă privirea spre ringul de dans.

— Am vrut să-ţi ofer ceva special. Am apelat la prietenii mei, cerându-le sfatul. Ei m-au întrebat care e cel mai important lucru pentru tine.

Îşi întoarse privirea arzătoare spre ea şi nu mai fu nevoit să adauge nimic.

Laura clipi pentru a-şi alunga umezeala din ochi în timp ce el o conduse mai aproape de ringul de dans. Justin o conduse pe Sarah la capătul şirului şi făcu o piruetă cu ea.

— Ecu mult mai înalt decât fata, comentă Laura.

— Priveşte cum se adaptează pentru a compensa diferenţa de înălţime. Cineva i-a fost profesor bun, observă contele.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia. Sufletul ei începu să clocotească, până ajunse să se teamă cu adevărat că avea să-şi piardă inima în mâinile lui. Dar ştia că existau limitări în privinţa a ceea ce era el dispus să ofere. Cel mai important, ştia că el îşi ferea propria inimă, lucru care ar fi trebuit să îi astâmpere ardoarea.

În seara aceea avea să se desfete cu atenţiile lui, dar

mâine, la lumina zilei, avea să îşi aducă aminte că era doar prietenie şi nimic mai mult.

— Dansul se va încheia în curând, spuse Bellingham. Să ne îndepărtăm, ca să nu îşi dea seama că îi priveam.

Laura îi luă braţul şi observă imediat că ceilalţi se zgâiau la ei. Bănuia că Bellingham era un trofeu mult râvnit printre doamnele necăsătorite, şi cel mai probabil şi printre cele căsătorite. Fără îndoială îi purtau pică pentru că îl răpise, dar nu intenţiona să îşi facă griji în privinţa lor. Peste un an avea să îşi amintească acea noapte specială pe care el i-o oferise.

Bellingham o conduse la bolul de punci şi îi turnă o cană. În clipa aceea, Lady Norcliffe se năpusti în faţă:

— Să nu bei! L-am prins pe Harry turnând brandy în bol.

În timp ce gazda le poruncea servitorilor să ducă de acolo bolul de tărie, Colin li se alătură.

— E tradiţia anuală a lui Harry să dreagă punciul servit la balul mamei lui. Insistă că varianta îmbunătăţită e singurul motiv pentru care vine lumea.

— Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi exact din partea lui Harry, în afară de ceva neaşteptat, râse Bellingham.

În seara aceea teoria era valabilă şi pentru el însuşi.

Un bărbat mai în vârstă se apropie de ei. Contele îl prezentă drept unul dintre aliaţii lui politici. Când gentlemanul pomeni de o lege discutată în parlament, Laura înţelese că trebuia să socializeze cu alţii, altfel aveau să apară, în mod cert, zvonuri despre ea şi Bellingham. Tocmai atunci o zări pe Lady Atherton.

— Vă rog să mă scuzaţi. O văd pe prietena mea.

— Înainte să pleci, îmi promiţi să îmi acorzi primul vals? o rugă Bellingham prinzând-o de mână.

O, vai! Cu siguranţă avea să fie o noapte de pomină.

— Cum aş putea să te refuz?

El o sărută pe mănuşă şi o lăsă să plece.

Laura se aşează lângă prietena ei pe unul dintre scaunele de lângă perete şi îşi deschise evantaiul.

— Ce cauţi aici? întrebă Lady Atherton, ridicându-şi la rândul său evantaiul pentru a-şi ascunde cuvintele. Erai ocupată să îl cucereşti pe Bellingham şi l-ai lăsat baltă.

— Ştii că suntem doar prieteni.

O, măcar de n-ar fi fost o mincinoasă atât de stângace!

— Am văzut ce a făcut pentru fiul tău şi am văzut şi expresia de pe faţa ta, pufni Lady Atherton. Eşti îndrăgostită de el.

— Noi doi nu avem un viitor, dar în seara asta recunosc că mi-a sucit puţin minţile. Cum ar putea o femeie să reziste în faţa unui gest atât de atent?

— Aş zice că ai un talent anume pentru a-i face pe gentlemeni să tânjească după compania ta. Pembroke te vânează chiar în acest moment.

— Ştiu. Bellingham m-a avertizat din timp.

— Chiar aşa? Asta e foarte interesant.

— Îi sunt recunoscătoare că mi-a spus. După cum se pare, s-a răspândit vestea că soţul meu mi-a lăsat o avere frumuşică.

— Crezi că Pembroke e un vânător de zestre?

— Nu. Este un bărbat foarte agreabil, dar e aproape prea îndatoritor.

— Pata de chelie e regretabilă, recunosc, spuse Lady Atherton.

Laura clătină din cap:

— Nu sunt atât de superficială încât să judec un bărbat după freză.

— Ei bine, eşti o femeie mai bună decât mine. Laura îşi puse o mână peste gură pentru a-şi înăbuşi hohotul de râs, moment în care prietena ei o anunţă: Pembroke vine încoace. Vai, vai, ce entuziast e!

Laura lăsă să-i scape un oftat prelung. Pembroke o

vizitase de două ori. Prima dată o onorase cu lunga listă de cuceriri a lui Bellingham, ceea ce, într-un final, ajunsese să i se pară o trăncăneală copilărească. A doua oară însă, se concentrase pe propria persoană şi îşi enumerase toate calităţile. La final fusese tentată să îl întrebe dacă nu cumva se voia canonizat.

— Lady Chesfield, ce noroc să vă revăd atât de curând!

— Bună seara, Lord Pembroke.

— Speram să îmi rezervaţi primul vals.

— Îmi pare rău, dar i l-am promis deja unui alt gentleman.

— Cui?

Lady Atherton îşi închise brusc evantaiul.

— Pembroke, ţi-ai uitat bunele maniere? Cum îndrăzneşti să pui o asemenea întrebare? Dacă ţi-ai dorit acel dans, ar fi trebuit să întrebi mai devreme.

El se înclină, iar părul îi căzu fără vlagă peste chelie.

— Vă rog să mă iertaţi. Când se ridică, se grăbi să îşi aranjeze şuviţele subţiri de păr. Pur şi simplu nu pot îndura gândul că un alt bărbat s-ar putea bucura de un singur minut din compania dumneavoastră minunată când aş putea să vă am eu.

— Milord, eu nu sunt o posesiune!

— Bineînţeles că nu sunteţi, încuviinţă el ducându-şi mâna în dreptul inimii. Mă refeream doar la cina de la miezul nopţii. Spuneţi-mi, vă rog, că îmi veţi face marea onoare de a mă însoţi.

Laura încercă disperată să găsească vreo scuză, dar era un bărbat agreabil, chiar dacă puţin cam prea înflăcărat.

— Prea bine, spuse într-un târziu.

— Am să număr minutele până atunci, zise el, apoi se îndepărtă cu un aer voios.

— Dacă aş fi ştiut că e atât de neghiob, nu aş fi

insistat să dansezi cu el la balul meu, murmură Lady Atherton.

— E drept, cam duce lucrurile prea departe uneori, dar în general se străduieşte să fie agreabil.

— Puţin prea mult, după părerea mea.

— O, uite-i pe Justin şi Sarah, spuse Laura. Nu-i aşa că are un aer elegant cum stă sprijinit de stâlp?

— E un tânăr chipeş şi foarte probabil va fi favoritul tuturor domnişoarelor.

— Aşa sper. Întotdeauna mi s-a părut că văd ceva din Phillip în el.

— Uite, au sosit şi întârziaţii, spuse Lady Atherton. Ducele şi ducesa de Shelbourne.

— Într-adevăr, mi-ai făcut cunoştinţă cu ei recent. Ce cuplu fermecător!

— Povestea lor de dragoste e cât se poate de neobişnuită. Aş îndrăzni să spun că a fost cea mai romantică cerere în căsătorie din câte îşi aminteşte lumea.

— Par foarte fericiţi, spuse Laura melancolică.

— Pentru unele cupluri, iubirea e scrisă în stele, oftă prietena ei adresându-i un zâmbet cu subînţeles.

*

Bellingham o văzu pe Laura conversând cu numeroasele verişoare ale lui Harry. Era ceva contagios în râsul ei, iar când zâmbea se lumina pe dinăuntru, ca flacăra unei lumânări. O făcuse fericită în seara aceea, iar acum avea să o invite în sfârşit la vals.

Pe când îşi croia drum prin mulţime, o văzu pe Laura întorcându-se. Bell îşi păstră privirea aţintită asupra ei, continuând să avanseze. O clipă mai târziu, Pembroke ţâşni prin mulţime şi o acostă.

Bell scrâşni din dinţi şi porni cu paşi mari spre ea, ajungând la timp pentru a-l auzi pe Pembroke încercând să

îi fure dansul.

— Ei bine, văd că încă îţi mai aştepţi partenerul, îi spunea Pembroke, Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru neglijenţa contelui. Este caracteristică pentru un crai ca el. Acum, m-aş bucura să îi iau locul.

Bell îl bătu pe umăr. Verişoarele lui Harry îşi ascunseră zâmbetele în spatele evantaielor când Pembroke se întoarse.

— O, ai ajuns prea târziu, Bellingham. M-am oferit deja să îi fiu partener lui Lady Chesfield.

— Mi-a promis mie valsul mai devreme.

— Sunt sigur că nu a ştiut cum să te refuze. Pembroke se întoarse spre ea. Lady Chesfield, daţi-mi voie să vă însoţesc.

— Trebuie să vă aşteptaţi rândul, replică ea. Acum vă rog să mă scuzaţi.

Bell îi oferi braţul. Ea îl luă şi se îndepărtară.

— Îl credeam pe Pembroke un bărbat cu scaun la cap, dar în mod cert şi-a uitat bunele maniere, bombăni Laura.

— Şi-a băgat în cap că suntem rivali la favorurile tale, îi explică Bell.

— Poftim? Asta e absurd!

— De fiecare dată când mă duc la clubul White, ţine neapărat şi îmi spună că ţi-a făcut o vizită sau intenţionează să-ţi facă o vizită.

— A stat mult prea mult ieri. Azi l-am instruit pe Reed să spună că nu sunt acasă.

— Mă bucur să aud asta, rânji contele.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu o să vă întreceţi pentru mine.

— Prea bine. Îmi dai voie să încerc să te impresionez?

— Ştii că ai făcut-o în noaptea asta.

Ajunseră pe ringul de dans, iar el se aplecă şi mai aproape de ea:

— Vreau să îţi ofer încântare.

Laura plecă genele, fiindcă vorbele lui aveau o semnificaţie senzuală.

— Mă derutezi uneori.

— Poate fi de-ajuns pentru noaptea asta? o întrebă, pe când orchestra ataca primele acorduri.

— Pentru noaptea asta.

O prinse de talie şi de mână. Începând să se rotească în ritmul de un-doi-trei, Bell îşi spuse că dansau bine împreună, în pofida diferenţei de înălţime. Îşi imagina că ar fi putut cu uşurinţă să o ridice în braţe.

Când se învârti în cercuri tot mai largi de trei ori, Laura izbucni în râs.

— Mă ameţeşti!

— Cine te-a învăţat să valsezi?

— Phillip, spuse ea, ferindu-şi privirea.

— Scuze, murmură el, dându-şi seama că pusese întrebarea nepotrivită.

— Nu-i cazul. Pe tine cine te-a învăţat?

Toţi muşchii din braţele lui se tensionară.

— Mama.

El deschisese în mod stupid subiectul, şi acum nu ştia cum să scape.

— Eu l-am învăţat pe Justin, îi spuse Laura.

— E norocos, fu tot ce reuşi el să spună.

— Eu sunt cea norocoasă. Dacă nu ai fi fost tu, ar fi trebuit să dansez cu Pembroke.

Bell zâmbi uşor. Îi trecu prin minte că Laura ştia cum să însenineze atmosfera la momentul potrivit. Probabil fusese nevoită să o facă zilnic pentru răposatul ei soţ.

O învârti într-un cerc larg până ajunseră la capătul ringului de dans, apoi îi oferi braţul. Îl surprinse pe Pembroke aruncându-i priviri ucigaşe când o escortă spre bufet.

— Hai să bei o cană de punci.

— Eu cred că ar trebui să ne separăm, spuse ea. Dacă

petrecem prea mult timp împreună, s-ar putea să dăm naştere la bârfe.

— Desigur.

Îi dădu drumul fără voia lui, însă asta îi dicta raţiunea.

Laura avea nevoie să rămână singură pentru a-şi lămuri sentimentele faţă de Bellingham.

— Lady Atherton, mă duc în salonul de odihnă al doamnelor. Trebuie să mă împrospătez puţin.

— Du-te, dragă. E o decizie înţeleaptă. Balurile astea pot fi extenuante dacă nu îţi laşi răgaz de odihnă.

— Mulţumesc. Mă întorc în scurt timp.

Poate că într-o bună zi, curând, avea să ceară sfatul prietenei sale. În seara aceea, emoţiile ei se zbăteau în toate direcţiile. Avea nevoie de timp doar pentru ea, pentru a reflecta la tot ceea ce se întâmplase cu Bellingham în ultimele două săptămâni, Laura era uşor înspăimântată de sentimentele ei şi foarte nesigură în privinţa intenţiilor lui Bell. Dar acolo era problema. El cel mai probabil nu avea nicio intenţie în afară de prietenie. Atunci de ce o încuraja? Nu încăpea îndoială că era exact ceea ce făcuse.

Când ieşi pe palier, Pembroke o aştepta. Era ultimul bărbat pe care ar fi dorit să-l vadă în acel moment, dar el porni glonţ spre ea.

— Iată-vă! Mi-am făcut griji când v-am văzut plecând de lângă Bellingham. Sper că nu a spus nimic care să vă mâhnească.

Laura nu avea de gând să îi explice.

— Îmi cer scuze, dar mă îndrept spre salonul de odihnă al doamnelor.

Pembroke porni pe scări alături de ea:

— Spuneţi-mi ce a făcut şi am să vorbesc eu cu el.

— Nu am nevoie să interveniţi.

— Bineînţeles, nu voiam să fiu băgăcios. Eram doar îngrijorat, dată fiind reputaţia lui.

Pembroke continuă să trăncănească, dar ea îl ignoră.

Când ajunse la următorul palier, el continuă să o însoţească pe coridor, în cele din urmă, Laura se opri:

— Lord Pembroke, nu puteţi să mă urmaţi în salonul de odihnă al doamnelor.

— O, ce greşeală din partea mea! Sincer, m-a vrăjit frumuseţea dumneavoastră şi nu voiam decât să vă amintesc despre cina de la miezul nopţii.

— Nu am uitat, spuse ea continuându-şi drumul.

— Prea bine. Am să număr minutele rămase. Simplul fapt de a vă auzi glasul dulce…

— Lord Pembroke, mă duc în salonul de odihnă al doamnelor. Ar trebui să vă întoarceţi în sala de bal, insistă ea.

— O, da, desigur. Ce neglijenţă din partea mea! Când ea deschise uşa, îi strigă: Nu uitaţi!

Laura se crispă. Şi-ar fi dorit să nu fi acceptat, dar ceea ce era făcut era bun făcut. În salonul de odihnă, se aşeză pe o canapea de două persoane. O cameristă îi oferi bomboane, însă le refuză, în sfârşit putea să se gândească la tot ceea ce se petrecuse în timpul dansului.

Se tachinaseră reciproc, apoi el o luase pe sus într-un vals ameţitor. Totul fusese lejeritate şi amuzament până în momentul în care ea îl întrebase cine îl învăţase să valseze. Simţise tensiunea din braţele lui când el rostise; „Mama”.

Rănile lui erau profunde, după cum aflase de la Lady Atherton. Şi alţii ştiau despre tragedie şi probabil speculau. Se prea putea ca nimeni să nu-l cunoască de fapt. Sau poate că era mai simplu decât credea ea. Vorbea simplu şi nu făcea niciun efort să îşi îndulcească discursul doar fiindcă ea era femeie. Ce mai, nu avea să uite niciodată cuvintele lui despre nevoile sexuale.

În afară de aceste lucruri, ştia prea puţine despre el. Locuia singur şi îşi lua în serios sarcinile din Parlament. Prietenii lui îi spuseseră că îi plăcea să aibă ordine în viaţă. Dar existau şi alte aspecte pe care nu putea să nu le

observe. Felul în care Bellingham se purta cu Justin părea adânc înrădăcinat în el. Adoptase instinctiv disciplina şi principiile sănătoase deprinse de la răposatul lui tată, dar fusese vizibil că îl deranja să vorbească despre tatăl lui în noaptea când ea deschisese subiectul. Ştia ce gen de activităţi le făceau plăcere băieţilor. Mai mult, intuise că Justin era prea timid ca să o invite pe Sarah la dans şi îl încurajase.

Ar fi fost un tată minunat.

Gândul îi apăruse pe neaşteptate în minte, iar acum ar fi vrut să îl alunge, căci în acea direcţie nu o aştepta decât suferinţă. Avea numeroase calităţi şi câteva trăsături iritante, însă un lucru era dar. Nu avea de gând să se căsătorească vreodată şi să ducă mai departe titlul de conte. Iar ea nu se gândise niciodată să se recăsătorească din cauza propriilor ei temeri. Bell ştia că măritişul n-o interesa, prin urmare se simţea în siguranţă cu ea.

Putea să o tachineze, să flirteze şi să spună lucruri care îi făceau inima să tresară. Se străduiau amândoi din răsputeri să se poarte ca şi cum ceea ce exista între ei nu ar fi fost real. Dar era, iar Laura ştia că trebuia să se opună atracţiei pe care o exercita asupra ei.

Peste două ore, era aşezată în sala de mese cu Pembroke şi se juca distrată cu chifteluţele de homar pe care acesta insistase să i le aducă. Nu îi era foame, însă el se încăpăţâna să îi tot ofere fructe şi brânzeturi. Cel puţin scurta lui absenţă era un răgaz de la trăncănitul lui neîncetat. Câteva minute mai târziu, vocea lui Pembroke îi întrerupse gândurile.

— Iată-vă, teafără şi nevătămată. Mi-a fost teamă că veţi dispărea. Râse şi îi puse şi mai multă mâncare în faţa, iar Laura simţi o durere pornindu-i din tâmple. Mărturisesc că sunt gelos că i-aţi acordat valsul lui Bellingham, continuă Pembroke. Trebuie să-mi promiteţi mie valsul de la următorul bal.

— Un gentleman întreabă politicos, îl atenţionă ea exasperată.

— Îmi cer sincer scuze. De regulă nu îmi uit bunele maniere. Vai de mine, probabil mă credeţi neghiob, dar cu siguranţă îmi veţi ierta o greşeală măruntă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea ridicându-se.

— Vă simţiţi râu? Eventual aş putea să vă aduc altceva? Aproape că nu v-aţi atins de chifteluţele de homar.

— Lord Pembroke, vă mulţumesc pentru că m-aţi însoţit la cină, dar nu e cazul să fiţi atât de atent.

— Dar eu îmi doresc să fiu atent, replică el.

— Mama mea avea o vorbă veche: ce-i prea mult strică.

— Dar…

— Vreau să îl găsesc pe fiul meu. Poftă bună, spuse ea, după care ieşi din sala de mese.

Pembroke se străduia prea tare să fie plăcut, şi nu reuşea decât să se facă dezagreabil. Nu avea să-l mai primească în salonul ei. Stătuse cu mult peste cele douăzeci de minute uzuale ultima dată când venise, şi nu încetase să vorbească. Bietul om! Chiar nu ştia cum să se poarte cu ceilalţi.

Laura urcă scările şi intră în sala de bal. Nu era la fel de gălăgioasă, căci mulţi dintre oaspeţi cinau la parter. Ce-i drept, era destul de surprinsă că Justin nu se alăturase mulţimii din sala de mese, având în vedere apetitul lui considerabil. Glumea adesea despre el spunând că era ca un sac fără fund.

Apoi îl văzu pe Justin aşezat lângă Sarah şi zâmbi. Nu avea să-i întrerupă. Oaspeţii începeau să se întoarcă în sala de bal în pâlcuri numeroase. Laura lungi gâtul, căutând-o pe Lady Atherton.

— Iată-te, spuse Lady Norcliffe. Te-am căutat toată seara.

Era însoţită de un gentleman. Laura se fâstâci uşor

când privirea lui coborî spre pieptul ei.

— Lady Chesfield, Lordul Lindmoore mi-a solicitat să vă fac cunoştinţă. Îmi dai voie?

— Da, desigur.

Lindmoore se înclină peste mâna ei:

— Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, dar sunteţi chiar mai frumoasă decât mi s-a dat de înţeles.

— Sper că vă simţiţi bine la bal, spuse Laura.

Era ceva la el ce îi stârnea o nelinişte considerabilă.

— Îmi daţi voie să vă conduc la bufet pentru o cană de punci?

Ea îşi scormoni mintea, căutând o scuză pentru a scăpa de el, când un alt gentleman îşi făcu apariţia.

— Ascultă, Lindmoore, nu ai s-o ţii doar pentru tine.

Laura o privi pe Lady Norcliffe, ridicând din sprâncene.

— Stovington, cunoşti regulile de bună purtare. Dacă doreşti să fii prezentat, trebuie să apelezi mai întâi la mine sau o altă doamnă dintre cunoştinţele dânsei.

— Iartă-mă. Am fost copleşit de frumuseţea lui Lady Chesfield.

Laura începea să se sature de complimentele lor exagerate şi îşi spuse că erau interesaţi mai mult de averea ei decât de orice altceva. Tocmai hotărâse să se prefacă obosită şi să plece când apăru un gentleman pe nume Brodely. Privirile lor insistente şi avide o deconcertară. Bărbaţii începură să se certe cine avea să obţină următorul dans cu ea. Era pe punctul de a pretinde că o durea glezna când apăru Bellingham.

— Domnilor, toate dansurile ei sunt rezervate.

Laura strânse din buze. Bellingham preluase din nou controlul asupra situaţiei.

El îi întâlni privirea şi îi oferi braţul. Ea îl luă, fiindcă nu voia să facă o scenă, deşi bărbaţii se purtaseră în mod cert prosteşte.

Odată ce se îndepărtară puţin, Bell o privi:

— Acum poţi să-mi mulţumeşti.

— Intenţionam să mă retrag cu graţie. Apoi a trebuit să apari tu şi să înrăutăţeşti lucrurile.

— Te-am salvat de haita aia de şacali. Sunt toţi, până la unul, vânători de zestre.

— Sunt de acord că s-au dat în spectacol, dar eram perfect capabilă să gestionez situaţia.

— Nu ai *de* unde să ştii ce era în mintea lor, spuse el pe un ton ţâfnos.

— Asta e irelevant.

— Nu, nu e irelevant, bombăni contele conducând-o spre şemineu. Absolut toţi sunt nemernici şi cartofori.

— Crezi că nu mi-am dat seama ce fel de oameni sunt? zise ea ridicând din sprâncene.

— La naiba, Laura, voiam să te protejez.

— Mă pot proteja singură. Când el îi aruncă o privire exprimând un dezacord limpede, continuă: E un miracol că am reuşit să ajung cu bine la douăzeci şi opt de ani fără niciun dezastru – asta până ai apărut tu, desigur.

Bellingham strânse din dinţi.

— Ba chiar te-am protejat, pe tine şi pe fiul tău, de Montclief, dar bănuiesc că asta nu mai contează.

— Nu sunt oarbă la tot ceea ce ai făcut pentru noi, dar nu e cazul să intervii şi să mă salvezi.

— Eşti atât de orgolioasă încât să nu îmi accepţi ajutorul?

— Nu ai deloc încredere în mine. M-am descurcat destul de bine înainte să te cunosc şi mă voi descurca şi în continuare. Înţelege un lucru – nu am nevoie, nici nu vreau să vii să mă salvezi.

El se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse. După câteva minute, se lăsă din nou pe spate.

— Eşti foarte independentă pentru o femeie.

— Şi amantele tale erau independente, nu-i aşa?

— Subiectul ăsta nu e deschis discuţiilor.

— De ce?

— Nu erau femei independente. Eu eram protectorul lor. Le întreţineam. Cred că înţelegi ce primeam în schimb.

— Ce se întâmpla când te saturai de ele? întrebă ea.

— Existau contracte. Rente.

— Şi ele ce făceau mai departe?

— Îşi găseau alţi protectori.

— Deci sunt obligate să fie independente. Nu se pot baza pe un singur bărbat.

— Unde vrei să ajungi? M-aş fi aşteptat ca subiectul să ţi se pară necuviincios.

— Vreau să ajung la faptul că, deşi bărbaţii stăpânesc lumea, femeile trebuie să înveţe să se descurce singure, fiindcă s-ar putea să nu aibă întotdeauna sprijinul unui bărbat.

El se cufundă într-o tăcere ce păru să dureze o veşnicie.

— E adevărat şi în cazul bărbaţilor. Oamenii pe care te bazezi nu vor fi întotdeauna acolo.

— Familia ta, zise Laura căutându-i privirea.

— Nu vreau să vorbesc despre ei.

— Dacă sau când vei dori să vorbeşti, eu am să ascult.

— Sunt morţi şi asta-i tot.

Nu, nu era tot, însă o sală de bal nu era locul potrivit pentru o astfel de conversaţie, iar ea înţelese din răspunsurile lui că nu era dispus să dezvolte subiectul.

O săptămână mai târziu

Laura hotărâse să brodeze o batistă pentru Bellingham. Ezitase fiindcă nu era sigură dacă să folosească titlul lui oficial sau iniţialele. În cele din urmă, optase pentru

o notă personală, utilizându-i prenumele. Deşi ştia că îşi permitea prea multe, decisese să facă o glumă din ezitarea ei.

Voia ca darul să fie un gest special, un semn de mulţumire pentru tot ceea ce făcuse pentru ea şi Justin. Dar nu ar fi trebuit nici măcar să se gândească la numele lui mic, cu atât mai puţin să îl folosească astfel. Avea să îi spună că era o dovadă a respectului şi recunoştinţei sale.

Cineva bătu uşor la uşă.

— Intră, Reed.

Bellingham deschise uşa:

— Sper că nu deranjez.

— O, nu, deloc.

Se grăbi să îndese batista sub o altă rochiţă de bebeluş pe care o broda, sperând că nu arăta la fel de fâstâcită pe cât se simţea.

Contele se aşeză lângă ea pe canapea.

— La scurt timp după ce te-am întâlnit pentru prima dată, am decis să pornesc o investigaţie privind situaţia lui Montclief.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea uimită.

— Nu voiam să te alarmez şi am considerat că e mai bine să aştept până primesc un raport. Dată fiind purtarea nerespectuoasă a lui Montclief faţă de tine, bănuiam că ceva e în neregulă.

— Ai vreo veste?

— Da. Spuneai că soţul tău i-a lăsat o avere frumuşică, dar ceva nu se potriveşte. Îi stoarce de bani pe arendaşi.

— O, Dumnezeule!

— E evident că şi-a epuizat toate resursele financiare,

— Dar cum? icni ea. De ce?

— Nu ştiu încă. Detectivul a remarcat că Montclief pleacă periodic din Goatham Green, lipsind cu regularitate până la două săptămâni. După cum îţi poţi imagina, omul

meu trebuie să păstreze discreţia ca să nu se dea de gol.

— Montclief e un neghiob. Presupun că va trebui să aşteptăm ca să aflăm mai multe.

— M-am gândit că ar fi bine să ştii.

— Moştenirea lui Justin e sub tutelă. E în siguranţă.

— Dar, între timp, Montclief ar putea prelua proprietăţile. Adevărata problemă este că dacă Justin ar fi fost fiul tău natural, soţul tău ar fi ales drept tutore cea mai apropiată rudă din partea mamei, care nu ar fi putut să moştenească. Dar presupun că nu a fost nimeni. Când ea clătină din cap, Bell urmă: în mod limpede, Montclief e disperat după bani. S-ar putea să încerce să te alunge de la Hollwood Abbey ca să poată profita de proprietatea lui Justin. Dar toate acestea nu sunt decât speculaţii.

Inima ei bătea prea repede.

— Am să încerc să nu-mi fac griji în avans, dar e greu.

— Promite-mi că nu ai să-ţi faci griji. Voiam să fii informată, însă m-aş simţi foarte prost să te ştiu mâhnită.

— Am să îmi ocup timpul cu brodatul, iar mâine am o întâlnire cu Societatea în Beneficiul Orfanilor.

Nu îi spuse că era cu nervii întinşi la maxim, dar îi era greu să-şi ascundă tensiunea.

— Trebuie să plec, spuse el.

Când se ridică, Laura se împiedică în coşuleţul de cusut. El o prinse cu braţele lui puternice şi o trase înapoi.

— Vai, ce stângăcie din partea mea!

— Mi-a fost teamă că ai să cazi. Nu ţi-ai sucit glezna, sper?

— Nu, sunt bine.

Văzu conţinutul coşuleţului ei de cusut împrăştiat pe podea. Nu voia ca el să observe batista. Dădu să se aplece, însă contele o opri:

— Dă-mi voie.

Faţa ei se încinse, O, Doamne! Oare de ce se gândise vreo clipă că era justificat să îi brodeze numele de botez?

Bellingham avea să îşi dea seama că nutrea pentru el sentimente mai puternice decât cele de prietenie. Avea să fie atât de jenant!

Bellingham se lăsă într-un genunchi şi puse obiectele în coşuleţ. Laura nu mai reuşi să se stăpânească. Se aplecă şi luă batista, în timp ce el puse la loc rochiţa de bebeluşi la care lucra. Sprijinindu-se de braţul canapelei, se ridică tremurând uşor.

Bellingham se încruntă spre rochiţa de bebeluş.

— Sora mea Mary urmează să nască vara asta, explică ea, sperând că vocea nu îi trăda respiraţia întretăiată.

— Ah, înţeleg,

— Ce e? întrebă Laura, observându-i privirea întrebătoare.

— Nu e nimic, zise el ridicând din umeri.

— Insist.

Se grăbi să îndese batista pe jumătate terminată sub bucăţelele de material din coşuleţ.

— Mi-ai spus că nu intenţionezi să te căsătoreşti niciodată, dar pari genul de femeie căreia îi plac copilaşii. Pe de altă parte, ai avut grijă de fraţii tăi mai mici. Poate că te-ai săturat.

Ea îşi păstră zâmbetul întipărit pe faţă, dar o părticică din inima ei se făcu fărâme. Visul ei de a fi mamă nu avea să se împlinească niciodată.

Bellingham se ridică şi îşi şterse genunchii.

— Voi avea grijă să te ţin la curent cu eventualele veşti despre Montclief.

După plecarea lui, Laura se lisă să cadă pe canapea şi îşi prinse capul în mâini. El nu ar fi avut de unde să ştie că ceea ce spusese despre rochia de bebeluş avea să-i sfâşie inima. Şi mai grav, nu lipsise mult să vadă batista.

Trebuia să fie sinceră cu ea însăşi. Îl plăcea prea mult, şi partea cea mai rea era că începuse să ţească fantezii. Se

imagina stând cu el şi Justin în salon după cină. Vedea cu ochii minţii cum îi privea pe băieţii ei jucând table, în timp ce ea broda. Uneori se închipuia punându-şi mâna peste o burtă rotunjită, dar gândul nu reuşea decât să o întristeze.

La finalul sezonului, ea şi Bellingham aveau să-şi vadă fiecare de viaţa lui. Ştia că avea să fie greu, dar avea să îl ţină minte pentru totdeauna.

Un lacheu aduse o tăviţă de corespondenţă.

— Mulţumesc, spuse Laura.

Deschise invitaţiile şi fu încântată să constate că doamna Woodley, secretara Societăţii în Beneficiul Orfanilor, acceptase oferta ei de a găzdui întâlnirea. Celelalte patru invitaţii erau la diverse baluri. Zâmbi. Poate că avea să-şi facă prieteni în Londra până la urmă.

Simţindu-se optimistă, deschise o scrisoare. Era de la Rachel. Laura surâse când citi despre problemele provocate de sforăitul domnului Hunmaker în biserică. Aparent întrerupsese predica tatălui ei, întrucât nimeni nu mai putea să audă cuvintele vicarului. Doamna Landon rezolvase problema lovind cu umbrela de soare în impresionantul nas al domnului Hunmaker.

Înveselită, întoarse foaia pentru a citi continuarea scrisorii. Zâmbetul ei păli când ajunse la avertizarea lui Rachel.

Draga mea soră, ştii cât de mult îi place mamei noastre să citească despre faptele înaltei societăţi în Bârfa Zilei. Desigur, soseşte întotdeauna cu două săptămâni întârziere, dar, indiferent de vreme, mama fuge la magazinul domnului Jones să o cumpere. Imaginează-ţi entuziasmul ei iniţial când a citit că o anumită văduvă recent sosită în capitală a fost văzută la un bal în compania Contelui de B-ham. Mama a fost atât de impresionată, încât chiar şi tata a binevoit să citească ceea ce el numeşte „Fiţuica Zilei”.

Cum el citeşte The Times din scoarţă în scoarţă, a dedus rapid că respectivul nu e nimeni altul decât contele de Bellingham, care, în mod evident, e un politician cunoscut. Am fost cu toţii încântaţi că ai făcut cunoştinţă cu el, până când mama a devenit foarte tăcută. Tata a întrebat-o ce se întâmplase, însă ea nu a reuşit să spună nimic preţ de un minut întreg. Apoi a recunoscut că văzuse numele contelui asociat cu numeroase doamne (ale căror nume nu fuseseră prea bine ascunse) în decursul ultimilor doi ani. Tata s-a făcut vineţiu la faţă şi era gata să pornească spre Londra pentru „a-i spune vreo două" acelui „crai notoriu". Apoi am reuşit să-l conving să-mi dea voie să îţi scriu, ca tu să ne poţi linişti pe toţi.

Sunt cât se poate de sigură că există o explicaţie rezonabilă, după cum le-am spus. Aproape că te pot auzi râzând de temerile noastre legate de ceea ce a fost probabil o scurtă prezentare în faţa unui lord arogant care probabil te-a privit de sus de la înălţimea titlului lui nobiliar. Date fiind temerile tatălui nostru, te rog să ne răspunzi cât de repede posibil

Laura inspiră şuierat. Îşi luă pupitrul de scris şi pregăti hârtie, peniţă şi cerneală. Era atât de zguduită, încât făcu o pată pe prima coală şi fu nevoită să înceapă o alta. Inspirând adânc, îşi impuse să se calmeze. Avea să le scrie rudelor sale doar atât cât considera ea că era cazul să ştie.

Dragă Rachel,

În primul rând ţin să vă asigur şi pe tine şi pe părinţii noştri că nu aveţi de ce să vă alarmaţi. Este adevărat că am făcut cunoştinţă cu lordul Bellingham. L-am cunoscut în circumstanţe foarte bizare care au legătură cu Justin. Fără îndoială mă vei mustra că am ascuns o problemă de comportament apărută în ceea ce-l priveşte, dar nu voiam să vă faceţi cu toţii griji când noi suntem atât de departe.

Ştii bine că motivul pentru care am venit la Londra a fost ca să îi ofer lui Justin şansa de a-şi vedea prietenii de aici. Habar nu aveam că prietenii lui sunt puşi pe desfrâu. Întâmplarea a făcut ca lordul Bellingham să îl surprindă pe Justin ascunzând o sticlă în care se afla tărie. După ce s-a consultat cu prietena noastră comună, Lady Atherton, mi-a făcut o vizită pentru a mă informa despre abaterea lui Justin. Situaţia s-a agravat când Montclief aflat despre purtarea băiatului. Nu am să mă întind prea mult, dar, în esenţă, contele s-a oferit să îi asigure călăuzire lui Justin după ce Montclief ameninţat să îl ia din grija mea. Poţi să îţi imaginezi cât de înspăimântată am fost la gândul de a-mi pierde fiul.

Sinceră să fiu, la început n-am vrut să-i permit contelui să mă ajute la disciplinarea lui Justin, dar Bellingham s-a dovedit mai mult decât capabil. A fost un model excelent pentru Justin şi i-a deschis apetitul pentru scrimă. Îi sunt recunoscătoare pentru bunătate şi îl consider un prieten. Când mă voi întoarce acasă am să vă spun toate detaliile. Deocamdată sper că vei transmite tuturor toată dragostea mea şi le vei spune că ne bucurăm de aventura noastră la Londra.

A ta, etc.

Laura

Conştiinţa o mustră furioasă când reciti scrisoarea. Lăsase deoparte falsa logodnă şi, desigur, nu avea să le împărtăşească niciodată faptul că îl sărutase pe conte de mai multe ori.

Îşi spuse ca ar fi fost imposibil să explice toate circumstanţele într-o scrisoare. Nu ar fi reuşit decât să le provoace îngrijorări inutile. După ce se întorcea acasă, avea să îi mărturisească totul lui Rachel între patru ochi şi să o roage să o ierte fiindcă îi ascunsese atât de multe informaţii. Până atunci toate problemele ei se vor fi

rezolvat, iar ea avea să rămână cu amintiri despre un bărbat care făcuse eforturi considerabile pentru a-l ajuta pe fiul ei.

Sigila scrisoarea, acceptă invitaţiile şi sună după un lacheu. Câteva minute mai târziu apăru Reed.

— Milady, lordul Pembroke doreşte să vă vadă.

Laura nu voia să îl vadă şi în mod cert nu voia să-l încurajeze.

— Te rog, informează-l că nu sunt acasă.

Reed dădu din cap, îi luă scrisorile şi ieşi din salon.

Laura se întoarse la gherghef, dar fu întreruptă de vocile ce răsunau pe scări:

— Milord, doamna nu primeşte vizite.

— Trebuie să o văd imediat, spuse Pembroke.

Tânăra femeie gemu. Măcar de ar fi fost draperiile mai lungi, poate că ar fi reuşit să se ascundă în spatele lor. Puse broderia la care lucra înapoi în coşuleţ şi se ridică.

Uşa se deschise larg, iar Pembroke trecu pragul ţanţoş ca un cocoş.

— Refuz să accept un nu!

Reed se opri în spatele lui cu o expresie agasată:

— Milord, nu aveţi decât să aştepţi în salon. O zi bună.

Când Laura făcu un pas, Pembroke o prinse de mână şi se lăsă într-un genunchi:

— Milady, daţi-mi voie să îmi exprim arzătoarele…

— Nu, nu am să vă dau voie, spuse ea, smulgându-şi mâna. Răspunsul meu nu ar face decât să creeze resentimente. Vă rog să respectaţi regulile bunei cuviinţe şi să mă lăsaţi în pace.

— Dar nu-mi mai pot stăpâni admiraţia şi sentimentele tandre faţă de dumneavoastră!

Ea suspecta că sentimentele lui tandre erau opera unei imaginaţii aprinse.

— Milord, nu vreau să vă rănesc, dar vă recomand călduros să nu rostiţi cuvinte care ne-ar pune într-o situaţie

penibilă pe amândoi.

— Credeam că aţi înţeles ce simt.

— Vă rog să vă ridicaţi, oftă Laura. Sunteţi un bărbat foarte agreabil, dar trebuie să găsiţi pe cineva care să vă împărtăşească… ăăă… sentimentele arzătoare.

— Mi-a fost teamă că aşa stau lucrurile, spuse Pembroke. Sunteţi fidelă amintirii răposatului dumneavoastră soţ.

— Dintr-un anumit punct de vedere, presupun că e adevărat. Văzu dezamăgirea de pe chipul lui şi se strădui să-l îmbuneze: Meritaţi o femeie care să vă aprecieze entuziasmul şi, mai ales, meritaţi pe cineva care să vă împărtăşească interesele şi să vă iubească din toată inima. Zâmbi. Anunţaţi-mă când o găsiţi.

Bărbatul oftă din rărunchi.

— Mi-a fost teamă că răspunsul dumneavoastră nu va fi afirmativ şi am crezut că mă voi întrista, dar aţi reuşit să mă respingeţi în cel mai blând mod posibil.

Era evident că se aşteptase să îl refuze.

— Aşa sper, Lord Pembroke.

— Sunteţi sigură că nu o să vă răzgândiţi?

Insistenţa lui o făcu să râdă.

— Sunt sigură. Vă mulţumesc pentru marea onoare. Acum acordaţi-i-o unei doamne despre care ştiţi că va fi încântată să o accepte.

Capitolul 9

Laura se întoarse acasă după o zi de cumpărături cu Lady Atherton şi o invită să i se alăture la ceai. În timp ce servitorii duseră sus bagajele, îi zâmbi prietenei sale:

— Mă tem că sunt cam prea mână spartă.

— Prostii, replică Lady Atherton. La ce bun să ai bani

dacă nu îţi cumperi lucruri care te fac fericită?

Intrară în salon, iar Laura îi aduse musafirei un taburet.

— Mulţumesc, dragă. Mă tem că picioarele mele se plâng când le folosesc prea mult.

Laura râse şi sună din clopoţel. După ce îi ceru cameristei să aducă tava de ceai, se aşeză pe cealaltă parte a canapelei.

— Îmi scuz obiceiul de a cheltui mult prin faptul ca în cea mai mare parte cumpăr lucruri pentru familia mea.

— Sunt sigură că ei apreciază darurile tale.

— Înainte să mă mărit cu Phillip eram nevoită să mă limitez la a mă uita în vitrine şi a visa să-mi cumpăr toate şalurile şi pălăriile elegante pe care le vedeam. Aşa că acum mi-e greu să mă înfrânez. E bine că toate tentaţiile din Londra nu sunt prea aproape de casă.

Lady Atherton se întoarse să o privească şi, din greşeală, răsturnă coşuleţul de cusut pe podea.

— Vai, ce mizerie am făcut!

— Nu e nicio problemă, spuse Laura, dând să se ridice. L-am răsturnat în repetate rânduri. Uit mereu să îl pun deoparte.

— Rămâi unde eşti. Nu sunt o invalidă, spuse Lady Atherton, punând lucrurile înapoi în coşuleţ. Când ajunse la batistă, o privi pe Laura cu sprâncenele ridicate. Andrew? Este vorba despre Carrington, contele de Bellingham?

Laura se crispă.

— S-a purtat atât de frumos cu Justin! Sincer, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul lui. Voiam să-i ofer un dar, însă nu ar fi trebuit să-i folosesc numele de botez. A fost o neghiobie din partea mea. Mi-e atât de ruşine, murmură ea îmbujorată.

— Draga mea, m-am întrebat dacă nu cumva ai ajuns să nutreşti sentimente tandre faţă de el.

— Doar ca prieten.

De ce lăsase batista la vedere? Cum ar fi fost dacă el ar fi văzut-o cu o zi în urmă? Umilinţa ar fi fost de neîndurat.

— Poţi fi sinceră cu mine. Tot ceea ce spui va rămâne între noi. Lady Atherton făcu o pauză, apoi adăugă: Uneori ajută să discuţi astfel de lucruri cu o prietenă. Presupun că eşti derutată.

— Nu, nu sunt derutată. Doar că m-am lăsat pradă fanteziilor ca o şcolăriţă naivă, atâta tot.

Camerista aduse tava cu ceai, iar Laura se bucură de întrerupere. Spera să schimbe cursul conversaţiei. Turnând ceaiul, spuse:

— Aştept cu nerăbdare prima mea întâlnire a Societăţii în Beneficiul Orfanilor. Recunosc, am fost puţin dezamăgită că nu vom merge efectiv să vizităm copiii, dar presupun că nu este acceptabil.

— Nicio doamnă nu ar trebui să se aventureze în acea parte a oraşului. Acum, tu ai schimbat subiectul, dar eu vreau să ne întoarcem de unde am plecat.

— Nu au dat roade încercările mele de a-ţi distrage atenţia.

— În noaptea balului meu, am văzut cum te privea Bellingham, zise Lady Atherton punându-şi ceaşca deoparte.

— Da, şi m-ai avertizat să nu devin una dintre cuceririle lui.

— Dă-mi voie să continui. Mai târziu în aceeaşi seară, a insistat să îţi returneze personal sticla lui Justin. Mi-am dat seama atunci că înmugurise în el o anumită afecţiune faţă de tine.

— Nici măcar nu apucaserăm să vorbim.

— Draga mea, bărbaţii sunt creaturi vizuale. A fost vrăjit la prima vedere.

— În scurt timp s-a trezit prins în problemele mele cu Montclief. Eram disperată şi am spus că suntem logodiţi. El

a fost prea gentleman pentru a nega afirmaţia mea.

— Îl cunosc pe Bellingham. Nu te-ar fi susţinut dacă nu s-ar fi aşteptat într-o oarecare măsură să fie răsplătit.

Laura încercă să îşi controleze reacţia, dar faţa i se încinse.

Lady Atherton o studie:

— Ce ţi-a cerut drept recompensă?

— Nu mi-a cerut nimic.

— Atunci înseamnă că i-ai promis tu ceva.

— Eşti la fel de neînduplecată ca el. Dacă ţii neapărat să ştii, i-am spus că voi face orice dacă nu mă dă de gol.

— Dumnezeule bun, spune-mi că nu te-ai culcat cu el!

— Bineînţeles că nu! strigă Laura.

Lady Atherton îşi apăsă o mână pe inimă.

— Slavă Domnului. Niciun bărbat nu cumpără o vacă dacă poate obţine laptele gratis.

— Te asigur că nu e interesat să cumpere vaca, râse Laura.

— Te-a sărutat? vru Lady Atherton să ştie.

— Refuz să răspund la această întrebare. În orice cazul, nu sunt genul care se lasă sărutată ca apoi să se laude.

— Tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

— Poftim?

— Dacă nu v-aţi fi sărutat, mi-ai fi spus asta.

— Între noi s-a legat o prietenie. El i-a dat de înţeles lui Montclief – sau mai degrabă eu am făcut-o – că îi va asigura călăuzire lui Justin. E un gentleman şi s-a ţinut de cuvânt. Am avut dificultăţi cu băiatul, iar Bellingham m-a ajutat foarte mult.

— E un aranjament convenabil, spuse Lady Atherton. Înainte să intri din nou în defensivă, ascultă-mă până la capăt.

— Prea bine.

— Nu am nicio îndoială că se descurcă bine cu băiatul.

— Sinceră să fiu, cred că felul în care se ocupă de Justin e remarcabil. Am bănuit în repetate rânduri că a deprins aceste metode învăţând de la tatăl lui.

— Nu mă surprinde. A avut un tată minunat şi o mamă iubitoare. Ea desena portrete cu băieţii ei şi le expunea. Oftând, Lady Atherton continuă: Bellingham era plecat la universitate când cei trei au căzut la pat cu ftizie. Doctorii l-au avertizat să stea deoparte, având în vedere că el era moştenitorul. Spre final, a gonit acasă, sau cel puţin aşa mi s-a spus, dar a ajuns prea târziu. Prin urmare, interesul lui în a-l călăuzi pe fiul tău e un semn foarte bun. Poate că mai sunt şanse să se vindece.

Laura sorbi din ceai, amintindu-şi cuvântul rostit de el în timpul valsului. „Mama.”

După toţi aceşti ani, probabil învăţase să gestioneze durerea vizându-şi în continuare de viaţă, aşa cum făcea toată lumea. Ea reuşea să-l înţeleagă. Când murise Phillip, trecuse printr-o perioadă în care făcuse totul mecanic, dar nevoile fiului ei îi dăduseră un scop în viaţă. Faptul că se concentrase asupra lui Justin o ajutase să treacă peste ceea ce fusese mai greu. Dar Bellingham fusese tânăr şi nu avusese timp să se pregătească. Ea avusese norocul de a se bucura de acei patru ani în plus cu soţul ei, însă detestase să îl vadă suferind. Indiferent cum lovea moartea, era întotdeauna un şoc.

Lady Atherton îşi termină ceaiul.

— Ai primit o invitaţie la balul familiei Bonham? Este peste două săptămâni.

— Da, am fost foarte surprinsă, având în vedere că nu ne-am cunoscut. Tu le-ai sugerat să îmi trimită o invitaţie?

— Bineînţeles că da. Vrei să mă însoţeşti?

— Aş fi încântată.

— Poate că un anume conte va fi şi el acolo, zâmbi Lady Atherton.

— Batista a fost o greşeală – doar o toană trecătoare.

Mi-a ajuns cât am tot ţesut fantezii în mintea mea.

Cinci zile mai târziu

Laura se uită din nou pe fereastră. Îşi spusese că cel mai probabil era ocupat. Era un politician de seamă, în fond, şi avea multe sarcini legate de proprietăţile lui. Dar o altă voce, una din adâncul sufletului, îi răspunse că până atunci îşi făcuse întotdeauna timp pentru ei. Nu trebuia să creadă ce era mai rău. Îşi respectase întotdeauna cuvântul dat. Mâine era ziua când Justin ar fi trebuit să meargă la lecţia de scrimă. Bell avea să se prezinte după el la ora zece fix, aşa cum făcuse întotdeauna până atunci.

Temerile ei stupide nu aveau nicio bază. Se întoarse pe canapea şi continuă să brodeze batista. Din motive pe care nu le putea înţelege, simţea nevoia să o termine, deşi nu avea curajul să i-o ofere.

Se auzi o bătaie în uşă. Emoţionată, se ridică şi îşi scuturâ fustele, aşteptându-se să-l vadă pe Bell intrând în salon şi spunând, ca întotdeauna, că îi ceruse lui Reed să nu se deranjeze, având în vedere că ştia pe unde să urce.

— Intră!

Reed intră şi îi aduse o scrisoare.

— Mulţumesc, spuse ea, încercând să îşi ascundă dezamăgirea.

Trebuia să aibă răbdare. Bell avea să vină în curând. Intervenise ceva. Poate că strângea informaţii despre Montclief şi voia să se asigure că totul era corect înainte de a veni să-i împărtăşească ultimele veşti.

Se aşeză pe canapea şi puse batista deoparte. După ce rupse pecetea, scoase o scurtă misivă. Aruncă o privire peste pagină şi îi văzu semnătura. Apoi citi bileţelul.

Dragă Lady Chesfield,

Sunt prins cu afaceri joia asta. M-am ocupat ca Angelo însuşi să îi ofere lui Justin lecţia de scrimă. Vă rog să îi transmiteţi fiului dumneavoastră scuzele mele. Sper că sunteţi *bine amândoi.*

Cu respect,
Bellingham

Misiva era atât de impersonală încât o şocă. Îşi spuse că faptul că i se adresase cu titlul oficial era probabil o formalitate obişnuită pentru el. Poate că fusese nevoit să se exprime expeditiv din cauza obligaţiilor sale. Poate că era prins cu o problemă dificilă. Poate că primise veşti despre Montclief şi dorea să limpezească toate detaliile înainte de a veni la ea.

Îi inventa scuze, aşa cum făcuse toată săptămâna. Nimic nu justifica tonul de detaşare din misiva lui. Chiar dacă ar fi fost foarte ocupat, ar fi putut să îşi ceară scuze în avans pentru că era nevoit să încheie scrisoarea atât de rapid. Dar nu făcuse nimic din toate acestea.

Se ocupase de ceea ce ţinea de fiul ei, şi totuşi nu inclusese nici măcar un singur comentariu cu adevărat personal pentru ea. Nu era un bileţel ca de la un prieten la altul. Era o misivă care îi dădea de înţeles că se săturase de ea şi voia să îşi petreacă timpul altundeva.

Durerea îi sfâşie inima. Ochii se umplură de lacrimi şi fu nevoită să şi le şteargă. O parte din ea încă mai voia să creadă că se înşelase, că Bellingham avea să vină cu o explicaţie convingătoare şi să îşi ceară iertare pentru tonul expeditiv al bileţelului. Dar nu putea să se amăgească singură. Scrisoarea era tăioasă.

Probabil găsise o femeie dispusă să îi ofere ceea ce voia. La ce se aşteptase din partea unui crai notoriu? Îşi dezvăluise adevărata faţă cu acea misivă. Inspiră adânc. Era doar vina ei. Fusese avertizată din timp că era un bărbat rece, însă păruse atât de diferit. O ajutase, iar acum

aproape că îl putea simţi alungând-o.

Habar nu avea de ce procedase astfel, dar un lucru era sigur. Dacă ar fi fost cu adevărat prietenul ei, nu ar fi tratat-o cu atâta răceală. Îşi spuse că nu îi păsa. De ce ar fi trebuit să îi pese când el, în mod evident, nu o respecta suficient cât să discute cu ea faţă în faţă şi să îşi explice acţiunile câinoase?

Cum îndrăznea să se poarte astfel? Crezuse că ţinea la ea şi la Justin. Valsase cu ea şi îi spusese cuvinte dulci. Iar acum îi arătase clar că nu voia să mai aibă de-a face cu ei.

Se apropie de foc şi aruncă bileţelul pe cărbunii încinşi. Ea îl primise în inima ei, iar el, din doar câteva cuvinte scurte, o zdrobise. N-avea decât să crape, în ceea ce-o privea. Dacă îl mai vedea vreodată, avea să îl ignore complet.

Faţa i se schimonosi. Nu voia să plângă după el, însă lacrimile veniră oricum.

O săptămână mai târziu

Bell intră în clubul White şi îi salută pe Harry şi Colin. Când ajunse la masa lor obişnuită, se aşeză pe scaun şi spuse:

— V-am lipsit?

— Ca un ou stricat, pufni Harry.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Colin.

— Cred că tocmai a spus că put, îl lămuri Bell.

— Ai fost ocupat, spuse Harry.

— Am fost prins cu scrisori, invitaţii şi întâlniri cu diverşi bancheri.

Contele nu le spuse că se distanţase de Laura. Ajunsese să se implice prea mult în viaţa ei. Justin avea nevoie de un bărbat care să-i servească drept model în

regim permanent. Bell nu putea să-i ofere nimic în afară de lecţii de scrimă şi de biliard. Ar fi trebuit să anticipeze consecinţele, dar, cumva, prins în mijlocul crizelor ce se succedaseră rapid, pierduse din vedere ceea ce se petrecea chiar sub nasul lui. Privind în urmă, ar fi trebuit să o încurajeze pe Laura să se întoarcă alături de fiul ei în Hampshire. Se întrebă de ce nu se gândise la acest lucru, dar ştia motivul. Era acelaşi care îl determinase să se implice în viaţa ei.

Se simţea atras de ea, însă mai era ceva la mijloc. Era prietena lui. Îi plăcea de ea – chiar mult. Şi se gândea la ea mult mai mult decât ar fi trebuit. Îşi dăduse seama că se aventurase cam prea departe. Adevărul era că devenise uşor obsedat de ea. Nimic bun nu putea să iasă din asta.

— Deci ce mai face Lady Chesfield? se interesă Colin.

— Nu ştiu, zise Bell ridicând din umeri.

Prietenii lui schimbară o privire.

— Nu ai vizitat-o? întrebă Harry.

— Am fost ocupat.

Colin se aplecă în faţă;

— Deci ai decis să te descotoroseşti de ea?

Bell lăsă să-i scape un oftat zgomotos.

— Ea e o persoană cuminte şi cuviincioasă. Eu nu sunt. E timpul să fac un pas în spate.

— E genul care îşi doreşte un angajament pentru totdeauna, declară Harry.

Laura spusese că nu voia să se recăsătorească, însă văzuse expresia de pe chipul ei când ridicase acea rochie de bebeluş, iar asta îl făcuse să-şi ia seama.

— E mai bine să întrerupem legăturile acum, explică el.

Avea să continue cu lecţiile de scrimă ale lui Justin până la sfârşitul sezonului şi să o anunţe pe Laura dacă afla noutăţi în privinţa investigaţiei.

— Mie îmi place de ea, zise Colin plimbându-şi degetul

pe buza paharului.

— Şi mie, adăugă Harry.

— E mai bine să mă retrag uşor din viaţa ei înainte să se ataşeze de mine, oftă Bell.

— Cred că e cam târziu pentru asta, spuse Colin.

Bell dădu pe gât paharul de brandy. Băutura îi arse gâtlejul, la fel ca înţelegerea faptului că probabil o rănise. Nu intenţionase câtuşi de puţin să se implice atât de tare în viaţa ei, dar erau prea diferiţi. Ea avea nevoie de lucruri pe care el nu putea să i le ofere: un inel, o promisiune şi o familie.

De două ori reuşise să îl facă să răspundă la întrebări despre mama şi tatăl lui. Ea nu încerca să îl iscodească, aşa cum făcuseră alţii, dar simţise că voia să ştie mai multe.

Laura era o persoană care avea grijă de alţii, un rol pe care şi-l asumase în copilărie când o ajutase pe mama ei. Ştia că îşi iubise sincer răposatul soţ, dar alesese un bărbat care era în vârstă şi bolnav – şi care avea pe deasupra şi un fiu rămas fără mamă. Avea nevoie să se simtă necesară.

După cum o cunoştea, probabil credea că putea să îl vindece cu tandreţe şi iubire. Ea nu înţelegea că unele lucruri erau iremediabil stricate, iar alte lucruri ar fi fost mai bine să le uite şi să le abandoneze într-un pod prăfuit, atât la propriu, cât şi la figurat.

— Am auzit că Pembroke i-a cerut mâna, spuse Harry.

— Ce? tresări Bell.

— Verişoarele mele mi-au spus.

— Şi eu am auzit asta, întări Colin.

— Nu l-a acceptat pe Pembroke, spuse Bell.

— De unde ştii? întrebă Colin. Poate că îi place Cheliuţă.

— Nu poate să-l accepte – sau, mai exact, nu ar face-o.

— De ce? vru Harry să ştie.

— E logodită în secret cu mine.

Prietenii lui izbucniră în râs.

— Te referi la falsa logodnă, spuse Colin,

Harry lovi cu mâna în masă.

— Tot nu pot să cred treaba asta. Ce poznă!

— Ce-ar fi să vorbiţi mai încet? Nu vreau să afle cineva.

— Nu ar crede nimeni aşa ceva, pufni Colin.

— Terminaţi, bombăni Bell. Am căzut de acord să fim prieteni, dar mi s-a părut că ea îşi doreşte mai mult.

— Ce anume mai mult? întrebă Colin.

— Cred că îşi doreşte ceva permanent.

— Te referi la căsătorie, spuse Harry.

— Eu sunt celibatar convins – nu genul de bărbat de care are ea nevoie.

— Aşa-i, zise Harry, Tu nu o vrei, aşa că de ce ţi-ar păsa cine o caută?

— Stai aşa, se burzului Bell, Vrei să spui că o caută şi alţi bărbaţi?

— De fapt, au căutat-o la Lady Atherton. Potrivit mamei, a fost ca un fel de paradă. Toţi gentlemenii voiau să o cunoască.

— Naiba s-o ia de treabă! Acelaşi lucru s-a întâmplat şi la bal. Ea insistă că e independentă, dar habar nu are ce le trece prin minte acelor bărbaţi.

— În legătură cu ce? întrebă Harry.

— Ştii bine ce. Ei consideră că, fiind vorba de o văduvă, îşi pot permite orice cu ea.

Harry ridică din umeri.

— Nu tot aşa ai crezut şi tu?

Fiecare muşchi din corpul lui Bell se tensionă.

— Trebuie să merg să o văd. Acum.

— E aproape miezul nopţii, zise Colin uitându-se la ceas. Nu este o idee bună.

— Du-te să o vezi mâine, îl sfătui Harry.

— La naiba, mormăi Bell.

Scoase un portţigaret de aur şi le oferi prietenilor lui o ţigară de foi, după care şi-o aprinse pe a lui cu o lumânare. Se aşteptase să îl calmeze, dar nu se întâmplă acest lucru.

— Să-ţi dau un sfat, spuse Colin. Nu da buzna în salonul ei ca un taur.

— Îi scot pe toţi de-acolo, mârâi el.

— Păi credeam că intenţionezi să te retragi încetul cu încetul, zise Harry suflând un rotocol de fum.

— Nu pot s-o fac acum. Are nevoie să fie apărată de diavolii ăia aţâţaţi de dorinţă.

Doar că ea nu avea nevoie de protecţia lui. Îi spusese foarte dar că se descurca şi singură. Naiba s-o ia de treabă! Se descurcase de una singură aproape toată viaţa ei. Nu avea nevoie de el. De ce nu îl bucura acest gând?

— Aşa, spuse Harry. Cum ai să te descotoroseşti de diavolii ăia aţâţaţi de dorinţă?

— Am să-i arunc de la etaj.

— Nu e o idee bună, opina Colin. Laurei o să-i fie milă de ei şi o să dea vina pe tine.

— Pe toţi dracii! Va fi furioasă că nu am mai fost să o văd.

— Probabil, spuse Harry. Ai nevoie de un plan.

— Spune-i adevărul, dar înfrumuseţează-l, îi recomandă Colin.

— Cum? întrebă Bell.

— Explică-i despre scrisori şi bancheri şi Parlament. Apoi spune-i că te-ai gândit la ea în tot acest timp.

— Bună idee, aprobă Harry.

— Du-i şi flori, spuse Colin. Încearcă să pari ruşinat.

— Nu sunt actor, le aminti Bell cu o strâmbătură.

— Spune-i că îţi pare rău, propuse Harry stingându-şi ţigara de foi.

Bell înţepeni.

— Nu.

— Trebuie, dacă vrei să-i reintri în graţii, stărui Colin.

— Femeilor le place când recunoşti că ai greşit, adăugă amicul său. O să-i fie milă de tine.

— Nu vreau să-i fie milă de mine!

— Ba vrei, spuse Colin. Va uita că e furioasă când te va vedea afişând un aer nefericit.

— Eu cred ca îmi daţi sfaturi proaste.

Colin se lăsă pe spate în scaun şi suflă un inel de fum.

— Exprimă-ţi regretele şi apoi spune-i că ţi-a fost dor de ea.

— La dracu', mormăi Bell.

Intrase în panică în ziua când văzuse rochiţa de bebeluş. Nu făcuse niciun efort de a-şi găsi o nouă amantă, în schimb se gândise încontinuu la Laura. De multe ori se trezea rânjind când îşi amintea ceva ce spusese ea, sau felul în care se lumina ca o soarele la răsărit când zâmbea. Şi în fiecare noapte, în pat, îşi imagina cum ar fi fost să facă lent dragoste.

Apoi văzuse acea rochie minusculă de bebeluş pentru sora ei, jar conştiinţa lui până atunci adormită îl mustrase aspru, fiindcă el nu ar fi putut să-i ofere niciodată ceea ce merita. Iar Laura nu avea să înţeleagă vreodată că el nu putea redeveni tânărul care fusese cândva şi că nimic nu avea să-i aducă vreodată salvarea.

După-amiaza următoare

Bell se înfurie când trecu pe lângă un şir lung de trăsuri în faţa reşedinţei Laurei. Îşi închipui toţi acei bărbaţi formându-şi în minte imagini cu ea goală. Aveau să îi zâmbească, în timp ce în gând îi ridicau fustele peste cap.

Trebuia să se descotorosească de ei. Poate ar fi trebuit să fugă în salon şi să strige:

— Foc!

Nu, probabil nu ar fi funcţionat. Diavolii ăia aţâţaţi de

dorinţă ar fi fost probabil atât de vrăjiţi de ea încât ar fi preferat să ardă decât să plece de acolo.

Reed îi deschise uşa, iar Bell intră în hol ţinând un buchet de trandafiri. Cumpărase trei duzini, sperând să o impresioneze, dar ştia că ea era probabil furioasă pe el. Nu putea să nu o înţeleagă. Ar fi trebuit să o caute. Pe toţi dracii, avea să-i spună că îi părea rău.

— Urc singur, Reed, îi zise majordomului.

— Îmi cer scuze, milord, dar Lady Chesfield nu primeşte vizite.

Bell bătu din picior.

— Sunt mai multe trăsuri în scuar. E evident că are vizitatori. Unul în plus nu va conta.

— Milord, am instrucţiuni stricte să nu permit vizitatori.

— Eu nu sunt orice vizitator. Am venit să îi ofer un raport despre fiul dânsei.

— Îmi cer iertare, milord, dar trebuie să respect ordinele mele. Cu mare plăcere îi voi cere unei cameriste să pună florile într-o vază pentru Lady Chesfield.

Bell nu avea nicidecum de gând să plece. Traversă cu paşi mari podeaua de marmură, ignorând rugăminţile lui Reed de a se opri. Gândurile la diavolii aţâţaţi de dorinţă îl făcură să urce în fugă scările. Apoi deschise uşa de la salon şi clipi surprins.

Nouă doamne îi zâmbiră.

Laura, încruntată, se ridică şi spuse:

— Lord Bellingham, mă surprindeţi din nou.

Bell simţi ceva cald urcându-i pe gât. Dumnezeule, începuse să roşească!

— Aţi ajuns exact la timp pentru întâlnirea Societăţii în Beneficiul Orfanilor, rosti Laura scrâşnit.

— Da, orfanii, îngăimă el. Doresc să contribui cu o donaţie.

— O, asta e minunat, spuse o doamnă îmbrăcată în

galben.

Intră o cameristă, care luă buchetul şi îl puse într-o vază.

— O, ce drăguţ, zise o doamnă însărcinată. Ţi-a adus trandafiri.

Din scaunul de pe colţ, Lady Atherton îl privi cu o expresie amuzată:

— Sunt impresionată că unul dintre cei mai importanţi politicieni ai noştri îşi găseşte timp în programul lui aglomerat pentru orfani.

— Da, orfanii sunt o preocupare majoră, spuse Bell. Probabil au nevoie de încălţări.

— Au nevoie şi de părinţi, completă zâmbind doamna însărcinată.

— Aşa-i, spuse Bell. Eu sunt burlac, deci nu mă potrivesc.

O doamnă îmbrăcată în roz notă ceva într-un carneţel.

— Milord, cât sunteţi dispus să donaţi?

— De cât aveţi nevoie?

— O, sunteţi un gentleman minunat! Putem să ne bazăm pe dumneavoastră pentru cel puţin cincizeci de lire?

— Lordul Bellingham e foarte bogat şi foarte generos, nu-i aşa? i se adresă Laura cu ochii mijiţi.

— Acum sunt, răspunse el. Apoi decise să o impresioneze. Treceţi-mă cu o mie de lire.

Toate doamnele, mai puţin Laura, bătură din palme. Continuară să discute despre intrarea lui oportună şi generozitatea lui. Apoi văzu buzele Laurei subţiindu-se şi îşi dădu seama că încercarea lui de a-i cumpăra bunăvoinţa nu funcţionase.

Era condamnat să îşi ceară iertare.

Doamna cu creionul sugeră ca întâlnirea să se încheie. Lady Atherton o susţinu. Bellingham se înclină, aşteptând ca doamnele să iasă una câte una.

Lady Atherton rămase ultima.

— Să-ţi dau un sfat, îi spuse. Pune-te în genunchi.

Nu se mai lăsase în genunchi din ziua în care tatăl lui îl surprinsese sărutând servitoarea de la taverna locală.

După ce Lady Atherton ieşi, Bell închise uşa, îşi duse mâinile la spate şi se apropie de Laura.

— Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine.

— Ai promis să îi oferi fiului meu lecţii de scrimă. În schimb ai delegat această sarcină altcuiva. Ai spus că are nevoie de un model masculin în viaţă şi că te simţeai obligat din onoare să îţi asumi acel rol.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Te aştepţi ca eu să te iert când nu mi-ai oferit nicio explicaţie? Ochii i se umeziră, dar clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile ce ameninţau să se reverse. E fiul meu, iar tu, mai bine ca oricine, ştii cât de mult înseamnă pentru mine.

— A fost un gest stupid şi egoist din partea mea.

— Asta e explicaţia ta? „Începusem să mă simt ca într-o familie”, se gândi Laura. Nu am fost întotdeauna de acord cu tine, dar te-am admirat şi te-am respectat până mi-ai trimis bileţelul acela tăios.

Bell înălţă capul. Nimeni nu îi mai pusese la îndoială onoarea.

— Ajunsesem să mă implic din ce în ce mai mult în vieţile voastre. Mi-am asumat responsabilitatea pentru fiul tău şi mi-am dat seama că îl încurajasem să se ataşeze.

— Ai avut o influenţă bună asupra lui.

— Dar e temporară. Mi-am dat seama că inevitabil avea să fie dezamăgit, fiindcă noi doi ne vom vedea fiecare de viaţa lui la sfârşitul sezonului.

— Nu e vorba doar despre Justin, spuse ea.

— Ştiu. Tu nu poţi să-mi oferi ceea ce îmi doresc, iar eu nu pot să-ţi ofer ceea ce îţi trebuie.

— O spui de parcă totul ar fi atât de simplu, dar nu e.

— Te rog, stai jos cu mine. Când Laura se aşează lângă el, o prinse de mână şi continuă: Din ziua în care Montclief

te-a ameninţat, m-am trezit oarecum jucând rolul lui Sir Lancelot. În viaţa mea nu mi-am mai asumat o asemenea obligaţie. Nu am anticipat consecinţele.

Laura îşi retrase mâna.

— Poate ar fi bine dacă am încheia prietenia noastră acum. Am să inventez o explicaţie pentru Justin.

— Laura, am făcut o greşeală. Nu am să-l dezamăgesc. Onoarea îmi impune să îmi îndeplinesc obligaţiile faţă de fiul tău.

— Nu-mi pasă de onoarea ta, replică ea ducându-şi pumnul mic în dreptul inimii. Justin nu e o obligaţie. E fiul meu.

Bell o prinse de umeri.

— Nu asta am vrut să spun. Ţin sincer la băiat, altfel nici nu mi-aş fi făcut timp să îl ajut. Am făcut o greşeală şi mi-am recunoscut-o. Acum te rog cu umilinţă să mă ierţi.

— M-ai rănit, zise ea cu o expresie de neîncredere în privire.

— Ştiu.

Îşi petrecu braţul în jurul ei şi o strânse cu forţă.

Câteva minute mai târziu, ea ridică uşor capul:

— Ţi-am umezit jacheta.

— Se va usca, spuse el, întinzându-i o batistă. După ce ea se şterse la ochi, îşi aminti ceva: O, la dracu'!

— Ai grijă cum vorbeşti, îl mustră Laura dându-i un cot.

— Am uitat ceva.

Se lăsă să alunece pe podea în genunchi.

— O, te rog, nu rosti cuvintele acelea! zise ea panicată.

— Lady Atherton mi-a spus să-mi cer iertare în genunchi. Asta fac.

— O, slavă cerurilor! Am crezut... Ei bine, nu contează.

— Am ambii genunchi pe podea, îi arătă el. Nu voiam

să las loc de confuzii,

— Ridică-te acum. Arăţi ridicol.

— Putem fi prieteni? întrebă contele după ce se ridicară amândoi.

Ea zâmbi uşor:

— Presupun că asta e permis între doi falşi logodnici secreţi.

— Am auzit că l-ai refuzat pe Pembroke.

— Este un bărbat foarte cumsecade. Cred că a anticipat răspunsul meu.

— Are o pată de chelie.

— Nu fi gelos, îl certă ea bătându-l pe braţ. Probabil o să ajungi şi tu să ai una într-o bună zi.

— Participi la balul familiei Bonham?

— Da, răspunse ea.

— Aş fi onorat să vă însoţesc, pe tine şi pe Lady Atherton, dacă îmi veţi da voie.

— Am s-o întreb, dar sunt sigură că va accepta. Cred că te place.

— Cred că are o părere foarte fermă despre mine, şi nu în întregime favorabilă.

— Probabil e justificată, dar ai şi câteva calităţi.

— Cum ar fi? rânji el.

— Cred că ştii.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Mai ai de lucrat la precizie, o avertiză.

— Nu eşti un logodnic adevărat, gata cu săruturile pe gură, îi spuse ea fluturând degetul a dojana.

Bell se înclină. Când ieşi din salon, pieptul nu îi mai era împovărat de tristeţe. Fiindcă ea îl iertase.

Capitolul 10

Balul familiei Bonham

Bellingham insistase să le ducă pe Laura şi Lady Atherton la bal în trăsura lui. Încercă să îi ofere braţul lui doamnei mai vârstnice, dar aceasta insistă să o conducă pe Laura. În timp ce urcară scările, Laura simţi puternic masa de muşchi tari din braţul lui. O speriau puţin propriile sentimente, dar mama ei o sfătuise cu mult timp în urmă să se ferească să ţină minte fapte prea îndepărtate. Bell era prietenul ei şi recunoscuse că greşise. Avea să renunţe la orice urmă de dubii faţă de el.

În seara aceea Justin se afla la Vauxhall însoţit de Sarah, Paul şi noii lui prieteni. Lady Norcliffe şi câteva dintre prietenele ei acceptaseră să îi supravegheze pe tineri în noaptea aceea. Se bucura ca Justin rămăsese prieten cu Paul. Era evident că George fusese instigatorul, probabil fiindcă avea acea şaretă sofisticată.

Laura îi zâmbi lui Bellingham când ajunseră în şirul de primire. După ce pătrunseră în sfârşit în sala de bal, o văzu pe Lady Atherton aşteptând. Când ajunseră la ea, aceasta afişă un zâmbet viclean.

— Eu mă duc la scaunele de lângă perete, să bârfesc puţin. E cea mai bună parte dintr-un bal. Te las în grija lui Bellingham.

— Dar ar trebui să socializez.

— Ai să socializezi cu mine, spuse el.

Lady Atherton râse şi se îndepărtă.

— Doreşti nişte punci? o întrebă contele pe Laura.

— Da, mi-ar plăcea. Când el o conduse pe marginea încăperii, observă: Oamenii se zgâiesc la mine fiindcă sunt însoţită de un crai notoriu.

— Se zgâiesc fiindcă sunt însoţit de cea mai frumoasă femeie din sala de bal.

— Sunt multe femei frumoase aici.

— Toţi bărbaţii mă invidiază fiindcă eşti a mea.

— Nu sunt o posesiune.

— Eşti a mea în noaptea asta, spuse el aruncându-i o privire senzuală.

Oare a ei era inima care i se răsucea în piept? Făcu apel la raţiune. Complimentele dulci se rostogoleau firesc de pe limba lui. Erau prieteni, nimic mai mult.

Când ajunseră la bufet, Laura se uită în jur. Zgomotul confuz de voci deveni mai puternic.

Lady Bonham se năpusti spre ea.

— Să nu bei din punci! Am auzit că Harry a turnat jumătate de sticlă de rom în el.

— Nu, e fad, zise Bell după ce îl gustă.

— O, slavă cerurilor! exclamă Lady Bonham ducându-şi mâna la piept. Dacă îl vezi pe Harry, spune-i că-l iau cu nuiaua dacă toarnă tărie în punci.

Bell ridică din sprâncene.

— Asta ar fi ca şi cum aş flutura un steag roşu în faţa unui taur.

Îi întinse o ceaşcă Laurei, care studia mulţimea.

— Harry şi Colin vin încoace.

— Am să-i spun lui Harry că ai turnat rom în punci, râse el.

— Va fi atât de dezamăgit!

— Nu-ţi face griji. Prietenii mei nu au să-ţi arunce ocheade.

— Cum poţi să fi atât de sigur?

— Fiindcă te-am revendicat ca fiind a mea.

— Ce-ai spus? tresări Laura.

— Îmi cer scuze. Vorbeşte sângele strămoşilor mei barbari.

— Ai febră, sau chiar auzi voci?

— Îmi place să aud vocea ta, îi şopti Bell la ureche.

Ea inspiră şuierat. Ştia exact ce să spună pentru a-i tăia răsuflarea.

— Iată-te, spuse Harry. Cum e punciul?

— Lady Chesfield a turnat rom în el, îl informă Bell.

— Nu *e* deloc cuminte, observă Colin.

— Nu am turnat tărie în punci, oftă ea exasperată.

Lady Atherton se apropie însoţită de lordul Lindmoore.

— Lordul Lindmoore insistă că va fi teribil de agitat dacă nu dansezi cu el.

Privirea lui alunecă în repetate rânduri de la faţa Laurei spre pieptul ei, ceea ce îi stârni furnicături de dezgust.

— Îmi acorzi onoarea următorului dans? o întrebă.

— Nu, mi l-am rezervat eu deja, interveni Bellingham.

O, vai, chiar era posesiv în seara aceea.

— Păi atunci, următorul, propuse Lindmoore.

— Mi-am rezervat eu cel de-al doilea dans, replică Harry cu ochi scânteietori.

Lindmoore îl privi pe Bell cu un aer suspicios.

— Atunci voi aştepta cel de-al treilea dans.

— Îmi pare rău, spuse Colin. Pe acela i l-am cerut eu deja.

— Nu e absolut nicio problemă, spuse lordul Lindmoore. Am să valsez bucuros cu Lady Chesfield.

Laura îşi spuse că individul avea o expresie răutăcioasă. Nu voia să danseze cu el.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lord Lindmoore, dar i-am promis valsul lordului Bellingham.

— Şi cina de la miezul nopţii, adăugă Bell.

— Nu poţi spune că nu te-am avertizat, îi zise Lady Atherton pretendentului.

— O seară bună, Lady Chesfield, Lady Atherton, mormăi acesta trăgându-şi nasul.

Laura se întoarse spre prietena ei:

— Ce avertizare i-ai dat?

Ea îşi deschise evantaiul:

— I-am spus că Bellingham nu îl va lăsa să se apropie la mai puţin de jumătate de metru de tine. Bucuraţi-vă de dansuri, spuse ea, după care se îndepărtă.

— Cred că e o conspiraţie, murmură Laura.

Muzicienii atacară acordurile introductive ale primul dans popular.

— Mi-a fost teamă de momentul ăsta, se bosumflă Colin.

— De ce? întrebă Laura. Nu-ţi place să dansezi?

— Nu-i place să danseze cu Lady Angeline, o înştiinţă Harry.

— Atunci de ce ai invitat-o?

— Nu am avut încotro. Mamele noastre insistă să dansăm.

— Au fost promişi unul altuia încă din leagăn, explică Harry. Familiile lor plănuiesc nunta de când s-au născut.

— Colin şi Angeline se urăsc reciproc, adăugă Bell.

— Sunt sigură că nu!

— E rea la suflet, spuse Colin. Ultima dată când am fost forţat să dansez cu ea, m-a lovit în fluierul piciorului.

Harry se aplecă spre Laura:

— Angeline nu l-a iertat pe Colin pentru că a sărutat-o sub vâsc.

— A fost în stare să se şteargă l a gură! E o scorpie.

Bell îi arătă o brunetă frumoasă şi înaltă care stătea lângă ringul de dans.

— Uite, îşi ţine mâinile strânse în pumni.

— Probabil o să-ţi tragă o palmă, Colin, spuse Harry.

— În cazul ăsta am să-i pun piedică.

— Ba n-ai să faci aşa ceva, spuse Laura pe un ton scandalizat. Sunt sigură că e o tânără domnişoară extrem de agreabilă.

— Cu toată lumea în afară de Colin, zise Harry.

Colin bombăni ceva în barbă şi porni cu paşi mari spre brunetă.

Bellingham îi oferi braţul. În timp ce se îndreptau spre ringul de dans, Laura îl întrebă:

— Ce i-a făcut Colin de a ajuns să îl dispreţuiască atât de mult?

— Nu ştiu. El refuză să vorbească despre asta.

Se opriră faţă în faţă. Când muzica începu, trecură unul pe lângă celălalt, traversând fiecare pe cealaltă parte. Câteva minute mai târziu, se prinseră de mâini cu un alt cuplu, se învârtiră şi îşi recăpătară poziţiile iniţiale. Laura aruncă o privire spre capătul rândului. Angeline îl privi furioasă pe Colin când se întâlniră în mijloc, se rotiră şi porniră spre celălalt capăt al rândului. Bellingham îi făcu Laurei cu ochiul.

Furioasă, Angeline îşi dezgoli dinţii. Când Colin îi trimise o bezea, tânăra îşi dădu ochii peste cap. Laura se uită la Bellingham, iar el îşi ridică palmele în aer,

Veni rândul lor să se întâlnească la mijloc. Dintr-odată, Laurei i se tăie respiraţia când văzu expresia seducătoare din ochii lui. Contele îşi puse mâna pe spatele ei când urcară spre capul rândului. Laura îşi impuse să nu cadă sub vraja lui, dar când se învârtiră nu mai reuşi să îşi desprindă privirea dintr-a lui. În acel moment înţelese că dorinţa dintre ei putea să izbucnească necontrolat dacă nu era atentă. Trebuia să fie puternică, fiindcă exista ceva foarte intens între ei.

La finalul dansului îi luă braţul, dar înţelese că ceilalţi aveau să-i bârfească dacă rămâneau împreună.

— Cred că ar trebui să socializăm – separat.

— Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau să o încalc, rânji el.

— Dacă ne petrecem toată seara împreună, se vor stârni bârfe.

— Aş vrea să ne putem petrece toată noaptea

împreună, murmură Bell.

Ea îi întâlni privirea şi întreaga ei făptură căzu pradă dorinţei de a renunţa complet la prudenţă.

— Ne asumăm un risc chiar şi în momentul de faţă. Trebuie să plec înainte de iscarea zvonurilor.

Se îndepărtă înainte ca el să mai apuce să spună ceva, fiindcă nu avea încredere în ea însăşi. Bell era prea convingător şi nu era singurul care ardea.

*

Îi făcu plăcere să discute cu noile ei prietene din societatea caritabilă. Erau toate prietenoase şi sincer preocupate de numeroşii copii ce sufereau în orfelinate. O simpatiza în mod deosebit doamna Faraday, care urma să nască primul ei copil peste două luni. Fu totodată satisfăcută să afle că doamna Whitmeyer avea şi ea un fiu adolescent despre care spunea în glumă că obişnuia cu regularitate să se transforme într-un monstru fără un motiv anume. Acum Laura nu se mai simţea chiar atât de prost că dăduse greş cu fiul ei, ştiind că şi alte mame se confruntau cu dificultăţi similare.

După aceea se duse în salonul de odihnă pentru doamne, pentru a lua o scurtă pauză de la vuietul mulţimii şi a se reface puţin. Găsi un scaun, iar una dintre cameriste îi aduse un pahar de vin de Xeres. Laura sorbi din vin şi se simţi puţin mai bine. Interacţiunile ei cu Bellingham erau adesea intense. Se gândi la cuvintele lui: „Aş vrea să ne putem petrece toată noaptea împreună”.

În pofida tuturor convingerilor ei, nu putea să nu tânjească după săruturile şi atingerile lui. Uneori, în pat, îşi imagina cum ar fi fost să facă dragoste cu el. Îl dorea cu disperare, dar îi era teamă, în acelaşi timp, că nu s-ar fi putut compara niciodată cu toate femeile care ştiau cum să îi ofere plăcere unui bărbat ca el.

Uşa se deschise, lăsând să se audă râsete de femei. Lady Rentworth, mama lui George, intră însoţită de două prietene.

Laura evită cu grijă să o privească. La ultima ei întâlnire cu Lady Rentworth, înţelesese rapid că aceasta nu o considera demnă de respectul ei.

— Ei, ei, nu cumva e micuţa şi drăgălaşa văduvă? Am auzit că l-ai cucerit pe Bellingham.

— Ai auzit greşit, răspunse Laura. Lordul Bellingham a fost de acord să-l îndrume pe fiul meu cât timp tutorele lui era prins cu alte obligaţii.

— Sunt convinsă că aşa a fost, spuse Lady Rentworth.

Cele două prietene ale ei izbucniră în râs.

Laura îşi puse deoparte paharul de vin şi se ridică. Dădu să treacă pe lângă ele, când Lady Rentworth ridică vocea:

— Nu-i aşa că eşti o norocoasă? Este adevărat că e un amant excepţional?

— Va trebui să întrebi pe cineva care ştie.

Laura îşi ţinu capul sus până ieşi pe uşă. Nu putea controla ceea ce spuneau alţii despre ea, şi nu avea să-i dea voie unei femei urâcioase precum Lady Rentworth să îi strice seara.

Când se întoarse în sala de bal, constată că aglomeraţia sporise. Ar fi trebuit să îl găsească pe Bellingham pentru cina de la miezul nopţii, dar să-l caute prin acea mulţime avea să se dovedească dificil, mai ales din punctul în care se afla ea. Însă nu voia nici să se lase dusă de valul de oameni. Se împinse printre ceilalţi oaspeţi. La un moment dat, cineva o calcă pe picior. Deşi o duru, ştiu că nu era nimic grav. Nu îşi dorea decât să găsească un scaun şi să aştepte până se subţia mulţimea.

Reuşi să se strecoare spre marginea încăperii, unde îl văzu pe Bellingham. Acesta se opinti să ajungă până la ea.

— Te-am căutat.

— M-am dus în salonul de odihnă pentru doamne să mă refac puţin.

Aşteptară într-un colţ până când mulţimea se retrase din sala de bal, lăsând în urmă doar lacheii veniţi să ia bolul de punci şi paharele de pe bufet.

— Vrei să mergem în sala de mese?

— Nu, vreau doar să mă relaxez şi să stau departe de toată gălăgia asta.

Bell o conduse la un scaun şi se aşeză lângă ea.

— E mai bine?

— Da, mă bucur că te-am găsit.

Îi povesti ce se petrecuse în salonul de odihnă.

— Oamenii vor bârfi întotdeauna. Dar nu ar fi trebuit să insist. A fost egoist din partea mea, însă vreau să ştii că te respect cu adevărat. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, şi urmă: Vreau să ştii că nu e doar dorinţă din partea mea. Ţin la tine şi îmi face plăcere prietenia noastră. Fii sigură că vă voi sta la dispoziţie, şi ţie şi lui Justin, până la sfârşitul sezonului.

— Urmează să ne despărţim pentru totdeauna? întrebă ea abătută.

Bell se lăsă pe spate.

— Eu am să mă întorc în Devonshire la vară, iar tu vei merge acasă în Hampshire. Laura avu impresia că inima i se prăbuşise la picioare. Bell adăugă: Nu vreau să vă dau speranţe false, nici ţie, nici fiului tău.

„Ne-ai dat deja speranţe false.”

— Fiul tău are nevoie de o prezenţă permanentă. E important să ştie că implicarea mea e doar temporară.

Laura îşi strânse mâinile cu forţă. Se referea şi la ea. Dar nu putea nega adevărul vorbelor lui. Nu îi promisese niciodată nimic dincolo de sfârşitul sezonului. Ştia că nu era rezonabil din partea ei să se aştepte La mai mult, fiindcă Bell îi spusese întotdeauna dar că relaţia lor era bazată exclusiv pe prietenie. Ea acceptase acest lucru, dar acum o

durea, fiindcă nu voia să-i piardă.

— Nu vreau să par rece. Am petrecut mult prea multe sezoane la Londra, înconjurat de lingăi. Am devenit cinic în toate privinţele: politica, pretenţiile şi mai ales ipocriţii. Te-ai ciocnit de toate astea în seara asta. Tu, pe de altă parte, eşti autentică. Asta este ceva rar în lumea înaltei nobilimi. Îmi doresc sincer să petrec timp cu tine şi cu Justin, însă am grijă să nu creez neintenţionat speranţe false.

— Ţi-ai rupt cu abnegaţie din timpul tău pentru a te ocupa de Justin şi de mine, spuse Laura pe un ton inexpresiv.

— Nu e suficient, dar e tot ce sunt capabil să ofer.

— Eu cred că eşti capabil de mult mai mult.

Vocea i se frânse. Bell se săturase de ea şi era pregătit să treacă la o femeie care ar fi făcut orice îşi dorea el în pat.

— Tu vezi doar ceea ce vrei să vezi. Dar unele lucruri sunt ireparabile.

Laura ar fi vrut să îl încurajeze să vorbească despre lucrurile ireparabile, dar o sală de bal nu era locul potrivit pentru o discuţie despre ceea ce i se întâmplase cu atâţia ani în urmă, când îşi pierduse familia. Şi, la drept vorbind, nu voia să se gândească la acel moment final când avea să fie nevoită să îşi ia adio de la el pentru totdeauna. Nu avea voie să irosească timpul ce le mai rămăsese.

— Poate ar trebui să coborâm, spuse el.

— Da, ar trebui să vedem cum se descurcă Angeline şi Colin.

Încercase să adopte un ton vesel, dar sunase forţat.

— Probabil îl loveşte în picior pe sub masă.

— Să nu cumva să ratăm distracţia.

Nu lăsă să se vadă că se simţea ca şi cum o lumânare tocmai s-ar fi stins în ea.

Bell se ridică şi îi întinse mâna:

— Să ne întoarcem la petrecere. Dacă avem noroc,

Harry a turnat nişte tărie în bolul de punci şi toată lumea va fi beată.

Pentru o clipă Laura se gândi să invoce o durere de cap şi să cheme o birjă care să o ducă acasă, însă nu voia să strice plăcerea celorlalţi,

— Lady Bonham va fi încântată când balul ei va deveni cel mai discutat eveniment al sezonului.

Îl luă de braţ, hotărâtă să pretindă că savura distracţia. Totuşi, oricât de mult ar fi vrut să profite la maxim de timpul lor împreună, nu putea să uite că acesta se apropia de sfârşit.

*

Când se apropiară de sala de mese, Bellingham se încruntă la auzul vacarmului de dinăuntru.

— Ceva e în neregulă.

— Vom afla în scurt timp. Îşi desprinse mâna de pe braţul lui. Ar fi bine să stăm separat ca să evităm bârfele.

— Da, probabil e o idee înţeleaptă.

Observase expresia ei abătută când îi spusese că implicarea lui în viaţa ei şi a lui Justin avea să dureze doar până la sfârşitul sezonului. Aşa era cel mai bine, fiindcă deja intervenise prea mult. Ea avea nevoie de un bărbat care să-i fie alături pentru totdeauna, ceea ce el nu-i putea oferi.

Când intrară, toate vocile amuţiră. O furculiţă zdrăngăni pe o farfurie. Bell simţi părul fin de pe ceafă ridicându-i-se. Studie mulţimea şi o văzu pe Lady Atherton ridicând din sprâncene.

Lady Bonham porni în grabă spre ei:

— Iată-vă în sfârşit! Avem un anunţ special în seara aceasta. Ce urât din partea voastră să ţineţi un asemenea secret!

Inima lui Bell fu cuprinsă de panică. O privi pe Laura.

Chipul ei era palid. Părea pe punctul de a leşina.

Cum naiba se aflase despre logodna lor? Era Montclief acolo? Se apropie de Laura şi o luă de braţ.

— Fii calmă, îi şopti. Am să le explic.

Habar nu avea ce să spună, dar nu putea nega logodna, chiar dacă nu era adevărată. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi distrus reputaţia Laurei.

Lady Bonham îşi drese vocea:

— Lord Bellingham, sunteţi cunoscut pentru activitatea dumneavoastră politică, dar habar nu aveam despre generozitatea cu care sprijiniţi cauzele filantropice. Te las pe tine să dai detaliile, îi spuse doamnei Faraday.

Bell clipi. Filantropic? În ultimele câteva minute fusese chinuit de o nelinişte până în măduva oaselor… din cauza unor fapte filantropice?

— Dumnezeule bun, rugăciunile mele au fost ascultate, şopti Laura tremurând.

Doamna Faraday veni în faţă.

— În numele Societăţii Dedicate în Beneficiul Orfanilor, doresc să îi mulţumesc lordului Bellingham pentru considerabila donaţie de o mie de lire.

Întreaga sală izbucni în aplauze.

„Orfanii”, îşi spuse el. Era aplaudat pentru contribuţia lui la bunăstarea orfanilor. Fu copleşit de uşurare.

Doamna Faraday aşteptă să se facă linişte, apoi continuă:

— Îi suntem recunoscători şi lui Lady Chesfield pentru că şi-a asumat rolul de preşedintă a organizaţiei noastre.

— Trebuie să recunosc meritul lui Lady Chesfield în faptul că m-a informat asupra lipsurilor mari cu care se confruntă acei copii nefericiţi, uitaţi de lume, spuse Bell. Sunt sigur că doamna Faraday ar primi cu plăcere şi alte donaţii în această seară.

Oaspeţii izbucniră din nou în aplauze.

Doamna Faraday îşi scoase carneţelul şi creionul din

săculeţ, grăbită să noteze, Harry apăru din capătul sălii de mese şi îl bătu pe Bell pe spate:

— Am turnat brandy în bolul de punci. Fără îndoială asta îi va face să-şi lărgească baierele pungii.

— Colin unde e?

— Stă la rând pentru donaţii.

— Ce minunat din partea lui Colin, dar de ce pare atât de abătut? se interesă Laura.

— Angeline a fost cea care a anunţat că eL se oferă să doneze cinci sute de lire, rânji Harry.

*

La scurt timp după anunţarea donaţiei, Laura şi Bellingham se retraseră de la bal. Lady Atherton insistase ca Bellingham să o ducă pe Laura acasă fiindcă aceasta păruse cam palidă la faţă.

Izbucniră amândoi în râs când porniră în grabă spre trăsura lui.

După ce se aşezară confortabil, Laura îşi puse o mână peste inimă.

— Am fost sigură că ne-au prins.

— Ştiu, zise el. Îmi scormoneam mintea, încercând să găsesc o explicaţie care să nu presupună o falsă logodnă şi faptul că eu mi-am întins jacheta peste o baltă.

— Nu-mi aminti! Cred că a fost cea mai proastă minciună pe care am spus-o vreodată.

— Sunt şocat. O fiică de vicar să mintă pe faţă? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Eram disperată, ştii bine asta.

— E drept, mi-ai promis orice. Ar fi trebuit să cer cu mult mai mult. Strămoşii mei barbari ar fi oripilaţi,

— Sincer, m-am speriat de mi-a stat inima în loc, acolo în sala de mese.

— Suntem în siguranţă.

— Deocamdată. Oftând, Laura adăugă: Mai devreme sau mai târziu, Montclief va reapărea la suprafaţă şi va agita apele.

În jurul ei plutea un parfum ca de ceai. Lui Bell îi luă o clipă să îl identifice.

— Trandafiri!

— Poftim?

— Parfumul, spuse el.

— De fapt, este săpun. Ştiu că e o extravaganţă, dar nu mă pot abţine.

Cuvintele ei îi amintiră încă o dată despre diferenţele dintre ei. El nu ar fi considerat niciodată săpunul drept o extravaganţă. Tatăl ei, vicarul, era sărac, Probabil nu se bucurase de niciunul dintre luxurile mărunte până nu se căsătorise.

— Am fost la cumpărături recent să iau cadouri pentru familia mea, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să găsesc daruri pe care ştiam că le vor aprecia. Apoi am încercat să aleg ceva pentru fiul meu şi mi-am dat seama că nu mai ştiu ce anume i-ar plăcea.

— Ei bine, mă crezi sau nu, am fost şi eu adolescent cândva. Aş putea să îţi ofer câteva sugestii.

— Nu darul în sine îmi pune probleme, ci înţelegerea faptului că nu-i mai cunosc preferinţele. Nu mi-a venit nicio idee ce cadou aş fi putut să îi iau propriului meu fiu.

— Fiul tău se schimbă rapid. Acum îşi pune în valoare independenţa. Ce-i drept, a făcut câteva alegeri greşite recent, însă peste doar patru ani va ajunge la majorat şi va fi nevoit să ia zeci de decizii zi de zi.

— Dar eu m-am ocupat de aceste lucruri, cu sprijinul intendenţilor şi al personalului. Îl pot ajuta.

— Laura, nu înţelegi. El nu vrea să fie ajutat de mama lui. Trebuie să fie independent pentru a putea să preia controlul asupra moştenirii sale. Dacă te agăţi prea strâns de el, te va respinge.

— Asta fac acum?

Bell îşi alese cuvintele cu grijă.

— Cred că tu şi fiul tău vă confruntaţi cu schimbări în relaţia voastră. Ceea ce se poate dovedi dificil după ce te-ai obişnuit cu el aşa cum era în copilărie.

— Mi-am concentrat toată energia asupra lui Justin după moartea lui Phillip. Fiul meu avea nevoie de alinare. Ne-am avut unul pe celălalt.

Îi lipsea acea relaţie apropiată dintre ei.

— Era firesc să vă apropiaţi şi mai mult după moartea soţului tău, dar acele zile fac parte din trecut. Justin s-a maturizat destul de mult în ultimele câteva săptămâni.

— Da, a fost prost influenţat de George. Se cufundară în tăcere o vreme, apoi Laura spuse: O să ţi se pară o mare neghiobie, când am o familie atât de numeroasă în apropiere, dar când Justin era la şcoală, după moartea lui Phillip, mă simţeam teribil de singură. Sperasem să petrecem un timp împreună la Londra, apoi el s-a răzvrătit. Aveam aşteptări atât de măreţe, apoi m-am trezit într-o metropolă uriaşă în care nu cunoşteam pe nimeni în afară de Lady Atherton. Şi pe tine.

— Ţi-e teamă să fii singură.

— Pe tine nu te deranjează niciodată să trăieşti singur?

— Am prieteni şi aliaţi politici.

Vechii lui prieteni se căsătoriseră şi locuiau acum în provincie. Pentru Bell schimbările din vieţile lor fuseseră deconcertante până când îi cunoscuse pe Harry şi Colin.

— Ai dreptate, spuse ea. Cred că încerc să îl cocoloşesc pe Justin, iar el mă respinge.

Bell o privi, dar ea rămase cu ochii aţintiţi înainte.

— Ţi-e frig? o întrebă când o văzu cutremurându-se înfiorată.

— Puţin.

O luă pe sus şi o aşeză în poala lui, strângând-o în

braţe.

— Te încălzesc eu.

Îi plăcea să-i simtă fundul în poală şi şi-ar fi dorit să nu existe straturile de îmbrăcăminte. Se imaginã ţinând-o goală în braţele lui. Căldura îi invada venele şi simţi tensiunea crescându-i între picioare. Avea să se aducă singur în pragul nebuniei dacă o ţinea tot aşa, mistuit de dorinţă, dar fără a şi-o satisface. Încă o dorea, deşi ea îşi exprimase clar obiecţiile. La început fusese plăcerea vânătorii, dar Laura nu se deda unor astfel de jocuri. Nu semăna deloc cu femeile sofisticate din înalta societate care nu stăteau pe gânduri când era vorba să îşi ia un amant. În lumea Laurei, bărbaţii şi femeile nu se implicau în relaţii amoroase dedicate exclusiv plăcerii reciproce, fiindcă acest lucru era considerat un păcat.

— Dacă îţi mărturisesc secretul meu, promiţi să nu mă mustri?

— Cred că pui la cale vreun truc.

— Trucurile sunt permise. Ţine minte, sunt un mare crai.

— O, ai o carte cu trucuri pentru crai?

El se lovi cu degetul în tâmplă:

— O ţin în cutia craniană, zise el lovindu-se cu degetul în tâmplă. Am câte un truc pentru orice situaţie.

— Cum ar fi?

— Să conving o văduvă frumoasă să mi se aşeze în poală.

Ea izbucni în râs.

— Mi-e foarte greu să rezist farmecului tău!

— Atunci nu o face.

Trăsura se opri cu un legănat în faţa casei ei. Bell nu ar fi vrut să o lase să plece în noaptea aceea, dar, indiferent cât de mult ar fi dorit-o, era un gentleman în adâncul sufletului şi îi promisese să nu insiste.

— Te conduc până la uşă.

Ea îşi umezi buzele, iar el fu tentat să o sărute până îi răpea minţile. Însă Laura nu era genul acela de doamnă.

— Sunt cea mai mare dintre zece copii, spuse ea uitându-se pe fereastră. Toată lumea s-a aşteptat să fiu un copil model, cel pe care fraţii şi surorile mele să-l ia drept exemplu. Se întoarse spre el. Era atât de uşor la vremea aceea să disting între bine şi rău. Acum mă trezesc punându-mi la îndoială convingerile, pentru prima dată.

— Ce vrei să spui?

— M-am dedicat îngrijirii soţului şi copilului meu. M-am simţit necesară, însă acum soţul meu e mort, iar fiul meu va fi în curând adult. Mă aflu la un punct de răscruce în viaţă. Nimic nu mai fi vreodată la fel. Îmi voi aminti întotdeauna cu drag de anii petrecuţi cu soţul şi cu fiul meu, dar nu mă pot întoarce în trecut, după cum ai spus şi tu. Bell nu spuse nimic, căci Laura părea să se lupte cu o decizie: Am ales întotdeauna drumul cel drept. Am fost întotdeauna sigură ce e bine şi ce rău, dar acum văd că e atât de simplu.

— Prea puţine lucruri în viaţă sunt atât de simple.

— La sfârşitul sezonului am să mă întorc acasă, unde voi fi o văduvă cuminte şi îmi voi dedica timpul familiei mele şi ajutorarea celor care sunt mai puţin norocoşi. Dar am înţeles în seara asta că, în tot acest timp cât m-am străduit să-i fac pe alţii fericiţi, de multe ori m-am neglijat pe mine însumi. Acesta va fi ultimul meu sezon la Londra. Ani buni de-acum încolo am să privesc în trecut şi am să-mi aduc aminte de tine.

— Şi eu am să-mi aduc aminte de tine.

Laura inspiră adânc şi spuse:

— Mă tem că am să regret că am făcut alegerea greşită.

— Şi ce alegere e aceea?

— O noapte cu tine, şopti ea.

„O, Dumnezeule!”

— Eşti sigură? întrebă el uimit, amintindu-şi că era un gentleman. Nu vreau să ai regrete dimineaţa.

— Mi-e teamă.

— De ce anume?

— Că am să te dezamăgesc.

— Ba n-ai s-o faci. Îi prinse faţa între mâini. Voi avea grijă ca asta să fie o noapte pe care să ne-o amintim amândoi.

Coborî din trăsură şi îi dădu vizitiului noi instrucţiuni. Se urcă înapoi, se gândi că poate între timp ea se răzgândise, dar Laura îşi puse mâna într-a lui şi i-o ţinu până când trăsura se opri la modesta reşedinţă unde îşi aducea amantele. De data aceasta avea să fie diferit, fiindcă Laura era unică. La început îşi propusese să o câştige drept amantă, apoi ea îi devenise prietenă. În noaptea aceea nu era vorba de o cucerire. Era vorba despre o femeie care alesese să facă dragoste cu el.

Capitolul 11

Laura tremură când Bell învârti cheia şi deschise uşa. Totul era învăluit în întuneric.

— Majordomul nu se aştepta să apar, îi explică Bell. El şi camerista cel mai probabil dorm.

Laura presupuse că nu mai adusese recent o femeie acolo. Dintr-un motiv de neînţeles, acest lucru o făcu să se simtă mai bine.

Bell scotoci după o cutie cu iască şi aprinse o flacără. După ce aprinse lumânările dintr-un sfeşnic, îi oferi braţul. Când se apropiară de scări, Laura fu încercată pentru o clipă de dubii. O asigurase că nu avea să-l dezamăgească, însă el îi era teamă că da.

Prin minte îi trecu brusc o amintire cu noaptea nunţii

sale. Fusese înspăimântată aproape de moarte, şi totuşi tânjise să îl simtă pe Phillip aproape. Îşi dorise să îi ofere plăcere fiindcă îl iubea.

Bellingham o conduse sus. Laura îşi spuse să nu se gândească la răposatul ei soţ. Şi totuşi, prima dată când îl sărutase pe conte, îl comparase cu Phillip. Nu se putuse abţine, fiindcă săruturile şi senzaţiile pe care le stârnise Bellingham în ea erau complet străine de experienţa ei. Acum o speria gândul că îl trăda cumva pe Phillip.

Bellingham se opri în faţa unei uşi şi o conduse înăuntru. Un uriaş pat cu baldachin făcea ca tot restul încăperii să pară minuscul prin comparaţie.

Puse sfeşnicul cu braţe pe o noptieră şi se întoarse spre ea:

— Eşti emoţionată. E de înţeles.

Laura îşi punea decizia sub semnul întrebării, temându-se că nu putea să se compare cu nenumăratele femei care, fără îndoială, stăpâneau tehnici sofisticate de a oferi plăcere unui bărbat.

Bellingham o prinse de talie şi o ridică pe marginea saltelei. Se aşeză lângă ea şi o prinse din nou de mână.

— Vreau să-ţi spun ceva mai întâi, fiindcă îmi imaginez că te gândeşti la soţul tău în acest moment.

— De unde ai ştiut? şopti ea.

— Fiindcă te cunosc. Ştiu că l-ai iubit şi ai avut grijă de el cât a fost bolnav. Nu am să mă bag în căsnicia ta, fiindcă vreau să îţi păstrezi amintirile fericite cu soţul tău.

În clipa aceea, Laura se îndrăgosti pentru a doua oară în viaţă.

— A fost un om minunat şi la fel eşti şi tu.

— Mi-am făcut griji că nu voi reuşi să mă ridic la înălţimea soţului tău sanctificat, zâmbi Bell.

— A avut şi el defectele lui. Sunteţi foarte diferiţi, dar cred că am ales bine de fiecare dată.

Bellingham se ridică şi îşi scoase jacheta. Laura îşi

simţi nervii tensionându-se la maximum când îşi desfăcu eşarfa.

— Cred că trebuie să te relaxezi puţin, zise el amuzat. Am să torn câte un pahar de vin pentru fiecare.

Ea se întoarse pe o parte şi îl privi apropiindu-se de o comodă. Luă carafa şi turnă vin, apoi se întoarse şi îi întinse un pahar.

— Pentru noaptea asta, spuse, şi îşi ciocni paharul de al ei.

— E vin de Bordeaux, constată Laura după prima sorbitură.

— Da, îţi place?

Ea dădu din cap şi îşi scoase pantofii.

— Ai mâini şi picioare foarte mici, observă contele aşezându-se lângă ea.

— Se potrivesc cu înălţimea mea mică.

— Bea acum, o îndemnă el cu un zâmbet.

— Te grăbeşti?

— Nu am să te grăbesc. Nu prea tare.

Laura simţi din nou o uşoară nelinişte.

— Nu prea ştiu cum se va desfăşura asta.

— Ei, ştii că nu am întâlnit niciodată vreo regulă pe care să nu vreau să o încalc.

— Există reguli?

— O, da. Zeci de reguli. Regula numărul unu. Nu-i arunca unei doamne fustele peste cap.

— Eşti rău, îl certă ea izbucnind în râs.

— Regula numărul doi. Doamnele au întâietate. Sesizându-i încruntarea, adăugă: Asta merge mână în mână cu numărul trei. Nu te grăbi să ajungi la final.

— Aha.

— Regula numărul patru. Nu o zdrobi cu greutatea ta.

— Vai de mine, ar fi regretabil!

— Regula numărul cinci. Priveşte-o în ochi. Când ea sorbi din vin, studiindu-l peste buza paharului, Bell

continuă: Regula numărul şase. Sărut-o până îşi pierde minţile, pe gură şi pe fiecare centimetru de piele.

Respiraţia ei deveni sacadată.

— Regula numărul şapte. Atinge-o cu blândeţe.

Începea să se simtă uşor ameţită de vin şi de toate regulile lui.

— Regula numărul opt. Fii atent la reacţiile ei şi întreab-o dacă îi place.

— Foarte nobil, spuse ea, mai luând o gură de vin.

— Regula numărul nouă. Spune-i că e frumoasă.

Chiar ştia cum să seducă o doamnă doar din vorbe.

— Regula numărul zece. Las-o pe ea să preia controlul ocazional.

Ea dădu din cap, deşi nu era sigură la ce se referea.

— Regula numărul unsprezece, cea mai importantă. Nu sforăi după aceea.

— Eşti fermecător, zise ea amuzată.

— Mă întorc la regula numărul nou. Eşti frumoasă. O sărută pe obraz. Acum dă-mi paharul de viu, fiindcă nu vreau să te îmbeţi.

— Sunt puţin ameţită.

El îi luă paharul şi îl puse deoparte lângă al lui.

— Ameţită e bine. Beată nu e.

— Asta e regula numărul unsprezece?

— Am pierdut socoteala, spuse el, după care îi scoase agrafele din păr şi îşi trecu degetele prin buclele lungi, fixând-o cu privirea. Acum tu alegi. Pot să te dezbrac eu primul, sau poţi să mă dezbraci tu prima.

— O! făcu ea clipind iute.

— Deci ce alegi?

— Ai zaruri? Am putea să dăm cu zarul să vedem cine începe.

— Sunt prea nerăbdător să mai stau acum să caut zaruri. Hai să mergem pe principiul că doamnele au întâietate.

— Nu am mai făcut asta niciodată, recunoscu ea.

— Ei bine, hai să vedem. Am trei nasturi la cămaşă. Nasturi la prohabul pantalonilor. O, am uitat de cizme. Mă ocup de astea mai întâi. Apoi am o panglică la chiloţi. Ai întrebări?

— Cred că hainele tale sunt mai puţin complicate decât ale mele, observă ea.

Bellingham se ridică şi îşi scoase cizmele.

— Am să mă descalţ şi de şosete. E o lipsă de maniere să le păstrez în picioare. Laura căzu pe spate în pat, râzând, însă el o prinse de mâini şi o ridică în capul oaselor: Nu te culca. Ai de lucru.

Laura îi descheie cămaşa şi deveni suficient de curajoasă ca să îi scoată materialul voluminos din pantaloni. Contele îşi împinse bretelele de pe umeri şi îşi trase cămaşa peste cap. Ea se întinse după nasturele de pe o parte a prohabului şi îşi trecu accidental mâna peste erecţia lui. Când el inspiră şuierat, Laura continuă încet, atingându-l cu degetele în joacă. După ce termină, prohabul se deschise, iar ea văzu umflătura din chiloţii lui.

— Te descurci foarte bine, constată el cu o voce joasă.

Apoi îşi scoase rapid pantalonii şi ciorapii.

Ea îl luă de mână şi îl trase mai aproape, apoi îi dezlegă panglica de la chiloţi. Ridică privirea spre el, auzindu-i respiraţia accelerată. Îi împinse chiloţii peste şolduri, iar bărbăţia lui sări afară. Laura înghiţi un nod. Îşi jurase că nu avea să facă nicio comparaţie, dar, Dumnezeule bun, era uriaş!

Rămas în pielea goală, aştepta nemişcat.

— Ştii ce îmi doresc? o întrebă.

Ea îl atinse, apoi îşi înfăşură mâna în jurul lui. Îl strânse cu blândeţe şi îl auzi clar respirând ca şi cum tocmai ar fi terminat o cursă de alergare.

— E rândul meu, spuse el.

O ridică de pe pat şi se apucă de treabă rapid,

dezlegând panglicile una după alta. Laura ştia că avea o experienţă vastă, iar în acel moment se făcu simţită. Când ajunse la corsetul legat în faţă, rânji:

— O, îmi place!

Câteva clipe mai târziu, rochia, cămăşuţa şi jupele îi alunecară într-o moviliţă pe covor:

— Lasă-ţi ciorapii pe tine, prefer aşa.

— Prea bine.

Bell o prinse de mâini şi o privi ţintă.

— O, Doamne. Ar fi bine să-mi cer iertare în avans. S-ar putea să uit o regulă.

— Eşti iertat.

O prinse de talie şi o lăsă să cadă peste aşternuturi. Ea se târî în spate, însă nu-i îngădui să scape.

— Vino încoace, frumoaso. Profitând de ezitarea ei, o înşfăcă spunând: strămoşii mei barbari mă aplaudă în acest moment.

Laura nu reuşi să se oprească din râs. Nu se aşteptase la această notă jucăuşă, dar îl iubi pentru ea, căci îi atenua din nelinişte. Mai bine zis, nota jucăuşă şi vinul.

O împinse înapoi peste saltea şi rămase aplecat deasupra ei, după care îi prinse obrazul în căuşul palmei şi o sărută. Mângâierea limbii lui era încântătoare. Laura îi prinse ceafa în palmă şi îşi trecu degetele printre straturile scurte de păr bogat, apoi îşi împleti limba cu a lui şi orice urmă de joacă dispăru sub fierbinţeala dorinţei. Îşi trecu mâna peste părul rar de pe pieptul lui. Braţele îi plesneau de muşchi. Coastele şi şoldurile îi erau la fel de frumos sculptate. Era puternic şi mare, dar când o atinse pe sân, dovedi o blândeţe incredibilă.

Îi îndepărtă uşor coapsele şi îi puse picioarele pe pat. Peste câteva clipe îi prinse sfârcul în gură şi supse. Laura îşi arcui capul pe spate când plăcerea de nedescris îi goni fierbinte prin vene. Bell trecu la celălalt sân, iar ea îşi dădu seama că era umedă între coapse. Apoi mâna lui coborî

uşoară ca fulgul pe abdomenul ei şi îi atinse pliurile sexului. Ea tresări, dar el îi şopti lângă ureche:

— Şşşt, voi fi blând. Îi întredeschise faldurile şi strecură un deget în ea. Eşti udă, îi spuse. Apoi făcu ceva cu degetul lui mare şi un val brusc de plăcere o năuci. Nu mai era conştientă decât de felul în care o mângâia el. O, da, iubito. Mişcă-te în ritmul meu.

Ea veni în întâmpinarea plăcerii, moment în care Bell mai introduse un deget în tunelul fierbinte.

— Îmi fac loc în tine, o înştiinţă.

Uitând orice gând, Laura continuă să se mişte. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, apoi fu zguduită de extaz. Muşchii ei interni se contractară din nou şi din nou. În cele din urmă, Bell se aşeză deasupra ei şi se strecură încet înăuntru. Ea nu se putu abţine să nu strige.

O sărută pe gură şi îi îndoi genunchii la piept. Ochii îi păreau năuciţi, iar gura îi era umflată de la săruturi. Se întări şi mai mult cât rămase nemişcat în ea. Apoi se abandonă nevoii de a se împinge în ea. Era fierbinte, umedă şi strâmtă. Îi privi faţa în timp ce din gură îi scăpau gemete discrete, feminine.

— Vreau să te văd atingând din nou extazul, spuse el, strecurându-şi mâna între corpurile lor, iar ea icni şi capul i se arcui din nou pe spate.

Când contracţiile ei ritmice o făcură să se încleşteze pe mădularul lui, atinse şi el orgasmul şi de-abia reuşi să se retragă la timp.

Se prăbuşi peste ea, încă gâfâind, apoi, revenindu-şi în simţiri, se rostogoli pe spate. Cu privirea înceţoşată, căzu în braţele unui somn ca o mică moarte.

*

Laura trase plapuma peste amândoi şi se întoarse pe o parte pentru a-l privi dormind. Buzele îi erau uşor

întredeschise, iar respiraţia îi era lentă şi uniformă. Genele îi erau dese şi observă o umbră de barbă pe bărbia lui. Îşi dorea să îl atingă, dar nu voia să-l trezească.

— Te iubesc, îi şopti, ştiind că nu ar fi îndrăznit să-i spună asta când era treaz.

Ştia că Bell nu nutrea faţă de ea aceleaşi sentimente. O plăcea şi o dorea, dar păstra o parte din el ascunsă. Bănuia că existau demoni în sufletul lui, demoni pe care îi zăvorâse cu mult timp în urmă, când îşi pierduse familia. Şi-ar fi dorit să îi poată vindeca rănile sufleteşti, dar ştia că s-ar fi dovedit la fel de imposibil ca încercările ei de-al vindeca pe Phillip.

Problema nu era că îl credea incapabil de sentimente tandre, ci faptul că refuza să privească în faţă tragedia care îi schimbase viaţa pentru totdeauna. Nu vorbea niciodată despre familia lui, nu mai mult de câteva cuvinte scurte, dar îşi amintea acel moment din timpul valsului lor când chipul lui devenise sumbru şi spusese „Mama”.

Laura şi-ar fi dorit din adâncul sufletului să îşi poată construi o viaţă împreună. Ar fi fost un tată bun pentru Justin, dar el îi spusese foarte clar că relaţia lor avea să se sfârşească odată cu venirea verii. Ea nu avea să regrete niciodată acea noapte, deşi fusese învăţată că amorul fizic nu era permis decât în căsnicie. Nu avea să se gândească la întâlnirea trupurilor lor ca fiind un păcat. Pentru ea fusese frumos, amuzant şi erotic. Bell era un bărbat special, iar ea ştia că, în viitor, avea să se bucure că îi oferise trupul ei. Nimeni în afară de ei doi nu avea să afle vreodată.

El deschise ochii şi îi zâmbi somnoros:

— Mulţumesc pentru darul de ziua mea.

— E ziua ta? tresări ea surprinsă.

— Azi am treizeci de ani, o informă Bell întinzându-şi braţele.

— Eşti practic bătrân.

El se rostogoli peste ea, sprijinindu-se în coate, iar ea

îşi desfăcu picioarele pentru a-i face loc.

— Pot să-mi dovedesc vitalitatea tinerească.

— O, vai, icni ea, coborând privirea spre membrul imens.

— Stai aşa.

— Ce e?

Bell se rostogoli pe spate şi o trase peste el:

— Încalecă-mă.

Cu ochii măriţi de uimire, Laura se supuse. Imediat, el coborî mâna între corpurile lor şi o tatonă cu două degete.

— Mmmm. Încă fierbinte şi umedă.

Ea inspiră gâtuit.

— Bagă-mi mădularul în tine, îi ceru.

Dorinţa o inundă la auzul cuvintelor lui. Îl prinse în mână şi se lăsă încet să coboare peste membrul lui lung şi tare.

— Călăreşte-mă, o îndemnă punându-şi mâinile pe şoldurile ei.

Laura începu să se mişte, iar el o trase în faţă. Când îi prinse sfârcul în gură, ea strigă din nou. Îl privi în ochi şi îi văzu expresia uşor pierdută. Se mişcă deodată cu ea, într-un ritm lent de du-te vino. Peste câteva clipe îi prinse sânii în palme şi îşi trecu degetele mari peste sfârcurile sensibile. Ea îşi muşcă buza şi se concentră pe plăcerea delicioasă. Se simţea ca învăluită într-o ceaţă erotică.

Apoi brusc, fără nicio avertizare, fu sfâşiată de orgasm şi se prăbuşi pe pieptul lui.

Bell o întoarse pe spate şi o penetră din nou. Laura îşi încolăci braţele în jurul lui, ţinându-se strâns. Adora să îl privească. Expresia din ochii lui era aspră şi hotărâtă.

— E atât de plăcut în tine, murmură el. O sărută pe buze şi se lăsă să alunece încet în ea. Vreau să te savurez, îi mărturisi, continuând penetrarea lentă.

Ea îl mângâie pe piept, uluită din nou de corpul lui musculos. Ochii lui păreau sticloşi în lumina lumânărilor.

Respiraţia îi era gâfâită. Dintr-odată începu să se mişte mai repede şi în scurt timp se acceleră şi ritmul penetrării. Laura îi privi faţa când închise ochii şi încremeni brusc. Expirând zgomotos, se retrase şi se prăbuşi peste ea. Laura îşi trecu mâinile peste spatele lui uşor umed. El se ridică în coate şi se rostogoli pe o parte, luând-o în braţe.

— Dormi, îi spuse.

Ea rămase întinsă, savurând atingerea trupurilor lor. Respiraţia lui adâncă şi regulată îi spuse că dormea. O stare de amorţeală se lăsă şi peste ea şi, în scurt timp, nu mai reuşi să se împotrivească somnului.

Bell se trezi dezorientat. Palma îi era închisă peste sânul Laurei, iar erecţia îi era tare ca piatra. Trei lumânări încă mai ardeau, două se stinseseră.

— Laura, şopti.

Ea deschise ochii şi îi zâmbi somnoros.

El îi dădu la o parte părul şi o sărută apăsat pe gât. Respiraţia ei întretăiată îi spuse că îi plăcea. Apoi o împinse pe spate şi îi imobiliză o încheietură deasupra capului. Astfel şi-o imaginase în ziua când stătuseră pe banca de fier forjat din grădină.

— Condu-mă, îi ceru.

Buzele ei se întredeschiseră şi îl privi cu o expresie letargică, sătulă, dar el era hotărât să-i retrezească dorinţa. Când îl conduse în trupul ei, Bell inspiră şuierat. La început se mişcă încet, dar apoi dorinţa îl copleşi şi îşi legănă şoldurile spre ea din ce în ce mai repede. Laura îşi încolăci picioarele în jurul lui şi strigă. Contracţiile ei ritmice erau înnebunitoare, astfel că în scurt timp fu zgâlţâit şi el de valuri succesive de plăcere. Se contractă şi îşi vărsă sămânţa în ea, apoi o strânse tandru în braţe.

*

Se trezi în sunet de păsări ciripind. O crăpătură în

draperii îi arătă că era încă întuneric afară, dar nu mai era mult până în zori. Se întoarse cu faţa spre Laura. Buzele ei erau uşor întredeschise, iar şuviţele blonde i se revărsau pe pernă. Părea mai tânără şi vulnerabilă în ochii lui, dar ştia că era doar o iluzie. Laura era o femeie puternică. Cu toate astea, se simţea protector faţă de ea.

Nu mai simţise niciodată aşa ceva pentru o femeie, dar, pe de altă parte, nici nu mai cunoscuse vreo femeie ca Laura.

Ar fi vrut să facă dragoste cu ea din nou, dar avea să fie respectuos şi să o lase să mai doarmă puţin. Era o experienţă nouă pentru el. Nu mai petrecuse niciodată o noapte întreagă cu o femeie, fiindcă se temuse de o întoarcere a nenorocitelor de coşmaruri, însă nici măcar nu se gândise la acest lucru când o adusese pe ea aici. Toate gândurile lui fuseseră concentrate asupra ei.

Laura fusese neliniştită şi nesigură, dar răsese la regulile lui prosteşti. Din clipa în care îşi deschisese braţele spre el, renunţase la toate inhibiţiile.

Şi el renunţase la propriile lui inhibiţii legate de coşmaruri şi, iu adâncul sufletului, ştia că acest lucru i se datora ei. O stare de calm se lăsă asupra lui când o privi dormind. Şi-ar fi dorit să poată să rămână în pat toată ziua, dar lumina ce se strecura prin crăpătura draperiilor devenea tot mai intensă.

— Laura, şopti, sărutând-o pe obraz.

Laura se întoarse şi clipi spre el ca şi cum nu şi-ar fi amintit unde se afla.

— Andrew? Nu-i mai rostise niciodată numele mic. Barba ta mă zgârie.

— Scuze. Trebuie să te duc acasă în curând.

Ea icni şi îşi încleşta mâinile pe plapumă.

— Cât e ceasul?

— Stai să văd. Se chinui să deschidă cutia cu iască, reuşi să producă o scânteie, aprinse o lumânare şi se uită la

ceasul de pe noptieră: E cinci şi un sfert.

— E devreme, spuse ea, întinzând braţele după el.

Desigur că Bell nu putu să-i reziste.

— Cum te simţi?

— Minunat, mărturisi ea îmbujorată.

— Te-am privit dormind.

Ea îi zâmbi somnoroasă:

— Nu ai sforăit.

— Ai sforăit tu, o tachina Bell.

— Ba nu.

Se ridică în capul oaselor, iar plapuma căzu, expunându-i sânii superbi.

El îi prinse sânii în palme şi îşi trecu degetele mari peste sfârcuri, smulgându-i un geamăt.

— Te vreau din nou.

— Nu vreau să plec de lângă tine, spuse ea. Dar trebuie să mă întorc acasă înainte să se trezească Justin şi să vadă că lipsesc.

— Am să te las să pleci cu o singură condiţie.

— Ce condiţie? întrebă Laura, încruntându-se uşor.

— Să mai vii.

— Îmi doresc să o fac, dar trebuie să am grijă.

— Vom fi discreţi. Nu mă refuza încă. Vom găsi noi o cale.

— Nu voi putea să îţi rezist.

— Bun, rânji el.

— Ar trebui să mă îmbrac, zise ea trăgându-şi plapuma peste sâni.

Bell îi prinse obrazul în palmă.

— E ceva ce trebuie să discutăm. O expresie de alarmă apăru pentru o clipă în ochii ei. Se grăbi să adauge: N-aş vrea să-ţi faci prea multe griji, dar s-a întâmplat din greşeală să îmi vărs sămânţa în tine o dată. Sper să nu apară consecinţe.

Dacă apăreau, aveau să se găsească într-o situaţie

foarte dificilă.

— Nu cred că riscăm ceva. Am un ciclu neregulat şi nu am rămas niciodată grea în timpul căsniciei.

Frământă plapuma cu degetele, afişând un aer trist.

El îşi aminti rochia de bebeluş pe care o brodase pentru sora ei. Fiindcă nu ştia ce să-i spună, o sărută pe obraz. Fu uşurat să afle că nu aveau motive de îngrijorare privind o eventuală sarcină, dar înţelese că infertilitatea o marcase.

— Ezit să te las să pleci, dar nu vreau să întârzii acasă. Voi cere unui servitor să ne aducă apă fierbinte ca să ne putem spăla.

— Nu avem timp pentru asta. Majordomul meu se va întreba dacă mi s-a întâmplat ceva.

— E un servitor. Nu va pune nicio întrebare.

— Dar camerista mea îşi va da seama imediat ce va vedea rochia de la balul de azi-noapte,

— Şşşt, spuse el. Încă o jumătate de oră nu va conta. Cât despre camerista ta, ea va ghici că ai fost la un amant, dar nu va spune nimic fiindcă are nevoie de locul de muncă.

Se duse gol la clopoţel şi sună, apoi îşi îmbrăcă chiloţii, pantalonii, iar pe deasupra luă un halat.

— Înveleşte-te în ăsta, îi spuse, întinzându-i unul dintre halatele lui, Suflecându-i mânecile, remarcă amuzat: Te înghite.

— Nu vreau să mă vadă servitorii tăi.

— Ai putea să te ascunzi sub plapumă. Când ea îl plesni indignată, continuă: E suficient să te întorci pe o parte.

Nu adăugă observaţia că servitorii văzuseră destul de multe femei trecând pragul acelei case.

Apa fierbinte sosi după douăzeci de minute. Reuşi să se radă fără să se taie. Ea păru destul de jenată odată ajunsă în faţa lavoarului. Timiditatea i se părea

înduioşătoare lui Bell.

— Cobor să beau o ceaşcă de ceai.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare când închise uşa.

După plecarea lui, Laura scotoci după agrafele de păr, apoi se spălă şi îşi răsuci părul lung într-un coc simplu prins la spate, îşi luă cămăşuţa şi ştiu că avea să se simtă jenată sub privirile cameristei sale. Acum era nevoită să aştepte întoarcerea lui ca să o ajute să se îmbrace. Agitată, se apropie de patul în care făcuseră dragoste. Undeva în adâncul ei simţi locul în care trupurile li se îmbinaseră. Voia să-l aibă iarăşi înăuntrul ei, dar trebuia să fie prudentă, fiindcă nu îşi putea asuma riscul de a fi descoperită.

În uşă răsună o bătaie uşoară. Bell îşi făcu apariţia zâmbind:

— Ar fi cazul să te îmbrăcăm.

Noaptea ei unică se încheiase, iar ea nu era pregătită să se sfârşească. Servitorii aveau să-şi dea seama oricum. Dumnezeule bun, oare chiar se gândea să facă dragoste din nou?

— Laura? spuse el, apropiindu-se. O privi în ochi surâzător. La ce te gândeşti?

— Gânduri desfrânate, şopti ea.

— Ei bine…

Se dezbrăcă de halat, apoi o ridică şi o puse pe saltea. Laura dădu să se tragă înapoi, însă el îi trase şoldurile la marginea patului şi îi ridică uşor cămăşuţa deasupra taliei.

— Am devenit neruşinată, gemu ea.

— Mă bucur să aud asta. Îi mângâie faldurile sexului. Respiraţia ei deveni gâfâită când îşi strecură două degete înăuntru. Eşti fierbinte şi umedă din nou.

Ea îl privi descheindu-şi nasturii de la prohabul pantalonilor şi dezlegându-şi panglica de la chiloţi. Când bărbăţia lui sări afară, îşi încleştă mâinile pe aşternuturi.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, îi ceru el.

Când Laura se supuse, Bell îşi luă mădularul în mână şi o mângâie cu el pe faldurile sexului umed.

— Îl vrei? o întrebă cu voce aspră.

— Da.

— Cât de tare?

— Te rog!

Intră milimetric în ea.

— Încet sau repede?

— Repede!

O prinse de şolduri şi se împinse în ea din nou şi din nou şi din nou. Ochii lui albaştri rămaseră concentraţi asupra ei în timp ce acceleră tot mai mult ritmul.

— Îţi place aşa?

— Da.

Bell coborî privirea şi se urmări intrând şi ieşind din ea. Apoi vârî mâna între ei, mângâind-o, iar Laura se arcui spre atingerea lui, căutând climaxul. Dintr-odată o simţi contractându-se în jurul lui. Încremeni, iar ea îl simţi pulsând. Peste câteva clipe se retrase brusc, vărsându-şi sămânţa peste aşternuturi,

Laura rămase întinsă în faţa lui, dezgolită şi respirând greu. El se aplecă şi o sărută:

— Mi-aş dori să te pot ţine aici toată ziua şi toată noaptea.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta, şopti ea.

— Stai acolo. O clipă mai târziu se întoarse cu o cârpă umedă. Când ea încercă să protesteze, Bell râse: Iubito, e cam târziu să te apuce timiditatea în faţa mea. Haide, trebuie să te îmbrăcăm şi să te ducem acasă.

O ajută să se îmbrace şi îşi luă şi el hainele. Până să fie gata de plecare trecuse mai bine de o oră.

Sentimentul de vinovăţie o lovi imediat ce trăsura se puse în mişcare. Începu să îşi frământe mâinile. Bell i le prinse în palmele lui:

— Fii nonşalantă.

— Camerista mea mă va vedea în rochia cu care am fost azi-noapte la bal.

— E cameristă şi îşi va face treaba cu o expresie impasibilă. Ceea ce gândeşte ea nu are nicio importanţă.

— Dar servitorii bârfesc, şi cum rămâne cu Justin? O, să-l lăsăm deoparte pe fiul meu. El va dormi până la amiază.

Bell râse şi o sărută cu patimă.

— Ai fost minunată.

— Serios?

— Serios. Abia aştept mâine-seară.

— Nu ar trebui să o facem. Mi-e teamă că vom fi văzuţi.

— Nu te mai las să pleci acum. Nu avem altceva de făcut decât să fim discreţi.

— Să mă întorc acasă într-o rochie de bal şifonată nu este un bun exemplu de discreţie.

— Încă nu a răsărit soarele.

— Se luminează tot mai tare.

— Vom fi mai atenţi cu rochia pe care o vei purta diseară, spuse el. Că tot veni vorba, ce planuri ai?

— Merg la teatru cu Lady Atherton.

— Am să vin în vizită la loja ei.

— Bellingham, nu vreau ca ea să afle despre noi!

— Andrew, când suntem între patru ochi. Cât despre Lady Atherton, s-ar putea să bănuiască, dar nu va spune nimic. Poţi să pleci de la teatru cu mine.

— În faţa atâtor oameni?

— Vom stabili să ne întâlnim separat în foaier. E o practică larg răspândită.

— Mă tem că unul dintre prietenii lui Montclief îl va informa că am fost văzuţi împreună.

— În primul rând, nu am să-l las pe Montclief să ne dicteze vieţile. Nu are nicio dovadă în ceea ce ne priveşte. Nu uita că am fost văzut dându-i lecţii de scrimă fiului tău.

Lady Atherton poate confirma interesul pe care i l-am arătat lui Justin. Încetează, te rog, să-ţi mai faci griji.

— Am să încerc.

— Aşa, bravo. O privi în ochi. Ştiai că nu mi-am mai petrecut niciodată o noapte întreagă cu o femeie? Pur şi simplu nu-mi doream asta. În caz că am uitat s-o spun, ai fost superbă.

— Nu ştiu ce mi-a venit, zise ea roşind.

În ochii lui albaştri se aprinse o scânteie poznaşă.

— Eu.

— Of, eşti incorigibil!

— Recunoaşte. Îţi place.

— Cred că morala mea şi-a luat zborul definitiv.

Bell izbucni în râs. Când trăsura opri în faţa casei ei, o sărută scurt pe buze:

— Haide. Te conduc până la uşă.

— Nu, asta nu e o idee bună. S-ar putea să ne vadă vecinii.

— Îmi închipui că m-au mai văzut şi altădată.

— Nu cu mine într-o rochie de bal şifonată. Trebuie să plec acum. Îl privi în ochi şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, apoi îl sărută adânc şi murmură: Deja mi-e dor de tine.

Bell deschise portiera trăsurii şi o ajută să coboare pe trepte. Ea îi aruncă o bezea şi porni în grabă spre uşă.

Capitolul 12

Laura avu impresia că atrăgea atenţia tuturor când intră alături de Lady Atherton în loja de teatru. Justin avea planuri să joace cărţi acasă la Lady Norcliffe. Desigur, Sarah era principala atracţie. Ea sperase să vadă una dintre

piesele lui Shakespeare, dar spectacolul din acea seară nu-i spunea nimic.

— Ştii despre ce e vorba? o întreba pe Lady Atherton.

— Nimeni nu urmăreşte piesa, draga mea. Ceea ce contează e să vezi şi să fii văzut.

— Eu tocmai reuşisem să mă conving că doar mi se pare că ceilalţi se zgâiesc la mine.

— Curiozitatea în ceea ce te priveşte rămâne la cote înalte. Eşti radiantă în seara asta.

— Probabil e din cauza rochiei, spuse Laura, netezind fusta diafană de culoarea lavandei.

— Noaptea trecută am crezut că logodna voastră ciudată a ajuns cumva la urechile celor din presa de scandal, zise Lady Atherton.

— Am fost înspăimântată, dar apoi s-a dovedit că totul era legat de un gest filantropic.

— Ei bine, chiar arăţi mult mai bine în seara asta. Sper că Bellingham a fost un gentleman când te-a condus acasă. Un derbedeu ca el nu ar irosi o ocazie de aur dacă rămâne singur în trăsură cu o doamnă frumoasă.

— Am discutat despre Justin, o informă Laura, simţind nevoia să-i distragă atenţia.

— Ar fi trebuit să mă aştept, spuse Lady Atherton ca şi cum ar fi fost dezamăgită.

— Bellingham e un bun model în viaţă pentru fiul meu.

Lady Atherton ridică monoclul pentru a studia ocupanţii celorlalte loje.

— Pe alţii i-am auzit spunând că e prea lipsit de delicateţe, dar eu cred că are capacitatea de a vedea dincolo de poleiala cuiva, dacă înţelegi ce vreau să spun. Acest talent i s-a dovedit util în cariera politică. Se cufundară în tăcere pentru câteva momente, apoi Lady Atherton vorbi din nou: Ce crezi *tu* despre Bellingham?

„E un amant excepţional.” îşi impuse să nu se

gândească la purtarea ei desfrânată din noaptea precedentă, ca nu cumva să o trădeze chipul.

— Când vrea el, poate fi foarte fermecător.

— Eu cred că îşi revarsă din plin farmecele asupra unei anumite văduve frumoase, zise Lady Atherton coborând monoclul.

Jenată, Laura schimbă subiectul:

— Majoritatea doamnelor de aici poartă pene în păr. Mie nu mi-a plăcut niciodată moda asta.

— Moda vine şi trece, spuse Lady Atherton. Acum e rândul meu să schimb subiectul. Nu ai mai pomenit despre Montclief. Ţi-a mai scris?

— Nu. Sincer, sper să nu o mai facă niciodată, dar cred că e doar o dorinţă deşartă.

— Ce vei face în privinţa logodnei secrete? întrebă Lady Atherton. Am impresia că tu şi Bellingham aţi da de naiba dacă s-ar afla vreodată despre ea.

— Uneori mi-e teamă că Montclief ar putea face publică logodna din pură răutate. Ar fi un dezastru.

— Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi că tu şi Bellingham aţi fi nevoiţi să vă căsătoriţi.

Laurei i se tăie respiraţia pentru o clipă.

— Cum poţi să spui asta cu un aer atât de detaşat? Uiţi că e un burlac convins. O căsătorie din necesitate nu ar face decât să creeze resentimente din ambele părţi.

— Ei bine, dacă aţi fi descoperiţi, nu aţi avea încotro. În joc ar fi onoarea lui şi a ta.

— Nu, asta nu se poate întâmpla, spuse vehement Laura.

Se îndrăgostise de Bellingham, dar ştia că dacă ar fi fost forţat să se însoare i-ar fi purtat pică. Ar fi putut chiar să refuze. Se gândi la cuvintele lui: „Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau să o încalc”.

Cuprinsă de nelinişte, decise că era mai bine să discute situaţia cu Bell. Trebuia să se pregătească pentru

cazul în care Montclief ameninţa să îi dea în vileag.

Auzi zgomot de paşi. Când se întoarse, inima ei îşi accele bătăile.

— Lord Bellingham!

Lady Atherton se ridică, iar Laura de-abia atunci îşi aminti bunele maniere. Se ridică la rândul ei şi fu lovită de o senzaţie ameţeală când făcu o reverenţă.

El zâmbi:

— Te-am văzut de la celălalt capăt al teatrului.

— Te rog să ni te alături, spuse Lady Atherton.

— Mulţumesc, am s-o fac, zise Bell aşezându-se pe scaunul lângă Laura. Eşti răvăşitor de frumoasă în seara asta.

Tânăra femeie simţi roşeaţa urcându-i în obraji. Nu se pricepea să îşi ascundă gândurile şi îi era teamă că Lady Atherton avea să ghicească într-un fel sau altul că ea şi Bellingham deveniseră amanţi.

Într-adevăr, prietena ei o studia cu o privire amuzată.

— E o plăcere să te revăd, îi spuse Laura lui Bell.

— Plăcerea e de partea mea, Lady Chesfield, replică el cu o lucire aparte în ochi.

— Şi ai venit la momentul potrivit, spuse Lady Atherton. Tocmai discutam despre dilema voastră. Laura îi aruncă o privire de avertizare, însă ea continuă: Nu are niciun rost să evităm subiectul.

— Despre ce subiect e vorba? întrebă Bellingham.

— Logodna voastră secretă, desigur. Ce veţi face dacă Montclief vă ameninţă că vă dă în vileag? Se prea poate s-o facă pentru a-l lua pe băiat.

— Am făcut planuri pentru cazul în care încearcă asta. Peste câteva clipe, Bell răspunse la întrebarea nerostită a Laurei: Dacă încearcă să ne şantajeze, îl voi avea la mână cu propriile mele informaţii, pe care sper să le obţin în curând.

— Dar dacă nu găseşti nimic?

— Voi găsi. Orice s-ar întâmpla, nu am să-l las să-ţi ia fiul. Nu a manifestat nicio dorinţă de a-şi face datoria faţă de băiat şi nu voi ezita să fac acest lucru public dacă va fi necesar.

— Dar Montclief e tutorele lui. Din punct de vedere legal nu-l poţi împiedica în niciun fel, observă Lady Atherton.

— Dacă, aşa cum cred, e înglodat în datorii, creditorii îl hărţuiesc probabil din toate părţile. Pot să răspândesc zvonul că Montclief este pe punctul de a fugi din ţară. Creditorii se vor năpusti asupra lui ca lăcustele. Ultimul lucru pe care şi-l va dori va fi o gură în plus de hrănit.

— Dar atunci va fi disperat, spuse Laura. Cel mai probabil va cere bani în schimbul lui Justin.

— Am să-l mituiesc dacă va fi necesar.

— Nu-ţi pot permite să faci aşa ceva!

— Aveam impresia că ai face orice ca să nu-ţi pierzi fiul, spuse el privind-o intens.

— Nu-mi place asta. Am o presimţire oribilă că totul va exploda într-un scandal îngrozitor. Nu ar trebui să fii nevoit să suporţi consecinţele.

— Se poartă abominabil cu tine şi cu Justin. Nu am să-i dau voie să vă distrugă vieţile. Dar discutăm despre cele mai negre scenarii posibile. Instinctele îmi spun că Montclief e vârât în nişte treburi murdare despre care nu vrea să ştie nimeni. Singurul motiv pentru care te-a ameninţat e acela că prietenii lui au descoperit că îşi ignoră obligaţiile faţă de Justin. Îşi face griji pentru propria reputaţie fiindcă cel mai probabil are ceva de ascuns. Odată ce obţin toate informaţiile, am să le folosesc pentru a-l împiedica să te mai terorizeze vreodată.

Lady Atherton îl privi pe Bellingham cu un zâmbet satisfăcut.

— Ar fi trebuit să ştiu că te-ai pregătit pentru orice eventualitate.

— Stă în firea politicienilor, replică el. Lady Chesfield, te implor să nu-ţi faci griji. Ştiu că eşti mâhnită, şi e de înţeles, dar cred că vom rezolva această problemă înainte să se încheie sezonul.

— Sunt recunoscătoare. Dar ai făcut toate aceste planuri fără să te consulţi cu mine.

— Voiam să planific totul în detaliu înainte să mă prezint în faţa ta. Pur şi simplu aşa funcţionez eu.

Laura nu-l crezu, dar nu voia să mai insiste pe acest subiect în faţa lui Lady Atherton.

— Va trebui să luăm lucrurile aşa cum vin, spuse în cele din urmă.

— Principala voastră grijă e să păstraţi secretul în privinţa logodnei, interveni Lady Atherton. Dar trebuie să vă pregătiţi amândoi pentru posibilitatea că va fi dată în vileag. Atunci nu veţi mai avea de ales.

— Întotdeauna ai de ales, o corectă Bellingham.

— Ei bine, am venit aici ca să ne simţim bine, spuse Laura. Şi nu vom rezolva problema cu Montclief în noaptea asta.

— Da, sunt sătul de el, şi există distracţii mai plăcute cu care să ne desfătăm, confirmă Bell privind-o în ochi.

O roşeaţă caldă îi inundă obrajii. Îşi făcu de lucru netezindu-şi fustele pentru a-şi ascunde roşeaţa de ochii lui Lady Atherton, dar cuvintele contelui erau ca un elixir seducător, făcând-o să tânjească după atingerea lui. Îşi aminti senzaţiile îmbătătoare de când făcuse dragoste cu el şi îşi strânse coapsele laolaltă. Valul scurt de plăcere o făcu nerăbdătoare să îl revadă în seara aceea.

Auzind voci din spatele lojei, îşi deschise evantaiul pentru a-şi răcori faţa. Dumnezeule bun, trebuia să înveţe să-şi ascundă sentimentele faţă de Bell, dar nu era uşor când el se afla atât de aproape.

— Ah, aici erau!

Laura se ridică deodată cu toţi ceilalţi când auzi vocea

lui Harry, şi îl văzu şi pe Colin:

— Voiam să vă salutăm, frumoasă prinţesă, spuse Harry.

— Şi pe dumneavoastră, Lady Atherton, zise Colin dându-i un cot amicului său.

Lady Atherton pufni în râs.

— Ce poznă aţi mai pus la cale?

— Tatăl lui Colin l-a ameninţat că îl lasă fără bani dacă nu îi intră în graţii lui Angeline în seara asta, anunţă Harry rânjind.

— E imposibil, gemu Colin. Dacă încerc să-i fac un compliment, ea mă ciupeşte.

— Vai de mine, spuse Laura. Dar, Colin, de ce îi displace atât de tare persoana ta?

— Nu îi displace. Mă detestă, iar eu o detest pe ea. Familiile noastre sunt oarbe la toate astea. Când ne văd certându-ne, susţin că e o sfadă între îndrăgostiţi.

— Sunt sigură că puteţi să vă purtaţi civilizat unul cu celălalt, spuse Lady Atherton.

— Îmi cer scuze, Lady Atherton, dar, cu toată sinceritatea, mi-e greu să mă port civilizat cu o doamnă care ameninţă să mă înţepe cu furculiţa în picior pe sub masă.

Toată lumea râse. În timp ce conversaţia continuă, Bellingham se aplecă spre Laura şi îi spuse:

— Vino să ne întâlnim în foaier după antract.

— Voi veni, şopti ea.

Bell plecă însoţit de prietenii lui, iar Laura se trezi aşteptând neliniştită antractul.

— Îmi aminteşti foarte mult de o femeie ce trăieşte primii flori ai iubirii, remarcă Lady Atherton.

— E doar un prieten, spuse Laura.

— El te priveşte ca şi cum te-ar fi cucerit deja.

— Ar trebui să fiu de piatră ca să nu îl găsesc chipeş, replică tânăra răcorindu-şi faţa cu evantaiul.

— Sunteţi amanţi.

— Suntem prieteni, insistă Laura.

— Draga mea, ştii cum gândesc când e vorba de a profita de oportunităţile pe care ţi le oferă viaţa. Nu te condamn, dar trebuie să înveţi să îţi ascunzi sentimentele faţă de el. Din clipa în care a intrat în lojă, te-ai luminat ca făcliile de la Vauxhall. De dragul reputaţiei tale, trebuie să înveţi să adopţi o mască de răceală în prezenţa lui.

— Nu ştiu cum să fac asta, murmură Laura făcându-şi de lucru cu evantaiul.

— N-ai de ce să-ţi faci griji cu un bărbat ca el. Sunt sigură că ştie cum să satisfacă o doamnă până la Dumnezeu şi înapoi.

— Şi încă cum!

— O să-ţi treacă faza asta de timiditate.

Laura îşi făcu vânt cu evantaiul. Lady Atherton era cu siguranţă foarte directă în materie de subiecte intime.

— A stabilit să vă întâlniţi, presupun.

— Da, după antract.

— Am să ies din lojă în acelaşi timp ca să-mi vizitez nişte prieteni. Toţi cei aflaţi în teatru vor avea impresia că plecam împreună.

— Îmi pare rău să te implic.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Ai fost singură mulţi ani şi ţi-ai investit toată energia în fiul tău. Nu vei regreta această aventură amoroasă. Oftă. Te-aş sfătui şi să îţi păzeşti inima, dar văd că este prea târziu.

— Cum aş putea să nu-l iubesc când a făcut atâtea pentru Justin şi pentru mine?

— Ar fi un neghiob să nu îţi ceară mâna, spuse Lady Atherton.

— Ştii la fel de bine ca mine că el nu se va căsători niciodată. Nu-mi pot permite nici măcar să mă gândesc la asta, fiindcă atunci aş putea ajunge să sper.

— Atunci lasă-te dusă de val şi nu lăsa vinovăţia să te

împiedice. Ai oferit totul tuturor, mai puţin ţie. Vor trece anii şi ai să te bucuri că ai trăit momentul ăsta.

*

Laura îşi simţi nervii tremurând când coborî scările spre foaierul teatrului. Mai erau câteva persoane prin preajmă, dar nu recunoscu pe nimeni. Când păşi pe podeaua de marmură se uită înjur, căutându-l pe Bellingham, şi îl văzu discutând cu un gentleman mai în vârstă. Se apropie de o pictură, prefăcându-se că o admira. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie cu el, nevoia de a păstra secretul o tulbura, şi totuşi era foarte necesară pentru a-şi păzi reputaţia.

— Lady Chesfield, mi s-a părut că te-am văzut în loja lui Lady Atherton.

Mâinile Laurei începură să tremure când auzi vocea lui Lady Rentworth. Se întoarse şi spuse:

— Bună seara, Lady Rentworth.

— Aştepţi pe cineva? Lady Rentworth privi dincolo de Laura. Oare ăla e Bellingham?

— Da, confirmă ea după ce se uită peste umăr.

Lady Rentworth îi adresă un zâmbet mai mult decât grăitor:

— Am auzit numele tău pomenit alături de al lui în numeroase ocazii. Se spune că te-a vizitat acasă de multe ori.

Laura avu impresia că inima i se prăbuşise în stomac, dar trebuia să rămână calmă.

— Îi oferă lecţii de scrimă fiului meu.

Dacă Montclief auzea zvonuri similare, avea să i-l ia pe Justin.

— E expert în mânuirea spadei, nu-i aşa? râse Lady Rentworth.

Nimănui nu ar fi putut să-i scape dublul sens al

întrebării, dar Laura refuză să o lase pe acea femeie dezagreabilă să o prindă într-o conversaţie neruşinată.

— Te rog să mă scuzi. Cuprinsă de greaţă, i se adresă portarului: Poţi, te rog, să îmi chemi o birjă?

— Desigur, doamnă. V-aţi lăsat vreo haină la garderobă?

Îşi păstrase şalul la ea, slavă Domnului.

— Nu.

— Vă rog să aşteptaţi aici. Vă anunţ când soseşte.

— Mulţumesc, îngăimă ea cu gura iască.

Fără să se uite la Bellingham, se opri să aştepte lângă uşă. Umilinţa o ardea în piept. Aceasta era pedeapsa ei fiindcă îndrăznise să aibă o aventură cu el. În spatele ei o auzi pe Lady Rentworth salutându-l pe conte. Cel puţin el avea să ştie de ce plecase. Nu conta oricum. Avea de gând să pună capăt acelei poveşti ilicite. Fu copleşită de ruşine când se gândi la fiul ei şi la tot ceea ce intenţionase să rişte de dragul unui bărbat care nu era dispus să-i ofere mai mult decât patul lui.

Era evident că Lady Rentworth îi ghicise intenţia. Acum Laura nu mai voia decât să fugă din acel loc, dar trebuia să aştepte până sosea birja. Minutele se scurgeau lent, însă Lady Rentworth continuă să trăncănească. Celălalt bărbat de lângă Bellingham spuse ceva ce nu reuşi să audă.

Apăru garderobierul:

— V-a sosit birja, doamnă.

Laura se năpusti afară în întuneric. Vizitiul deschise portiera, iar ea aproape căzu în graba ei de a urca în birjă.

— Aveţi grijă, doamnă, spuse vizitiul, ajutând-o să urce.

Laura îşi acoperi gura. „Nu o mai fac niciodată”, îşi jură în gând.

Îşi încălcase propriile principii, iar acum ştia că Lady Rentworth avea muniţie pentru a o bârfi.

Se culcase de bunăvoie cu un bărbat care nu îi oferea decât patul lui, temporar. Lady Atherton se înşelase. Deja regreta că se lăsase dusă de val.

*

Bell îndreptă spre Lady Rentworth o privire plictisită, în timp ce ea continuă să trăncănească despre donaţia lui generoasă pentru societatea caritabilă dedicată orfanilor. Ştia al naibii de bine că îi urmărise pe Laura şi pe el în lojă. Probabil venise după Laura când aceasta coborâse. Acum era prins acolo, nevoit să o asculte pe femeia care, în mod evident, nu aşteptase decât ocazia de a ataca:

— Ei bine, presupun că ar fi cazul să mă întorc la soţul meu, nu că el m-ar observa. Îi aruncă o privire senzuală. Desigur, aş putea fi convinsă să mă ocup de ceva mai plăcut.

Pe toţi dracii, îi făcea avansuri!

— Sper să găsiţi acel ceva, spuse el.

Apoi porni cu paşi mari spre garderobier să îşi ia pardesiul, pălăria şi mânuşile. Când se întoarse spre uşă, observă că Lady Chesfield dispăruse.

Vântul îi biciui pardesiul, îngheţându-l. Laura era supărată, iar acum trebuia să îi confirme că procedase corect. Când îi sosi în cele din urmă trăsura, îi dădu vizitiului adresa şi urcă. Caii porniră, dar străzile erau înţesate cu vehicule şi căruţe. Îşi pregăti atent discursul. Cel mai probabil ea avea să-i spună că se terminase, dar el nu avea să accepte aşa ceva. Planul lor dăduse greş, însă Laura făcuse ceea ce trebuia când plecase.

După o călătorie interminabilă, trăsura lui ajunse la reşedinţa Laurei. Reed îi deschise uşa:

— Milord.

— Mulţumesc, Reed.

— Lady Chesfield nu e acasă, rosti majordomul

ţeapăn.

— Reed, hai să ne lipsim de formalităţi. Ştiu că e acasă şi este foarte important să discut cu ea.

— Am să-i transmit, milord.

Bell se învârti agitat prin bolul cel mare până când majordomul reapăru,

— Lady Chesfield vă va primi în salon, milord.

— Urc singur.

Sări treptele două câte două şi bătu uşor la uşă. Cum Laura nu răspunse imediat, Bell intră fără să mai aştepte.

Chipul ei era palid când se ridică de pe canapea.

— N-o să te reţin mult, spuse ea. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru fiul meu, dar eu am făcut o greşeală noaptea trecută. Una teribilă.

— Laura, te-ai descurcat perfect în seara asta, îmi pare rău pentru circumstanţe.

— Lasă-mă să termin, M-am simţit umilită, dar nu e decât vina mea. Am acceptat de bunăvoie această aventură clandestină. Am dat dovadă de egoism, împingându-mi fiul şi familia într-un colţ al minţii ca să mă culc cu tine. A fost o greşeală, iar ceea ce s-a întâmplat în seara asta mi-a deschis ochii. Ruşinea mi-e pedeapsă suficientă.

— Crezi că eşti pedepsită? Asta e absurd. Ştiu că a fost jenant pentru tine, dar vom fi mai atenţi pe viitor.

— Nu, asta nu se va mai întâmpla vreodată.

— Nu vreau să te pierd.

— După cum ai spus şi tu, ne vom vedea fiecare de viaţa lui după ce se încheie sezonul. Eşti bine-venit să îi acorzi în continuare lecţii de scrimă fiului meu, dacă mai eşti interesat.

— Bineînţeles că doresc să îi acord acele lecţii, însă nu vreau să punem capăt prieteniei noastre.

Ea îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor, ca şi cum ar fi fost un scut.

— Chiar dacă nu înseamnă decât prietenie? Fiindcă nu am să mai vin în patul tău.

Îl punea la încercare în acel moment.

— Da, chiar dacă nu înseamnă decât prietenie.

— Prea bine, zise ea făcând o reverenţă ca pentru a pune capăt vizitei.

— Laura, pot să mai rămân puţin să discutăm? Mă simt îngrozitor pentru ceea ce s-a întâmplat. Înghiţi un nod. Aş fi vrut să vin lângă tine în seara asta, dar nu am putut din cauză că era de faţă Lady Rentworth.

— Am acţionat contrar tuturor convingerilor mele din motive egoiste şi stupide, răbufni ea. Am riscat binele fiului meu. Poate nu ştim noi şi Lady Rentworth chiar e unul dintre spionii lui Montclief, dar asta nu contează. Fiindcă Lady Rentworth e teribil de bârfitoare şi până la ora asta probabil că toată lumea din Londra ştie că m-am culcat cu tine.

— Tu ai luat decizia să faci dragoste cu mine, îi aminti el prinzând-o de umeri. Acum te simţi vinovată şi cauţi un ţap ispăşitor. Adevărul este că Lady Rentworth ar fi putut să presupună că avem o relaţie indiferent care ar fi situaţia reală. Laura simţi ceva fierbinte urcându-i în gât şi nu putu răspunde, ceea ce îl îndemnă pe el să continue: Nu plânge. Nu am vrut să te rănesc.

— M-am înfuriat pe tine fiindcă era mai uşor decât să-mi înfrunt propria vină. Îmi pare rău.

— Te simţi vinovată că te-ai culcat cu mine?

— M-am simţit vinovată când am conştientizat faptul că risc să fiu dată în vileag, iar din cauza asta mi-aş putea pierde fiul.

Bell îşi încolăci braţele în jurul ei şi îi întinse o batistă.

— Încă mai fac demersuri să aflu informaţii despre Montclief. Nu trebuie decât să avem grijă ca Justin să nu intre în bucluc, şi cred sincer că a trecut de acea fază.

— Trebuie să fim atenţi şi cu relaţia noastră, fiindcă

Montclief o va folosi împotriva mea, iar dacă încep să se răspândească zvonuri, ai mei vor avea de suferit. Tata e vicar. Nu pot să îmi fac de ruşine familia.

— În primul rând, nu îţi trăda niciodată vinovăţia. E ca şi cum ai fi la o partidă de cărţi şi ţi-ai arăta fără să vrei mâna. Dacă apar zvonuri, ignoră-le pe cât posibil şi neagă-le dacă e necesar.

— Vorbeşti de parcă ar fi atât de uşor!

— Laura, hai să stăm jos puţin.

Luară loc pe canapea, apoi tânăra femeie zise:

— Aveam de gând să îţi spun cât de minunat ai fost noaptea trecută când ai pomenit de răposatul meu soţ. Trebuie să ştii că a însemnat enorm pentru mine.

— Ştiu că l-ai iubit şi ştiu că fără îndoială ţi-a fost greu să îi vezi boala agravându-se.

— Mă gândesc că s-ar putea să fi trecut şi tu personal prin asta.

Bărbia lui se împietri.

— Nu. Sesizându-i întrebarea nerostită, urmă: Eram la universitate când s-au îmbolnăvit ei şi nu mi s-a permis să îi văd fiindcă eu eram moştenitorul.

Laura simţi pielea de pe braţe făcându-i-se ca de găină. Se strădui din răsputeri să îşi controleze reacţia de dragul lui Bell. Nu avea cuvinte să descrie cât de mult o durea suferinţa lui. În schimb, îi luă mâna şi i-o ţinu. El o strânse de mână, transmiţându-i fără cuvinte că-i percepea compasiunea.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la teatru, dar nu îmi pare rău pentru noaptea trecută, reluă contele. În special mă bucur că te-am cunoscut pe tine şi pe Justin. Poate nu doreşti să auzi asta, dar am s-o spun oricum. Nu am să uit niciodată noaptea trecută.

— Dată fiind reputaţia ta de mare crai, mi-e cam greu să cred.

— Îţi închipui că nu ţin la tine? Nu aş fi aici dacă nu ar

fi aşa. Şi da, ţin şi la fiul tău.

— Spui asta, dar insişti că relaţia noastră trebuie să se încheie la sfârşitul sezonului. Îmi dai impresia de prieten de ocazie.

— Asta nu are nicio legătură cu tine. Ştiu de ce sunt capabil şi de ce nu. Inspiră adânc, ştiind că urma o mărturisire dificilă: Cred că o parte de mult uitată din mine a… reapărut de când v-am cunoscut pe tine şi pe Justin. Mai mult de atât nu pot să explic.

Privirea ei se îmblânzi. Îl prinse de mână:

— Poate te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.

— Nu pot, zise el clătinând din cap.

— Ne-ai oferit deja atât de multe. Mă bucur să aud că ai găsit o parte din tine care se pierduse. Nu am să te iscodesc, dar dacă vei dori vreodată să vorbeşti despre trecut, să ştii că ai o prietenă care e dispusă să te asculte fără să te judece.

— Mulţumesc.

— Eşti un om bun. Ei bine, ai şi tu unele defecte, adăugă ea, făcându-l să râdă. Eşti mult prea autoritar şi ai impresia că eşti singurul care poate să rezolve o problemă.

— Nu mă pot abţine. Văd o problemă şi o rezolv.

— Dar nu-i laşi pe alţii să îşi facă treaba. Îi dai mereu ordine lui Reed, deşi e servitorul meu.

— Ah, dar eşti la fel de vinovată. În definitiv, încerci să faci totul în locul fiului tău.

— Ei bine, atunci, presupun că suntem la egalitate, spuse ea. Suntem amândoi imperfecţi ca tot restul lumii.

— Ar fi momentul să plec.

Se ridicară amândoi. El îi sărută mâna şi ieşi din salon. Când coborî scările, senzaţia de gol îi reapăru în piept. Reuşise să îşi stăpânească mâhnirea împingând totul adânc în mintea lui, dar făcuse o prostie, ceva ce readusese trecutul în prezent.

Recrease o familie.

Capitolul 13

O săptămână mai târziu

La primele ore ale după-amiezii, Laura urcă în salon să îşi verifice corespondenţa. Deşi îşi imagina că Lady Rentworth răspândise bârfe după ce o văzuse în foaier, hotărâse să urmeze sfatul contelui şi să se poarte ca şi cum nu ar fi fost nimic în neregulă. Era cea mai bună ripostă.

Se simţea refăcută după conversaţia ei cu Bellingham, dar nu îl mai văzuse din acea noapte. Îi trimisese un bileţel în care îi spunea că avea probleme urgente de rezolvat în afara Londrei. O sfătuise să ia legătura cu Harry sau Colin în cazul în care apărea vreo urgenţă, dar totul decursese bine.

Nu voia să se gândească prea mult la oamenii care îi doreau răul. În schimb, intenţiona să se concentreze asupra noilor prietene din societatea pentru orfani. Aveau să vină mai târziu pentru a discuta suma totală strânsă din donaţii. Era satisfăcută că atât de multe persoane contribuiseră şi era totodată nerăbdătoare să îşi revadă prietenele. Erau persoane sincere, lipsite de artificii şi maliţiozitate, spre deosebire de Lady Rentworth care, decise Laura, nu era demnă de atenţia ei.

Justin intră în salon.

— Mamă, am primit un bilet de la Sarah. Toţi prietenii noştri au decis să înfrunte ploaia şi să joace cărţi acasă la Lady Norcliffe. Pot să iau trăsura?

— Nu cred că ai să te topeşti în ploaie, zise Laura. Îţi dau voie.

— Mulţumesc!

— Sarah pare o domnişoară foarte drăguţă.

— Chiar e, spuse Justin. Îmi place foarte mult.

— Mă bucur mult pentru tine. Am impresia că ţi-ai făcut prieteni noi.

— Prieteni adevăraţi, completă el.

— Cu George ce s-a mai întâmplat? întrebă Laura.

— Am auzit că a avut un accident grav cu şareta într-o noapte, zise băiatul ridicând din umeri.

Laura îşi spuse că probabil fusese băut.

— Paul a terminat-o şi el cu George, adăugă Justin.

— Mă bucur să aud că nu mai e sub influenţa lui George.

— Bun, eu plec.

— Distracţie plăcută la cărţi, zise Laura.

— Mă întorc la timp pentru cină, promise Justin.

Peste douăzeci de minute începu să plouă torenţial. Laura se apropie de fereastră, urmărind şuvoaiele care măturau sticla ondulată. Vremea mohorâtă îi strică şi mai mult dispoziţia deja proastă, îi era dor de Andrew. Absenţa lui îi amintea că în viitorul nu foarte îndepărtat aveau să se despartă pentru totdeauna. O durea chiar şi să se gândească la ziua în care avea să fie nevoită să-şi ia adio de la el. Şi-ar fi dorit din adâncul inimii ca el să nu facă acea separare permanentă. Distanţa dintre casele lor era uriaşă, dar nimic nu îi împiedica să-şi scrie.

Ştia însă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut de acord să corespondeze. La început scrisorile ar fi venit cu regularitate, dar, în timp, s-ar fi rărit. Ea ar fi ajuns să le aştepte neliniştită, apoi, într-o bună zi, el ar fi încetat cu totul să-i mai scrie. Şi-ar fi văzut de viaţa lui şi şi-ar fi găsit o nouă amantă. Ea şi-ar fi reluat traiul în Hampshire ca şi cum nimic din sezonul acela nu s-ar fi întâmplat.

Se întoarse cu spatele spre fereastră, hotărâtă să se scuture de gândurile triste, dar vremea urâtă îi îngreuna sarcina. Ţinând seama de rafalele puternice, le-ar fi înţeles pe doamnele din societatea caritabilă dacă alegeau să rămână în casă.

Trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, aşa că îşi luă coşuleţul de brodat. Când văzu batista pe care o brodase pentru Andrew, decise că avea să i-o ofere în ziua despărţirii. Deocamdată prefera să se ocupe de rochiţa pentru bebeluşul lui Mary.

După jumătate de oră, tunetele şi ploaia în rafale se potoliră considerabil. Laura se uită pe fereastră şi văzu mai multe trăsuri sosind. Se bucură să descopere că prietenele ei nu se lăsau închise în casă de ploaia englezească. Sună clopoţelul şi ceru o tavă de ceai. Dispoziţia i se îmbunătăţise. Era norocoasă că îşi făcuse noi prietene minunate şi putea contribui cu ceva la vieţile copiilor orfani.

*

Două ore mai târziu, după numeroase ceşti de ceai băute, Laura le mulţumi membrelor societăţii pentru eforturile lor. Donaţiile fuseseră foarte generoase. Îşi luă rămas-bun de la doamne, apoi se întoarse spre Lady Atherton:

— Vrei, te rog, să mai rămâi puţin?

— Desigur.

Se aşezară pe canapea, iar Laura se întoarse spre prietena ei:

— Mă bucur să ştiu că am realizat ceva important pentru orfani. Din păcate nu le putem oferi părinţi.

— Draga mea, orice efort filantropic trebuie să înceapă de undeva. Chiar dacă nu le putem asigura acestor copii mame, donaţiile ar trebui să aducă schimbări reale în vieţile lor.

— Foarte adevărat.

— Ce mai face Justin? întrebă Lady Atherton.

— S-a ataşat de Sarah şi şi-a făcut şi alţi prieteni.

— E un lucru bun că nu se mai află sub influenţa lui George.

— Sunt de acord până într-un punct, dar Justin e suficient de mare să ia deciziile potrivite. Ca noi toţi, trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru acţiunile lui. Zâmbind, Laura adăugă: După ce se încheie sezonul, aş fi onorată dacă ai accepta să îmi vizitezi casa din Hampshire. Sunt foarte sigură că mama şi tatăl meu ar fi încântaţi să te cunoască. Şi, desigur, toţi fraţii şi surorile mele.

— Ei bine, aş fi încântată.

— Bun. Avem un plan pentru la vară, dar între timp trebuie să profităm de oportunităţile de a face cumpărături. Aveam unele îndoieli legate de Londra când am venit pentru prima dată aici, însă imediat ce am văzut magazinele, m-am îndrăgostit.

Lady Atherton râse.

— Dar cum rămâne cu Bellingham?

— La ce te referi?

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

Nu putea să-i arate cât de mult se temea de ziua în care aveau să se despartă.

— Ne vom vedea fiecare de viaţa lui, iar eu voi păstra amintiri minunate cu el.

— Dar Justin? I-a prins bine influenţa lui Bellingham. Cu siguranţă nu vrei să îl dezamăgeşti. Chiar are nevoie de un model în viaţă.

— Tatăl şi fraţii mei pot să îi asigure un astfel de model după ce ne întoarcem acasă. Astfel vom elimina şi ameninţările lui Montclief. Când lucrurile se vor stabiliza, cumnatul meu ne va lăsa în pace, aşa cum a făcut-o atâţia ani. Are propriii lui copii cu care să îşi bată capul.

Lady Atherton se holbă la ea cu o expresie îngrozită.

— Ai să-l părăseşti pe Bellingham deşi e limpede că eşti îndrăgostită de el?

— El mă place ca prietenă, dar nu are aceleaşi sentimente faţă de mine, murmură Laura frământându-şi degetele.

Mărturisirea îi provocă o senzaţie de gol în piept. Îl iubea din tot sufletul, dar nu aveau niciun viitor împreună.

— Ţi-ai pierdut minţile? exclamă Lady Atherton. Nu-l lăsa să-ţi scape.

— Mi-a spus foarte dar că prietenia noastră se va sfârşi odată cu încheierea sezonului.

— Iar tu crezi că nu poţi face nimic să îl determini să se răzgândească? Te asigur că e posibil.

— Tu îi cunoşti trecutul. Nu s-a schimbat nimic. Nu ştiu de ce este atât de hotărât să rămână burlac, dar e decizia lui. Şi chiar dacă ar hotărî să se căsătorească, eu nu pot să-i ofer copii.

— Nu ştii asta sigur şi, mai mult, cum el a spus că nu îşi doreşte o familie, nu ai motive de îngrijorare.

— Şi-a exprimat foarte clar dorinţele faţă de mine.

— Ai renunţa atât de uşor la un bărbat care vă adoră pe tine şi pe fiul tău? Chiar aşa e, să ştii, indiferent dacă el o spune sau nu. Niciun bărbat nu îşi petrece atâta timp cu o femeie dacă nu e deja pe jumătate îndrăgostit de ea.

Naiba s-o ia de treabă, nu voia să izbucnească în lacrimi!

— Pe jumătate nu e suficient.

— O, draga mea. Poftim o batistă.

— M-am transformat într-o stropitoare, îngăimă Laura.

— E de înţeles când eşti nefericit în dragoste, dar dacă îl iubeşti cu adevărat, fă tot ce trebuie pentru a pune relaţia pe picioare.

— Şi dacă sentimentele mele nu sunt împărtăşite? Când Phillip şi-a declarat dragostea, nu am avut nicio îndoială privind sinceritatea lui şi ştiam că îl iubeam la rândul meu. La începutul căsniciei noastre mi-a spus că am făcut o afacere proastă măritându-mă cu un bătrân. I-am spus să nu mai rostească niciodată acele cuvinte. Erau o insultă pentru mine. Şi-a cerut scuze apoi. Phillip se simţea vinovat şi frustrat. Inspirând adânc, Laura urmă: Nu aş

spune asta nimănui în afară de tine, prietenă dragă, dar în ultima parte a căsniciei noastre a simţit că îşi pierduse bărbăţia.

— Ei bine, tu erai tânără şi nu ai rămas grea. Eu am presupus că a devenit impotent când boala i s-a agravat. Fără să-i bage în seamă tulburarea, Lady Atherton continuă: Nu cred că eşti stearpă. Şi nu trebuie să laşi ca asta să îţi dicteze viitorul. Nu ştii sigur că aşa stau lucrurile. Sincer, bănuiesc că bietul tău soţ a fost responsabil. Mi se pare mai logic.

Ea îşi dorea un copil din adâncul sufletului, dar probabilitatea să se întâmple părea foarte îndepărtată.

Lady Atherton nu spuse nimic pentru o clipă, apoi o privi:

— Ştiu că l-ai iubit pe Phillip, dar el şi-ar dori să îţi găseşti fericirea alături de un soţ bun. Ai şansa să te bucuri de iubire pentru a doua oară în viaţă. Nu-i întoarce spatele lui Bellingham. Cred că te iubeşte, chiar dacă e prea catâr să o recunoască.

— Mi-a promis că va fi disponibil pentru Justin şi pentru mine până la sfârşitul sezonului. Am auzit finalitatea din tonul lui.

Lady Atherton o ascultase ţinându-şi degetul peste buze, ca pentru a-şi înăbuşi impulsul de a răspunde. Acum îşi cobori mâna în poală şi spuse:

— Eşti prima femeie faţă de care Bellingham a manifestat un interes serios. Are nevoie de tine, Laura. Dacă există vreo femeie care să îi poată străpunge barierele, aceea eşti tu.

— Am să reflectez la vorbele tale, dar în acest moment nu mă aştept să se schimbe ceva.

— E o neghiobie, spuse Lady Atherton. Tinerii fac greşeli fiindcă nu se gândesc decât la prezent. Nu încerci să îţi imaginezi viitorul, când vei fi căruntă şi vei regreta amarnic că nu ai încercat ceva fiindcă ţi-a fost teamă.

Mândria nu te va alina când te vei simţi singură. Am destule regrete şi absolut toate se leagă de refuzul meu de a-mi asuma riscuri, fiindcă am lisat teama să decidă în locul meu. Însă greşeala pe care nu am făcut-o a fost să renunţ la cel care s-a dovedit a fi iubirea vieţii mele. Nu eram decât o copilă când am refuzat să mă mărit cu un marchiz. Îţi poţi închipui ce presiuni au făcut părinţii mei asupra mea, însă eu am rămas fermă. L-am aşteptat pe bărbatul pe care îl iubeam, iar aşteptarea a meritat. Nu ai să mai fii niciodată atât de tânără. Nu lăsa dragostea să treacă pe lângă tine.

— Am să ţin minte sfatul tău.

— Dar ai să-l şi urmezi?

— Cred că e în mâinile lui, nu ale mele.

— Ţine minte ce îţi spun. Stă în puterea ta. S-ar putea să fii nevoită să îţi înghiţi orgoliul, dar cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să încerci şi să dai greş. După o scurtă pauză, Lady Atherton adăugă: Am zis ce am avut pe suflet. Promite-mi că ai să reflectezi serios la ceea ce ţi-am spus.

— Promit.

— Acum ar fi bine să ne întipărim pe chip zâmbetele de petrecere.

— Poftim? se încruntă Laura.

— Ai uitat, spuse Lady Atherton. Nici nu-i de mirare, după atâta agitaţie. Ducesa de Wycoff găzduieşte o petrecere pe tema jocurilor cărţi. Ştiu că ai acceptat, fiindcă am vorbit despre asta şi ai trimis confirmare că vii.

— O, vai! Nu mă simt în stare de distracţii în seara asta.

— Ei bine, eu nu doresc să merg singură. Cred că ar trebui să vii, căci o să-ţi mai abată gândurile de la necazuri.

— Părerea mea e că nu voi fi o companie agreabilă, spuse Laura, dar nu am să te las baltă. Sinceră să fiu, mă îngrijorează gândul că bârfele lui Lady Rentworth mă vor transforma în ţinta curioşilor.

— Dacă rămâi acasă nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Trucul e să te porţi ca şi cum nu ar fi nimic în neregulă. Astfel vei pune sub semnul întrebării diversele bârfe. În orice caz, nimănui nu-i place Lady Rentworth.

Sfatul ei era, în esenţă, acelaşi pe care i-l oferise şi Bellingham.

— Ei bine, nu am să fiu laşă, şi ai dreptate. Dacă rămân acasă, nu voi face decât să reflectez la lucruri care nu se vor rezolva în noaptea asta.

— Aşa te vreau, spuse Lady Atherton. Nu jocul de cărţi va fi distracţia. Toată lumea va sta ca pe ace, aşteptând să vadă ce poznă se va mai petrece între Colin şi Angeline, dar am auzit că se poartă amândoi ireproşabil de fiecare dată când sunt sub ochii familiilor lor.

— O, am uitat că Angeline e fiica ducelui şi a ducesei de Wycoff. Am să joc cărţi şi am să mă bucur de companie.

Reuşi să pară mai curajoasă decât se simţea.

— Draga mea, te cunosc bine, zise Lady Atherton atingând-o pe mână. Mi-ai ascultat sfatul, dar bănuiesc că mândria te va împiedica să îl urmezi.

— Eşti o prietenă dragă şi la fel e şi el.

Lady Atherton îşi dădu ochii peste cap.

— Nu am să spun nimic în această privinţă, fiindcă sunt sigură că ai să negi. Am să te duc în trăsura mea diseară. Poartă ceva deosebit de drăguţ. Te va face să te simţi încrezătoare, deşi, după părerea mea, tu ai arăta elegantă şi îmbrăcată într-un sac.

— Cu siguranţă aş întoarce multe capete dacă aş purta un sac, zâmbi Laura.

— Mare păcat că Bellingham e plecat din oraş. Dacă ar veni la petrecere, ai putea să flirtezi şi să îl faci gelos.

— Nu aş face niciodată aşa ceva. În orice caz, dacă doreşte cu adevărat să îmi câştige dragostea, va fi nevoit să depună eforturi serioase.

— Bravo, exclamă Lady Atherton bătând din palme.

*

Laura inspiră adânc şi îşi spuse că nimeni dintre cei prezenţi la petrecere nu avea să se ridice şi să îndrepte un deget acuzator spre ea. Intenţiona să urmeze sfatul pe care i-l dăduseră Bellingham şi Lady Atherton. Avea să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic la teatru. În fond, Lady Rentworth nu avea nicio dovadă concretă, dar îşi aminti că Bellingham îi spusese că în societate conta percepţia, nu adevărul. Deşi acest lucru o îngrijora într-o oarecare măsură, admise că oricine ar fi fost uşor temător. Odată ce ajungea şi se amesteca printre ceilalţi oaspeţi, avea să se poată relaxa. Dacă întâmplarea făcea ca şi Lady Rentworth să fie de faţă, nu putea decât să o ignore.

Când camerista îi puse în păr diadema de argint cu safir, se întrebă dacă nu era prea mult pentru o simplă petrecere de jucat cărţi. Era însă un ornament superb şi ştia că în Hampshire nu avea să i se ofere niciodată vreo ocazie de a o purta. Prietenii şi familia ei ar fi considerat că devenise arogantă dacă ar fi arborat-o la un bal sătesc.

Se apropie încet de oglinda înaltă şi îşi privi reflexia. Rochia albastră cu fusta diafană arăta foarte bine în lumina lumânărilor. Dantela aurie de pe corsaj şi tiv era elegantă şi nu încărca excesiv rochia. Se bucura că avea să meargă în compania lui Lady Atherton. Într-un timp foarte scurt avusese mult de câştigat de pe urma înţelepciunii acesteia. Singurul punct în care nu erau de acord era legat de Bellingham, dar nu îi purta pică lui Lady Atherton pentru că îşi exprimase părerea.

Inspirând adânc pentru ultima dată, coborî la parter, unde se întâlni cu Justin.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, mamă, spuse el.

Înduioşată, îl luă de braţ.

— Vine şi Sarah la petrecere?

— Da, zâmbi tânărul. Mi-a promis că va juca table cu mine.

Laura îşi aminti ziua în care jucase cu Bellingham. El o făcuse să se fâstâcească atingând-o accidental cu degetele când îi întindea zarurile. Avea impresia că trecuse o veşnicie de atunci. Justin fusese atât de dificil în perioada aceea. Acum, uitându-se la zâmbetul fiului ei, nu putu să nu îşi spună că era un tânăr foarte chipeş. Phillip ar fi fost foarte mândru de el.

Când Justin deschise uşa, buzele Laurei se întredeschiseră. Lady Atherton era aşezată pe canapea cu un pahar de vin de Xeres, iar Bellingham stătea în picioare lângă bufet cu un pahar de brandy.

I se tăie respiraţia când întâlni privirea ochilor lui albaştri.

— Nu ştiam că te-ai întors la Londra.

Un zâmbet lent se întinse pe faţa lui, apoi îi adresă bine cunoscutul rânjet pieziş.

— Eşti răpitoare.

Lady Atherton o privi pe Laura cu o expresie vicleană.

— A insistat să mă escorteze şi nu am reuşit să-l conving să se răzgândească. Ştii că e foarte hotărât când îşi pune ceva în minte.

Laura suspecta că era mâna lui Lady Atherton în acel aranjament, dar ţinu bănuiala pentru sine.

— Cred că Justin şi cu mine vom fi cei mai invidiaţi bărbaţi în seara aceasta, căci vom însoţi la petrecere cele mai frumoase doamne, zise Bellingham.

— Ha! făcu Lady Atherton. Eu sunt bătrână şi ridată, derbedeule.

— Eşti elegantă şi înţeleaptă, o corectă Laura. Şi puţine doamne de vârsta ta şi-au păstrat silueta din tinereţe aşa ca tine.

— Lady Atherton, am auzit că în tinereţe erai cea mai căutată frumoasă din înalta societate, spuse Bellingham.

— Ei bine, recunosc că mă bucuram de popularitate printre gentlemeni. Nu am rămas niciodată fără partener de dans, dar eu nu aveam ochi decât pentru Alfred.

Laura remarcă expresia visătoare din ochii prietenei sale. În ciuda dificultăţilor, ea se căsătorise cu bărbatul pe care îl iubea.

*

Încrederea Laurei păli de îndată ce intrară în salonul în care fuseseră pregătite mesele de cărţi. Îşi păstră un zâmbet senin pe faţă. După ce aruncă o privire prin jur, nu o văzu pe Lady Rentworth. Ceea ce nu însemna nimic, însă, fiindcă a sosi cu întârziere era considerat de rigoare în înalta societate. Îşi simţi nervii zdrăngănind când şi-o imagină împroşcând cu acuzaţii. Îşi făcea griji că, într-un fel sau altul, bârfele aveau să ajungă până la urechile celor de acasă, neliniştindu-i familia.

— O, uite-o pe prietena mea, doamna Berrington, spuse Lady Atherton. Trebuie să mă consult cu ea în privinţa dragului de Oscar.

— E bolnav soţul ei? întrebă Laura.

— O, nu, e vorba de boxerul ei. Nu mai mănâncă. Doamna Berrington e înnebunită de îngrijorare. Îl adoră pe Oscar, deşi are tendinţa neplăcută de a ronţăi picioarele mobilierului.

Laura şi Bellingham schimbară o privire amuzată.

— Îmi dai voie să îţi aduc un pahar de vin de Xeres sau o cană de punci? o întrebă contele.

— Vin de Xeres. Lady Atherton m-a convins că un păhărel băut după-amiaza e un tonic excelent.

El o conduse la bufet şi îi turnă un pahar de vin de Xeres, iar lui îşi puse două degete de brandy. Laura se uită din nou prin încăpere. Avea să fie tensionată toată seara, întrebându-se când avea să apară Lady Rentworth.

— Lady Rentworth şi-a exprimat în ultimul moment regretul că nu poate veni, o informă el.

— De unde ai ştiut?

— Am prieteni şi o influenţă considerabilă, zâmbi contele.

— La ce anume te referi? întrebă ea în şoaptă.

— Aliaţii mei l-au informat pe Rentworth că soţia lui are o aventură amoroasă cu un bărbat mai tânăr. El ştia, dar nu i-a păsat decât atunci când au venit alţii să se arate îngrijoraţi.

— Nu ştiu dacă să fiu înspăimântată sau impresionată.

— Să nu-ţi pară rău pentru ea. A mânjit numele altor doamne în trecut. Am auzit că va ajunge în scurt timp să se plictisească în Scoţia. Îşi merită exilul.

— De ce ar vrea să-i rănească pe alţii?

— Ca să guste şi alţii din nefericirea ei, cred, zise Bell ridicând din umeri.

— Nici nu-i de mirare că George persistă într-un comportament urât.

*

Petrecerea se desfăşură fără probleme, în special fiindcă ducesa de Wycoff le interzise lui Colin şi Angeline să se înfrunte la aceeaşi masă de joc. Angeline îl sâcâi însă pe Colin uitându-se peste umărul lui pentru a-i vedea cărţile.

Laura jucă whist o vreme, dar îi veni greu să se concentreze. Era puţin obosită şi o durea spatele. Probabil era chiar înainte de începutul ciclului lunar.

Găsi un loc confortabil pe o canapea şi îşi mai reveni.

— Pot să stau cu tine? întrebă Bellingham.

— Sigur. Cum a decurs călătoria ta?

— Bine. M-am dus în Devonshire să discut cu administratorul moşiei mele. A instalat un nou sistem de drenaj şi am vrut să îl inspectez. Îi zâmbi. Ţi-a fost dor de

mine?

— Dar ţie ţi-a fost dor *de mine?*

— Da. Se aplecă spre ea. Rămâi cu mine în noaptea asta?

În pofida oboselii, Laura fu tentată, dar trebuia să reziste. Dacă se întorcea în patul lui nu avea decât să complice lucrurile.

— Cred că ar fi mai bine să nu. Căscă. Vai de mine, sunt terminată.

— Eşti foarte obosită. Sper că nu eşti bolnavă.

— Nu, voi fi bine după o noapte de somn.

— Dă-mi voie să te duc acasă. Am să-l rog pe Colin să îi însoţească pe Lady Atherton şi pe fiul tău în trăsura lui.

— Ai să pierzi distracţia.

— Insist, spuse el.

Era prea ostenită pentru a i se mai opune.

*

În trăsură Laura îşi rearanjă şalul pentru a-i ţine mai bine de cald. Bell urcă după ea şi bătu cu bastonul în plafon.

— E rece. Probabil ţi-e frig.

— Puţin, spuse ea.

— Sunt neruşinat şi nu mai există salvare pentru mine, declară el. Prefă-te că te simţi scandalizată şi urcă-te în poala mea.

— Poftim?

Contele o lui pe sus şi şi-o aşeză în poală.

— Bellingham!

— Andrew, spuse el, înfăşurându-şi pardesiul peste amândoi. Gândeşte-te că este o măsură de supravieţuire. Ne împărţim căldura.

— Eşti ridicol. Mă voi preface că am fost răpită de unul dintre strămoşii tăi barbari. Ajutor, ajutor!

— Am cucerit castelul, iar tu eşti recompensa mea. Apropo, a fost un strigăt foarte neconvingător.

— Ai făcut o afacere cam proastă cu fetişcana asta.

— Nu, dar mă tem că tu n-ai făcut o afacere prea bună, râse el.

Laura îşi puse mâna pe pieptul lui. „De ce ţi-e teamă, Andrew?”

Nu avea să rostească acele cuvinte. Era bărbat, iar bărbaţii nu îşi recunoşteau aproape niciodată defectele şi temerile. Se presupunea că ei erau sexul tare, însă doar prin forţă fizică. Femeile discutau despre defectele şi temerile lor fiindcă, înfruntându-le, puteau să le înţeleagă.

El o prinse mai strâns în braţe în timp ce trăsura îşi continuă drumul.

— Aş vrea să rămâi cu mine la noapte, dar ştiu că eşti obosită.

Chiar dacă nu ar fi fost obosită, nu s-ar mai fi întors în patul lui. Acum trebuia să îşi obişnuiască mintea cu gândul că avea de gând să o părăsească. El luase această decizie, iar ea trebuia să o accepte.

— Pari preocupată, spuse el. E ceva în neregulă?

— Nu.

Nu putea să-i mărturisească, iar acest lucru o întrista. Bell nu avea să ştie niciodată că îl iubea şi o durea gândul că nu era decât o amantă temporară. Dar ştiuse de la bun început că el nu avea să-i ofere niciodată o căsnicie şi o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi.

— Pari mâhnită.

— Nu este decât puţină oboseală. Voi fi din nou eu însămi mâine

Dar nu avea să mai fie niciodată la fel, din cauza lui. Încetul cu încetul se făcuse stăpân peste bucăţi din inima ei. O durea fiindcă îl iubea şi nu avea să-i poată spune acest lucru niciodată, nu voia să îi arunce o asemenea povară pe umeri.

Nu se îndoia că ţinea la ea şi la Justin, dar nu aveau să-l mai revadă după ce se încheia sezonul. Nu era un bărbat crud; era pur şi simplu un bărbat care refuza să se angajeze pe termen lung. Când el îi trase capul pe umărul lui, ea cedă în faţa oboselii şi închise ochii.

*

Dezorientată, înălţă capul şi îşi dădu seama că era singură în trăsură. Îşi strânse şalul în jurul ei şi se mută pe banchetă când se deschise portiera.

— Bell, spuse ea, încă ameţită de somn.

El urcă înăuntru, se aşeză şi bătu cu bastonul în plafon.

Trăsura se smuci şi se puse în mişcare.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Montclief a reuşit să intre în reşedinţa ta din oraş, zise el ţinând-o de mâini. A jefuit camera lui Justin şi a ta. Slavă Domnului că nu v-a găsit acasă.

— Căuta lucruri de valoare?

Bell încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău. Reed mi-a spus că a luat o cutie de bijuterii de-ale tale.

— Nu îmi pasă. Nu mă interesează decât siguranţa lui Justin.

— Montclief e în mod clar disperat, însă, din câte mi-a zis Reed, s-a înfuriat foarte tare că nu l-a găsit pe Justin. Nu vreau să rămâi singură în casă la noapte. Ne întoarcem la reşedinţa ducelui de Wycoff. Am să-l trimit pe Justin cu Harry şi Colin la Thornhill Park în Devonshire, chiar în noaptea asta dacă e posibil. Apoi vă duc pe tine şi pe Lady Atherton la mine acasă, pentru a fi în siguranţă. Reed a pus cameristele să pregătească bagajele pentru tine şi fiul tău. Plecăm în zori.

— Mă simt vânată, oftă ea.

— Vom fi în siguranţă pe drumuri şi mai ales la Thornhill Park. Câtă vreme Justin se află pe proprietatea mea, Montclief nu se poate atinge de el.

*

În camera de lucru a ducelui de Wycoff se alcătuia planul de bătaie.

— Vă dau paznici călare care să vă însoţească trăsura pentru un plus de siguranţă, îi spuse ducele lui Bell. Eşti un om de stat prea important ca să ne asumăm riscuri şi trebuie să fim vigilenţi pentru doamne.

Bell îşi privi prietenii.

— Harry şi Colin au o scrisoare de la mine pe care să i-o arate majordomului. Călătoria noastră din zori va decurge mai încet din cauza bagajelor. Dacă avem drumuri bune şi, să sperăm, vreme decentă, putem ajunge la destinaţie în trei zile. Am uitat ceva?

— Va trebui să îl aduc pe Brutus, spuse Harry.

— Cine e Brutus, dacă îmi dai voie să întreb? interveni Lady Atherton.

— Ciobănescul meu scoţian, îi explică Harry. Nu pot să-l las singur.

— Câinele rămâne afară, decise Bell, apoi se întoarse spre Laura: Ai ceva de spus?

— Mulţumesc, atâta tot.

Laura se ridică de pe scaun, simţindu-se mai ostenită decât oricând. Deşi avea încredere în planurile lor, era cu moralul la pământ. Justin îşi încolăci braţele în jurul ei, iar tristeţea îi dispăru ca prin farmec;

— Te iubesc, îi şopti.

— Va fi o aventură, mamă. Totul se va termina cu bine. Bellingham va avea grijă de asta.

*

Bell urcă scările. Când trecu pe lângă una dintre camerele de oaspeţi auzi un sforăit. Deschise încet uşa următoare pentru a vedea ce făcea Laura. Fusese îngrijorat pentru ea, fiindcă păruse neobişnuit de obosită. Dormea ghemuită pe o parte, cu mâinile sub obraz.

Rămase acolo o clipă, tentat să se apropie şi să o sărute pe frunte, dar nu voia să rişte să o trezească. Avea nevoie de cât mai multă odihnă posibilă înainte să plece în zori. Închise uşa şi îşi continuă drumul spre camera lui.

*

Se ridică în capul oaselor în pat. Inima îi bătea nebuneşte, iar pe tâmple i se scurgeau broboane reci de sudoare. Îşi trecu mâinile prin părul umed. Încă era copleşit de teroare. Râmase neclintit, aşteptând ca respiraţia gâfâită să i se liniştească.

— Rahat.

Detesta acea pierdere a controlului, pura stupiditate a fricii, împinse deoparte plapuma şi se ridică. Frigul îi stârni înţepături în piele. Se apropie de ulcior şi turnă apă rece în lighean, apoi se stropi pe faţă şi căută orbeşte prosopul. Bell se apropie de cărbunii ce ardeau mocnit, dădu la o parte grătarul şi îi scormoni. Aprinse o lumânare şi se uită la ceas. Era ora trei dimineaţa. Întinse mâinile reci spre foc, încercând să se încălzească.

Îl îngrozea gândul de a se întoarce în pat, dar coşmarul îl epuizase. Se târî în aşternuturi cu privirea aţintită asupra baldachinului. Coşmarurile începuseră cu patru ani în urmă, când plecase din Anglia. Nu ştia niciodată când aveau să revină, dar întotdeauna reveneau.

Totul era din cauză că în seara aceea Laura şi Justin nu scăpaseră decât ca prin urechile acului de o nenorocire. Dacă nu s-ar fi aflat la acea petrecere de jucat cărţi,

Montclief l-ar fi răpit pe Justin. Doar Dumnezeu ştia ce ar fi fost în stare să îi facă Laurei.

Bell nu avea să stea liniştit până nu ajungeau cât mai departe de Londra, undeva unde Montclief să nu-i mai poată atinge.

Capitolul 14

În zori

Laura voia să-şi ia coşuleţul de cusut.

— Am neapărată nevoie de o ocupaţie, altfel am să înnebunesc, spuse ea.

Bell stătea pe trotuar cu Laura şi Lady Atherton. Servitorii veneau într-o trăsură separată, cu bagajele făcute grămadă pe acoperiş.

— Totul e gata de drum, Laura, spuse el. Ne aşteaptă o călătorie lungă şi nu vreau să mai întârziem.

— Te rog, am nevoie de ceva care să mă ţină ocupată.

— Cu siguranţă nu va dura mai mult de un sfert de oră, probabil şi mai puţin la ora asta neomenească, interveni Lady Atherton.

— Prea bine, oftă el.

Se duse la celălalt vizitiu pentru a-i da instrucţiuni să se întâlnească în faţa casei Laurei, apoi se întoarse la doamne şi le ajută să urce treptele trăsurii.

Bell se aşeză cu spatele spre cai şi bătu cu bastonul în plafon. Trăsura se puse în mişcare. Paznicii îi aşteptau la Swan’s Inn, la douăzeci de kilometri de Londra, unde aveau să schimbe caii. Bell avea un pistol ascuns într-un compartiment secret de sub banchetă pentru eventualitatea în care se întâlneau cu hoţi la drumul mare.

Când trăsura opri, se întoarse spre Laura:

— Ţin minte că am văzut coşuleţul de cusut lângă canapea. Ţi-l aduc eu.

— Nu, pot eu…

— Stai acolo. Mă întorc imediat.

Coborî din trăsură şi porni cu paşi mari pe aleea de la intrare. Nu ştia ce urme de distrugere lăsase jaful lui Montclief din seara precedentă, dar nu voia ca ea să le vadă. Se gândise să ceară arestarea lui Montclief sub acuzaţia de furt, dar nemernicul ar fi putut riposta acuzându-i pe Bell şi Laura de răpire. Ultimul lucru pe care îl voia era ca numele Laurei să fie mânjit în ziare.

Se întâlni cu Reed în hol.

— Sper că Montclief nu se va întoarce. Baricadează oricum uşa. Îţi recomand să angajezi câţiva lachei vânjoşi pentru protecţie şi să-l postezi pe unul în foaier pentru eventualitatea în care Montclief se întoarce. Scoase o carte de vizită din buzunarul jachetei şi i-o întinse: Iată adresa mea de la Thornhill Park. Acolo mă poţi găsi.

— Prea bine, milord.

— Urc să iau coşuleţul de cusut al lui Lady Chesfield.

Uşa de la intrare se deschise, iar Laura intră în hol.

— Te-am rugat să rămâi în trăsură! o mustră contele.

— Voiam să-mi iau la revedere de la Reed şi, cu un drum, am să-mi iau şi trusa de lucru şi coşuleţul de cusut,

— Care e diferenţa? întrebă el.

— Instrumentele de cusut se află în trusa de lucru. Materialele şi mărunţişurile se află în coşuleţul de cusut.

— Stai aici, ţi le aduc eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştii ce cauţi. Porni hotărâtă, dar el o urmă îndeaproape. Când ajunseră pe palier, Bell deschise uşa, iar Laura intră. El porni în faţa ei, se lăsă într-un genunchi lângă coşuleţ şi îl răsturnă din greşeală.

— Scuze.

O, Doamne, nu voia ca el să vadă batista!

— Lasă-mă pe mine.

— Mă descurc.

Îngrămădi aţele şi fâşiile de material înăuntru. Ea văzu batista şi inima i se zbătu în piept. Când Bell puse mâna pe ea, Laura se crispă.

Contele privi iniţialele brodate. Ea întoarse capul într-o parte şi îşi acoperi obrajii încinşi. De ce nu o pusese undeva în siguranţă? Nu dorise ca Andrew să afle vreodată ce simţea pentru el. Nu i-ar fi picat bine. Era incapabilă să-l privească.

— Ai făcut asta pentru mine? întrebă el.

— Iartă-mi îndrăzneala.

Se simţea copleşită de ruşine.

— Îţi mulţumesc. Nu am mai primit un dar de multă vreme.

Cuvintele lui îi străpunseră inima. Se întoarse cu faţa spre el, iar ruşinea păli.

— Nu face o faţă atât de lungă. Sunt foarte bogat şi pot să îmi permit orice îmi doresc să cumpăr.

— Ştiu. Era orgolios şi nu voia mila nimănui, se gândi Laura. Continuă cu voce tare: Ai făcut atât de multe pentru Justin şi pentru mine. Aşa că eu... mi-am dorit să îţi ofer un dar.

Vocea îi tremura. Acum se simţea ca o neghioabă, căci el avea să-şi dea seama că nu acela era adevăratul motiv.

*

Bell vâri batista într-un buzunar interior al vestonului, luă trusa de lucru şi o conduse la parter. Laura se simţise jenată, iar el devenise uşor morocănos după ce recunoscuse că nu mai primise un dar de mult timp. Se întreba dacă tânăra femeie ajunsese să nutrească

sentimente tandre faţă de el. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, s-ar fi distanţat imediat, însă Laura nu se aştepta să o ia de soţie.

Ea îşi ducea coşuleţul, hotărâtă să nu-l privească. Când ajunseră pe podeaua de marmură, el se opri, îi sărută mâna şi o privi în ochi:

— Mulţumesc.

„Nu mă deranjează dacă ai ajuns să nutreşti *o* oarecare afecţiune faţă de mine.”

— Cu plăcere.

În vestibul, Laura i se adresă lui Reed:

— Îţi mulţumesc pentru serviciul excelent, mai presus de sarcinile tale normale. Ai fost loial şi m-ai ajutat chiar şi în cele mai dificile împrejurări. Am să îţi dau de veste când se liniştesc lucrurile.

— Prea bine, milady. A fost o plăcere să vă servesc. Am să aştept cu nerăbdare întoarcerea dumneavoastră.

Bell o conduse pe trotuar. Era încă roşie la faţă, prin urmare decise să îi distragă atenţia:

— Acum vei avea ceva cu care să te îndeletniceşti pe durata călătoriei.

— Mama mea spune că diavolul îşi face loc în mintea celor fără ocupaţie.

— Asta e ridicol!

— Tu ce vei face pe parcursul unei călătorii atât de lungi?

— Am să aţipesc. Diavolul va fi încântat să constate că, pe durata călătoriei, voi fi fără ocupaţie.

— Eşti rău, zâmbi ea.

Reuşise să liniştească apele, îşi zise contele.

— Nu am încotro, trebuie să fiu cuminte având în vedere că suntem însoţiţi de Lady Atherton.

— Ai presupus că îţi voi permite libertăţi? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Nu, dar aş fi foarte tentat să te ispitesc.

— Scoateţi ispita din cap. Aproape am ajuns la trăsură.

El o ajută să urce înăuntru. Apoi o urmă, hotărât să se aşeze cu spatele spre cai, dar Lady Atherton îşi înfăşură un şal voluminos în jurul ei şi se întinse pe banchetă cu o perniţă sub cap.

Bell se încruntă spre ea:

— Vei fi cu spatele spre cai.

— Nu, voi fi cu spatele pe bancheta de piele. E devreme, iar eu am nevoie să-mi fac somnul de frumuseţe.

Contele se aşeză lângă Laura întrebându-se dacă nu cumva Lady Atherton aranjase intenţionat ca ei doi să stea împreună. Când trăsura se puse în mişcare, bătrâna doamnă închise ochii. Câteva minute mai târziu, buzele i se întredeschiseră şi începu să sforăie încet.

Laura îşi puse rochia de bebeluş în poală şi trecu un fir de aţă prin urechile acului.

— E în vârstă şi probabil nu a dormit bine noaptea trecută într-un pat străin.

— Nu are probleme să doarmă pe banchetă.

— Ei bine, mă bucur că stă confortabil.

— Ne vom opri la Swan’s Inn să schimbăm caii, spuse el. Distanţa e de douăzeci de kilometri.

— O să putem bea un ceai.

— Vom aştepta până la următorul han. Nu sunt decât douăzeci de kilometri.

— Vorbeşte încet. Să nu cumva să o trezim. Laura înfipse acul în material. S-ar putea ca Lady Atherton să dorească să se împrospăteze puţin.

— Ce anume să împrospăteze? întrebă el.

Laura îi aruncă o privire exasperată.

— Mă refeream să folosească facilităţile… după ce bem ceaiul.

— Cred că ar fi mai bine să aşteptăm. Următorul schimb de cai e la un han mai bun.

— Nu sugerez să luăm la rând toate hanurile de pe drumul principal. Voiam să spun că am putea să îmbucăm câte ceva ca să ne ţină de foame pe durata călătoriei lungi.

— Vom bea rapid o ceaşcă de ceai, acceptă el. Ne vom opri să luăm prânzul la Boar's Inn. Mâncarea e simplă, dar comestibilă. Au o bere excelentă.

— Ai ales să ne oprim acolo de dragul berii?

— Da, întotdeauna mă opresc acolo. O lovi uşor cu pumnul în umăr. N-o să murim de foame.

— Ştiu. Vei rămâne la Thornhill Park peste vară, sau ai să te întorci la Londra?

— Intenţionez să îi invit pe Harry şi Colin să facem împreună o călătorie pe Continent.

— O, unde veţi merge?

— La Paris şi oriunde altundeva ne vor duce paşii.

— Cât timp veţi călători?

— Doar peste vară. Şi tu?

— Am să mă întorc acasă imediat ce se liniştesc apele.

— Ne vedem primăvara viitoare la Londra, spuse el.

Laura îşi concentra atenţia asupra broderiei.

— Nu voi fi acolo.

Bell simţi o uşoară strânsoare în piept, dar îşi spuse că era inevitabil. Odată cu sfârşitul sezonului aveau să se întoarcă amândoi la vechile lor vieţi. Se gândi să o întrebe dacă ar fi fost de acord să corespondeze, dar în minte îi apăru întrebarea pe care şi-o pusese şi altădată. „Cu ce scop?"

*

Când trăsura intră în curtea hanului, Laura se grăbi să meargă la toaletă. Poate că de vină era cea de-a doua ceaşcă de ceai pe care o băuse în dimineaţa aceea.

Bell discuta cu un bărbat despre cai.

— Ne întâlnim înăuntru, îi spuse ea.

— Aşteaptă, se încruntă el. Nu-mi ia decât un moment.

— Nu pot aştepta, zise Laura luând-o pe Lady Atherton de braţ.

— Sper că nu suferi disconfortul ăsta de prea mult timp.

— Acum îl sufăr, se răsti ea, grăbind pasul.

Odată ajunsă înăuntru, i se adresă hangiţei, care îi arătă cum să ajungă la toaletă. Se uşură şi se spălă pe mâini în apa din lighean. Când se întoarse la intrare, îl găsi pe Bell învârtindu-se agitat. Se apropie cu paşi mari de ea:

— Ţi-am spus să aştepţi.

— Evident, nu am putut, izbucni Laura mânioasă.

— Ah.

Cu un aer stingher, Bell le conduse în salonul de luat masa. Înăuntru se aflau tot soiul de oameni. Ei erau de departe cei mai înstăriţi muşterii. Fireşte, hangiul se arătă foarte amabil şi îşi concentra întreaga atenţia asupra „înălţimii sale”.

O femeie cu bustul mare şi purtând un şorţ pătat apăru la masa lor şi îl privi pe conte ca şi cum ar fi fost o halcă de carne de vită pe care i-ar fi plăcut să o mestece. Laura îşi trase nasul şi ridică bărbia. Bell ceru ceai pentru ea şi Lady Atherton, adăugând:

— Eu aş vrea o halbă din berea voastră bună.

Servitoarea de tavernă se îndepărtă în grabă, iar Laura căscă.

— Eşti obosită deja? întrebă Bell.

— Probabil de la legănatul trăsurii, sugeră Lady Atherton. Pe mine mă adoarme întotdeauna.

— Stai destul de confortabil? o întrebă Laura.

— O, da, dar poate ai vrea să te întinzi tu pe banchetă.

— Nu voi avea nevoie.

— Erai extenuată aseară, remarcă Lady Atherton. Sper că nu eşti bolnavă.

— Cred că e din cauza supărărilor din ultimele câteva zile, dar mă simt mai bine la gândul că fiul meu va fi în siguranţă.

— Ne vom opri peste noapte la Bear & Bull Inn. E curat, iar paturile nu sunt prea inconfortabile. E gălăgie în curte, dar să sperăm că veţi putea să dormiţi, spuse Bell,

— Bine că mi-ai amintit, zise Lady Atherton. Ar fi bine să iei o a doua cameră pentru mine. Una dintre efectele neplăcute ale îmbătrânirii e sforăitul.

— Prea bine, vom lua trei camere. Servitorii pot să doarmă împreună.

Slujnica puse o halbă în faţa lui Bell şi reuşi să îşi expună şi mai mult din pieptul generos în faţa ochilor lui. După plecarea ei, Laura îl privi mânioasă.

— Care e problema? se interesă el sorbind din bere.

— Te-ai holbat la pieptul acelei femei, bombăni ea.

— Practic mi l-a înfipt în faţă.

Lady Atherton pufni în râs.

Câteva minute mai târziu slujnica reapăru cu ceaiul. Îşi sprijini în şold mâna ca o bucată de şuncă şi îl privi pe Bell:

— Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră, milord?

— Doresc să terminăm rapid. Trebuie să plecăm în curând.

— Ei, mare păcat. Nu vedem prea des gentlemeni aşa chipeşi ca dumneavoastră.

Laura îşi îngustă ochii, iar Bell ridică din umeri:

— Nu e vina mea.

Laura turnă ceai pentru ea şi Lady Atherton.

— Ei, nu e cel mai bun ceai, dar sunt recunoscătoare pentru el.

Când îşi turnă o a doua ceaşcă, Bell se încruntă.

— Ce e? întrebă ea.

— Nu bea prea mult. Aş vrea să ne oprim doar cât să schimbăm rapid caii la următorul han.

Lady Atherton îşi puse jos ceaşca.

— Bellingham, înţeleg că eşti burlac şi nu eşti obişnuit să călătoreşti pe distanţe lungi însoţit de doamne, dar îmi dai voie să îţi amintesc să te porţi ca un gentleman?

— Îmi cer scuze, murmură el simţind cum urechile i se încinseseră.

— Contează prea puţin la ce oră ajungem la Bear & Bull Inn, zise Lady Atherton,

El se gândi că ar fi contat mult dacă ajungeau doar ca să afle că nu mai aveau camere libere, dar păstră acest lucru pentru sine. Se uită peste umăr şi ridică mâna pentru a cere nota de plată.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Laura, ridicându-se.

Bell se ridică şi el, întrebându-se dacă era normal ca o femeie să meargă la toaletă atât de des. Poate că toate criticile lui îi stârniseră neliniştea că nu aveau să se oprească suficient de des. Îşi drese vocea:

— Mă duc să verific caii. Te rog să stai oricât ai nevoie.

*

Nu mai călătorise însoţit de femei din copilărie şi nu ştia că femeile erau nevoite să îşi golească vezica mai frecvent. Dedusese că vezicile lor erau mici, fiindcă aveau nevoie adesea să „se împrospăteze”. Ar fi putut evita problema dacă ar fi băut mai puţine ceşti de ceai, dar avu inspiraţia să nu facă din nou acea sugestie.

Se gândi la vremurile de demult în care călătorise alături de prieteni bărbaţi, Beşicile lor mari nu aveau nevoie de hanuri, ceea ce pentru el era complet lipsit de logică. Dacă o persoană avea nevoie de intimitate pentru a-şi face nevoile, vezica aceea ar fi trebuit să fie mai mare pentru a

compensa lipsa organelor externe. Fireşte, nu le împărtăşi acele gânduri doamnelor care îl însoţeau, căci ele l-ar fi considerat grosolan şi lipsit de maniere. Ele nu ştiau că toţi bărbaţii erau grosolani şi lipsiţi de maniere când nu erau doamne prin preajmă.

Când se întoarseră la trăsură după încă o astfel de oprire, îşi spuse că s-ar fi putut considera norocoşi dacă ajungeau la Thornhill Park până la Crăciun. Dar când urcă în trăsură, văzu oboseala din ochii Laurei şi se simţi ca un diavol pentru că se arătase atât de neînţelegător.

— Pari complet extenuată, remarcă el.

— Voi fi bine.

Lady Atherton se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să te întinzi, Laura.

— Nu, am să mă ghemuiesc pe banchetă.

Bell îi puse coşuleţul de cusut şi trusa de lucru în compartimentul de dedesubt pentru a face mai mult loc, apoi bătu cu bastonul în tavan.

Când trăsura se puse în mişcare, i se adresă Laurei:

— Dă-ţi jos boneta şi sprijină-ţi capul pe umărul meu.

— Sunt atât de obosită, spuse ea cuibărindu-se la pieptul lui, după care închise ochii şi adormi.

Buzele i se întredeschiseră uşor. Tresări scurt o dată, iar el îşi spuse că părea vulnerabilă.

— Mi-a fost teamă că supărarea o îmbolnăveşte, zise Lady Atherton.

Ideea că Laura ar fi putut fi bolnavă îl făcu să simtă o strânsoare în piept.

— Vom rămâne la han o noapte în plus dacă va avea nevoie de mai multă odihnă, spuse el.

— Asigur-o că totul se va termina cu bine. Aminteşte-i că nu vei lăsa să i se întâmple nimic fiului ei. A fost nevoită să rămână puternică pentru foarte mult timp. Mă bucur că ai fost de faţă în ziua când Montclief a mustrat-o că l-a adus pe Justin la Londra.

— Şi eu mă bucur.

*

Laura se trezi cu o tresărire.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da. Lady Atherton doarme?

— Da. Trebuie să-mi spui dacă te simţi rău.

— Serios, voi fi bine. Cred că încep să simt efectele grijilor de până acum.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji.

— Mă bazez prea mult pe tine.

— Nu e nimic rău în a te baza pe mine.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu asta, fiindcă în curând ne vom despărţi.

— Poţi să te bazezi pe mine pe toată durata acestei călătorii şi cât te vei afla pe moşia mea.

— Tu intervii şi preiei controlul peste toate, zise ea acoperindu-şi un căscat. Presupun că ai în sânge instinctul de conducător, având în vedere că l-ai moştenit de la strămoşii tăi barbari.

— Sunt conte. Trebuie să fiu stăpân peste toţi cei de pe domeniul meu.

— Ţi-ai dorit vreodată să nu fii conte şi să nu fii nevoit să stăpâneşti peste toate?

— M-am lipsit de asta timp de patru ani. Am angajat oameni care s-o facă în locul meu. Nu intenţionam să mă întorc.

— De ce te-ai întors?

— Prietenul meu Will a fost chemat acasă la nunta fratelui lui. Ne gândeam să călătorim din nou pe Continent după aceea, dar Will nu a mai putut să se întoarcă din motive financiare. Apoi s-a însurat.

— Şi el intenţiona să rămână burlac toată viaţa? întrebă Laura.

— Nu plănuise să se căsătorească, dar a fost prins într-o situaţie compromiţătoare.

— Trebuie să fi fost dificil pentru ei.

— În ciuda circumstanţelor, sunt fericiţi şi aşteaptă un copil la vară. Făcu o pauză, apoi adaugă: Recent s-a căsătorit şi un altul dintre prietenii mei.

— Îi vizitezi?

— Încă nu. Încerc să evit situaţiile în care gazda decide că probabil am nevoie de o soţie.

— Te gândeşti vreodată cum ar fi să ai o soţie?

El se crispă. Se gândise cum ar fi fost să piardă o soţie.

Laura îi prinse obrazul în palmă, insistând:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu vrei să ştii.

— E din cauza amintirilor neplăcute din trecutul tău?

— Nu. Făcu o pauză, apoi zise: Din cauza celor fericite.

Laura îşi sprijini capul de inima lui.

— Înţeleg. După ce a murit Phillip, mi se întâmpla să mai găsesc câte un obiect banal, de exemplu un pămătuf de ras sau un pieptăn. Era ciudat că acele lucruri mă făceau să plâng mai mult decât numeroasele scrisori de condoleanţe.

Bell îşi puse mâna peste părul ei şi nu mai spuse nimic. Acea unică mărturisire era mai mult decât spusese vreodată cuiva, cu excepţia prietenului lui, Will. Laura înţelegea acel lucra fiindcă îşi pierduse soţul. Dar în cazul lui nu era vorba doar de suferinţă. Era şi vinovăţie.

*

După o călătorie lunga şi lentă, Bell era nerăbdător să coboare din trăsură şi să îşi dezmorţească picioarele. Le împărţi bacşişuri generoase hamalilor pentru a grăbi

descărcarea bagajelor. Intrară în salonul de luat masa şi se ospătară cu friptura de pui, cartofi şi conopidă. Era o masă potrivită pentru un han în timp ce o cameristă le conduse pe doamne sus, Bell bău o halbă de bere. Când o termină, urcă şi el. Spera să doarmă netulburat în noaptea aceea.

Lady Atherton scoase capul din cameră. Părul îi era legat în cârpe.

— I-am spus cameristei să-mi bată zgomotos la uşă dimineaţa. Am obiceiul de a dormi chiar şi când e furtuna afară. Imediat ce pun capul pe perna, devin oarbă şi surdă la tot restul lumii.

Bell se încruntă, întrebându-se de ce simţise nevoia să îl informeze despre obiceiurile ei nocturne.

— Somn uşor, încheie ca.

Beli se duse în camera lui şi îşi scoase vestonul şi eşarfa. Câteva minute mai târziu, auzi o uşă deschizându-se. Scoase capul din cameră, speriind-o pe Laura, care deschisese uşa pentru a o lăsa pe cameristă să iasă. Servitoarea coborî în grabă.

— E ceva în neregulă? întrebă Laura, strângând un şal în dreptul gâtului.

— Nu, dar Lady Atherton m-a avertizat că nu o trezesc nici furtunile cu tunete. De ce nu s-a mulţumit s-o informeze doar pe cameristă?

— Şşşşt! S-ar putea să te audă.

— Noapte bună.

Laura închise uşa, iar el intră în camera lui. Îşi scoase vestonul, jiletca şi eşarfa, apoi se aşeză pe marginea patului să se descalţe de ghete şi şosete. Se duse la lighean şi se stropi cu apă pe faţă. Doamne, barba deasă ce îi crescuse îl făcea să semene cu un pirat!

Dădu să-şi descheie nasturii de la pantaloni când auzi paşi pe scară.

Bell deschise uşa deodată cu Laura. O altă cameristă apăru cu un braţ plin de prosoape şi bătu la uşa camerei lui

Lady Atherton.

Când nu primi niciun răspuns, se întoarse, aruncă o privire spre pieptul dezgolit al contelui şi porni în fugă spre scări.

El râse şi ieşi pe coridor.

— Şşşt, făcu Laura. Nu cumva să o trezim pe Lady Atherton.

— Nu aud niciun sforăit.

— Vorbeşte încet. Ai putea să trezeşti alţi călători.

— Cu zarva care e în curtea hanului, nu prea contează.

Se auzi o voce dinspre scări:

— Îţi spun, e un bărbat pe jumătate gol pe coridor.

— Alice, ai bărzăuni în cap, rosti o femeie.

— L-am văzut cu ochii mei. Bate la uşa lui. Ai să vezi.

Laura îi făcu semn cu mâna. Bell închise uşa camerei lui şi intră într-a ei.

Laura închise uşa în urma lui şi îşi duse degetul la buze.

Se auzi un tropăit de paşi pe coridor. Cineva bătu la uşa lui Bell.

— Nu aud nimic, spuse o femeie.

— Deschide uşa, o îndemnă Alice.

— Şi să fiu dată afară pentru furt? Eşti nebună?

— Poate siluieşte femei, sugeră Alice.

Laura îşi puse o mână peste gură. Umerii lui Bell se zguduiră de râs.

Vocile şi paşii se îndepărtară.

— P-poate si-siluieşte fe-femei, repetă ea amuzată.

— Ah, frumoasa mea, declamă el lăsând-o pe spate. Pregăteşte-te să fii siluită.

— Ajutor, ajutor, spuse ea fără vlagă.

Bell o trase înapoi în picioare.

— Doamne, ce poznă!

Laura îşi apăsă o mână pe piept. Prea târziu îşi dădu

seama că nu purta decât o cămăşuţă. El îi privi sânii şi îi văzu sfârcurile prin materialul subţire. Simţi o strânsoare între coapse.

— Probabil eşti obosită.

— Sunt perfect trează, spuse ea. Am dormit prea mult în trăsură, dar sunt sigură că tu eşti obosit şi vrei să mergi la culcare.

— Sunt perfect treaz şi eu.

„Şi încep să mă încing din cap până în picioare.”

— Poate că un pahar de vin ne-ar ajuta să ne relaxăm.

— Vinul va fi prost şi imposibil de băut, dar am adus o sticlă de brandy.

— Eventual am putea să povestim puţin până ne apucă somnul pe amândoi.

— Eu aduc sticla de brandy. Poţi să bei puţin. Ne va relaxa pe amândoi.

— Pare o idee excelentă, spuse ea.

Bell aprinse o lumânare şi întredeschise uşa. Nevăzând alţi călători, închise cu grijă uşa de la camera Laurei şi intră în odaia lui. Luă sticla şi deschise din nou uşa cu mare atenţie. Se simţi ca un băieţandru strecurându-se în camera ei, dar chiar nu voia să bea singur.

— Nu avem pahare, aşa că va trebui să te cobori la a bea direct din sticlă.

Ea râse şi bătu uşor patul.

— Mă gândesc că nu vrei să te aşezi pe un scaun tare.

— Te-ai gândit bine, spuse el. Privirea îi alunecă spre spectacolul oferit de sânii ei deasupra cămăşuţei. Fierbinţeala îi năpădi mădularul şi îi acceleră respiraţia. Îşi înăbuşi impulsul de a-i spune cât de mult îi plăcea ceea ce văzuse şi atinsese. Ai gustat vreodată brandy?

— Nu, îmi închipui că e tare.

— Da, e. Ia o înghiţitură foarte mică şi nu tuşi.

Ea adulmecă sticla plată şi se dădu înapoi.

— Nu, mulţumesc.

Bell luă recipientul şi sorbi o duşcă.

— Povesteşte-mi despre Thornhill Park, îi ceru ea.

— E o proprietate uriaşă, de peste o mie de acri. Îşi rechemă în minte aleea circulară de la intrare şi aranjamentul formal al peisajului. Un peisagist mi-a propus să transformăm grădinile într-un fel de hăţiş sălbatic, după ultima modă. Am refuzat.

— Voiai să o păstrezi aşa cum ţi-o aminteai din copilărie.

— Stâncile sunt magnifice, zise el sorbind din brandy.

Îşi imagină bolovanii proeminenţi şi valurile mării spărgându-se dedesubt.

— Povesteşte-mi despre ele, stărui ea.

Nu mai pusese piciorul pe stânci de când se întorsese în Anglia, dar amintirile îl năpădiră acum. Formaţiunile bizare de piatră, strigătul păsărilor, mugetul constant al mării.

— Când eram copil, m-am urcat singur pe o stâncă.

— Părinţii tăi au fost probabil îngrijoraţi.

Bell auzi în minte tumultul valurilor spărgându-se şi se văzu cu privirea aţintită la picioare, la marea învolburată. Îşi aminti că se simţise ameţit de înălţime,

— Ce s-a întâmplat? întrebă Laura.

Amintirea era ca un vis. Îşi aminti braţele puternice ce îl înhăţaseră şi o voce răguşită: „Dumnezeule, o, Dumnezeule!”

— Tata.

Cuvântul îi scăpase fără să vrea.

— Te-a găsit?

Uitase sau alungase acel episod în adâncurile întunecate ale minţii lui. Acum amintirea îi invada gândurile:

— Braţele îi tremurau.

Tatăl lui îl apucase atât de strâns încât îl duruse.

— Ai fi putut să te răneşti, spuse ea. Sau să-ţi fi

pierdut viaţa căzând.

Bell tresări şi căută puţină uitare în sticla de brandy. Tatăl lui cel mai probabil îi salvase viaţa în ziua aceea, dar, ani buni mai târziu, el nu fusese prezent când îşi dăduse sufletul. Îşi încleştă fălcile. Ajunsese prea târziu.

Laura îi luă mâna. Palma îi era moale şi caldă.

— Te-a pedepsit tatăl tău? Când Bell datină din cap, insistă: Nu-ţi mai aduci aminte?

— M-am trezit noaptea. Tata adormise într-un scaun lângă patul meu.

— Avea nevoie să fie lângă tine. Îmi imaginez că ţi-a interzis să mai mergi pe-acolo vreodată.

— M-a dus la stânci a doua zi. Tata mi-a arătat locurile periculoase şi mi-a spus că mă va duce acolo ca să…

Simţi ceva fierbinte ţâşnindu-i în gât. Scrâşni din dinţi.

— Ca să… îl îmboldi ea. Neprimind nicio reacţie, îi ceru şoptit: Spune-mi.

El se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse.

— Nu voia ca mama să-şi facă griji.

— I-a spus mamei tale?

— Nu ştiu.

— A fost inteligent din partea tatălui tău să te ducă acolo. A fost un bărbat înţelept.

— Da şi nu.

— Ce vrei să spui?

— Obişnuia să-mi spună că stâncile fuseseră formate de mâna lui Dumnezeu. Pufni: L-am crezut.

— Nu crezi în miracole?

— Cred în ceea ce pot să văd, să aud, să miros şi să ating.

— Când s-a născut primul copil al surorii mele Rachel, eu l-am considerat un miracol.

El se gândi la sutele de copii născuţi în mizerie, dar îi cunoştea convingerile şi îşi înăbuşi cinismul.

Laura îi întoarse palma în sus şi urmări o linie cu

degetul.

— Te-ai descurcat atât de bine cu Justin, încă de la început. Am ştiut că probabil ai învăţat asta de la tatăl tău. Bell nu spuse nimic. Nu se simţea în stare. Prietenii tăi s-au căsătorit, zise ea. Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi să te însori?

— Pentru scurt timp, după nunta prietenului meu Fordham.

Se simţise izolat şi plutind în derivă. Prietenii lui îşi văzuseră în continuare de vieţile lor. La naiba, cât de tare îi lipseau.

— Ai să renunţi la moştenirea familiei tale?

— Nu voi mai fi aici să-mi pese, rosti el cu fălcile încleştate.

— Asta nu e un motiv.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mi-am dat seama de ceva, spuse Laura. Nu există nicio restricţie privind înstrăinarea, corect?

— Nu are cine să o moştenească. Se posomorî. Unde vrei să ajungi?

— Ai de gând să o laşi să reintre în patrimoniul Coroanei.

— Asta nu te priveşte.

— Dacă într-adevăr nu te interesează ce se întâmplă cu proprietatea, de ce nu o vinzi acum?

— Cum îndrăzneşti să-ţi bagi nasul în afacerile mele? se răsti el.

— Şi tu ţi l-ai băgat într-ale mele. Pe de altă parte, nu eşti furios pe mine.

— O, ba da, sunt.

— Eşti furios fiindcă ţi-ai pierdut familia.

— Nu, sunt furios pe îndrăzneala ta. Asta e motivul pentru care nu vorbesc niciodată despre trecut.

— Ştiu cum te simţi. Am avut o perioadă după înmormântarea lui Phillip când nu-mi venea să cred ce se

întâmpla, deşi anticipasem sfârşitul. La o lună după ce a murit am intrat în camera lui şi am descoperit că valetul îi aruncase pământuful de ras. Am fost atât de furioasă. Nu înţelegeam de ce.

Respiraţia lui deveni gâfâită.

— Ştiu că tu nu înţelegi. Crezi că mă cunoşti, dar nu este aşa. Am motivele mele pentru deciziile pe care le iau. Ştiu de ce sunt capabil şi de ce nu. Nu va exista niciodată o mică familie. Nu va exista niciodată un moştenitor sânge din sângele meu. Nu va mai exista niciodată o altă Lady Bellingham.

— Cred că ar fi bine să pleci, spuse ea.

Contele îşi trecu mâna prin păr.

— Nu ţi-am făcut niciodată promisiuni mincinoase, Laura.

— La ce te referi?

— La batistă.

Ea simţi umilinţa arzându-i pieptul:

— Aşa am vrut eu să-ţi mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Am avut o obligaţie morală, având în vedere ceea ce s-a petrecut.

Laura îşi muşcă buza, căci ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă era că îi considera pe ea şi pe Justin o obligaţie morală.

— Noapte bună, spuse el.

Când Bell închise uşa, faţa Laurei se boţi de plâns. Ştiuse de la bun început că nu exista un viitor pentru ei. Şi totuşi nu renunţase la speranţă. În seara aceea îi deschisese o mică fereastră spre trecutul lui, iar ea crezuse că îl putea ajuta să se vindece. Dar el nu voia să fie vindecat.

Ştiuse de la bun început că şi dacă el ar fi putut să-i ofere luna şi stelele de pe cer şi toată inima lui, tot nu ar fi putut să îi ofere copii.

Înţelesese de câteva săptămâni că nutrea sentimente

tandre faţă de el şi le lăsase să se dezvolte. Ea îl iubea, însă el nu îşi dorea doar o prietenie, iar acum Laura nu mai era sigură nici măcar de posibilitatea unei prietenii între ei.

Cu inima grea, se pregăti de culcare. Băgă mâna sub pat după oala de noapte, dându-şi seama că o durea spatele, iar sânii îi erau puţin cam sensibili. Spera din tot sufletul că ciclul ei neregulat nu avea să vină tocmai acum. O, avea să fie o experienţă umilitoare. Se rugă să se fi înşelat.

*

Când camerista o trezi dimineaţa, Laura se ridică în capul oaselor şi fu cuprinsă de un val de greaţă. Îşi spuse că cel mai probabil era din cauza emoţiilor turbulente din noaptea trecută. Camerista îi aduse o oală de noapte curată şi îi promise o ceaşcă de ceai care să îi liniştească stomacul.

Tocmai începea să se simtă mai bine, după ce stătuse nemişcată o vreme, când îşi dădu seama că avea nevoie de oala de noapte pentru a doua oară în dimineaţa aceea. Îi veni să vomite şi se ridică, întrebându-se dacă era bolnavă. Apoi întreg corpul îi fu cuprins de furnicături.

În ziua în care se dusese acasă la Rachel şi îi mărturisise că era posibil să fi rămas grea, sora ei o întrebase dacă simţea nevoia să folosească oala de noapte mai des decât de obicei. Fusese prima ei suspiciune că poate se înşelase în privinţa unei posibile sarcini.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi acoperi gura. Îşi spuse că nu putea fi adevărat. În primele cinci luni de căsnicie nu rămăsese însărcinată. După aceea soţul ei devenise prea bolnav pentru a mai face dragoste cu ea.

Dar cum ar fi putut să fie însărcinată? Nu fusese decât acea unică noapte cu Bell. Era posibil. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare. Îşi dorise un copilaş cu atâta ardoare şi

crezuse că nu avea să se întâmple niciodată. Îşi puse mâinile pe abdomenul plat şi simţi speranţa înmugurindu-i în suflet.

Fericirea ei dispăru rapid când înţelese enormitatea situaţiei, în noaptea când făcuseră dragoste, ea îi spusese că nu rămăsese niciodată însărcinată cât fusese căsătorită. El păruse uşurat.

Noaptea trecută Bell o informase fără echivoc că nu avea să existe niciodată o familie sau un moştenitor sânge din sângele lui. Nu putea să îi împărtăşească bănuiala ei, dar, dacă era adevărat, avea să fie nevoită să îi spună. Copilaşul avea să fie şi al lui.

În cazul acesta însă, el s-ar fi simţit prins în capcană.

Contele nu o iubea şi nu îşi dorea o familie. Era dispus să lase toate proprietăţile lui să reintre în patrimoniul Coroanei fiindcă nu se considera capabil să fie soţ şi tată.

Nu avea voie să intre în panică. Nu era nimic sigur. Dar dacă într-adevăr purta în pântec pruncul lui, avea să se găsească într-o situaţie teribilă. Avea să fie o mamă necăsătorită, cu un bastard. Atât copilul ei, cât şi întreaga ei familie aveau să sufere.

— O, Dumnezeule, ajută-mă!

*

Bell se simţea ca un căpcăun. Laura nu vorbise decât foarte puţin la micul dejun şi îşi ferise privirea de fiecare dată când el încercase să i-o surprindă. Acum îşi concentra toată atenţia pe brodarea minusculei rochiţe pentru copilaşul surorii ei. O întrista probabil foarte tare faptul că surorile ei aveau copii, în timp ce pântecul ei rămânea gol. Se întrebă dacă nu cumva problema fusese cu soţul ei vârstnic. Apoi îi trecu prin minte că, dacă aşa stăteau lucrurile, era posibil să o fi lăsat însărcinată. Era totuşi de necrezut. Cunoscuse bărbaţi ale căror soţii nu rămăseseră

însărcinate luni bune după căsătorie.

Fu zguduit de o amintire. Aproape ci simţea din nou cât de tare i se încinsese faţa când tatăl lui îl mustrase că sărutase acea servitoare. „E suficient o singură dată ca să creezi un bastard!”

Se certă în sinea lui că îşi lăsase gândurile să alunece spre un dezastru inexistent. Singurul motiv pentru care se gândise la acest lucru era faptul că Laura broda acea rochie de sugar. Ceea ce ar fi trebuit să îl îngrijoreze era felul urât în care se purtase cu ea noaptea trecută. Devenise defensiv fiindcă ea îşi băgase nasul şi îl iscodise puţin prea adânc. Ştiuse de la bun început că Laura era genul de femeie care îi cocoloşea pe alţii. Probabil credea că îl putea vindeca. Poate că în seara aceea, când se opreau să înnopteze la White Dove, avea să o invite la o plimbare, ca să îşi poată cere scuze.

Capitolul 15

În clipa în care ajunseră la White Dove, Laura se duse direct la hangiţă. Era jenată de cât de frecvent fusese nevoită să meargă la toaletă. Acum, apărând la intrare, avu impresia că bătea la ochi. Ştia că era ridicol. Bell nu bănuia nimic, evident. Un burlac nu ar fi avut cum să recunoască primele semne ale unei sarcini. Desigur, nu s-ar fi aflat în această dilemă dacă ciclurile ei ar fi fost regulate – sau dacă nu s-ar fi culcat cu el. Dar nu voia să regrete acea noapte, nici pe el.

Argatul duse bagajele sus în timp ce Laura se apropie de Bell şi Lady Atherton.

— Ei bine, eu mă duc sus să mă spăl şi să îmi citesc cartea de poezie, acum că nu mă mai aflu într-o trăsură care să mă zgâlţâie, spuse Lady Atherton. Laura, ai fost

înţeleaptă să îţi aduci de cusut pe drum. Mă însoţeşti sus?

Bell îi întâlni privirea, iar Laura îşi dădu seama că dorea să discute cu ea. Se întoarse spre Lady Atherton:

— De fapt, aş vrea să-mi dezmorţesc picioarele. Lord Bellingham, mă însoţeşti?

— Da, o plimbare ar fi plăcută.

— Bi bine, ne întâlnim mai târziu în salonul de luat masa, spuse Lady Atherton.

Laura îl luă pe Bell de braţ. În curtea hanului era gălăgie şi pliu de călători. El o conduse pe lângă un grup de copii care se jucau. Când se opri lângă un stejar, inspiră adânc şi spuse:

— Laura, îmi pare rău pentru cuvintele mele aspre de noaptea trecută. Am fost grosolan, îngâmfat şi rău – cu tine, draga mea prietenă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Iartă-mă.

— Nu ai făcut nimic greşit, zise Bell luându-i mâna. Cred că mi-am format o idee destul de dară despre ce fel de femeie eşti. Ţi-ai asumat de timpuriu rolul de persoană care are grijă de alţii şi eşti foarte bună la asta. Eşti foarte conştientă de sentimentele celorlalţi şi vrei să îi ajuţi. Date fiind deciziile pe care le-am luat, înţeleg de ce vrei să mă ajuţi să mă împac cu moartea familiei mele,

— Nu ai plâns niciodată după ei.

— Am dat greş faţă de ei, scrâşni el.

— Nu înţeleg.

— Nu vreau să vorbesc despre detalii. Am fost pus la încercare şi am dat greş.

Laura se gândi că în pântecul ei era posibil să crească un copil şi se întrebă ce avea să se aleagă de ea dacă dădea greş în faţa acestei încercări. Îi strânse mâna.

— Ştii că sunt tentată să mă ofer să te ajut, dar am să-ţi respect dorinţele şi intimitatea.

— Mi-am ieşit din minţi când mi-am dat seama că

ajunsesem prea târziu. Aveam familia perfectă şi i-am pierdut pe toţi. Dacă nu ar fi fost prietenii mei, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. În cei patru ani cât am călătorit, am ştiut că nu voi putea să plătesc niciodată pentru acel eşec. Nu există salvare. Nu pot să-i aduc înapoi şi nu pot să uşurez situaţia creând o altă familie.

— Nu cumva te judeci prea aspru? Erai mai tânăr, iar soarta te-a pus la încercare într-unul dintre cele mai rele moduri posibile.

— Am decis cu ani în urmă că nu voi fi niciodată familist. Nu mă reprezintă. Nu am de gând să mă căsătoresc doar pentru a transmite un domeniu şi un titlu, Asta nu îmi va aduce înapoi familia, nici nu îmi va spăla păcatele.

Îi era teamă să-şi dea voie să iubească din nou fiindcă n-ar fi putut îndura să-i piardă pe cei pe care îi iubea.

*

Atmosfera de la cină fu jovială, în cea mai mare parte datorită Laurei, care le spuse poveşti amuzante despre enoriaşii tatălui ei şi despre unii localnici care îşi dădeau aere.

— Cum poate tatăl tău să ţină o predică fără să izbucnească în râs când unul dintre enoriaşii lui sforăie atât de tare încât nu-l mai aude nimeni? întrebă Bell.

— Tata spune că astfel economiseşte timp, fiindcă poate cu uşurinţă să repete orice predică fără teama că cineva a auzit-o de la capăt la coadă, spuse ea zâmbind.

Hangiţa le aduse o sticlă de vin şi trei pahare. Laura se rugă să fie scutită.

— Aş prefera ceai în seara asta.

— Nu vrei nişte vin? se miră Lady Atherton.

— Probabil mi se schimbă gusturile. În orice caz, o ceaşcă de ceai fierbinte e întotdeauna revigorantă.

Lady Atherton o privi cu o expresie enigmatică. Laura îşi dădu seama că prietena ei era prea perspicace pentru a nu observa semnele.

*

Laura se aşeză pe un scaun în camera lui Lady Atherton.

— Ei, mai avem încă o zi de călătorit, apoi îl voi revedea pe Justin.

Prietena ei îşi termină paharul de vin de Xeres.

— Sunt sigură că băiatul se distrează de minune hoinărind prin Thornhill Park, mai ales cu derbedeii ăia de Harry şi Colin.

— Mă tem că nu vom reuşi să-l împiedicăm pe Montclief să îl ia pe Justin, oftă Laura.

— Ţine minte ce-ţi spun, Bellingham nu va lăsa să se întâmple asta.

— Cel mai probabil tribunalele îi vor permite lui Montclief să îşi păstreze statutul de tutore, asta doar dacă nu cumva Bellingham reuşeşte să găsească dovezi împotriva lui. Până acum investigatorul nu a descoperit nimic relevant în afară de faptul că îşi stoarce la sânge arendaşii.

— Influenţa lui Bellingham şi capacitatea lui de a înţelege tribunalele vor înclina balanţa în favoarea voastră. Lady Atherton o bătu uşor pe mână. Ştiu că probabil nu e o mare alinare în momentul de faţă, dar îţi recomand să ai încredere în el.

— Am încredere în Bellingham, spuse Laura, dar aş minţi dacă nu aş recunoaşte că mă înspăimântă gândul că tribunalul nu ne va da câştig de cauză.

— Ai răbdare. Bellingham vă va salva. Ţine minte ce-ţi spun.

Laura ştia că avea să facă tot ceea ce-i stătea în

putere, dar dacă nu descopereau dovezi irefutabile privind caracterul mizerabil al lui Montclief, ea risca să-şi piardă fiul.

Mai târziu în aceeaşi seară

Laura era speriată, mai speriată decât fusese vreodată în viaţa ei. Mai speriată decât atunci când fiul ei se destrăbălase alături de prieteni pe străzile periculoase ale Londrei. Mai speriată decât atunci când doctorul lui Phillip îi mărturisise că boala lui era fatală. Mai speriată decât atunci când Montclief ameninţase să îi ia fiul.

Trebuia să ia o decizie, una cu care nicio mamă nu ar fi trebuit să fie nevoită să se confrunte, şi era obligată să îşi ascundă acţiunile pas cu pas pentru a-i proteja pe toţi cei pe care îi iubea.

În viitorul apropiat trebuia să plece din Hampshire şi să inventeze o poveste pentru absenţa ei. Erau necesare pregătiri minuţioase, fiindcă familia ei avea să-i pună întrebări, iar ea nu putea să-i lase să afle adevărul.

Intenţiona să-i ceară ajutorul lui Lady Atherton. Era esenţial ca aceasta să-i păstreze secretul, ceea ce însemna cea mai sfâşietoare decizie pe care ar fi putut vreodată să o ia o femeie.

Nu mai putea să ignore evidenţa. Erau prea multe semne.

Purta în pântec odrasla lui Bell.

Ochii i se umplură de lacrimi când îşi puse mâna pe abdomenul plat, ca şi cum ar fi putut să-şi protejeze copilul nenăscut. Stătuse trează aproape toată noaptea, luptându-se cu o decizie care nu îi oferea decât suferinţă, şi, mai rău, o viaţă de orfan pentru copilul ei.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să îşi abandoneze propriul copil? Ce fel de mamă şi-ar fi lăsat

odorul într-un orfelinat? Simplul gând îi stârnea o asemenea greaţă, încât nu putea mânca aproape nimic.

Dar copilul era şi al lui Bell. El nu merita să ştie că avea să fie tată? Nu merita să aibă un cuvânt de spus în acea decizie? în minte îi răsunară cuvintele lui. „Ştiu de ce sunt capabil şi de ce nu. Nu va exista niciodată o mică familie. Nu va exista niciodată un moştenitor sânge din sângele meu. Nu va mai exista niciodată o altă Lady Bellingham."

Nu ştia ce să facă. El suferise deja atât de mult şi nu îşi dorea o familie. Dacă îi spunea, Bell avea să-şi facă datoria şi să o ia de soţie, dar îi era teamă că nu ar fi fost niciodată o căsnicie adevărată. Contele nu era genul care să lase legile societăţii să îi dicteze viaţa. Ar fi avut grijă ca nici ei, nici copilului să nu le lipsească nimic, dar bănuia că ar fi trăit separat. Nu ar fi existat niciodată armonie între ei, iar copilul lor ar fi suferit din această cauză.

Dacă nu îi spunea, copilul lor ar fi suferit o soartă mult mai crudă. Îşi imagină un băieţel cu ochi albaştri cerând să-şi vadă mama, iar faţa i se boţi de plâns. Ştia cu fiecare fibră din fiinţa ei că nu ar fi putut niciodată să îşi abandoneze copilaşul, dar trebuia să găsească o soluţie pentru a-şi proteja atât odrasla, cât şi familia de ruşine.

Nu avea răspunsuri, dar tatăl ei o învăţase să aibă încredere în rugăciune. Îngenunche pe podeaua tare de lemn, îşi înclină capul şi se rugă să primească un răspuns.

— Doamne, nu pot să fac asta singură.

Străduindu-se să asculte, se confruntă cu o clipă de incertitudine, dar nu avea să îşi abandoneze copilul. Aşteptă, impunându-şi să fie răbdătoare, aşa cum o învăţase tatăl ei.

Aşteptă timp îndelungat, apoi primi un răspuns. Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, îşi împreună mâinile peste abdomen şi spuse:

— Te iubesc.

Camerista împletise părul Laurei şi îi pusese o cărămidă fierbinte în aşternuturi. Laura se spălă pe faţă şi îşi luă o cămaşă de noapte curată. A doua zi urma să îşi revadă fiul. Îi fusese cumplit de dor, însă spera că el de-abia dacă se gândise din când în când la ea în timp ce explorase Thornhill Park cu Harry şi Colin.

O anumită pace o învălui. Ştia că în lunile care urmau avea să se confrunte cu dificultăţi inimaginabile, dar se confruntase şi altădată cu dificultăţi şi ştia că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să găsească soluţia cea mai bună.

Îşi întinse şalul voluminos la picioarele patului şi tocmai voia să se culce când auzi o bătaie în uşă. Întredeschise uşa şi îl văzu pe Bell.

— Intră, spuse ea încet.

— Aud sforăitul lui Lady Atherton prin peretele despărţitor. Nu vei putea să dormi cu asemenea gălăgie.

— E târziu, şi mă îndoiesc că mai sunt camere libere.

— Laura, azi e ultima noapte înainte să ajungem la Thornhill Park. Vom fi înconjuraţi de alte persoane.

O privi direct în ochi.

Laura nu fu surprinsă. Bell era genul de bărbat direct.

— Doreşti mai multă intimitate? întrebă ea.

— Da, vreau să stăm de vorbă, dar mă cunoşti bine. Vor mai fi şi alte discuţii după ce ajungem la Thornhill Park, dar, pentru binele tău, acolo trebuie să respectăm convenienţele. Adevărul e că nu reuşesc să mi te scot din minte tot aşa cum nu reuşeam nici în ziua în care am venit să îţi aduc sticla lui Justin.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să discut despre ceea ce există între noi. Vii te rog în camera mea? Pereţii sunt subţiri ca hârtia şi vreau să vorbesc deschis.

Laura îşi luă şalul şi îl înfăşură în jurul umerilor, apoi îl urmă în celălalt capăt al coridorului. O scânteie măruntă de speranţă se aprinse în ea, dar se mustră în sinea ei. Nimic

nu se schimbase pentru el şi totul se schimbase pentru ea.

Bell îi spusese clar că nu îi putea oferi nimic permanent.

Când intră în camera lui, se aşezară pe pat, faţă în faţă, iar el îi luă mâinile.

— Ştiu că locuim departe unul de celălalt, dar nu vreau ca distanţa să fie o piedică în calea prieteniei noastre. Sper că vei accepta să corespondăm.

Laura îi studie chipul, înţelegând că pentru el era probabil un pas mare.

— Tu vei călători vara asta. S-ar putea să fie dificil.

— Colin organizează în fiecare toamnă o partidă de vânătoare. Ai putea să vii şi tu şi să-l aduci pe Justin.

Până în toamnă starea ei avea să fie dificil de ascuns.

— Poate.

— După ce mă întorc de pe Continent, am să-ţi trimit o scrisoare şi vom face planuri. Justin mă va ajuta să te conving,

— Să aşteptăm până se apropie momentul înainte să-i spunem. Altfel mă va întreba întruna despre planuri.

Se uită la mâinile lor împreunate. El o invitase în camera lui, iar acum avea ocazia să-i dezvăluie că avea să devină tată până în iarna următoare. Dar nu stabilise cum să îi spună şi aveau să li se ofere suficiente oportunităţi după ce ajungeau la Thornhill Park. Avea doar nevoie de puţin timp pentru a alege cea mai bună manieră de a-i comunica. Trebuia să o facă, indiferent cât de tare i-ar fi fost teamă să îi dea o veste care nu l-ar fi bucurat.

— Mi-am dat seama că tu mi-ai spus prea puţine despre familia ta. Tatăl tău e sever?

— Doar când trebuie să fie. Fraţii mei au fost bătuţi cu bastonul în repetate rânduri.

— Lasă-mă să ghicesc. Unde dă tata, creşte.

— Da. Phillip nu credea în folosirea bastonului pe un copil. Mi-a părut bine. Dar tatăl tău?

— Ştia că o bătaie cu bastonul s-ar fi terminat prea repede. El ne punea să curăţăm grajdul.

— Fratele tău se băga şi el în buclucuri?

De-abia atunci îşi dădu seama că folosise cuvântul „ne”.

— Da, toţi băieţii sunt răi.

— Uneori şi fetele sunt rele, râse ea.

— Ei, asta e interesant. Tu ai făcut lucruri rele, Laura? o întrebă el pe o voce joasă.

— Da. Eram invidioasă că fraţii mei aveau voie să înoate în râu, dar fetelor le era interzis. Adam şi Caleb făceau mereu pe grozavii cu mine. Într-o zi le-am furat pantalonii. Au fost nevoiţi să fugă acasă goi.

Umerii lui se zgâlţâiră de râs.

— Povesteşte-mi despre primul tău sărut, o rugă.

— Uf! Aveam zece ani. Robert Bayer m-a ţintuit de un copac şi şi-a apăsat gura peste a mea. I-am dat una în fluierul piciorului.

— O, deci nu eşti chiar atât de diferită de Angeline, observă el.

Ea se îndoia că Angeline se ocupase de alţi fraţi în copilărie, dar păstră acest lucru doar pentru sine.

— Familia ta a călătorit vreodată? vru Bell să ştie.

— Nu, am trăit toată viaţa în Hampshire. Londra e primul loc în care am călătorit vreodată.

Părinţii lui îi duseseră pe Steven şi pe el la Brighton pentru a se îmbăia în mare. Vizitaseră Stonehenge. În fiecare primăvară veniseră la Londra.

— Eu am văzut Turnul Londrei când eram copil. L-ai dus pe Justin, nu-i aşa?

— L-am dus. I-a plăcut fiindcă era macabru.

— Eşti o mamă bună pentru el. Fără îndoială nu ţi-a fost uşor să-l creşti singură.

— M-au ajutat părinţii mei cât au putut. La fel şi fraţii şi surorile mele. Dar ei au toţi copii. Nu voiam să-i deranjez.

— Laura, eşti o femeie specială, zise el prinzându-i obrazul în palmă. Să nu uiţi asta niciodată.

— Cred că eşti cel mai remarcabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Contele izbucni în râs.

— Ne-am admirat reciproc şi acum putem declara că ne potrivim perfect.

Laura şi-ar fi dorit din toată inima ca aşa să stea lucrurile.

— De ce eşti atât de solemni? întrebă el.

— Constat că aştept ziua de mâine cu o uşoară strângere de inimă.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau ca noaptea asta să se sfârşească.

— Laura?

Se îndrăgostise de el, iar în anii care aveau să vină nu voia să privească spre trecut cu regrete.

— Vreau o ultimă noapte cu tine,

— Eşti sigură? o întrebă el privind-o în ochi.

Ea îi răspunse cu un sărut adânc, lacom.

O, Doamne! îşi scoase ghetele, pantalonii şi ciorapii. Când ridică ochii spre ea, Laura îi aruncă o privire fierbinte. O luă în braţe şi, când buzele li se întâlniră, o dezmierdă cu limba pe îmbinarea gurii până se deschise pentru el. Sărutul fu adânc şi fierbinte.

O dorea enorm, dar nu avea s-o grăbească.

Îi prinse cămăşuţa şi i-o ridică peste şolduri, trăgându-i-o peste cap. Îi prinse sânii în palme şi îi dezmierdă sfârcurile cu degetele mari. Ea îşi arcui spatele. El înţelese ce îşi dorea şi i le supse. Laura îşi puse mâna pe ceafa lui, iar respiraţia lui se acceleră.

Îşi plimbă mâna peste pieptul lui, lăsând-o apoi să îi alunece peste trunchi. Mădularul i se zbătea să iasă din pantaloni, îşi strecură degetele înăuntru şi îi dezlegă panglica de la chiloţi, constatând:

— E tare.

Bell respira gâfâit. Laura îl dezbrăcă încet de chiloţi, tachinându-l cu degetele, iar el o privi în tot acest timp, până când bărbăţia i se eliberă. De data aceasta, ea îşi închise mâna în jurul lui, smulgându-i un geamăt.

Prinse în palme sânii Laurei şi îi supse, apoi îi explora trupul până îi găsi sexul umed.

— O, da!

Îi îndepărtă coapsele şi îi ridică fesele în palme. Când îşi folosi limba pe miezul ei dulce, Laura strigă. Se opri şi îi întâlni privirea. Ea luă perna şi o muşcă pentru a-şi înăbuşi ţipătul.

Bell o privi în timp ce îşi folosea limba pentru a o împinge la limită. Capul îi căzuse pe spate, iar părul i se revărsa pe pernă. Îşi puse o mână pe ceafa lui în timp ce el îi deschise faldurile sexului, dezmierdând-o cu limba tot mai rapid. Începu să se zvârcolească pe pat.

— Te doresc, gemu ea.

— Unde? întrebă el, lăsându-şi degetul să îi alunece de-a lungul faldurilor umede.

— În mine. Acum.

El îşi poziţionă mădularul şi renunţă la orice blândeţe. Se împinse în ea, iar Laura se ridică spre el, arcuindu-şi spatele, în clipa următoare îi trase picioarele peste umerii lui şi o prinse de şolduri. Nu ţinea minte să mai fi fost vreodată atât de înnebunit de dorinţă. Se privi în timp ce se împingea în ea. Era fierbinte şi strâmtă. Se retrase parţial şi se împinse înăuntru cât de departe putea. Rămânând nemişcat, îi spuse:

— Strânge-mă.

Când ea o făcu, aproape că-şi vărsă sămânţa, atât era de plăcut. Vârî mâna între ei şi îi masă miezul dulce, împingându-se tot mai repede în ea. Din gâtul ei izbucniră mici sunete feminine ce îl făcură să-şi piardă minţile. Când ea se prăbuşi, contracţiile puternice îl aduseră şi pe el la

extaz. Căzu peste ea, dar, nevrând să o zdrobească, se rostogoli pe spate şi o privi. Laura încă mai respira greoi. Lumea începu să se tulbure în jurul lui. Mintea i se stinse şi nu îşi mai aminti nimic.

La un moment dat, se trezi cu o tresărire. Lumânarea încă ardea, dar avea să se stingă în curând. Ea îl privea cu un zâmbet somnoros. Îi prinse faţa în palme:

— Eşti bine?

— Da, spuse ea zâmbind.

— O să-mi fie foarte greu să îţi rezist la Thornhill Park, îi şopti.

— Nu putem câtă vreme sunt acolo fiul meu şi Lady Atherton. Nu putem fi văzuţi furişându-ne în întuneric.

— Doamne, te doresc din nou, gemu el sărutând-o prelung.

Laura îi luă mâinile şi i le puse pe sâni. El îi împinse laolaltă şi îşi trecu limba într-o mişcare de du-te vino peste ei. Ea îşi arcui spatele, înfigându-şi unghiile în el. Coborî cu sărutări până pe abdomenul ei, apoi îi îndepărtă coapsele. Îşi folosi limba pentru a-i oferi plăcere, iar ea îşi împleti degetele în părul lui. Când strecură două degete în ea, Laura îşi înfăşură mâna în jurul bărbăţiei lui.

— Mă vrei în tine?

— Da.

Bell o pătrunse uşor şi se opri, savurând senzaţia de a fi în ea. Când începu să se legene lent, Laura se arcui spre el. El coborî mâna spre miezul ei dulce şi, o clipă mai târziu, o auzi strigând, în timp ce corpul ei se contractă în jurul lui. Apoi se împinse în ea fără reţinere, jurându-şi că nu avea să fie ultima lor noapte. Ştia că nu avea să reuşească să-i reziste. Peste o clipă îşi pierdu luciditatea şi ajunse la climax, pulsând în ea. O sărută pe buzele dulci şi se ghemui în spatele ei, culcat pe o parte. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti fu şoapta ei:

— Te iubesc.

*

Schimbară caii la un han aflat la douăzeci de kilometri de Thornhill Park. În ochii Laurei plutea expresia languroasă a unei femei bine iubite. Noaptea trecută, evident, îl crezuse adormit când îi spusese că îl iubea. În trecut, Bell detestase să audă acest lucru de la femei, fiindcă nu le credea. Bănuia însă că Laura era sinceră. Nu îl deranja fiindcă, spre deosebire de toate celelalte, ea nu îşi căuta un soţ.

Când se întoarse spre Laura, ea îl privi cu o expresie senzuală. O dorea din nou şi vedea limpede dorinţa în ochii ei. Îi spusese clar că a face dragoste nu mai era o posibilitate câtă vreme se afla fiul ei la Thornhill Park. Trebuia să-i respecte decizia, dar nu credea că vreunul dintre ei avea să reziste dorinţei.

*

Când trăsura coti spre Thornhill Park, Laura rămase cu gura căscată.

— O, faţada e superbă, iar grădinile sunt magnifice! Tufele conice mărgineau aleea până la uşă. O nebunie de flori colorate stăteau mărturie unei grădini bine îngrijite. Ai avut dreptate să păstrezi amenajarea actuală, spuse ea. Ştiu că e la modă aspectul sălbatic, dar asta e o adevărată operă de artă.

Lady Atherton se ridică din cuibul ei de perne şi şaluri.

— O, vai, florile sunt încântătoare. Bellingham, ar trebui să primeşti oaspeţi mai des, ca să se poată bucura şi alţii de grădinile astea fabuloase.

Trăsura încetini pe aleea circulară de la intrare, Harry, Colin şi Justin ieşiră să îi întâmpine. Bell coborî din trăsură şi o ajută pe Lady Atherton la trepte, după care îi întinse

braţul Laurei,

Inima ei tresări de bucurie la vederea lui Justin. Îl întâmpină cu o îmbrăţişare.

— Te-ai copt ca un cartof.

— Da, mi-am petrecut mult timp la pescuit şi exersând trasul cu arcul.

Bell îşi spuse că băiatul părea să fie într-o dispoziţie de zile mari.

— Haideţi să mergem toţi înăuntru şi să luăm ceaiul. Lady Atherton îl privi pe conte: Presupun că ai la îndemână şi altceva în afară de delicatese de burlac.

— Da, avem mâncare diversă la Thornhill Park, râse Bell. Haideţi, toată lumea.

— Mamă, este un lac, spuse Justin. Nu am prins niciun peşte, dar am să-mi încerc mâna din nou. Şi există un foişor. Ala o să-ţi placă. Casa e enormă. Se află în familia lui Bellingham de multe generaţii.

— Oare asta include şi strămoşii barbari? întrebă Laura ridicând din sprâncene.

Bell izbucni în râs.

— Nu avem portrete cu strămoşii mei de foarte de demult, dar legenda susţine că erau feroce şi necruţători.

Harry scoase un sunet gutural.

— Eşti un barbar neconvingător, îi zise Bell. Să mergem înăuntru.

Un ciobănesc scoţian apăru tropăind în holul mare şi se lovi uşor de piciorul lui Justin. El mângâie câinele.

— Brutus crede că sunt oaie şi încearcă să mă mâne.

— Harry, am zis fără câini în casă, se răsti Bell cu mâinile în şolduri.

— Brutus e obişnuit cu o viaţă în puf, spuse prietenul său. A urlat ore întregi când am încercat să-l ţin afară.

Justin se aplecă să scarmene blana câinelui.

— Eşti un câine bun, Brutus. Noaptea trecută a fost furtună cu tunete. Brutus s-a speriat şi a sărit în pat cu

mine.

— A încercat asta şi cu mine, interveni Colin. L-am dat afară din cameră.

— Minunat, spuse Bell. Voi găsi păr de câine peste tot.

După ce intrară, Laura se uită în jur, studiind scara în spirală şi statuile de marmură care o mărgineau.

— Câte camere sunt în total?

— Două sute. Nu că aş avea de gând să invit vreodată atâtea persoane să îmi tropăie prin grădini. În orice caz, cred că ar trebui să ne întâlnim cu toţii în salonul roşu la ceai, apoi vom face planuri.

*

Laura privise cu teamă această călătorie din cauza problemei pe care o aveau cu Montclief şi din cauza relaţiei ei cu Bellingham. Noaptea trecută fuseseră amândoi înnebuniţi de dorinţă, şi avuseseră o experienţă minunată. Se gândise la sfatul lui Lady Atherton de a profita de viaţă şi ştiuse că nu avea să i se mai ofere niciodată ocazia.

Îl iubea pe Bell cu toată fiinţa ei, însă nu îşi făcea iluzii în privinţa sentimentelor lui faţă de ea. Da, ţinea la ea şi la Justin, dar nu era dispus să le ofere mai mult. Crezuse întotdeauna că era capabilă să îndrepte lucrurile pentru alţii, dar înţelegea acum că era necesar ca şi el să-şi dorească să se vindece.

— Avem cameriste pentru doamne, spuse Bell, în timp ce lacheii cărări valizele sus. Am să pun să vi se aducă apă fierbinte pentru băi. Ne întâlnim în salonul roşu peste două ore, dacă este acceptabil.

Apăru chelăreasa, doamna Anders. Femeia rotofeie porni înaintea lor. Cheile îi zdrăngăniră când urcă scările.

— Camera asta e pentru dumneavoastră, Lady Chesfield, spuse ea, deschizând uşa.

Era o încăpere mare cu pat cu baldachin.

Aşternuturile şi draperiile albastre erau foarte frumoase. Găsi o masă de toaletă elegantă în colţul camerei.

— Camerista va urca imediat, o informă doamna Anders.

— Mulţumesc, spuse Laura.

— Lady Atherton, camera dumneavoastră e mai departe pe coridor, Domnia sa a ales-o anume pentru dumneavoastră. Aveţi o privelişte splendidă spre grădini.

— În acest caz, presupun că pot să fac un efort să mă mişc mai mult.

Îi făcu eu ochiul Laurei şi o urmă pe chelăreasă.

Laura zâmbi când dispărură după colţ. Închise uşa şi se plimbă prin cameră, admirând mobilierul lustruit. Lângă fereastră se afla o canapea mică. Privi uşa din dreapta şi fu cuprinsă de curiozitate. O deschise şi aruncă o privire peste prag, găsind un pat masculin enorm. Era o uşă de legătură instalată pentru doi soţi. Stomacul i se strânse când se gândi la bieţii lui părinţi şi bietul lui frate suferind de acea boală crudă. Cel mai probabil, în tot acest timp mama şi tatăl lui îşi făcuseră griji pentru fiul lor aflat la universitate, şi totuşi, îşi doriseră ca el să stea departe pentru a nu risca să ia boala.

Închise uşa şi se plimbă prin camera delicată cu aşternuturi de culoare trandafirie. Pe măsuţa de toaletă nu se afla nicio sticluţă feminină. Când deschise sertarul, îl găsi gol. Nu era absolut nimic în acea cameră care să sugereze ceva legat de mama lui. Trecuseră patru ani de la moartea lor, iar el îi spusese că servitorii puseseră deoparte toate obiectele personale. Se aşeză pe marginea patului şi inima i se umplu de tristeţe pentru el. Camera era frumoasă, dar avea o atmosferă tristă. Îi trecu prin minte că motivul pentru care plănuise o călătorie pe Continent era pentru a fugi din casa în care nu se mai simţea acasă.

*

Două ore mai târziu reuşi să găsească drumul spre salonul roşu graţie unei cameriste binevoitoare. Tava cu ceai fusese adusă deja, iar Laura se oferi să toarne. Li se serviseră şi brioşe şi sendvişuri mici.

Justin îşi pusese o grămadă de sendvişuri pe farfurie şi începu să le înfulece.

— Mănâncă mult, remarcă Harry. Brutus e recunoscător, fiindcă primeşte resturile, nu că Justin ar lăsa prea multe pentru bietul căţel.

Bell îşi şterse pantalonii.

— Păr de câine, constată el.

— E doar păr de câine, spuse Justin. Există şi lucruri mai rele,

— Parcă ai fi mama ta, mormăi Bell.

— Brutus e un câine bun, insistă Justin dându-i o bucăţică de friptură de vită.

— Sunt sigură că Brutus te consideră uşor de manipulat, spuse Lady Atherton.

Toată lumea izbucni în râs, inclusiv băiatul,

— Sunt gata să ies din casă, anunţă Colin.

— Justin, există o crăpătură enormă într-o stâncă, spuse Bell. Am să te duc acolo, dar trebuie să îmi promiţi că vei avea grijă când te vei căţăra pe ea. Mama ta mi-ar lua gâtul dacă ţi-ai sparge capul.

Laura îi zâmbi, amintindu-şi povestea despre tatăl lui.

— Am văzut-o, spuse Harry. Pun pariu că priveliştea este fantastică.

— Chiar e. Mai e încă suficientă lumină afară dacă doreşte cineva să tragă cu arcul.

— Ah, făcu Lady Atherton. Nu am mai pus mâna pe un arc de atâţia ani încât le-am pierdut şirul, dar îmi plăcea mult când eram tânără.

— Atunci trebuie să îţi încerci din nou mâna, spuse Bell. Am să pregătesc ţintele şi am să aduc arcurile.

— Sunt nerăbdătoare să văd foişorul de care a pomenit Justin, zise Laura.

— Există un pod peste lac. E perfect pentru o plimbare, spuse Bell.

— E departe? întrebă Lady Atherton. Poate ar trebui să merg călare pe Brutus.

— Chiar te rog, râse Bell. După aceea îl putem pune pe Brutus în grajd lângă cai.

— Îl înspăimântă pufăitul lor, protestă Justin.

— Câinelui tău îi e teamă de cai şi de tunete, i se adresă Bell lui Harry.

— Îi e teamă şi de băi, completă Justin.

— Grozav câine, spuse Colin.

— Dacă vremea rămâne bună, ar trebui să organizăm un picnic mâine, propuse Bell.

— Asta e o idee excelentă. Mâncarea e întotdeauna mai gustoasă afară.

*

Gentlemenii plecară să caute ţintele, arcurile şi săgeţile. Laura îi sugeră lui Lady Atherton să o însoţească la o plimbare prin grădină.

— Grădina e superbă. Mărturisesc, sunt puţin surprinsă că o întreţine atât de bine având în vedere că petrece atât de puţin timp aici.

— Nu cred că a neglijat-o vreodată în sensul de a o lăsa să cadă în paragină, spuse Lady Atherton. Casa arată mai cutând ca un muzeu, căci nu e folosită niciodată cu adevărat. E posibil ca acum să fie prima dată când a invitat pe cineva aici.

Bell îi pomenise despre tatăl lui şi îi vorbise despre fratelui lui la hanul în care făcuseră dragoste. Se bucurase de mulţi ani fericiţi la Thornhill Park.

— Ţi-a plăcut mama lui? întrebă Laura.

— Mult. O femeie superbă. De la ea a moştenit ochii. Era foarte talentată la desen, şi ţi-am spus deja despre petrecerea pe care o organizau anual. E atât de mare păcat că nu are o soţie care să ducă tradiţia mai departe.

Părea să fi fost o viaţă idilică.

— Părinţii lui erau fericiţi împreună?

— O, da. Tatăl lui Bellingham o copleşea cu dragoste pe Elizabeth. Într-un an au anulat petrecerea de la Thornhill Park. Am înţeles de la alţii că ea pierduse un copilaş. Apoi nu s-au mai născut alţi copii.

— Îmi închipui că a fost dificil, spuse Laura.

— Ei bine, dacă el a fost deştept, a avut grijă să nu o lase din nou însărcinată. Majoritatea bărbaţilor sunt prea egoişti – cei care au zece sau mai mulţi copii. Sau uită de ei în vâltoarea momentului.

Faţa Laurei se încinse la auzul cuvintelor fără ocolişuri. Se aplecă să admire o narcisă.

— Laura, spuse Lady Atherton. Mi-am făcut griji pentru tine. Ai fost neobişnuit de obosită şi ai avut nevoie să mergi la toaletă destul de frecvent.

Tânăra femeie îşi simţi gura uscându-i-se.

— El ştie că eşti grea? o întrebă cealaltă cu blândeţe.

Laura avu impresia că inima i se prăbuşise în stomac. Clătină din cap a negaţie.

— Trebuie să-i spui. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Mi-e teribil de teamă, mărturisi Laura aşezându-se pe o bancă de fier forjat.

— Nu ai de ce, spuse prietena ei venind să i se alăture. Nu veţi fi nicidecum primul cuplu care să devanseze nunta. Poate să obţină o dispensă şi să vă căsătoriţi în pripă.

Stomacul ei se răzvrăti.

— Nu va fi nicio nuntă.

— Poftim? Bineînţeles că va fi o nuntă. Nu poţi să ai

un copil fără să fii căsătorită şi, sincer, cred că aşa e cel mai bine pentru amândoi. Era de mult timpul să se aşeze la casa lui.

— E cu mult mai complicat de atât.

Şi-ar fi dorit din adâncul sufletului să nu fie aşa.

— Nu-i cazul să-ţi spun eu ce consecinţe ar avea naşterea unui copil în afara căsătoriei. Dacă s-ar afla vreodată, asta i-ar da lui Montclief mai multă muniţie împotriva ta.

— El nu va şti niciodată.

Se înfioră numai la gândul că Montclief ar fi putut să îi ia fiul.

— Peste câteva luni va deveni evident pentru toată lumea că aştepţi un copil, îi atrase Lady Atherton atenţia.

— M-am tot gândit ce să fac, oftă Laura.

— Bun, acum anunţă-l cu prima ocazie că va deveni tată.

— Nu înţelegi. El nu intenţionează să se însoare.

— Se va obişnui cu ideea. Nu ai de ales, draga mea. Trebuie să te gândeşti la copil, la fiul tău şi la Bellingham. El se va ridica la înălţimea responsabilităţilor sale, iar voi doi veţi ajunge probabil să aveţi o jumătate de duzină de copii împreună.

Laura clătină din cap.

— Va crede că i-am întins o cursă.

— Va face o femeie cinstită din tine. Sincer vorbind, este răspunzător.

— Va porni într-o călătorie pe Continent la sfârşitul sezonului.

— Du-te la el azi. Părerea mea e că va fi încântat.

Laura îşi muşcă buza pentru a nu izbucni în plâns. Bell nu avea să fie deloc încântat.

— Ei, ei. Ştiu că e cam înspăimântător, dar totul se va termina cu bine, o asigură Lady Atherton. Nu ai voie să te laşi măcinată de griji în privinţa a ceva ce nu poate fi

schimbat. Nu îţi face bine nici ţie, nici copilaşului.

— Am un plan, dar am nevoie de ajutorul tău, spuse Laura.

— Voi face orice pentru tine, câtă vreme e rezonabil, iar singurul lucru rezonabil e ca tu şi Bellingham să vă căsătoriţi.

— Înainte ca starea mea să devină vizibilă, vreau să vin la tine la Londra. Nu pot să rămân în Hampshire. Am să le spun alor mei că ne implicăm amândouă în ajutorarea orfanilor. Apoi îmi voi aduce copilaşul acasă şi voi spune că am adoptat un orfan.

— Asta nu va ţine niciodată. Familia ta va deveni bănuitoare şi ştiu că ţi s-ar frânge inima să fii despărţită de Justin atâta timp. El nu ar înţelege dacă l-ai lăsa singur. Şi mai important, Bellingham are dreptul să ştie.

— Sunt atât de mâhnită încât nici nu pot gândi limpede, suspină Laura. Înţeleg acum că doar disperarea m-a împins la un plan atât de prostesc. Bellingham nu-şi doreşte nici soţie, nici copii. E ceva stricat în el. Ai avut dreptate în privinţa asta, dar dacă nu reuşeşte să îşi înfrunte demonii, nu ar trebui să se căsătorească.

— Promite-mi că îi vei spune, îi ceru Lady Atherton strângându-i mâna. E şi copilul lui. Ai s-o faci?

— Bineînţeles că da. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi iubesc copilul, dar aş vrea…

— Linişteşte-te, totul va fi bine. Vei vedea. Uneori teama e mult mai rea decât orice altceva. Odihneşte-te şi nu suferi în tăcere. Am să-ţi fiu alături orice s-ar întâmpla.

În dimineaţa următoare porniră toţi la picnic. Din respect faţă de vârsta lui Lady Atherton, Laura venise cu ea în trăsură până la foişor. Era nevoie oricum să transporte mâncarea şi nu o deranja că se lipsea de plimbare.

Ajunseră înaintea bărbaţilor. Servitorii întinseră pături şi perne.

— Poftim? exclamă Lady Atherton. Unde sunt masa şi

umbrarul?

— Avem copacii drept umbrar şi o pătură drept masă, îi zise Laura. Va fi foarte distractiv.

— Te aştepţi să mă aşez pe pământ? ripostă încruntată doamna mai vârstnică.

— Pe pături, draga mea. Îmi dai voie să te ajut?

— În niciun caz. Tu aştepţi un copil.

Laura îşi duse un deget la buze:

— Trebuie să avem grijă.

— Hm. Ar merita-o din plin dacă ar auzi întâmplător. După părerea mea el ar… ei, să lăsăm asta, nu se cuvine să vorbim despre acest lucru. Îngenunchind cu grijă pe pătură. Lady Atherton bombăni: în vremea mea aranjamentul ăsta ar fi fost considerat necivilizat. Ar fi trebuit să mă aştept din partea lui Bellingham. Se trage din sălbatici, să ştii.

— Da, pretinde că strămoşii lui erau barbari, râse Laura.

— Nu mă îndoiesc.

După ce servitorii aranjară vasele şi tacâmurile, Laura puse mâncarea pe pături, apoi umplu două pahare cu limonada.

— Ei bine, este revigorant. Cred că nu am mai stat pe pământ de când eram copil, spuse Lady Atherton. Poate că nici măcar atunci.

— Probabil ai fost o băieţoasă, chicoti Laura.

— Chiar am fost. La fel ca tine, am avut fraţi. Ei, sper că avem suficientă mâncare. Trei bărbaţi în toată firea, fiul tău şi un câine fricos sunt pe punctul de a se năpusti peste noi ca nişte lăcuste. Te simţi bine azi?

— Mi-a fost puţin greaţă când m-am trezit, dar m-a ajutat faptul că am stat nemişcată.

— Am să îi cer unei servitoare să îţi aducă pâine prăjită goală şi ceai în fiecare dimineaţă. Te ajută dacă reuşeşti să păstrezi ceva în stomac.

— Mulţumesc pentru sfat.

Laura ridică privirea şi îi văzu pe gentlemeni apropiindu-se. Harry îi spuse ceva lui Justin, după care amândoi porniră în fugă spre pătură. Justin îl întrecu la mustaţă, în aplauzele mamei sale.

Harry îşi sprijini mâinile pe coapse, vizibil epuizat. Colin şi Bell se apropiară agale.

— Pare gata de pus la naftalină, remarcă Bell.

— S-ar putea să o mai ducă o vreme, spuse Colin, bătându-şi amicul pe spate.

— Harry, uită-te la flăcău. Încă mai ţopăie şi e gata să mai facă o tură. Poate vrei să încercaţi din nou?

— Termină, mormăi Harry, opintindu-se să se îndrepte.

Laura se ridică de pe pătură.

— Lady Atherton spunea că o să vă năpustiţi pe mâncare ca nişte lăcuste. Îi veţi arăta că s-a înşelat?

— Fiul tău a descoperit deja găina.

Laura căscă gura când îl văzu pe Justin mestecând din picioare o pulpă de pui.

— Justin, ţi-ai uitat bunele maniere?

— Mi-e foame, zise el cu gura plină.

— Trebuie să aştepţi până ia loc toată lumea.

— Bine, bine.

Toată lumea râse. Laura se simţi mândră de el. Inima i se înveseli când îşi văzu fiul atât de binedispus.

Bărbaţii îşi găsiră locuri, iar Bell se aşeză lângă Laura. Ea ar fi dat orice ca lucrurile să fie diferite.

— Pari preocupată, îi şopti el.

— Iartă-mă. Îmi dai voie să te servesc?

În ochii lui apăru o expresie senzuală:

— Desigur.

Doamne, îi răspunsese ca şi cum… O, nu mai conta.

Lady Atherton turnă limonada pentru toată lumea şi împărţi paharele. Toţi bărbaţii îşi umplură farfuriile cu mâncare şi se ospătară cu poftă. Laura mânca puţină carne

de pui, o bucată dintr-un sendviş mic şi salată, apoi îşi puse tacâmurile deoparte.

Bell se uită la farfuria ei:

— Tu nu ai mâncat. Ai ciugulit.

Laura ştia că trebuia să îşi păstreze toate forţele, dar mâhnirea o împiedica să se hrănească.

— Mănânc-o, îi ordonă el întinzându-i o căpşună. Când Laura încercă să o ia, Bell clătină din cap: Deschide gura pentru mine.

Ea muşcă fructul de pe codiţă şi îl mancă sub privirile lui, simţind din nou acea emoţie îmbătătoare. Cu colţul ochiului îl văzu pe Justin ferindu-şi privirea. Era probabil jenat. Îşi plecă genele şi îşi luă furculiţa, începând să mute mâncarea dintr-o parte în alta pe farfurie. Imediat ce i se oferea ocazia, trebuia să îl ia pe Bell deoparte şi să îl avertizeze să fie mai atent cu felul în care o privea. Justin era perspicace, iar Laura nu voia să fie derutat, în timp ce servitorii strângeau masa, bărbaţii porniră spre râu. Fără îndoială îşi făceau planuri pentru o sesiune de pescuit în zorii zilei. Lady Atherton declară că mâncarea o toropise. Laura o încuraja să ia trăsura şi să se întoarcă în casă pentru a se odihni.

Când bărbaţii se întoarseră, Bell o întrebă dacă era pregătită să vadă foişorul. Ea intenţionase să facă o plimbare cu fiul ei, dar Colin tocmai şoptea ceva ce îl făcu pe Justin să râdă. Prin urmare îşi roti umbrela de soare şi acceptă invitaţia contelui.

— Aerul proaspăt e grozav. Aproape uitasem cum e cât am stat la Londra.

— Ce părere ai despre moşie din cât ai văzut până acum?

Cum putea să o lase să reintre în patrimoniul Coroanei?

— E mai presus de cuvinte, sincer, spuse ea când traversară podul. Probabil eşti foarte mândru.

— Mă bucur că îţi place. Bell îi arătă ceva cu mâna. Uite foişorul. Era un pavilion inspirat de templele greceşti, cu acoperiş dreptunghiular şi coloane înalte. E o clădire care nu are niciun alt scop în afară de a servi drept ornament, îi explică el.

— O mare extravaganţă, spuse ea. Dar e o clădire foarte frumoasă şi asigură umbră, deci nu e complet nefolositoare.

— Spre deosebire de tine, derbedeule, completă Bell, ciufulind părul lui Justin.

Laura se încruntă.

— Justin, trebuie să te tunzi.

— Să nu ajungi să arăţi ca o fată, adăugă Harry.

— Îţi arăt eu, strigă vesel tânărul repezindu-se după el.

Colin intră şi el în luptă şi porni pe urmele lui Justin.

Cineva se apropie de ea din spate.

— Aş putea să îmi odihnesc bărbia pe capul tău, murmură Bell. Laura trase în piept aerul proaspăt şi mirosul subtil de săpun de santal.

— Cum se face că bărbaţii în toată firea redevin băieţandri când scapă din casă?

— E din cauză că suntem nişte bestii sălbatice sub faţada noastră civilizată.

Întrebându-se dacă micuţul ei avea să fie băiat sau fată, se întoarse spre el.

— E ceva ce va trebui să discut cu tine în curând.

De îndată ce rosti cuvintele, gura i se uscă.

— Despre ce e vorba?

— Nu acum, zise ea înghiţind un nod. Mai târziu.

— Mă ţii în suspans, spuse el, fixând-o cu o privire lacomă.

— Trebuie să fim prudenţi cu toţi ceilalţi.

— La ce te referi?

— La prânz… căpşuna. Justin ne privea.

— Laura, este un băiat foarte deştept. Ştie că am sentimente faţă de tine.

— Ce fel de sentimente?

Bell îşi puse mâna streaşină peste borul pălăriei.

— Trebuie neapărat să le definim? Ţin la tine şi cred că şi tu ţii la mine.

— Va pune întrebări la care îmi va fi greu să-i răspund.

Ce avea să-i spună lui Justin când starea ei avea să devină evidentă?

— Nu te complica. Spune-i că noi doi ţinem unul la celălalt.

Era simplu şi adevărat, deşi nu exista nimic simplu în relaţia lor:

— De dragul meu, te rog, fii discret.

— Asta voiai să discuţi cu mine mai târziu?

Ea ezită şi îşi pierdu curajul.

— Da.

— Voi avea mai multă grijă. Doar că uneori mă uit la tine şi îmi pierd luciditatea.

Laura îşi feri privirea. Când spunea astfel de lucruri, inima ei tresărea, dar câteva minute mai târziu îşi amintea că era totul temporar.

— Unde au dispărut ceilalţi? întrebă ea.

— Se vor întoarce, zise el ridicând din umeri.

— Tu i-ai pus să o facă, replică ea acuzator.

— Nu, dar prietenii mei ştiu că îmi eşti dragă.

„Dragă.” Nu era suficient pentru o viaţă, dar îşi exprimase clar limitele. Noaptea trecută îşi imaginase că îi spusese despre copil. În fantezia ei, Bell o ridicase în braţe şi făcuse o piruetă cu ea. În realitate, probabil avea să fie nefericit la început, apoi resemnat. Nu voia să se gândească la ceea ce avea să se întâmple dacă ajungea la concluzia că trebuia să o ia de soţie din obligaţie.

— Am primit o scrisoare azi-dimineaţă, spuse el.

Investigatorul a prins o urmă. Sper să primesc un raport detaliat în curând.

— Îmi fac griji că Montclief îmi va lua fiul.

— Grijile nu vor schimba nimic. Ştiu că e dificil să-ţi scoţi asta din minte, dar detectivul aproape i-a dat de capăt. Vom fi victorioşi.

— Şi dacă nu?

Contele îi prinse obrazul în palmă.

— Fiul tău e în siguranţă. Nu mai e ursuz şi nu mai ai de ce să-ţi faci griji că va da de bucluc pe străzile capitalei. Câtă vreme se află aici intenţionez să-i arăt cum se administrează o moşie. Am să discut cu el despre arendaşi şi cum să se poarte cu cei care lucrează pentru ei. Ştiu că circumstanţele sunt dificile în acest moment, dar trebuie să fim răbdători. Desprinde-te de probleme, altfel ai să ajungi să te îmbolnăveşti de mâhnire. Ceea ce nu îl va ajuta pe fiul tău.

— Am să mă străduiesc. E mai uşor de zis decât de făcut.

— Ştiu.

Îşi încolăci braţele în jurul ei şi o ridică pe vârfuri. Laura ştia că ar fi trebuit să i se opună, dar era slabă atunci când era vorba de el, iar în minte îi răsuna mereu vocea lui Lady Atherton spunându-i că regretele erau legate de ceea ce nu făceai.

O sărută blând la început, apoi cu mai multă pasiune. Mâna îi alunecă până pe şezut şi o trase spre el. Laura îi simţi erecţia apăsându-se pe abdomenul ei, şi dorinţa îi inundă venele, în viitorul foarte apropiat aveau să se despartă pentru totdeauna şi probabil cu mult mai curând decât şi-ar fi dorit ea. Îşi deschise buzele pentru el fiindcă, de data aceasta, era tot ce îi putea oferi. Când limbile li se împletiră, îşi puse mâna în dreptul inimii lui. „Te iubesc, dar nu e suficient pentru noi amândoi şi copiii mei.”

Capitolul 16

În seara aceea, după ce se ospătară excelent cu friptură de viţel, Lady Atherton se ridică şi spuse:

— Domnii mei, poftă bună la vinul de Porto.

— Justin, tu poţi să vii în salon cu noi, zise Laura.

— Vreau să rămân cu bărbaţii, protestă el. Brutus se odihneşte lângă mine.

Bell îl văzuse pe băiat aruncându-i câinelui bucăţi de friptură de viţel. Brutus era probabil cel mai bine hrănit câine din ţară.

— Poţi să rămâi, dar tu nu primeşti vin, decise contele ciufulindu-i părul. Venim şi noi în scurt timp, îi spuse el Laurei.

Luă carafa şi turnă pentru prietenii lui.

— Pot măcar să-l încerc? întrebă Justin.

— Am să-ţi torn foarte puţin într-un pahar ca să guşti. Miroase-l întâi, apoi bea.

Justin sorbi şi anunţă:

— Îmi place mai mult brandy-ul.

— Dacă ai asemenea pretenţii, las-o baltă, mormăi Bell.

— Ai să-ţi formezi gustul pentru vinul de Porto, zise Colin.

— Nu înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani, adăugă Bell.

— Asta înseamnă patru ani, calculă Justin. E mult timp.

— Cu aritmetica nu are probleme, constată Harry.

— Spre deosebire de tine, Harry, lui n-o să-i bată mereu vântul prin buzunare din cauză că nu îşi calculează costurile decât atunci când e prea târziu, spuse Colin.

— Eu sunt mereu pe minus cu banii. Asta mă

întristează, dar din fericire am prieteni generoşi.

— Ai putea să te căsătoreşti cu o doamnă care să aibă oale întregi de bani.

Harry îşi încleştă mâinile pe cravată, prefăcându-se că se sufoca.

— Trebuie să mă uşurez, spuse Colin. Unde-i oala?

— Nu la masă, replică Bell. Eu nu mă uşurez în acelaşi loc în care mănânc. Ştii unde e toaleta. Ridică-ţi fundul leneş de pe scaun şi mişcă-te până acolo.

Colin bombăni şi ieşi din sala de mese, iar Bell îl privi pe Justin:

— Trebuie să discutăm.

— De ce? întrebă nedumerit tânărul.

— Fiindcă trebuie să înveţi codul bărbătesc.

Din colţul ochilor, Bell văzu umerii lui Harry tremurând de râs.

— Ce anume e codul bărbătesc?

— E felul în care ne purtăm când nu e de faţa nicio doamnă, spuse Bell. Odată ce ele se retrag, noi suntem liberi să ne manifestăm personalitatea animalică normală. Doamnele, însă, sunt mai sensibile. Lor nu le plac râgâiturile, pârţurile, golitul băşicii şi toate celelalte lucruri animalice care le fac să îşi caute în grabă sărurile aromatice.

— Sper că nu ţi-a luat două decenii ca să descoperi ceea ce eu ştiam deja la şase ani, pufni Justin.

— Te-a nimerit, Bell, râse Harry. Trebuie să recunoşti că te-a nimerit.

— Eu pot fi iertat fiindcă sunt burlac de mulţi ani şi fac ce doresc în casa mea.

— Dar te vei căsători într-o bună zi, spuse Justin. Ai nevoie de progenituri cărora să le laşi moştenirea, nu-i aşa?

Bell simţi un nod în stomac.

— În seara asta progenitura eşti tu, spuse el.

*

Bell le invită pe doamne să-i privească jucând biliard. Lady Atherton păru deosebit de încântată:

— Ei bine, noi doamnele nu avem prea des ocazia de a-i observa pe domni dedându-se activităţilor pur bărbăteşti.

— Poate doreşti să ni te alături, zise Colin. Joci biliard?

— Nu, dar am să beau nişte vin de Xeres.

Când îi aduse paharul, Colin scoase o tabacheră de aur şi o deschise:

— Poate doreşti să savurezi şi o ţigară de foi?

— Nu m-aş supăra, spuse Lady Atherton.

Laura îşi privi îngrozită prietena.

— Doar nu vorbeşti serios?

— La vârsta mea mă gândesc că aş putea să încerc şi câteva experienţe interzise. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Colin. Adu te rog o lumânare şi aprinde-mi ţigara.

Bell îi luă ţigara din mână.

— Nu în casă.

— De ce? întrebă Lady Atherton.

— Ţigările put.

— Nici nu-i de mirare că bărbaţilor le plac.

— Justin, eşti gata să-ţi încerci mâna la biliard? întrebă contele.

— O să văd ce-mi iese, spuse tânărul.

Laura îl privi pe Bell instruindu-l pe fiul ei. Era foarte răbdător, şi era limpede că Justin îl admira. În seara aceea se simţea deosebit de emotivă, probabil o consecinţă a sarcinii. Îşi puse mâna pe abdomen şi în acel moment îl observa pe Harry ferindu-şi privirea în grabă. Inima i se opri în gât, dar se îndoia ci avea să-i spună ceva lui Andrew. Pe de altă parte, se putea să fie ea excesiv de sensibilă. Harry probabil că nu se oprise să reflecteze la gestul ei.

Vocea lui Bell îi atrase atenţia:

— Ai un ochi bun, îi spuse lui Justin când băiatul trimise trei bile în buzunare.

— Mă bucur că nu am pus rămăşag cu el, comentă Harry.

— Tu eşti sărac lipit pământului, spuse Justin. Nu ai pe ce să pui rămăşag.

— De unde altundeva să fac rost de bani?

— Bell, arată-i trucul tău, îi ceru Colin.

— Ce truc? întrebă Justin.

— Ai să vezi,

Bell aranja bilele în triunghi, aşeză bila albă la locul ei, apoi ţinti şi împinse tacul. Fiecare bilă intră într-un buzunar.

— Genial, exclamă Justin. Îmi arăţi şi mie cum se face?

Bell se uită la ceas.

— E târziu. Mama ta o să-mi ia gâtul dacă nu vei fi treaz până la zece pentru micul dejun. Du-te acum. Mâine ieşim să călărim.

— Grozav!

— Recunosc că sunt obosită, spuse Laura.

— Ar fi bine să mă retrag şi eu, declară Lady Atherton aruncându-i o privire pătrunzătoare.

După ce Justin şi doamnele plecară, Bell spuse:

— Haideţi să ieşim la o ţigară. Nu am mai fumat una de câteva zile.

Prietenii lui îl urmară. Găsi cutia cu iască şi, după ce reuşi să obţină o flacără, aprinse ţigările. O vreme stătură toţi trei suflând rotocoale de fum. Bell se tot gândea la ceea ce îi spusese lui Justin.

— Nu ar fi trebuit să mă exprim aşa?

— Cum anume? îl întrebă Colin.

— Că Justin e progenitura în seara asta.

— Nu a fost decât o glumă, zise Harry.

— Mă tem că am creat aşteptări incorecte, mormăi Bell.

Colin îşi stinse ţigara.

— Cum adică?

— Mă implic prea mult, spuse Bell gânditor.

— Nu sunt sigur la ce te referi, dar băiatul e fericit şi în siguranţă aici, zise Harry.

— Nu e vorba doar de băiat, spuse Colin. Începi să intri în panică. E de înţeles, dar avem şi noi ochi. Eşti nebun după Lady Chesfield şi sunt sigur că şi ea simte la fel.

— Nu e atât de simplu.

— Montclief e un obstacol considerabil, îi atrase atenţia Harry. L-ai putea elimina dacă te-ai căsători cu ea.

Bell simţi o strânsoare în piept.

— El e tutorele băiatului. Nici Laura, nici eu nu îi suntem rude de sânge.

Colin scurmă cu gheata în pietrişul de pe alee.

— Tu ai multă influenţă. Nu spun că ar fi uşor, dar tribunalul poate stabili tutorele lui Justin. Apelează la cei care îţi sunt datori cu o favoare şi fă ca judecătorul să te numească pe tine. Eventualele informaţii compromiţătoare pe care le-ai putea afla despre Montclief îţi vor fi utile, dar cea mai convingătoare dovadă împotriva lui va fi faptul că l-a neglijat complet în ultimii patru ani.

— Să nu mă înţelegeţi greşit. Ţin la Laura şi la băiat, dar ea merită pe cineva mai bun.

— Naiba să te ia! îl certă Harry. Tu pur şi simplu eziţi să te arunci într-o căsnicie.

— Nu înţelegi. Există... lucruri cu care nu m-am împăcat niciodată.

— Are legătură cu faptul că ţi-ai pierdut familia, oftă Colin,

— Nu pot să explic, spuse Bell.

Colin îl prinse cu forţă de umăr.

— Nu e nevoie să ne explici. Eşti prietenul nostru.

— Aşa-i, întări Harry. Orice ar fi, pentru noi nu contează.

— Mulţumesc, rosti Bell crispat,

*

A doua zi, Laura se trezi cuprinsă de greaţă. Rămase nemişcată şi ronţăi bucăţica de pâine prăjită. Ştia că sarcina ei avea să atragă consecinţe teribile dacă Montclief prindea de veste. Cu siguranţă i l-ar fi luat pe Justin, iar familia ei ar fi fost acoperită de ruşine. Era posibil să fie nevoită să-i părăsească pentru totdeauna ca să-i protejeze.

Alternativa – ca Bell să o ia de soţie – ar fi fost dezastruoasă. Nicio căsnicie nu ar fi trebuit să înceapă în astfel de împrejurări. Dar nu ştia ce să facă.

Câteva minute mai târziu Lady Atherton intră în dormitorul ei.

— Laura, eşti încă în pat?

— Greaţa de dimineaţă e mai rea azi.

— Vai de mine!

— Trebuie să o ascund de el, zise Laura încleştându-şi mâinile pe cearşaf.

Prietena ei clătină încet din cap.

— Ştii părerea mea despre toate astea. De ce îţi este teamă cu adevărat?

— Că îmi va purta pică fiindcă se va simţi prins în capcană.

— Va trebui să îşi accepte responsabilitatea.

— Tocmai asta e problema. Faptul că ar fi forţat să mă ia de soţie. Resentimentele lui ar interveni între noi. M-am căsătorit cu Phillip ştiind că ne iubeam unul pe celălalt. Bell nu mă iubeşte şi se consideră incapabil de a se dedica unei familii.

— Am şi eu ochi în cap, iar omul acela te adoră. Cât despre obiecţiile lui împotriva unei familii, nu pot fi de acord. Uită-te cât de bine se înţelege cu Justin. S-a descurcat excelent cu băiatul şi cred sincer că influenţa lui

a avut un rol considerabil în schimbarea purtării lui.

— Tot ceea ce spui e corect, dar Bellingham e de neînduplecat.

— Poate că ezitarea nu vine doar din partea lui.

— Nu ştiu la ce te referi. Eu îl iubesc cu toată fiinţa mea.

— Atunci am să-ţi dau acelaşi sfat pe care ţi l-am dat şi înainte. Când vei ajunge la vârsta mea, nu vei regreta decât ocaziile de care nu ai profitat. Nu sunt în locul tău, dar eu cred că dacă nu îi mărturiseşti totul – şi mă refer nu doar la copil, ci şi la dragostea ta faţă de Bellingham – atunci vei regreta asta tot restul vieţii tale. Ţine minte ce-ţi spun, tot restul vieţii tale.

*

Bellingham îl privi pe Justin umplându-şi farfuria pentru a doua oară şi rânji. Unde încăpea atâta mâncare în băiatul acela înalt şi costeliv? Pieptul îi fu invadat de un sentiment straniu, deloc plăcut. Apoi îşi dădu seama că era afecţiune. Se implicase mai profund decât îşi dăduse seama, însă acum nu mai putea să dea înapoi. Pusese lucrurile în mişcare, iar acum trebuia să lupte pentru dreptul băiatului de a rămâne cu mama lui.

Lui Justin îi pria viaţa la ţară. Întreaga lui nevoie de a se răzvrăti dispăruse. Avusese nevoie doar de puţină îndrumare, însă acest lucru îi aminti de ceea ce îi promisese Laurei. Bell trebuia să discute alegerile lui Justin în materie de prieteni. Avea o idee cam de unde pornise totul şi îl putea ajuta pe tânăr.

Trecuse mult timp de când Bell absolvise cursurile de la Eton şi Oxford, dar unele lucruri nu se schimbau niciodată. Voia să se asigure că Justin ştia cum să se poarte cu cei care încercau să îl intimideze şi că avea curajul de a-şi respecta principiile.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el. Când Justin păşi înăuntru, Bell îi spuse să ia loc: O vom aştepta pe mama ta.

— Lady Atherton mi-a spus că mama va coborî imediat.

— Foarte bine. Înţeleg că îţi face plăcere sejurul tău aici?

— Îmi fac plăcere trasul cu arcul şi călăria. Harry şi Colin ştiu să piardă cu graţie.

— Sunt oameni de calitate, genul pe care te poţi baza.

— Aşa ca tine, spuse Justin.

Bell îi zâmbi strâmb, dar cuvintele lui îl tulburară. Îi lăsase să se bazeze pe el, poate chiar puţin prea mult. În vară avea să plece pe Continent. Nu ştia când sau dacă avea să-l mai revadă pe băiat. Acesta era, parţial, motivul pentru care ceruse acea întâlnire. Voia să-i dea sfaturi lui Justin, dar considera că ar fi trebuit să fie şi Laura de faţă. În fond, era fiul ei.

— Uşa era deschisă, zise Laura din prag.

Cei doi se ridicară, iar contele îi spuse:

— Te rog, ia loc. Voiam să discut câteva lucruri cu Justin şi voiam să fii şi tu prezentă. Îşi îndreptă atenţia asupra băiatului: A trecut multă vreme de când aveam vârsta ta, dar ţin minte încercările de intimidare care se petreceau la şcoală. Cineva era întotdeauna instigatorul şi îi hărţuia pe toţi băieţii care refuzau să se plieze după voinţa lui. În cazul tău, presupun că acela a fost George.

Justin îşi aţinti privirea în podea.

— Nu a fost exact aşa când eram la şcoală. Băieţii mai mari l-au aruncat pe unul dintre prietenii mei în apa rece. Toată lumea a râs. George avea bani şi era în relaţii bune cu băieţii mai mari. Paul şi cu mine ne-am lipit de George ca să fim lăsaţi în pace.

— Deci i-ai fost recunoscător lui George.

— Nu tocmai. Doar am încercat să mă feresc de

situaţii neplăcute. Credeam că George îmi e prieten. Îmi plăcea faptul că avea o şaretă şi putea să ne ducă în diverse locuri.

— Te-a provocat să bei şi să rămâi în oraş toată noaptea.

— Da, iar mie mi s-a părut distractiv.

— Mă bucur că s-a terminat cu asta, spuse Laura. Nu am să te menajez, Justin. Eram bolnavă de îngrijorare.

— Îmi pare rău, mamă.

Bell îşi împreună mâinile pe birou.

— Peste patru ani vei fi stăpân peste moşia ta. Va trebui să iei decizii dificile şi să fii corect cu arendaşii tăi. Ştiu că îţi înţelegi sarcinile, iar mama ta mi-a spus că ea s-a ocupat până acum de administrarea proprietăţilor. Îţi va împărtăşi cunoştinţele ei şi cred că ţi-ar prinde bine dacă ai începe să preiei treptat o parte dintre responsabilităţi. Nu te apuca de prea multe la început. Ai foarte mult de învăţat, aşa că ia-o încet. Dar trebuie să fii atent. Unii oameni vor încerca să te înşele sau să te mintă. Ceea ce vreau să spun e că trebuie să fii un lider acum. Trebuie să rămâi ferm pe poziţie şi să le iei apărarea celor care depind de tine, E important să iei decizii înţelepte şi să nu te laşi influenţat de alţii. Vei face şi greşeli, cu toţii facem, însă ceea ce e important e să găseşti o soluţie. Desigur, te vei consulta cu alţii, şi uneori vei fi nevoit să faci compromisuri. Dar să nu îţi compromiţi niciodată onoarea.

— Nu am s-o fac, promise Justin.

— Ai vreo întrebare? Poţi să mă întrebi orice.

— O să mă ia unchiul meu?

— Eu fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-l împiedica. Nu am să te mint. Unchiul tău nu e un bărbat onorabil. În ziua când am venit să îi aduc sticla mamei tale, am văzut felul în care s-a purtat cu ea şi nu mi-a plăcut. Niciun bărbat nu ar trebui să brutalizeze vreodată o femeie, dar el a făcut-o. Ştiu că nu şi-a îndeplinit responsabilităţile faţă de

tine. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta.

Justin se uită la mama lui:

— Nu vreau să fii singură, mamă.

Sprâncenele Laurei se încreţiră.

— Încearcă să nu-ţi faci griji, dragule.

— Cred că trebuie să fim cu toţii pregătiţi sufleteşte şi pentru cel mai fericit deznodământ posibil, şi pentru cel mai negru scenariu, spuse Bell. Eu am bani, influenţă şi prieteni puternici şi mă voi folosi de toţi pentru a-l opri pe unchiul tău. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a determina tribunalul să îmi acorde mie titlul de tutore legal. Am să folosesc dovezi pentru a-mi susţine cauza. Va fi o lovitură serioasă pentru unchiul tău când tribunalul va afla că te-a ignorat timp de patru ani. Dar nu pot să-ţi promit că voi avea succes. Aşa că trebuie să ne gândim şi la cel mai negru scenariu posibil, anume că tribunalul va refuza să mi te dea în grijă.

— Nu vreau să locuiesc cu unchiul meu, se răsti Justin, strângându-şi mâinile în pumni.

— Ştiu că ţi-ar fi foarte greu, spuse Bellingham, însă, orice s-ar întâmpla, trebuie să fii puternic de dragul mamei tale. Ar fi patru ani lungi pentru voi amândoi, dar nu îngădui ca purtarea unchiului tău să îţi răpească onoarea. Dacă se materializează cel mai negru scenariu, vei şti la capătul celor patru ani că ai scăpat de el şi îl vei exclude din viaţa ta pentru totdeauna.

— Mă bucur că mi-ai spus adevărul, zise tânărul.

— Am să vă ţin la curent, şi pe tine şi pe mama ta. Eu aş vrea să ştiu dacă aş fi în locul vostru.

— E atât de nedrept!

— Ce anume?

— Dacă tatăl meu ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Bell întâlni privirea tristă a Laurei.

— Înţeleg, Justin, dar sunt perfect convins că o vei

face pe mama ta să fie mândră de tine. Ridicându-se, Bell adăugă: E o zi însorită. Eventual am putea ieşi toţi trei să călărim.

Ochii lui Justin se luminară.

— Eu unul vreau. Mamă, tu ce zici?

— Eu cred că am s-o rog pe Lady Atherton să facă o plimbare cu mine.

— Dar călăreşti excelent, şi nu ai mai avut ocazia să o faci de când ne-am dus la Londra.

— Da, însă vreau să mă asigur că Lady Atherton are companie. Probabil că ea nu mai călăreşte.

— Într-o altă zi, poate, spuse Bell, observând că îşi pusese mâna pe abdomen. Făcuse acelaşi gest şi cu o seară în urmă. Se întrebă dacă nu cumva se simţea rău. Justin, să mergem să găsim un cal potrivit pentru tine. Am să-ţi arăt moşia. Există un pod care a fost reparat recent. Vreau să îl inspectez. E important să îţi îngrijeşti moşia ca să nu se producă accidente.

Mai târziu în după-amiaza aceea

Laura îi ceruse lui Bellingham să facă o plimbare cu ea. Stomacul i se strânse în noduri când coborî. Hotărâse să asculte sfatul lui Lady Atherton şi să îi spună despre copil. Merita să ştie, şi ar fi fost mai bine să nu mai amâne momentul. Nu avea să poată dormi până nu vorbea cu el. Îşi luă o jachetă scurtă şi o bonetă. Chiar atunci constată însă că începuse să plouă.

Îşi puse o mână pe inima ce îi bătea nebuneşte şi decise că şi camera lui de lucru era o opţiune bună. Când ajunse acolo, găsi uşa deschisă. În încăpere se aflau şi Harry şi Colin.

— O, îmi cer scuze că v-am întrerupt.

— Ploaia ne obligă pe toţi să rămânem în casă, spuse

Bell. Vrem să jucăm biliard. Ţi-ar plăcea să ni te alături?

Laura îşi aminti noaptea în care se desfătaseră cu acel sărut fierbinte. Încă de la început, ea căzuse sub vraja lui.

— Poate altă dată.

Ieşind din camera de lucru, simţi o uşurare de moment, dar trebuia să-i spună cu prima ocazie, oricât de mult ar fi înspăimântat-o gândul.

Capitolul 17

Laura se îmbrăcă pe fundalul sonor al tunetelor. Pâinea prăjită o ajutase să-şi liniştească stomacul în dimineaţa aceea. Porni pe coridor, gândindu-se că nu putea lăsa teama să o împiedice. Poate avea să găsească un moment cu Bell după micul dejun. Coborî scările în spirală, traversă holul mare şi intră în sala de mese. Toţi ceilalţi erau deja aşezaţi.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Deşi mă tem că vremea ne va ţine înăuntru, când eu speram să ies azi.

— Îmi dai voie să îţi umplu o farfurie? o întrebă Bell trăgându-i un scaun.

— Am luat un mic dejun uşor mai devreme, dar am să vă ţin companie la o ceaşcă de ceai.

Povara secretului era tot mai grea.

Brutus lătră, iar Laura aproape îşi vărsă ceaiul.

— Nu e nicio problemă, mamă, spuse Justin. Brutus e nerăbdător să primească resturile de pe farfuria mea.

— Justin, spuse Harry. Azi am primit o scrisoare de la verişoara mea Sarah. M-a rugat să îţi transmit numai bine şi că speră să te revadă la Londra în curând.

Laura îşi întoarse privirea spre Bell,

— Dacă tot trebuie să rămânem în casă, am putea să

jucăm cărţi sau table.

Colin păru pe punctul de a răspunde, dar Lady Atherton interveni:

— Încât nu ni s-a oferit un tur oficial al casei, Bellingham, ne vei da voie să îţi privim operele de artă?

— Cred că e o idee excelentă. Eventual am putea lăsa pentru diseară jocul de cărţi sau de table. Ne strângem în holul mare acum? întrebă contele.

— Excelent, spuse Lady Atherton. Justin, m-aş simţi foarte onorată dacă m-ai conduce tu. Ştiu că regulile ar impune ca Bellingham să o facă, dar să nu ne cramponăm de formalităţi.

— Aş fi onorat, zise tânărul oferindu-i braţul.

Laura zâmbi. Se bucura enorm să vadă că fiul ei cel dulce şi politicos reapăruse.

Îl luă de braţ pe Bell, iar el o conduse sus într-o încăpere imensă pe care o văzuse în trecere la puţin timp după ce sosiseră.

— E ceva ce va trebui să-ţi spun în curând.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu pot să vorbesc despre asta acum, dar este important, zise ea,

— Hai să ne întâlnim în camera mea de lucru după ce privim sculpturile.

Laura dădu din cap. Neliniştea o cuprinse din nou, dar trebuia să şi-o ascundă.

Când intră în încăpere, buzele i se întredeschiseră de uimire.

— Dumnezeule, e fenomenal! exclamă ea, trecând pe lângă statui.

Se plimbară cu toţii prin sală, oprindu-se să admire operele de artă.

— Mulţumesc. Pictura asta e una dintre favoritele mele, îi spuse Bell. *Trompe l’oeil cu vioară şi arcuş atârnate pe o uşă.*

— Înţeleg de ce, spuse Laura. Este o iluzie, fiindcă pare aproape reală.

El o duse la următoarea:

— Aceasta este *Scara lui Iacob.* Vezi piciorul scării şi şapte îngeri urcând şi coborând?

— O. Da. Tatălui meu i-ar plăcea.

— Uite aici una care cred că i-ar plăcea lui Justin.

Ridicase vocea ca să îl audă şi băiatul.

Fiul ei li se alătură şi pe chip îi apăru o expresie de dezgust.

— E realizată din marmură şi se numeşte *Femeie romană purtând o sandală,* spuse Bell. Se presupune că sandala ar fi fost purtată de o femeie în secolul V î.Hr.

— Uf, spuse Justin. Femeile romane nu aveau picioare prea atrăgătoare.

Laura râse. Harry îl bătu pe Justin peste umăr.

— Ce-am auzit? Te crezi tare pe picioare?

— Harry, glumele tale sunt ridicole, pufni tânărul.

— Îl ţinem pe lângă noi pentru amuzament, explică Bell.

Ploaia răpăia pe ferestrele de inspiraţie paladiană. Laura se apropie de fereastră şi se uită prin sticla ondulată. Bell i se alătură în scurt timp:

— Nu pot să nu observ că nu eşti în apele tale.

Ea simţi o strânsoare în piept.

— Unde sunt portretele de familie? întrebă Justin. Vreau să-i văd pe strămoşii tăi barbari.

Urmă un moment de tăcere grea. Justin nu ar fi avut de unde să ştie că întrebarea lui avea să provoace un moment atât de stânjenitor.

Laura se apropie în grabă de el.

— Cred că lordul Bellingham le-a dat la curăţat. E important să conservi operele de artă.

— Prea bine, spuse el.

Toată lumea reîncepu să vorbească.

Laura spera că fiul ei nu îşi dăduse seama ce tulburare stârnise comentariul lui. Când se întoarse spre Bellingham, îi văzu expresia zbuciumată. Inima i se umplu de tristeţe pentru el.

— Poate ar trebui să ne retragem acum şi să ne reîntâlnim diseară să jucăm ceva, propuse, vorbind puţin mai tare ca toată lumea să ştie că vizita în galerie se încheiase.

Bellingham păru recunoscător când ceilalţi ieşiră unul câte unul din încăpere.

Justin se apropie cu un aer abătut.

— Mamă, am spus ceva greşit?

— Nu a fost vina ta, îl linişti Bellingham. Doar că nu îmi place să văd portretele. Îmi amintesc de alte vremuri, mai fericite.

— Înţeleg, zise tânărul, întotdeauna mă simt puţin trist când văd portretul tatei.

Fiul ei nu îi împărtăşise niciodată sentimentele lui, se gândi Laura.

— Cred că e perfect normal, spuse ea, fiindcă ne lipsesc şi ne-am dori să fie încă printre noi.

Lady Atherton se uită la Bell.

— Comandăm portrete pentru a ne onora rudele în viaţă, ştiind că într-o bună zi vom fi despărţiţi de ei. Eu preţuiesc portretul soţului meu. Fără el, mă tem că trăsăturile lui ar putea să înceapă să-mi pălească din memorie.

Laura simţi tensiunea lui Andrew. Acesta inspiră adânc:

— Am să le cer servitorilor să meargă acum să dea jos cearşafurile din galerie. Ne putem strânge acolo peste o oră.

Când toţi ceilalţi se retraseră din galeria de sculpturi, Bell o întrebă pe la Laura:

— Ce doreşti să îmi spui?

— Cred că ar fi bine să aşteptăm până după ce vizităm galeria de portrete.

— De ce?

— Crede-mă, aşa ar fi mai bine.

— Acum ai reuşit să mă îngrijorezi.

— Nu eşti singurul îngrijorat.

— De ce mă ţii în întuneric?

— Fiindcă ceea ce îţi voi spune ne va schimba pentru totdeauna viaţa, şi mie şi ţie.

— Laura, spune-mi acum, îi ceru el.

— Vei înţelege motivul mai târziu.

— Nu îmi dai de ales, şi nu-mi place asta.

Gura ei tremură uşor.

— De fapt, am să-ţi dau de ales.

Apoi se grăbi să iasă din galeria de sculpturi.

— Naiba s-o ia de treabă, bombăni el.

*

Se duse în galerie imediat. Servitorii se urcară pe scări şi traseră jos cearşafurile. Dorise să privească portretele singur mai întâi. Trecuseră patru ani de când nu le mai văzuse. Plecase la o petrecere cu Will, iar când se întorsese doctorul îl scosese din casă din cauza riscului de a contracta boala.

Se plimbă printre tablouri în timp ce servitorii lucrau. Portretele elisabetane erau interesante. Apoi găsi unul cu bunicii lui. Zâmbi uşor. Bunicul obişnuia să le dea în secret dulciuri, lui şi lui Steven, când mama lor nu era atentă.

Auzi paşi ţăcănind pe podeaua de lemn. Se întoarse şi o văzu pe Laura apropiindu-se. Ea îl luă de braţ:

— M-am gândit că s-ar putea să vii mai devreme şi, dacă eşti de acord, aş vrea să le privesc în compania ta.

— Mulţumesc, şopti el mângâind-o pe obraz, li arătă portretul bunicilor lui: S-au stins cu doar doi ani înainte de

părinţii şi fratele meu.

— Nu ai avut niciun văr?

— Tata era mezinul familiei şi nu se aştepta să se căsătorească. Avea doi fraţi mai mari, care au murit într-un accident de trăsură. Unul din ei era celibatar, iar cei doi fii ai celuilalt au murit într-un accident cu barca. Desigur, moştenirea se transmite pe linie masculină. Şi familia mamei a fost lovită de tragedii. Doi dintre verii ei au murit în accidente de călărie, iar fratele ei a murit de boală. O conduse la următorul portret şi, după ce trase aer în piept, spuse: Familia mea.

— Tu şi fratele tău semănaţi foarte mult, remarcă ea.

— Steven… era cu doi ani mai mic. Ne jucam împreună. Inspiră profund, nesigur pe el, şi continuă: Mama mea, Elizabeth, şi tatăl meu, Harold.

— Văd că semeni cu tatăl tău, dar ai ochii mamei tale.

— Ea desena. Am carneţelul ei de schiţe la Londra.

— Îmi închipui că era foarte talentată.

— Desenele ei erau toate cu… Steven şi cu mine.

— Asta îmi spune că era o mamă devotată.

— La fel ca tine.

Ea îşi muşcă buza şi clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Laura, sunt morţi de patru ani, spuse el.

Laura crezuse că s-ar fi putut vindeca prin simpla înfruntare a trecutului, dar acum că privea portretul familiei lui pierdute, realitatea o izbi în faţă. Fuseseră o familie plină de viaţă şi fericită. Ea trecuse prin experienţa durerii, dar Andrew nu avusese o familie extinsă care să îi fie alături când îi pierduse pe cei pe care îi iubea. Plecase cu prietenii lui să rătăcească pe Continent, căutând ceva; poate încercând să uite.

Iar acum era pe punctul de a-i da o veste care avea să-i dea din nou viaţa peste cap. Şi totuşi, el trebuia să ştie, căci era la fel de responsabil ca ea pentru acest copil pe care îl creaseră. Nu putea să îi ascundă acest lucru, dar

avea să aştepte până când toţi ceilalţi oaspeţi admirau portretele. La final trebuia să-i spună că avea să devină tată până în iarnă.

Ceilalţi oaspeţi sosiră şi se plimbară prin galerie admirând portretele. Expresia lui înfrântă îi străpunse inima. Avea un aer trist ce o tulbură profund. Se plimbă prin galerie singură, dar nu văzu portretele decât ca prin ceaţă, din cauza gândurilor la ceea ce o aştepta când se termina vizita. Deşi Laura considera că era un pas important pentru Bell faptul că dezvăluise tablourile în faţa prietenilor lui apropiaţi, momentul era teribil de prust ales. Încercă să găsească un motiv pentru a amâna, căci nu voia să îl şocheze cu vestea ei după acea vizită prin galerie. Încă o zi i-ar fi lăsat puţin răgaz de la tristeţea ce îl învăluia atât de vizibil în acel moment.

*

După ce toată lumea privise portretele, Colin îl studie pe Bell cu o expresie enigmatică. Apoi îl luă pe Harry deoparte. Cei doi îi provocară pe Justin şi Lady Atherton la o partidă de whist în salon.

Laura era pe punctul de a pretexta că se simţea obosită, ceea ce era adevărat, când intră majordomul:

— Milord, vă caută un bărbat pe nume Smyth, cu o chestiune de afaceri. A spus că are informaţii pentru dumneavoastră.

— Am să-l primesc în camera mea de lucru, spuse Bell.

— E detectivul? întrebă Laura.

— Da, fără îndoială are veşti.

— Vreau să fiu de faţă.

— Detaliile s-ar putea dovedi dezgustătoare. Nu vreau să te expun la aşa ceva.

— Are legătură cu fiul meu. Vreau să aud cu urechile

mele. Nu vreau să fiu protejată.

— Prea bine, spuse el, luând-o de braţ. Dacă devine prea vulgar, s-ar putea să te rog să pleci.

— Pot să suport. Vreau să ştiu, fiindcă l-a ameninţat pe fiul meu.

La scurt timp după ce se instalară în camera de lucru, se auzi o bătaie în uşă. Când intră detectivul, păru uşor surprins de prezenţa Laurei, dar Bell îi ceru să continue.

Smyth îi întinse un dosar de piele.

— Detaliile sunt înăuntru. Şi-a acoperit urmele bine. Acesta a fost motivul întârzierii.

— Fă-mi un scurt rezumat.

— Nu am găsit nicio activitate infracţională, dar este înglodat în datorii.

Era ceea ce ghicise şi Bell.

— Asta-i tot?

— Nu, milord. Ascunde ceva – sau, mai exact, pe cineva – într-un sat aflat la douăzeci şi cinci de kilometri de moşia lui din Goatham Green.

Bell îşi arcui sprâncenele;

— O femeie?

— Da, milord. O femeie şi doi copii din flori.

— Din ce îi întreţine?

— Nu am fost sigur la început, aşa că m-am îmbrăcat în zilier şi m-am dus la taverna din sat să comand o halbă de bere. Apoi am intrat în vorbă cu doi localnici, întrebându-i cum mi-aş putea găsi de lucru în Goatham Green. M-au sfătuit să caut altundeva. Ştiam deja că îi stoarce la sânge pe arendaşi, dar le-a crescut arenda cu încă douăzeci la sută.

Bell se duse la birou şi descuie un sertar, din care îi dădu detectivului un săculeţ doldora de bani.

— Mulţumesc, Smyth.

Laura asistase neclintită la prezentarea raportului. Când rămaseră singuri, Bell o întrebă:

— Eşti bine?

— Da. Bieţii copii!

— Deci acum ştim că Montclief e înglodat în datorii din cauză că are o amantă.

— Are o soţie şi cinci băieţi, spuse ea. Cum a fost în stare să-şi trateze familia într-o manieră atât de revoltătoare?

— Caracterul lui urât este incorigibil, presupun. Acum ştii motivul pentru care nu şi-a făcut datoria în calitate de tutore al lui Justin.

— Dar de ce m-a ameninţat că mi-l ia când el deja întreţinea două familii?

— Probabil intenţiona să te scoată din casă pentru a putea să fure lucrurile de valoare. Ştim că e capabil de asta, având în vedere că ţi-a jefuit reşedinţa de la Londra. Cred că e timpul să îl dăm în vileag. Are şi amantă şi familie în acelaşi timp. Curtea Lordului Cancelar are să considere acest lucru drept conduită imorală, ceea ce e temei pentru a-i retrage drepturile de tutore.

— Dar tribunalele se mişcă încet, nu-i aşa? Şi trebuie să ne gândim şi la scandal. O, biata lui soţie, bieţii copii! Şi cum rămâne cu cealaltă familie?

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu cele două familii, dar cred că pot evita un scandal public de dragul celor nevinovaţi. Montclief nu vrea ca povestea să iasă la iveală. Am să-i spun să se aştepte la ce poate fi mai rău dacă vrea să se lupte cu mine în privinţa asta. Cea mai simplă scăpare pentru el e să semneze hârtiile prin care îmi transferă mie statul de tutore legal al lui Justin. Pot să îl strâng cu uşa cerându-le câtorva dintre aliaţii mei să verifice raportul detectivului. Montclief nu vrea să afle nimeni despre activităţile lui vulgare.

— Ar fi mai bine pentru doamna Montclief şi toţi copiii lui. Sper ca nemernicul să îşi dea seama de acest lucru.

Bell scoase o coală de hârtie.

— Am să-i scriu lui Montclief o misivă să îl informez că Justin e la mine. Observându-i reacţia îngrozită, continuă: Va veni, Laura, şi atunci va fi nevoit să dea ochii cu noi toţi. Îşi împreună mâinile pe birou. Acum, ce aveai să-mi spui?

— Poate să mai aştepte, zise ea, ridicându-se.

Bell se ridică şi el.

— Laura, ai insistat că trebuie neapărat să vorbeşti cu mine.

— Poate aştepta până după ce rezolvăm problemele cu Montclief.

— Eşti sigură?

— Da.

Nu avea niciun rost să îi spună acum. Nu ar fi făcut decât să crească tensiunea într-o situaţie deja tensionată.

Capitolul 18

Două săptămâni mai târziu, Laura zâmbi când Lady Atherton îşi încercă din nou mâna la trasul cu arcul.

— Chiar dacă sunt bătrână, sunt hotărâtă să nimeresc în centru.

— Fugi şi adăposteşte-te, Brutus, îi strigă Bell.

— Ai grijă, altfel am să ţintesc dosul tău, râse Lady Atherton. Justin întinse coarda arcului şi nimeri ţinta exact în centru. Bell se apropie de Laura. Aceasta stătea pe o bancă din fier forjat, brodând o rochiţă de bebeluş.

— E cea la care ai lucrat în timpul călătoriei?

— Nu, asta e una nouă.

— De câte rochii are nevoie un bebeluş? se interesă Bell.

— Nu ai fost niciodată în preajma unor bebeluşi, nu?

— Nu.

— Au aceleaşi nevoi ca toţi oamenii, doar că ei nu pot

să se ocupe singuri de ele.

— La ce te referi?

— Îşi murdăresc hainele, zise ea privindu-l fără să zâmbească.

— Ah, făcu el. Aşa se explică de ce sugarul are nevoie de mai mult de o rochiţă.

Justin îşi puse mâna streaşină la ochi:

— Se apropie o trăsură.

— Presupun că e vorba de Montclief, spuse Bell.

Montclief păşi ţanţoş pe moşia Thornhill Park, plesnindu-se cu mănuşile peste coapsele grase. Se apropie cu paşi mari de Laura.

— Solicit o explicaţie. Ai fugit cu nepotul meu fără să mă înştiinţezi. Ai să mi-l dai în momentul ăsta, împreună cu cheia ta de la Hollwood Abbey. Să nu încerci să mă tragi pe sfoară de data asta, altfel am să te târăsc prin tribunale.

Harry se uită la Colin.

— Pun rămăşag pe cinci lire că Bellingham o să-l omoare.

— Tu nu ai cinci lire, spuse Colin.

— De asta am făcut pariul, replică Harry.

Bell îşi înfipse pumnul în obrazul lui Montclief.

Bărbatul căzu la pământ, unde se agită greoi, ţinându-şi o mână la falcă.

— Am să cer să fii judecat sub acuzaţia de agresiune.

— Mă cam îndoiesc, spuse Bell. Ai maltratat o doamnă. Ai ameninţat-o fără motive temeinice. Mai mult, ai sustras obiecte de preţ din casa ei. Nu eşti un gentleman. Îmi pare foarte rău pentru copiii tăi, care probabil vor afla că tatăl lor are o familie secretă.

Stacojiu la faţă, Montclief se chinui să se ridice.

— Informaţia ta e falsa. Unde ai auzit aşa ceva?

— Sunt mai mult decât dispus să citesc întregul raport întocmit de un detectiv pe care l-am angajat, în faţa tuturor oaspeţilor mei şi în faţa magistratului local. După cum văd

eu lucrurile, ai de ales. Poţi să te lupţi cu mine într-o bătălie publică urâtă, lăsând Curtea Lordului Cancelar să decidă cui să îi atribuie rolul de tutore asupra lui Justin. Însă eu am dovezi concrete că ai doi copii nelegitimi şi că eşti compromis moral. Nu cred că tribunalul te va considerat potrivit să fii tutorele lui Justin, mai ales că ţi-ai neglijat complet îndatoririle în acest sens. Pe de altă parte, poţi să-ţi scuteşti ambele familii şi pe tine însuţi de scandal renunţând la statutul de tutore. Nu mă îndoiesc că tribunalele vor confirma ca eu sunt un tutore mai bun, având în vedere că am ajutat-o pe mama lui să aibă grijă de ei în timp ce tu te destrăbălai cu amanta.

— Minciuni, nu sunt decât minciuni, ţipă Montclief. Ai plătit pe cineva să scornească povestea asta.

— Ar fi suficient ca detectivul să o aducă pe femeia cu care trăieşti necăsătorit şi pe copiii voştri. Chiar vrei să fii umilit public în toate ziarele?

Montclief îşi încleşta şi descleştă mâinile.

— E nepotul meu.

— Îmi reneg orice legătură cu tine, spuse Justin. Eşti o persoană îngrozitoare şi egoistă.

Bell îşi scoase ceasul.

— Montclief, ai zece minute să dispari de pe moşia mea.

Nările bărbatului se dilatară, dar se întoarse la trăsura lui.

La scurt timp după, aceasta porni din loc.

— Am scăpat de el pentru totdeauna, chiui Justin îmbrăţişându-şi mama.

Bell întâlni privirea Laurei.

— Mulţumesc, spuse ea.

Mai târziu în aceeaşi seară

Când tot restul lumii ieşi din salon, Bell o rugă pe Laura să mai rămână. Se aşeză lângă ea pe canapeaua roşie şi îi luă mâna.

— Probabil eşti uşurată la gândul că fiul tău şi moştenirea lui nu mai sunt sub ameninţarea lui Montclief.

— Sunt, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi. Până la urmă a fost un mare noroc pentru mine că ai venit să-mi aduci acea sticlă.

— Ţin foarte mult la tine şi la Justin. Am trăit atâta timp fără să ţin la nimeni în afară de câţiva prieteni de încredere. Da, sunt abil în politică şi la orice necesită logică şi o minte limpede. E uşor să fii îndrăzneţ când nu răspunzi pentru soarta nimănui. Aşa mi-am dorit eu să fie şi am dus o viaţă de plăceri. Eram rece şi cinic. Dacă nu ar fi fost prietenii mei, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Apoi te-am cunoscut pe tine şi, treptat, fără să-mi dau măcar seama, o parte din mine care dispăruse a reapărut.

— Mă bucur.

— Cred că a fost din cauza ta. Când te-am văzut pentru prima dată, m-ai năucit, mărturisi el. Ai un zâmbet fără pereche. Apoi a doua zi ţi-am adus înapoi sticla, iar tu erai vizibil tulburată de apariţia lui Montclief. Când ai spus că sunt logodnicul tău, am fost amuzat la început, însă Montclief s-a dovedit a fi atât de dezgustător încât nu am mai fost în stare să îţi neg afirmaţia,

— Am să fiu sinceră, zise ea. Tu mi-ai dat lumea peste cap. Nu vreau să par lipsită de respect faţă de răposatul meu soţ, dar eram jalnic de nepregătită pentru acel sărut sălbatic. Fără îndoială o să ţi se urce la cap când am să-ţi spun că l-am retrăit multe nopţi.

— Problema e că eu m-am mulţumit să trăiesc de pe o zi pe alta. Nu m-am oprit să mă gândesc mai departe de a te atrage în patul meu, dar apoi l-am cunoscut pe fiul tău răzvrătit. Am simţit că dacă nu intervin, Montclief ţi-l va lua

cu siguranţă. Nu am intenţionat niciodată să mă implic atât de adânc în vieţile voastre. De-abia foarte recent am reflectat la toate şi mi-am dat seama că... recreasem o familie.

Laura îl privi atent.

— Ce s-a întâmplat atunci când a murit familia ta?

— Ţi-am spus deja o parte din poveste. Cel mai recent raport al doctorului avea un ton înfricoşător. Rapoartele precedente păruseră grave, dar lăsau loc de speranţă. Până în acel moment, nu înţelesesem cât era de rău. Eram tânăr şi speriat. Nu îmi doream decât să uit. M-am dus în camera unei cunoştinţe şi am băut mult gin. M-am îmbătat criţă şi am adormit pe o canapea, în zori m-am târât practic înapoi în camera mea, spuse el oftând. Nu îmi mai amintesc nimic până am auzit un bubuit în uşă. Când am deschis-o, reprezentanţii universităţii mi-au spus că mă căutaseră cu o noapte în urmă şi nu mă găsiseră. Mă aştepta o trăsură. Făcu o pauză. Mi-au spus că trebuie să fug acasă, fiindcă starea părinţilor şi a fratelui meu se înrăutăţise. Nu-i mai văzusem de doi ani. Când am ajuns acasă, am văzut paiele la uşă. Se aplecă în faţă şi îşi aţinti privirea asupra covorului: Am ajuns prea târziu.

— De asta te simţi vinovat, murmură ea punându-i mâna pe braţ.

— Am căzut în genunchi pe paie. Probabil am strigat, fiindcă uşa s-a deschis. Prietenul tatălui meu m-a condus înăuntru. Acolo erau trei doctori. Au încercat să îmi dea laudanum. L-am aruncat pe podea. Eram furios pe doctori că nu îmi spuseseră adevărul mai din timp. Dădeam vina pe ei, fiindcă nu îmi mai văzusem mama, tatăl şi fratele de doi ani. Scrâşni din dinţi şi urmă: Eu mi-au spus că aşa era mai bine, fiindcă eu eram moştenitorul.

Inima Laurei se umplu de suferinţă pentru el. Acum înţelegea de ce nu îşi dorise niciodată să se căsătorească şi să îşi întemeieze o familie.

— Nu ai apucat să-ţi iei adio.

— Eram atât de buimăcit, că nu ştiam ce să fac. Probabil nu-mi venea să cred. Apoi a apărut judecătorul de instrucţie şi brusc am avut impresia că mă sufoc. Doctorii se temeau că mă îmbolnăvisem, dar era reacţia faţă de şocul brutal. În aceeaşi seară, prietenii mei Will şi Fordham au venit la reşedinţa mea din oraş. Îi dădusem pe toţi ceilalţi afară, cu excepţia servitorilor. Prietenii mei ştiau că sunt într-o stare deplorabilă, aşa că m-au dus în apartamentele lui Fordham. M-au îndopat cu brandy fiindcă nu ştiau ce altceva să facă. Au stat cu mine tot timpul. Habar nu am cât a trecut până s-a strâns toată suferinţa în mine. Am plâns, hohote oribile de plâns, atât de mult încât mi-am pierdut vocea.

Când m-am întors în Anglia, nu mai eram decât o umbră a celui care fusesem cândva. Restul îl ştii. Destrăbălarea, femeile. Nu voiam să simt nimic. Detestam când oamenii mă întrebau de ce fusesem plecat atâta timp. Le dispreţuiam curiozitatea morbidă. Detestam în special banalităţile stupide pe care mi le serveau, ca fusese voia lui Dumnezeu sau că le sosise ceasul. Refuzam să discut despre asta. Dacă cineva îndrăznea chiar şi să pomenească despre familia mea, îi întorceam spatele. Voiam să uit, dar nu am putut. Am coşmaruri în care retrăiesc acea zi. Nu ştiu niciodată când mă vor lovi din nou. Se lăsă pe spate şi o privi. Nu pot să scap de această amintire.

— Nu ai avut timp să te pregăteşti pentru moartea lor, spuse ea. Pierderea întregii tale familii a fost o lovitură crudă. Doctorii probabil au crezut că procedează corect când au decis să te protejeze, dar furia ta era justificată. Nu aveai familie în sânul căreia să te refugiezi în acea perioadă de suferinţă, dar aveai prieteni care ţineau la tine şi care au avut grijă să nu rămâi singur.

— Nu ştiu cum aş fi putut să-mi continui viaţa fără ei.

— Am să-ţi spun din proprie experienţă că, şi atunci

când ştii că sfârşitul e aproape, tot suferi un şoc la moartea cuiva drag.

Şi eu m-am simţit năucită la început, apoi m-am tot lovit de lucruri ce îmi aminteau de Phillip. Obiectele banale – un pieptăn, un monoclu, un pămătuf de ras – erau cele care îmi sfâşiau inima. Cea mai dificilă parte o constituie amintirile, faptul că nu îmi mai amintesc sunetul vocii lui. Îi luă mâna şi adăugă: îţi înţeleg sentimentul de vinovăţie. Şi eu m-am simţit vinovată. S-a întâmplat nu o dată, când Phillip avea dureri şi era dificil, să mă răstesc la el. După ce a murit, am plâns, fiindcă ar fi trebuit să fiu mai înţelegătoare. Inspiră adânc, apoi expiră prelung. Ştiu că simţi că ţi-ai dezamăgit familia, dar, date fiind circumstanţele, nu ai fi putut proceda altfel.

Simţi că nu poţi să te împaci cu trecutul fiindcă nu ai apucat să-i mai vezi. Ştiu sigur, fiindcă am trăit eu însămi experienţa. Clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile. O parte din tatăl tău trăieşte în tine. De la bun început ai ştiut cum să te porţi cu Justin. Deşi cred că m-aş fi descurcat şi singură să-i înăbuş răzvrătirea, îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru sfaturile tale şi pentru că ţi-ai făcut timp să fii modelul masculin de care avea nevoie atât de disperată.

El îşi încolăci braţele în jurul ei şi o îmbrăţişa strâns.

— Mulţumesc.

Când îi dădu drumul, ceasul bătu miezul nopţii.

— E târziu, spuse ea.

— Laura, ziceai că e ceva important ce trebuie să-mi spui.

Ea ezită. Nu se simţea în stare, iar o zi în plus nu avea să conteze.

— Suntem amândoi epuizaţi emoţional. Mâine ar fi mai bine.

— De ce tot amâni? o întrebă el nedumerit.

— Nu e ceva care o să te bucure.

Îi era teamă, dar nu putea să mai tragă de timp.

— Vrei să pleci.

— Nu mai am niciun motiv să rămân. Intenţionez să îl duc pe Justin acasă în Hampshire imediat ce facem rost de un mijloc de transport.

— Insist să vă duc eu înapoi la Londra.

— Apreciez oferta ta, dar trebuie să merg acasă.

— Întoarce-te la Londra cu mine, o rugă. Nu te-am dus niciodată la operă.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi. Vreau să petrecem împreună cât mai mult timp posibil înainte să pornesc în călătorie.

Inima îi bătea violent. Avea dreptul să ştie.

— Mai e ceva ce trebuie să-ţi spun, dar nu sunt sigură că e momentul potrivit.

— Nu există niciodată un moment potrivit. Ceva e în neregulă. Nu ai mai fost în apele tale din clipa în care am ajuns aici. La început am crezut că e din cauza lui Montclief, dar evident nu asta te tulbură acum.

Laura fu copleşită de emoţii, dar trebuia să-i spună. Nu putea nici măcar să-şi imagineze reacţia lui, dar cu cât aştepta mai mult cu atât avea să-i fie mai greu.

— Eu… nu sunt stearpă.

— Poftim? întrebă el încruntat.

Se exprimase complet greşit, fiindcă era speriată.

— Mai ţii minte noaptea când ţi-am spus că e prea puţin probabil să rămân însărcinată?

Buzele lui se întredeschiseră. Nu spuse nimic preţ de un minut întreg.

Laura îşi auzi inima bubuindu-i în urechi. „Îmi pare atât de rău. Ştiu că nu îţi doreşti asta.”

— Ce încerci să-mi spui?

— Aştept un copil, şopti ea.

Bell rămase cu gura căscată.

— Eşti sigură? Nu ai consultat niciun doctor. Nu ai rămas însărcinată cât timp ai fost căsătorită.

— Am toate semnele.

Îşi strânse mâinile ca el să nu i le vadă tremurând.

El clătină încet din cap.

— Nu s-a întâmplat decât o singură dată să…

— Aş putea să mă supun unui consult, dar… sunt sigură de asta.

— Laura, am să trimit după un doctor mâine.

— Nu, n-aş vrea ca Justin să îşi facă griji că sunt bolnavă. I-a fost atât de greu când a murit Phillip.

— Am să-i spun că suferi de greţuri, dar nu e nimic îngrijorător, îşi trecu mâna prin păr. Dumnezeule, nu m-am aşteptat niciodată la asta!

— Nici eu.

— Nu-ţi face griji. Dacă eşti însărcinată, am să obţin o dispensă specială.

Ea simţi nefericirea crescându-i în piept. Se gândi la acea zi însorită şi luminoasă când Phillip o invitase la o plimbare şi se lăsase într-un genunchi. Îi spusese că o iubea şi că nu putea trăi fără ea.

— Laura, dacă eşti grea, voi avea grijă de tine şi de copilul nostru. Ştiu că niciunul din noi nu şi-a dorit asta, spuse el, dar hai să nu ne aşteptăm la ce e mai rău. Mâine vom avea verdictul doctorului.

Se referise la copilul lor ca la cel mai nefericit scenariu posibil. Clipi pentru a-şi ascunde lacrimile. El nici măcar nu ştia că vorbele lui îi tăiaseră inima în bucăţele.

— Nu-ţi face griji. Nu am să te abandonez, insistă contele.

— Tu ţi-ai făcut planuri să călătoreşti cu prietenii tăi.

— Înţeleg că eşti supărată, şi pe bună dreptate, dar e posibil să îţi faci griji degeaba.

— Tu nu vrei să te însori.

— Ştiu că nici nu tu ai intenţionat să te măriţi, dar încearcă să te linişteşti.

Propriile ei cuvinte se întorseseră acum împotriva ei şi

nu mai putea să şi le ia înapoi.

— S-o luăm încetişor, continuă el. Mâine vom şti exact cum stă treaba.

Laura nu avea nevoie de un doctor ca să îi spună ceea ce ştia deja.

— Se prea poate, bănuiesc eu, ca simptomele tale să fie o consecinţă a mâhnirii. Ai avut suficiente motive să-ţi faci griji în privinţa lui Montclief, dar fiul tău e în siguranţă acum.

Ea ştia că nu astfel stăteau lucrurile, dar Bell nega posibilitatea fiindcă nu voia să înfrunte consecinţele. Nici ea nu voia.

*

Bell se învârti agitat prin camera de lucru. Îi rugase pe Colin şi Harry să îl ducă pe Justin la pescuit. Prietenii lui îl priviseră curioşi, dar nu îi puseseră întrebări. Îl cunoşteau suficient de bine ca să ştie că ceva era în neregulă.

Cu o jumătate de oră în urmă sosise doctorul. Bell îi spusese că bănuia că soţia lui aştepta un copil. Noaptea trecută rămăsese calm pentru binele ei, dar se foise şi răsucise în pat ore întregi. Îşi spusese că era prea puţin probabil să fie însărcinată. În fond, nu rămăsese niciodată grea cât fusese căsătorită. Dar soţul ei fusese vârstnic, iar ea îi mărturisise că fusese convins că sănătatea începea să îi revină atunci când îi ceruse mâna.

În plus, Laura avea cicluri neregulate şi el nu terminase în ea decât o singură dată. Posibilitatea nu putea fi însă exclusă.

Nu ştia nimic despre semnele unei sarcini, dar acum că privea în urmă, îşi amintea că Laura se plânsese permanent de oboseală. Naiba s-o ia de treabă! Nici nu era de mirare că se purtase ciudat. Probabil îşi ieşise din minţi de spaimă.

Cineva bătu la uşă, făcându-l să tresară.

— Intră!

Doctorul îşi făcu apariţia cu un zâmbet larg pe chip.

— Felicitări, milord. Veţi fi tată până la iarnă. Cum Bell încremeni, medicul continuă: Data aproximativă nu e sigură. Ciclurile soţiei dumneavoastră sunt neregulate, deci e cam greu de stabilit. Sarcina e încă la început, din câte mi-am dat eu seama.

— Aşteaptă un copil? îngăimă contele.

— Da, şi totul pare bine. Greaţa de dimineaţă trece de obicei după trei luni. Puţină pâine prăjită şi ceai slab când se trezeşte ajută de regulă.

— Mulţumesc, spuse el cu o voce răguşită.

După plecarea doctorului, se aşeză încet într-unul dintre scaunele din faţa biroului. Inima îi bubuia în continuare. Avea să devină tată. Simţi o strânsoare în piept. Trebuia să îşi facă datoria faţă de ea şi de copil.

Îşi aminti de rochia micuţă pe care o văzuse brodând-o pentru sora ei. El îi spusese că părea genul căreia îi plăceau copiii mici. Ea păruse uşor tristă când îi spusese că era stearpă.

Fu copleşit de o teroare pură. Îşi aminti forţa brutală a durerii când îşi pierduse familia. Hotărâse să nu se însoare niciodată fiindcă nu ar fi putut îndura să iubească o persoană doar pentru a o pierde din nou. Dumnezeule atot milostiv! Retrăise acea zi oribilă de nenumărate ori în coşmarurile lui.

Dar nu putea să o abandoneze pe Laura şi pe copilul lor. Trebuia să îşi depăşească teama, fiindcă ea avea nevoie de el. Pruncul nenăscut avea nevoie de el. Trebuia să procedeze cum se cuvenea.

Auzind o bătaie, se duse la uşă ca prin ceaţă. Când o deschise, în prag stătea Laura, albă ca varul.

O conduse la un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Doctorul a confirmat că eşti însărcinată.

Ea îşi împletі degetele peste pântece.

— Toată noaptea trecută m-am gândit ce ar trebui să facem.

— Am să merg la Londra şi am să obţin o dispensă specială.

— Va fi o căsătorie de convenienţă, spuse ea.

— Nu te îngrijora. Am să-mi fac datoria faţă de tine şi de copil.

— Cum crezi că putem construi o căsnicie fericită în astfel de circumstanţe?

— Vom face tot ce ne stă în putinţă.

— Tu nu te gândeşti decât la situaţia imediată. Dar ce se va întâmpla după trei luni sau şase luni, când vei începe să conştientizezi realitatea?

Contele simţi ceva fierbinte clocotindu-i în adâncul fiinţei.

— Nu avem de ales.

— Tu nu voiai să promiţi nici măcar o prietenie după încheierea sezonului, îi aminti ea.

În ochii lui se aprinse o flacără.

— Cum rămâne cu tot ceea ce mi-ai spus despre faptul că am fost un bun model în viaţă pentru fiul tău? Crezi că nu aş fi un tată bun pentru copilul nostru?

— M-am gândit la toate astea, însă, ce-i drept, eu ştiam de mai mult timp cu ce ne confruntăm. Ai spus la un moment dat că nu va mai exista nicio altă Lady Bellingham. Mi-ai spus că nu vei fi niciodată un bărbat familist.

— Împrejurările s-au schimbat. Am să mă ridic la înălţimea responsabilităţilor mele.

— Da, sunt sigură că ai s-o faci, însă o să te scoată din minţi gândul că ai fost prins într-o căsnicie pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată.

— La naiba, Laura. Nici tu nu ai vrut să fii prinsă într-o căsnicie, dar acum nu e vorba de noi. E vorba de copilul nostru. Nu e ceea ce am plănuit, dar avem o

responsabilitate. Care sunt adevăratele tale obiecţii? Fiindcă ştiu că nu mi-ai spus de ce ţi-e teamă cu adevărat.

— Ce se va întâmpla după nuntă? întrebă ea. Ce se va întâmpla când îţi vei da seama că ai căzut în cursa unei căsătorii pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată?

Bell o privi intens în ochi.

— Nu eu sunt cel care obiectează. Tu o faci. Acum spune-mi adevărul. De ce te încăpăţânezi să faci situaţia mai dificilă? Ştii că trebuie să ne căsătorim, iar eu am promis că îmi voi face datoria faţă de tine şi de copil.

— Ştiu că trebuie să ne căsătorim, murmură ea cu ochii în lacrimi. Problema *e* că tu priveşti asta ca pe o datorie.

— Laura, ştii că ţin la tine.

— Am fost căsătorită o dată şi pot să-ţi spun că e nevoie de angajament. Ambii soţi trebuie să fie dispuşi să facă eforturi pentru a-şi rezolva problemele în momentele dificile.

— Ai uitat angajamentul pe care mi l-am luat faţă de tine şi de Justin.

— Nu, dar nu am uitat nici săptămâna în care ne-ai evitat fiindcă ai simţit că te implici cam prea adânc, ca să folosesc propriile tale cuvinte.

— Deci îţi retragi iertarea?

— Nu, rosti ea crispată.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi, de ce te străduieşti să ne chinui pe amândoi?

— Fiindcă nu ştiu cum putem construi o căsnicie când tu nu mă iubeşti.

*

Se duse în camera lui şi îi porunci valetului să-i pregătească o valiză. La prima oră a dimineţii avea să ia o trăsură până la Londra, pentru a obţine o dispensă. Apoi

cobori la masa de prânz. Toţi ceilalţi erau deja aşezaţi. Laura îi întâlni privirea, apoi coborî ochii.

Bell îşi ocupă locul în capul mesei.

— Am o problemă de afaceri urgentă la Londra. Trebuie să plec mâine în zorii zilei. Am să mă întorc în scurt timp. Vă rog să rămâneţi.

Harry şi Colin făcură schimb de priviri, apoi cel din urmă îşi drese vocea:

— Probabil ar trebui să ne întoarcem şi noi.

— Rămâneţi, insistă Bell. Când mă întorc, am să vă dau o veste.

Nimeni nu vorbi prea mult în timpul mesei. Nu le scăpase atmosfera grea.

La final, Bell se apropie de Laura:

— Doresc să stăm de vorbă în camera mea de lucru.

Ea dădu din cap şi îl luă de braţ.

— Am să obţin dispensa la Londra. După ce mă întorc, ne vom căsători. Îmi închipui că doreşti să îţi inviţi familia.

— Eu sunt de vină pentru toate astea, spuse ea. Ţi-am aruncat pe umeri problemele mele şi te am pus într-o situaţie imposibilă. Probabil regreţi că m-ai cunoscut vreodată.

— Nu, Laura. Nu regret decât că am afirmat şi am făcut lucruri care au dus la acest impas. Vom fi legaţi pentru totdeauna de copilul pe care l-am zămislit. După ce mă întorc, vom discuta ce vom face mai departe. Putem alege să trăim într-o atmosferă de animozitate, sau putem alege să facem eforturi pentru a ne rezolva diferendele. Sper că va fi cea de-a doua opţiune, fiindcă mereu mi-am dorit să te fac fericită. Acum nu ştiu dacă asta mai e posibil.

— Am trăit nedezlipiţi unul de celălalt. Cred că distanţa fizică ne va permite să reflectăm şi să privim în perspectivă ceea ce s-a întâmplat. Am spus că situaţia e nedreaptă fiindcă eram înspăimântată. Dar ai dreptate. Suntem legaţi prin copilul nostru şi trebuie să găsim o cale

de a crea armonie între noi.

Capitolul 19

Cinci zile mai târziu

Laura stătea în salon cu Lady Atherton, care broda o rochiţă minusculă pentru copilaşul ei.

— Bellingham se va întoarce mâine cu dispensa. Ai decis ce vei purta?

Laura simţi un junghi în inimă.

— Da, voi purta rochia albastră cu fustă diafană şi o bonetă cu flori de mătase.

— Draga mea, de ce eşti atât de nefericită? E un bărbat bun şi te adoră.

— Îl iubesc din tot sufletul, dar nu ştiu cum am putea să fim fericiţi când nu-mi împărtăşeşte dragostea.

— Tu i-ai spus că îl iubeşti?

— I-am spus că nu ştiu cum am putea construi o căsnicie când el nu mă iubeşte, zise Laura după o scurtă ezitare.

— O, cerule! Poate că nu a rostit cuvintele, dar şi-a arătat dragostea faţă de tine în mod repetat. Uită-te la tot ceea ce a făcut.

— Nu mă înţelege greşit. Îi sunt recunoscătoare, dar nu şi-a exprimat niciodată sentimentele. Mi-a oferit cel mult prietenia lui, iar acum o căsătorie din cauza copilului.

Lady Atherton puse deoparte rochiţa pe care o broda.

— Bărbaţii nu comunică prin cuvinte. Ei îşi

demonstrează sentimentele. Când o femeie îi spune unui bărbat că e singurul din lume pe care şi l-ar putea dori vreodată, el simte că se poate exprima în sfârşit.

Laura se încruntă.

— Phillip…

— E mort, o întrerupse Lady Atherton. Nu e bine să-i compari, îţi imaginezi cum ar fi dacă Bellingham te-ar compara cu alte femei? Cum te-ai simţi?

— Nu i-am spus-o niciodată pe faţă, dar el mi-a mărturisit pe un ton glumeţ teama că nu se poate compara cu, citez, „soţul meu sanctificat”.

— Îl respingi fiindcă ţi-e teamă că nu te iubeşte şi, făcând asta, îţi sapi căsnicia chiar înainte să înceapă. El e la fel de vulnerabil ca tine, dar e bărbat şi nu va recunoaşte. Vreau să-mi promiţi că atunci când va intra pe uşă îl vei primi cu braţele deschise. Spune-i că ţi-a fost teribil de dor de el, fiindcă ştii că aşa e. Apoi du-l sus şi spune-i că îl iubeşti şi că nu poţi trăi fără el. Ai încredere în mine. Îţi va răspunde cu aceeaşi monedă.

— Ai dreptate ca întotdeauna, oftă Laura, Nu am nimic de pierdut în afară de inima mea, iar inima mi-am pierdut-o deja în mâinile lui.

— Draga mea, sunt convinsă că el şi-a pierdut inima în mâinile tale cu multe săptămâni în urmă.

A doua zi

Bell coborî din trăsură dorindu-şi să nu fi fost atât de orb. Ar fi fost suficient să o asculte, să o asculte cu adevărat de la bun început, şi ar fi înţeles cât de simplu era răspunsul. Dar fusese încăpăţânat şi crezuse că ştia ce simţea pentru Laura. Îi spusese că ţinea la ea, dar fusese un idiot. Nu nimerise nici pe departe.

Făcuse însă ceva ce, spera el, avea să-l ajute să se

revanşeze. Doamne, cât era de ostenit, dar se bucura că ajunsese acasă. Şi nu mai simţise aşa ceva de foarte mult timp. Începu să urce scările când se deschise uşa, iar Laura alergă direct în braţele lui.

— Mi-a fost dor de tine!

— Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunse Bell strângând-o cu forţă.

— Vino cu mine. Te vreau doar pentru mine.

— Asta e o invitaţie căreia nu pot să-i rezist, râse el.

Laura îi adresă un zâmbet viclean.

— Justin şi prietenii tăi sunt la pescuit. Lady Atherton îşi face somnul de frumuseţe.

— Există un motiv pentru care îmi comunici asta? întrebă el în timp ce urcară scările.

— Ai răbdare.

Îl conduse în camera ei, închise uşa şi îşi aruncă braţele în jurul lui. Apoi îl sărută profund. Inima lui se dilată şi nu mai ştiu decât că trebuia să îi răspundă la sărut. Laura se deschise pentru limba lui, iar el se pierdu în senzaţiile magice pe care doar ea putea să i le stârnească.

Desprinzându-se din strânsoare, îi şopti:

— Te vreau – acum.

— Laura, draga mea, e ceva ce vreau să-ţi spun mai întâi.

Ea îi mângâie mădularul prin pantaloni.

Bell inspiră şi expiră lent, apoi îi prinse mâna:

— Am uitat să fac ceva înainte să plec. Sub privirea ei întrebătoare, se lăsă într-un genunchi: Te iubesc la nebunie. Vrei să te măriţi cu mine?

În ochii ei apărură câteva lacrimi.

— Te iubesc din toată inima şi vreau să fiu soţia ta.

— Slavă Domnului! Ţi-am invitat toată familia la nuntă.

— O, eşti atât de minunat! icni ea.

— Tatăl tău va oficia căsătoria.

— Ah. Să nu-i spui că am devansat nunta.

Bell o luă pe sus şi o aşeză pe marginea patului, informând-o:

— Am modificat una dintre reguli.

— Da?

— Regula numărul unu. Spune-i că o iubeşti, fiindcă e singura regulă care contează.

Epilog

Opt luni mai târziu

Stomacul lui Bell se contractă. Laura se chinuia să nască de şase ore. Era înnebunit de teama că ceva avea să meargă prost. Nu ar fi putut îndura să-şi piardă soţia şi copilaşul.

Lady Atherton îl luă de braţ şi îl conduse la bufet, unde îi turnă puţin brandy într-un pahar.

— Bea asta ca să-ţi linişteşti nervii.

— Cât mai durează? întrebă Justin bâţâind nervos din picior.

— Bebeluşii nu se grăbesc să se nască, spuse Lady Atherton. Bunica ta şi mătuşa Rachel sunt cu mama ta. Va fi bine.

Se auzi un strigăt gutural oribil. Şi nici nu era prima dată. Bell era atât de îngrijorat, încât gura i se uscă şi inima i-o luă la goană.

Laura urlă din nou atât de sfâşietor, încât avu impresia că avea să-i plesnească pieptul.

Apoi se făcu linişte. Totul se cufundă în tăcere.

— O, Doamne. E rănită.

Peste câteva clipe se auzi un scâncet de bebeluş. Bell începu să se învârtă mai rapid prin încăpere. Bebeluşul continuă să plângă.

— Nu-ţi face griji, spuse Lady Atherton. O fac pe Laura prezentabilă.

— Nu mă interesează. Vreau doar să-mi văd soţia.

Rachel, sora Laurei, apăru pe palier:

— Poţi să intri acum.

El urcă în fugă scările, apoi intră în cameră, unde frumoasa lui soţie stătea întinsă cu un copil înfăşat în braţe.

— Avem un fiu, îl anunţă ea.

Ochii i se umeziră când o privi ducând bebeluşul la sân. O sărută pe obraz.

— Mulţumesc.

— E perfect, zâmbi Laura.

— Vreau să-i punem numele după fratele meu Steven.

— Cred că e o idee minunată.

— Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi cunoscut niciodată o asemenea bucurie. Într-o bună zi am să-i spun că totul a început de la sticla de brandy a fratelui lui mai mare.

— Ba n-ai să faci aşa ceva, îl contrazise ea vlăguită. Vrei să-l ţii?

— Da.

Laura îi arătă cum să sprijine capul nou-născutului. Bell se plimbă prin cameră, rânjindu-i lui Steven.

— A fost odată ca niciodată un conte foarte desfrânat care s-a îndrăgostit de o doamnă foarte frumoasă. Ea a minţit cu obrăznicie şi a spus că desfrânatul conte e logodnicul ei. El i-a cerut un sărut, dar doamna cea frumoasă a aruncat o vrajă asupra lui. Contele cel desfrânat a renunţat la desfrânare, fiindcă s-a îndrăgostit de doamna cea frumoasă. Bell se întoarse lângă soţia lui: Te iubesc, Laura. Dacă nu ai fi fost tu, aş fi rămas un bărbat foarte singur.

Ea îi zâmbi.

— Iubitul meu, ne-a fost scris să fim împreună!

Sfârşit